

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BROKEN BLOODLINES SERIES

BOOK THREE

BOUND IN BLOOD

SADIE KINCAID

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

QOUKD IK QLOOD

KIRIK KANİ NES: KİTAP 3

SADIE KINCAID

Copyright © 2025 by Sadie Kincaid

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Yazarın ahlaki hakkı ileri sürülmüştür

Kapak Tasarımı: Christian Bentulan/ Christian Editing

tarafından kapaklar: Baker Street Revizyonları

Düzeltilme: Dee'nin Notları: Düzenleme Hizmetleri

Formatlama: Red House Basın Ltd

Bu yayındaki tüm karakterler ve olaylar, açıkça kamu malı olanlar dışında, hayal ürünüdür ve yaşayan veya ölü herhangi bir gerçek kişiyle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır.

Buraya kadar gelmeyi başaran tüm Montridge sadıklarına, kalplerinizi için özür dilerim ve umarım bu küçük parçam bunu telafi eder.

Ophelia'yı ve vampirlerini benim kadar için teşekkür ederim, Sevgiler

Sadie xx

GOKTEKT ADVI3ORY

Bu kitap karanlık bir paranormal aşk romanıdır ve bazı okuyucular için hassas olabilecek aşağıdaki konuları içermektedir:

Kan oyunu (yani, onlar vampir) Şiddet
Açık cinsel içerikli sahneler

GOKTEKT3

[Fiere'nin Kayıp Kehanetleri Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

Ophelia

[Bölüm 2](#)

Xavier

[Bölüm 3](#)

Malaki

[Bölüm 4](#)

Xavier

[Bölüm 5](#) Axl

[Bölüm 6](#) Axl

[Bölüm 7](#)

Malaki

[Bölüm 8](#)

Ophelia

[Bölüm 9](#) Axl

[Bölüm 10](#)

Ophelia

[Bölüm 11](#)

Malaki

[Bölüm 12](#)

Ophelia

[Bölüm 13](#)

Ophelia

[Bölüm 14](#)

Ophelia

[Bölüm 15](#)

Axl

[Bölüm 16](#)

Ophelia

[Bölüm 17](#)

Ophelia

[Bölüm 18](#)

Ophelia

[Bölüm 19](#)

Alexandros

[Bölüm 20](#)

Ophelia

[Bölüm 21](#)

Alexandros

[Bölüm 22](#)

Axl

[Bölüm 23](#)

Alexandros

[Bölüm 24](#)

Xavier

[Bölüm 25](#)

Alexandros

[Bölüm 26](#)

Malaki

[Bölüm 27](#)

Axl

[Bölüm 28](#)

Alexandros

[Bölüm 29](#)

Alexandros

[Bölüm 30](#)

Ophelia

[Bölüm 31](#)

Axl

[Bölüm 32](#)

Alexandros

[Bölüm 33](#)

Xavier

[Bölüm 34](#)

Alexandros

[Bölüm 35](#)

Alexandros

[Bölüm 36](#)

Ophelia

[Bölüm 37](#)

Alexandros

[Bölüm 38](#)

Ophelia

[Bölüm 39](#)

Alexandros

[Bölüm 40](#)

Xavier

[Bölüm 41](#)

Ophelia

[Bölüm 42](#)

Alexandros

[Bölüm 43](#)

Malaki

[Bölüm 44](#)

Alexandros

[Bölüm 45](#)

Xavier

[Bölüm 46](#)

Alexandros

[Bölüm 47](#)

Malaki

[Bölüm 48](#)

Ophelia

[Bölüm 49](#)

Malaki

[Bölüm 50](#)

Ophelia

[Bölüm 51](#)

Alexandros

[Bölüm 52](#)

Ophelia

[Bölüm 53](#)

Alexandros

[Bölüm 54](#)

Ophelia

[Bölüm 55](#)

Alexandros

[Bölüm 56](#)

Ophelia

[Bölüm 57](#)

Alexandros

[Bölüm 58](#)

Ophelia

[Bölüm 59](#)

Alexandros

[Bölüm 60](#)

Axl

[Bölüm 61](#)

Alexandros

[Bölüm 62](#)

Malaki

[Bölüm 63](#)

Ophelia

[Bölüm 64](#)

Xavier

[Bölüm 65](#)

Axl

[Bölüm 66](#)

Alexandros

[67. Bölüm](#)

Malaki

[Sonsöz](#)

[Sadie Kincaid tarafından da](#)

[Yazar Hakkında Teşekkür](#)

FIERE'IN EN BÜYÜK EL YORDAMI

VI. Unutulmuş mısra olarak bilinen anlaşılması zor son kıta da dahil.

*Denge kaçınılmaz bir yıkıma dönüşene kadar,
kaderin kumları durmaksızın kayacaktır.
Ve barış içinde yaşayamayanlar, anarşi
içinde gelişeceklerdir.
Ta ki Kaos bir kez daha tüm evreni yutana ve Gaea,
Tartarus ve Eros yas tutana dek.*

*Ama herkesin kaderini kurtarabilecek biri var.
Çünkü ateşten ve kandan doğan çocuk bizim
mahvımız ya da kurtuluşumuz olacaktır.
Yeni dünya düzenine dengeyi getirecek,
ister barış ister tamamen yok etme yoluyla
olsun.*

*Yine de, dikkat edin-
El değmemiş kaptan ilk içen, kaymaktaşı gibi solgun,
Çünkü onun zehrini ya da nektarını belirleyecek olan onlardır.
Ve ölümlü damarların kızıl nehirlerine susayanlar, doğuştan
gelen haklarının aşılmaz göreviyle yüzleşeceklerdir.
Doğru yolu seçmeli ya da ebedi lanetle
yüzleşmelidirler.*

Ama eğer Seçilmiş Kişi üç başlı ejderhayı öldürebilirse-

*Eğer ehlileştirilemeyen canavar yeni efendisinin ayaklarına
kapanırsa ve ışık karanlıktan geri çekilirse,
o zaman insanın koruyucusunu uyandıracaklar.
Ve güneş gölgeleri yutmalı
Çağlar boyunca hüküm süreceğ bir denge getirmek için.*

GROLOG

NAZ EEL DANRAATH

T Dağdaki sığınağımıza adımımı atmadan önce Kameen'in yoğun öfke dalgası üzerime çöküyor. Ayaklarımın altındaki taş onun öfkesinin şiddetiyle sarsılıyor ve ben gözlerimi kapatıp kendimi onun öfkesine hazırlıyorum.

gazap. Ona bu kadar açık bir şekilde karşı geldiğim için ne kadar üzgün olsam da, bunun yapılması gerekiyordu. Ve cezam ne olursa olsun, bu her zaman ödemeye hazır olduğum bir bedeldir. Dünyamız çok uzun zamandır kaos ve uyumsuzluk içinde. Ophelia Hart dengeyi ve onunla birlikte barışı getirecek. Her türden büyülü yaratık bir kez daha gelişecek.

"Nazeel!"

O yaklaşırken başımı saygıyla eğiyorum.

"Ne yaptın sen?" Hırıltısı alçak ve tehlikeli. Suçlayıcı. Daha küçük ölümsüzleri diz çöktürmek için tasarlanmış. Ama benim üzerimde böyle bir etkisi yok.

"Ben gerekeni yaptım, Kameen. Kızın kilidini açmak için-"

"İsteddiğini yaptın," diye bağıyor, derin sesi büyük giriş salonunun eski taş duvarlarında yankılanıyor. "Neden olduğu gibi bırakmadın?" Çenesi titriyor, kara gözleri ona duymak istediği şeyi söylemem için yalvarıyor. Affetmesi için yalvarsaydım, bana merhamet gösterir miydi? Hayır, çünkü gösteremez. Tarikat içindeki konumu iltimasa izin vermez.

"Skotádi'nin gücü artıyor, Kameen. Onların karanlığının yaklaştığını hissediyorum ve sizin de hissettiğinizi biliyorum. Eğer kızı, güçleri tam olarak oluşmadan önce yakalasalardı... Onu yozlaştırmak için bir şansları bile olsaydı..." Ellerimi yumruk yapıp iki yanıma koyuyorum. Bu kadar bilge bir adam nasıl olur da bu kadar açık gerçekleri göremez?

"Eğer onu yozlaştırırlarsa, bunun nedeni şeylerin doğal düzeni olacaktır, Nazeel. Çünkü o her zaman karanlık için yaratılmıştı."

"Hayır." Saçmalıklarına inanmayı reddederek başımı sallıyorum. "Kehanetin ne dediğini biliyorsun. Onun iyiliğe ya da kötülüğe yönelmesi için bir şans var."

"Ve neden vampirlerle olan bağının onu çizginin doğru tarafına yerleştirdiğini varsaymakta bu kadar acele ediyorsun, benim küçük cadım?" diye alay ediyor.

Dudaklarım geri kıvrılıyor ve öfkemi bastırmak için çaba sarf etmek zorunda kalıyorum, çünkü onun söz konusu olduğu yerde bunun bana hiçbir faydası olmayacak. O duygulara cevap vermez. Sadece soğuk, katı mantığa. "Onun bir elementai olduğunu biliyorsun ve bu nedenle bir vampir onun tek gerçek eşi. Senin de çok iyi bildiğin gibi, vampirler doğuştan kötü değildir. Aslında, tanıdığım en iyi adamlardan bazıları en kana susamış olanlardır."

Kalın bir kaşını kaldırıyor. "Giorgios ve Alexandros Drakos gibi adamlar mı?"

Omuzlarımı geriye atıyorum. "Aynen öyle."

Parmak ucunu elmacık kemiğimin üzerinde gezdirerek omurgamda bir ürperti yaratıyor. "Belki de sen benim şefkatli küçük cadım değilsin Nazeel. Bu kızı önemsediğini iddia ediyorsun ama kendi amaçların uğruna ona tarifsiz acılar çektirmeye hazırsın."

Öfke derimin altında karıncalanıyor. "Kaderini gerçekleştirmesini sağlamak için."

Gözleri lazer odağıyla yüzümde daralıyor. "Bunun için seni cezalandırmaktan başka seçeneğim olmadığını biliyorsun."

Bakışlarımı indiriyorum, herkesten çok sevdiği benim için bile eğilmeyecek olmasına üzülüyorum. "Biliyorum, lordum ve komutanım."

Çenemi kavradı ve sertçe sıktı. "Benimle alay etme Nazeel. Sana acı çektirmek bana zevk vermeyecek."

Göz kapaklarım titriyor, bakışlarım gözleriyle buluşana kadar yakışıklı yüzünde geziniyor. "Biliyorum, Kameen. Ve ne yapman gerektiğini de biliyorum. Kaderimle tanışmaya hazırım."

"Benden kaçabilirdin, küçük cadı. Bu kıza o kadar inanıyorsun ki, uygun gördüğüm her cezaya katlanmaya hazırsın?"

"Biliyorum. Ama ne olursa olsun, senden asla kaçmam, aşkım."

Yüz hatları biraz yumuşar acı ve hayal kırıklığı dolu uzun bir iç çeker. "Bunu nasıl yaptın? Giorgios Drakos'u tek kardeşine ihanet etmeye nasıl ikna ettin?"

"Giorgios Ophelia'nın kim olduğunu biliyor ve herhangi bir aptal bile Alexandros'un kıza olan sevgisini görebilir. Onu korumak, Alexandros bunu böyle görmese bile, kardeşine olan bağlılığının en üst noktasıdır."

Kameen başını eğiyor, hâlâ yüzümü inceliyor. "Peki ya oğlan? Onun kıza karşı niyeti ne?"

Kafam karışmış bir şekilde göz kırpyorum. "Lucian'la konuştuğumu duydun mu?"

Burnu kırışıyor. "Son beş yüz yıldır onunla her karşılaştığında olduğu gibi, senin üzerinde de onun kokusunu alabiliyorum."

Düşüncelerimi toplamak için bir an durdum. Lucian'ı bugün erken saatlerde gördüğüme şaşırmadım. Ölümüyle ilgili abartılı söylentilerden beri Tarikat'a ve benim dünyada dengeyi yeniden sağlama arayışına uzaktan ilgi duyuyor. Beş yüz yıl önceki o vahim günden ya da buna yol açan koşullardan hiç bahsetmemiş olsa da, ondan öğrenecek çok şey var. Bununla birlikte, Skotádi veya elementai çöküşü ile ilgili herhangi bir konuda sinir bozucu bir şekilde sessiz kalıyor.

Yaklaşmakta savaştaki rolü konusunda hala net değilim, çünkü kesinlikle buna doğru gidiyoruz, ancak son derece önemli bir rolü olduğundan eminim. Bunun iyi mi yoksa kötü mü olduğunu henüz söyleyemem. "Niyetini bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. "Hâlâ geçmişini konuşmayı reddediyor. Kız kardeşlerimin onun için yaptıklarından sonra bile bana hâlâ güvenmiyor."

"Kızın farkında mı? Onun kim olduğunu?"

Başımı salladım. "Uzun yıllardır onu izliyor."

Bana karşı duyduğu hayal kırıklığı çok şiddetli ve demirden yapılmış bir pelerin kadar ağır. Bu gece yaptığım şeye olan inancıma rağmen, ona bu şekilde ihanet etmek bana hâlâ acı veriyor. İfadesi sert ve inatçı ama gözleri beni asla kandıramaz. Aramızda var olan derin duyguları asla saklayamaz. Bin yılı aşkın süredir eşim, varlığımın diğer yarısı. Parmakları ensemdeki saçlara dolanıyor ve bir anda onun içinde, kokusu ve kollarıyla sarmalanıyorum. Yüzümü pelerinine gömüyor ve rahatlığını içime çekiyorum. Yaptıklarım terazinin ağırlığını ışıık lehine çevirmek için gerekli olsa da, kalbimde hala ağırlıkları var.

Dudaklarını başımın üstüne koyuyor. "Seninle ne yapacağıma karar verene kadar cezalısın."

"Biliyorum."

Bir saniye sonra cebinden bronz bir tasma çıkarıyor ve boynuma geçiriyor. Kasıtlı bir klik sesiyle yerine kilitleniyor ve parmak ucuyla metal bandın üzerinde geziniyor. "Bu bizim kutsal demirhanemizde yapıldı."

ve eski toprak büyüyle doludur. Bu dağdan ayrılmanıza izin vermeyecektir."

Anladığımı başımla onaylıyorum ve yanağımı göğsüne koyuyorum. O da karşılık olarak kollarını bana doluyor ve beni sıkıca kendine sarıyor. "Her şey girecek, Kameen. Kehanet gerçekleşecek ve tüm büyülü varlıklar bir kez daha gelişecek."

Tam olarak anlayamadığım bir şeyler mırıldanıyor ama bana sarılmaya devam ediyor. Gözlerimi kapatıyorum, onun kollarından memnunum. Ophelia Hart'ın acısının içinden bir yol bulacağından ve bu yolun onu doğduğu kadın haline getireceğinden eminim. Bir gün, bu dünya için taşıdığı önemin, gerçek aşk için bile riske atılamayacak kadar büyük olduğunu anlayacak.

CHAPTER 9KE

OPHEL AI

T Acısı dayanılmaz. Göğsümü ezen ağırlığından nefes alamıyorum. Ama bunu düzeltmeliyim. Onları kaybetmeyeceğim. Onu geri getirmenin bir yolunu bulacağım.

"Gerçekten düşünüyor musun..." Malachi'nin sesi çatlıyor.

"Hayır." Xavier başını sertçe sallar. "Hayatta olmaz. Olamaz. O lanet olası Alexandros Drakos."

Hâlâ mutfak zemininde birbirimize sokulmuş durumdayız. Çözülmeyi reddeden bir kol ve bacak yığını.

"Onu hissedebiliyor musun? Azıcık da olsa?" Çılgınca zihnimde ondan bir iz arıyorum ve yokluğundan başka bir şey bulamıyorum. Derin bir uçurum gibi... hiçbir şey.

"Yapamam," diyor Axl ciddiyetle, sesi bir fısıltıdan biraz daha fazla.

"Ben de," diye yanıtlıyor Malachi.

Xavier'in masmavi gözleri yaşlarla doluyor. "Bu onun gittiği anlamına gelmez."

Bir elimi yanağına koyuyorum ve başparmağımın ucuyla tek damla gözyaşını siliyorum. Emin olduğum bir şey varsa o da güçlü olmama ihtiyaçları olduğudur. Acı çekmek ve iyileşmek için zaman olacak ama şimdi değil. Gerçekten ölüp ölmediğinden emin olmadığımız bir zamanda değil. "Onu bulacağız. Onu geri getireceğiz."

Malachi başını sallar. "Ama nereden başlayacağımızı bile bilmiyoruz."

"Enora'dan yardım isteyeceğiz. Tarikat'la bağlantıları var ve onlar bir şeyler biliyor olmalı. En azından bize bir başlangıç noktası verebilir. Ama hızlı hareket etmeliyiz." Gözleri o kadar büyük bir üzüntü ve korkuyla bulutlanmıştı ki

Kırılğan kalp atmaya devam etmek için mücadele ediyor. "Burada oturmamızdan iyi bir şey çıkmaz."

Axl başını sallıyor, yutkunurken boğazı çalışıyor. "Ophelia haklı. Ondan vazgeç."

Xavier alt dudağını yalıyor. "Enora'ya gidiyoruz o zaman?"

Başımı sallıyorum. Sonra yavaşça, kim bilir ne kadar zamandır içinde bulunduğumuz toparlanmadan kurtulup ayağa kalkıyoruz.

Dördümüzün nasıl olup da bir ayağımızı diğerinin önüne koyarak Gümüş Vadi'ye güneş ufukta belirirken ulaşabildiğimiz hakkında hiçbir fikrim yok. Cadence kapıyı açtığında, onu uyandırmış olmamıza rağmen her zamanki heyecanlı gözleriyle onunla nasıl konuştuğumuz konusunda ise daha da az fikrim var. En azından birkaç saniyeliğine. Sonra yüzü düştü ve endişesi evin içinden gelen yasemin kokusu kadar belirginleşti. Ama onun sıkıntısı benimkine kıyasla o kadar zayıftı ki neredeyse hiç fark edilmedi.

Dördümüzden yayılan ıstırap öylesine büyüktü ki, Cadence tek bir soru bile sormadan bizi Enora'ya götürdü. Sadece elimi sıktı ve profesörün çalışma odasına varana kadar sıkıca tuttu.

"Ne oldu çocuğum?" Enora hepimiz odaya girmeden önce soruyor. Yoğun duygularımızın buraya bizden önce geldiğine şüphe yok. Cadence elimi bırakıyor ve bana son bir kez endişeyle bakarak kapıyı arkamızdan kapatıyor.

Enora'ya olanları yere yığılmadan anlatabileceğimden emin değilim. Ya kelimeleri söylemek bir şekilde her şeyi gerçek yaparsa? Çocukların umutsuzluğu da benimki kadar keskin. Etrafımızda kendi kişisel duygusal ıstırap kasırgamız gibi dönüyor, odadaki her mutluluk ve neşe yırtıyor ve ardında yıkımdan başka bir şey bırakmıyor.

"Alexandros..." Xavier kelimeleri boğuk boğuk söylüyor ama cümlesini tamamlayamıyor.

"Onunla bağlantımız koptu," demeyi başarıyorum, en kötü korkularımızı henüz kabul etmek istemiyorum. "Hepimiz bunu hissettik."

Enora'nın eli ağzına gider. Kızarmış yanakları anında soluyor ve yumuşak bir ağlama sesi çıkarıyor. Onun üzüntüsü karşısında yere yığılacakmışım gibi hissediyorum. Bana şeyin yoluna gireceğini söylemesine ihtiyacım var. Bana her şeyin yoluna gireceğini söylemesine ihtiyacım var.

Hâlâ hayatta olma ihtimali var; nadir de olsa bağlar başka şekillerde de kopabilir. Buna bir sonraki nefesimden daha çok ihtiyacım var.

"Bu onun öldüğü anlamına gelmez, değil mi?" Ona yalvarıyorum. "Basitçe bağlantısı kopmuş olabilir. Tıpkı ..." Dudaklarımı birbirine kenetliyorum. Lucian'ın hâlâ hayatta olduğunu başka kimse bilmiyor. Ama Alexandros'un başına gelenlerden o sorumluydu ve hâlâ dışarıda bir yerlerdeyse, onu sır olarak saklamanın zamanı çoktan geçmiş demektir.

Yarım kalan cümlemi anlamamış gibi görünerek dikkatini Axl, Malachi ve Xavier'e çeviriyor. "Hepiniz onun... geçişini hissettiniz mi?" Son kelimeyi sanki bir şekilde daha az güçlü kılacakmış gibi fısıldıyor. Daha az yıkıcı. Ama işe yaramıyor.

Bana bakıyorlar, yüzleri suçluluk ve acıyla kazanmış, başlarını sallıyorlar.

"O zaman doğru olmalı." Enora titrek bir nefes alıyor. "Bir vampirin evlatlığı, onun ölümünü tecrübe eder-"

"Bunu bilmiyoruz!" Eğer bunu yüksek sesle söylemezsek, o zaman asla doğru olması gerekmez. "Sakın öyle olduğunu söylemeye cüret etme!"

Malachi ve Xavier ellerimi tutarken Axl arkamda durmak için hareket ediyor. Ben.

"Bunun doğru olmasını istemeni anlıyorum Ophelia. İnan bana, ben de istiyorum. Eğer hepimiz aranızdaki bağın koptuğunu hissettiyseniz, bunun tek anlamı olabilir."

Öfke içinde dönüyor ve öfkemin odayı yırtmasını engellemek için ışığıma odaklanmak zorunda kalıyorum. Kontrol şaşırtıcı derecede kolay geliyor. "Hayır. Bağların o kadar etkili bir şekilde koptuğu durumlar oldu ki, diğer vampirin ölmediği halde öldüğüne inanıldı."

Enora'nın gözleri kısılıyor ve birkaç adım öne çıkıyor. "Böyle bir durumdan haberim yok."

Sanki bana meydan okumasına cesaret ediyormuş gibi bakışlarımı sertleştiriyorum. Beni kışkırtması için cesaretlendiriyorum ki patlamak ve içimde dönen bu duygu girdabıyla bir şeyler yapmak için bir bahanem olsun. "Evet, öyleyim."

Ona Lucian'dan bahsedecek miyiz? Malachi aramızdaki bağ aracılığıyla soruyor.

Artık bunu sır olarak saklamanın pek bir anlamı yok gibi. Alexandros onu bulmaya gitti ve şimdi o ... Hepimiz gibi Axl da en büyük korkumuzu dile getirmeyi reddediyor.

Malachi elimi sıktı. *Aynı fikirdeyim.*

Derin bir nefes alıyorum ve bir kez daha ışığıma odaklanıyorum, üzerime sakinleştirici bir enerji dalgası göndermesine izin veriyorum ve başka bir nefesle

Aynı dalga çocukların da üzerinde. Öfkeleri hala hissediliyor, kederleri hala ağır ve havada yoğun, ama daha az tedirginler.

Ne yaptın, Cupcake? Xavier soruyor.

Cevap vermedim çünkü tam olarak anlamadım. Bunu daha önce yapabildiğimi hiç hatırlamıyorum ve zaten bunun retorik bir soru olduğunu düşündüm. Ayrıca, fikrimi değiştirmeden önce Enora'ya Lucian'dan bahsetmeliyim. Alexandros'un onu kimsenin bilmesini istememesinin bir nedeni olmalı ve ne kadar gerekli olursa olsun onun varlığını ifşa etmek güvene ihanet etmek gibi geliyor.

"Lucian yaşıyor." İçimde akıp giden duygulara rağmen sesimin bu kadar sakin ve kararlı çıkmasına şaşıyorum.

Gözleri tanıdık geliyor ama yine de "Lucian?" diyor. "Lucian Drakos."

Kaşları çatılır ve bir adım daha yaklaşır. "Hayır. Yanılıyorsun, Ophelia. Uzun zaman önce öldü. Annesi ve kız kardeşlerinden kısa bir süre sonra. Yaptıklarına rağmen Alexandros onun ölümünün yasını tuttu."

"Bunu biliyorum ama doğru. Alexandros gerçekten de yakın zamana kadar onun öldüğüne inanıyordu ama o yaşıyor, Enora. Alexandros'un dün gece gittiği yer orası. Lucian'ı bulmak için."

"Bu imkânsız." Gözleri vahşi ve suçlayıcı bir şekilde dördümüz arasında gidip geliyor. "Lucian Drakos öldü."

"Korkarım çok yanılıyorsun, Enora."

Harika bir milisaniye için derin sesin Alexandros'a ait olduğunu düşünüyorum ama Enora'nın gözleri şimdi açık olan kapıya kayıyor. "Giorgios! Nasıl yaptın...?"

Cadence koşarak gelir ve onu durduramadığı için özür diler.

"Beni yıllar önce bu eve davet ettiniz ve belli ki davetim asla geri çevrilmedi." Boğazını temizliyor. "Kapıyı çalıp geldiğimi haber vermem gerektiğinin farkındayım ama şimdi görgü kurallarına uymanın sırası değil." Gözlerini bana dikti ve elini uzattı. "Gitmeliyiz."

"Alexandros nerede?" Axl, Xavier ve Malachi kendi koruyucu kalkanım gibi bana yaklaşırken talep ediyorum.

"Açıklama yapmanın zamanı da değil. Büyük tehlikedesin, Ophelia. Buradan gitmeliyiz. Hemen," diye bağılıyor ama küçük kardeşinin buyurgan ses tonundan yoksun.

Çenemi yukarı kaldırıyorum. "Bana Alexandros'un nerede olduğunu söyleyene kadar seninle hiçbir yere gitmiyorum."

Mavi gözleri yaşlarla doluyor. Zavallı kırık kalbim yine parçalanmak üzere. "Cevabı zaten biliyorsun." Çocuklara bakıyor. "Hepiniz biliyorsunuz. Siz de benim gibi hissettiniz."

"Hayır!" Başımı salladım. "Bizi ona götür. Onu kurtarabilirim. Toprak güçlerimi kullanabilirim. Onu iyileştirebilirler, bunu biliyorum. Alexandros bana toprağın-"

"Ophelia," diye kesiyor Giorgios . "O gitti."

Axl, Xavier ve Malachi daha da yaklaşıyor, birbirimizi teselli ederken bedenleri benimkini tutuyor.

"Nasıl, Giorgios?" Enora soruyor, sesinde belirgin bir titreme var.

Sertçe yutkunuyor ve sanki derisinin içinde rahatsızmış gibi bir ayağından diğerine kayıyor. "Lucian bizi bekliyordu. Bizi bekleyen bir ordusu vardı ve ben yapamadan babasının kellesini aldı..." Yüzünü ellerinin arasına alır.

"Yani Lucian yaşıyor mu?" Enora'nın fısıltıyla sorduğu soru Axl'ın yaralı çığlığıyla bastırılıyor.

Xavier ve Malachi'nin ellerini bırakıp Axl'la yüzleşmek için dönüyorum ve üçünü de kendime yaklaştırıyorum. Bir kez daha, kaybının tarifsiz acısı içimizi parçalıyor ve birbirimize tutunarak hem onun anısına hem de elimizde kalan tek şeye, umuda sarılıyoruz.

Onu geri getirmenin bir yolu var. Bunu biliyorum, diyorum bağın içinden, içimin derinliklerinden, ışığının içindeki güçten bir güç buluyorum. Beni kendi ayaklarımın üzerinde tutmak ve onları da ayakta tutmak için enerjisinden yararlanarak onu çağırıyorum.

"Seni aramaya gelmesi an meselesi, Ophelia," diyor Giorgios. "Senin kim ve ne olduğunu biliyor. Buradan gitmeliyiz."

"Yapamayız. Burada kalmalıyız," diye mırıldanıyorum, yüzümü Axl'ın göğsüne bastırarak.

Giorgios'un ağır ayak sesleri yaklaştığını işaret ediyor. "Son sözleri seninle ilgiliydi."

Gözyaşlarım gözlerimi yakıyor ve ona bakmayı reddediyorum. Yalanlarını dinlemeyi reddediyorum.

"Benden seni korumamı istedi."

"Onu koruyabiliriz," diye Xavier.

"Her geçen gün daha da zayıflayacaksın. O zaman onu nasıl koruyacaksın?"

"Zayıflamayacaklar. Bir şeyler düşüneceğim." Son birkaç aydır öğrendiğim tüm büyüleri ve kadim uygulamaları zihnimde araştırmaya başladım bile. Mutlaka onları kurtarabilecek bir şey olmalı. Olsa bile... Hayır! Bu düşünülemez bile. İnanmayı reddederek başımı sallıyorum.

"Ne olursa olsun." Giorgios'un sesi alçak bir hırıltıya dönüşür. "Seni koruyacağıma dair ona söz verdim, Ophelia. Tek kardeşime ettiğim son yemini bozmayacağım."

Onunla yüzleşmek için dönüyorum, omuzlarımı geriye atıyorum, çenemi eğiyorum ve gözlerinin içine bakıyorum. "O zaman yeminini burada tutmak zorundasın çünkü Montridge'den ayrılmayacağım. İhtiyacımız olan kitaplar burada. Arkadaşlarımız burada."

Cadence sanki bir şeyler söylemek için fırsat kolluyormuş gibi, "Evet, Ophelia'nın ihtiyacı olan her şey burada," diye araya giriyor. Onun sadakati bende ona sarılma isteği uyandırıyor.

"Lucian geldiğinde arkadaşların ve kitapların sana hiçbir faydası olmayacak, küçük aptal kız," diye tersliyor.

Öfkemin şiddetiyle altımdaki zemin sarsılıyor ve alevler parmak uçlarımı yalıyor, ama onları çabucak söndürüyorum, bir şekilde duygularımı kontrol altında tutmayı başarıyorum.

Çocuklar homurdanıyor, öfkeleri de dışarı taşmakla tehdit ediyor. Giorgios teslim olmak için elini kaldırır. "Özür dilerim," der, sesi şimdi daha yumuşaktır. "Kabalığımı bağışlayın ama az önce bu dünyada herkesten çok sevdiğim ve saygı duyduğum adamın kollarımda ölmesini izlemek zorunda kaldım." Çağrıştırdığı görüntü dizlerimin bükülmesine neden oluyor ve çocuklar bir kez daha bana sarılıyorlar. İçimizden herhangi birinin bir daha kendi ayakları üzerinde durup duramayacağını merak ediyorum. "Eğer sert davranıyorsam, bunun tek nedeni sizin iyiliğiniz için çok endişelenmemdir," diye devam ediyor Giorgios. "Lucian'ın sahip olduğu güç hakkında hiçbir fikrin yok."

Xavier, "Ophelia ondan çok daha güçlü," diye savunur.

Cadence ayak parmaklarının üzerinde zıplıyor, elleri sanki bir kavgaya hazırmış gibi iki yanında toplanmış. "Ve burada, Montridge'de çok sayıda güçlü arkadaşı var."

"Bu doğru," diye kabul ediyor Giorgios. "Ama sen buradayken bu kurumdaki herkesi riske atıyorsun. Hem genç bir cadı hem de bir kurt bu topraklarda çoktan öldü, Ophelia. Burada bulunmanın ne kadar tehlikeli olduğunu anlamak için daha kaç kişinin ölmesi gerekiyor? Lucian Drakos seni bulmadan önce kaç kişi onun ellerinde ölmeli?"

Meg ve Esme gibi kaç kişi daha var. Alexandros gibi. Kardeşinin ölümünden benim sorumlu olduğumu söylemesine gerek yoktu. Sorumlu olduğumu biliyorum. Ve o haklı. Benim yüzümden başka birinin ölmesine izin veremem. Ama onunla gitmemiz gerektiğinden ne kadar emin olursam olayım, Montridge'den ayrılmak istemiyorum. Burası sadece evimiz ve dostlarımızın olduğu yer olduğu için değil, aynı zamanda *onun da* olduğu yer olduğu için. Montridge'i terk etmek Alexandros'u terk etmek gibi geliyor.

Bunu itiraf etmekten nefret ediyorum ama belki de buradan daha güvende , diyor Malachi. Lucian'ın bizi bulamayacağı bir yere.

Evet, biliyorum hiçbirimiz bunu kabul etmek istemiyoruz ama hepimiz zayıflayacağız ve bunun ne zaman başlayacağı konusunda hiçbir fikrimiz yok, diye ekliyor Axl.

Beni boğmakla tehdit eden duygu tsunamisini bir kenara itiyorum. Her şeyin üstüne bir de onların zayıfladığını düşünemem. Toz ve gözyaşından başka bir şey olmayana kadar beni ezip geçeceği kesin.

Giorgios iç geçirir. "Lucian yaşayan en güçlü vampirin kellesini hiç terlemeden aldı. Gerçekte neler yapabileceği hakkında hiçbir fikrimiz yok."

Göğsüme keskin bir acı saplanıyor ve Alexandros'un ölümünün görüntülerini zihnimden uzaklaştırmaya çalışarak başımı sallıyorum.

Giorgios sanki bir müttefik arıyormuş gibi şimdi Enora'ya bakıyor ve o da üzüntüyle başını sallıyor. "Giorgios'un haklı olduğuna inanıyorum, Ophelia. Lucian sizin kavrayamayacağınız dehşetler yaratabilir. Eğer sen onunla yüzleşmeye hazır olmadan önce seni bulursa..." Bir damla gözyaşı serbest kalıyor ve onu silip atıyor.

"Montridge'den ayrılmıyorum!" Bağırıyorum.

Giorgios, koyu renk pelerininin üzerindeki pıhtılaşmış kanı görebileceğim kadar yaklaşıyor. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum. Sormadan, kanın *ona* ait olduğunu biliyorum.

"Son sözleri seni korumam için bana yalvarmakla geçti, Ophelia." Sesi nazikti. Yalvarıyor. "Lütfen ona verdiğim sözü tutmama izin ver. Lütfen ölümünün boşuna olmasına izin verme."

Gözlerimi kapalı tutarak ışığıma odaklanıyorum ve onun beni topraklamasına izin veriyorum. Gözlerimi yeniden açtığımda merkezdeyim ve ağlamadan konuşabiliyorum. "Montridge'den ayrılırsak nereye gitmemizi önerirsin?"

"Tibet dağlarında bir kalem var. İçine girilemez ve senin için en güvenli yer orası." Arkama baktı ve başını salladı. "Hepiniz."

"Tibet mi? Tibet'e gitmemizi mi istiyorsun?"

"İlaçlarım var," diyor. "Neredeyse Thucydides'e rakip olacak bir kütüphane. Birinin efendisinin ölümü için bir çare varsa, onu bulacağız. Saklanmak, kendimizi eğitmek ve yeniden toparlanmak için daha donanımlı bir yer yok."

Malachi, *Giorgios'un alim, tatlı bir kız olduğunu* söylüyor. *Alexandros bana ondan bahsetti. Eski metinleri herkesten daha iyi anlıyor. Eğer bizim için bulunacak bir tedavi ya da Alexandros'u geri getirmenin bir yolu varsa, o zaman bu bilgiyi keşfetmemize kesinlikle yardımcı olacaktır.*

Ne düşünüyorsun Axl? Xavier? Aramızdaki bağ sayesinde soruyorum.

Ben ona güvenmiyorum ama Alexandros güveniyordu, diye cevaplıyor Axl.

Ve bu onu öldürttü, diye ekliyor Xavier.

Ama Lucian onu öldürdüyse, kızımız için gelmesi an meselesi, değil mi? Malachi öyle diyor.

Enora bir adım öne çıkıyor ve Cadence'i yanına çağırıyor. Arkadaşımın elini kendi elinin içine alıyor ve benimle göz göze geliyor. "Gitmek istemediğini biliyorum Ophelia ve seni çok özleyeceğim ama..." Yutkunuyor. "Giorgios haklı. O seni benim, hatta Osiris'in bile koruyamayacağı şekilde koruyabilir."

"Bu Montridge'de geçireceğin zamanın sonu değil, Ophelia," diyor Giorgios, zoraki bir gülümsemeyle. "Tüm arkadaşlarını tekrar göreceksin. Ama Lucian'ın dönüşü ve duygusuzca yaptığı ihanet görmezden gelinemez. Yaklaşan bir savaş var ve her büyümlü varlık bir taraf seçmek zorunda. Doğru zaman geldiğinde hepimiz Lucian'la yüzleşeceğiz ama o zamana kadar sen korunmalısın. Çünkü siz bizim en büyük silahımızsınız."

"O bir silah değil," diye tersliyor Xavier. "Onu herhangi bir taraf için kullanamazsın."

Giorgios başını öne eğer ve Xavier'e merakla bakar. "Kardeşimi, efendilerini Ophelia'ya bağlı oldukları için taşıdıkları yük hakkında bu kadar az bilgi sahibi bırakmadığını bilecek kadar iyi tanıyorum. Ophelia'nın gücünü kendi amaçları doğrultusunda kullanmak için onu manipüle etmek isteyenlerin olduğunu çok iyi biliyor olmalısınız. Bu nedenle, Ophelia kendi gücünü kucaklamalı ve onu gerçek amacı için kullanmalıdır ve bunun ne olacağına yalnızca kendisi karar verebilir."

Bunların hepsi çok fazla. Suçluluk duygusunun ağırlığı ve tüm bu sorumluluk beni birleşik güçleri altında ezmekle tehdit ediyor. Neden tekrar kendim olamıyorum? Sihirli güçlerim yok ve kimsenin silahı değilim? Ya tek amacım Alexandros'u ve çocukları sevmek olsaydı? Yeterli gibi geliyor. Bu güçleri tek bir kalp atışıyla o hayata değiştirdim.

Xavier öne doğru eğilerek yüzünü Giorgios'un yüzüne yaklaştırıyor. "Kesinlikle. Kararı o verir! O, uğruna kavga edeceğiniz lanet olası sihirli bir nesne değil. Eğer çekip gitmek ve tüm bu saçmalıkları arkasında bırakmak istiyorsa, biz de tam olarak bunu yapacağız."

"Sanırım çekip gitme zamanının geçtiğini anlayacaksın, genç Xavier. Eğer bu bir seçenek olsaydı, sizi temin ederim ki Alexandros bunu yapardı."

Xavier geri adım atmıyor ve ben de elini sıkıyorum. "Sorun yok," diye onu temin ediyorum. "Ne demek istediğini anlıyorum."

Giorgios bana hafif bir takdir gülümsemesi sunuyor. "Yani benimle gelecek misin? En azından bir sonraki hamlemizin ne olması gerektiğini belirleyene kadar?" Elini uzatıyor. "Lütfen kardeşime olan yeminimi yerine getirmeme izin ver, Ophelia."

Elini tutmuyorum ama başımı sallıyorum. Şu an için en iyi hareket tarzı bu. "Ama Tibet'e nasıl gideceğiz? Oraya gitmek tehlikeli olmaz mı?"

"Benim ışınlanma gücüm, senin büyün ve eğer lütfedip Enora'dan bir büyü alırsa, hepimizin oraya güvenli ve hızlı bir şekilde ulaşmasının bir yolu olduğuna inanıyorum."

"Elbette," diyor Enora. "Elimden geleni yapacağım."

Cadence öne atılıyor ve beni kucaklıyor. "Seni çok özleyeceğim Ophelia," diye feryat ediyor, gözyaşları yanaklarından süzülüyor. Gözyaşları beni tutan barajı yıkmaya yetiyor ve artık ben de özgürce ağlıyorum. O benim ilk gerçek arkadaşımdı ve son birkaç ayda başıma gelen pek çok olumlu şeyi temsil ediyor. Bundan da öte, o benim dönüştüğüm kişinin büyük bir parçası. Bana kendime inanmayı öğretti ve arkadaşlarımdan dışında beni gerçekten olduğum gibi gören ilk kişi oldu ve bunu vampir kanıma karşı herhangi bir arzu duymadan yaptı. Bunların hiçbirini onsuz yapmak istemiyorum.

Malachi, "Siz farkına bile dönmüş olacağız," diyor ama sesi çatlıyor.

Hiçbirimiz döndüğümüzde bunun muhtemelen Lucian'la yüzleşmek için olacağı gerçeğinden bahsetmiyoruz. Hepimizin kaderinde epik bir büyülü savaş olduğu fikri şu anda düşünmek için hem çok korkutucu hem de çok saçma. Tek yapabileceğimiz birbirini ardına nefes almaya devam etmek.

Oğullarımı nasıl kurtaracağımı bulmak ve Alexandros'u geri getirmek benim önceliklerim. Ve bir amacımın olması beni ayakta tutan şey. Bana güç ve kararlılık veriyor.

Giorgios'un dağ kalesinin güvenliğine ulaşır ulaşmaz, araştırma yapmaya ve bir plan üzerinde çalışmaya başlay. Son birkaç ayda farkına vardığım bir şey var ki o da bilginin her şey demek olduğu. Gücüm hakkında ne kadar çok şey öğrenirsem, o kadar güçlü oluyorum.

CHAPTER

İKİ

XAVIER

N Hayatımda hiçbir zaman duygusallıktan yana olmadım, ama onlarca yıldır evimiz olan evin verandasında dururken, bunun bir veda olduğuna inanamıyorum. Çünkü geri dönecek olsak bile, aynı olmayacak. *O* burada olmayacak. Ve geri dönmeye degecek tek şey o.

Axl çantasını omzuna silkti. Giorgios bize hafif eşyalar almamızı söyledi ve Enora ile büyüünün lojistiğini gözden geçirirken sırt çantamıza bir şeyler atmamız için bize birkaç dakika verdi. "Giorgios biz yokken Yakut Ejderhalara göz kulak olması için Eugene'le konuşacağını söyledi."

Omuz silkiyorum. "Eğer hepimiz Lucian'la destansı bir savaşa gidiyorsak bu biraz anlamsız görünüyor."

"Evet, birini biz kazanacağız, o yüzden her şey eskisi gibi devam etmeli," diye karşılık veriyor. "Alexandros'u nasıl geri getireceğimizi bulacağız, sonra onun şeytani yumurtasını öldüreceğiz ve sonra normale döneceğiz."

Dönüyorum ve şimdi tüm dikkatimi ona veriyorum. "Bunların herhangi birine gerçekten inanıyor musun?"

Koyu kahverengi gözleri hüznle doluyor. "Yapmak zorundayım Xavier, çünkü yapmazsam, o zaman..." Dilini alt dudağının üzerinde gezdiriyor. "Bunların hiçbirinin doğru olmadığını düşünemem, yoksa dururum. Ve eğer durursam... Bana senin de buna inandığını söyle."

Kahretsin, keşke inansaydım. Keşke tüm dünyam başıma yıkılmış gibi hissetmeyi bırakabilseydim. Karanlık ve acıdan başka bir şeyle dolu bir geleceğe bakmıyormuşum gibi. Belki o zaman nefes alabilirdim.

Elimi ensesine koyarak onu kendime doğru çekiyorum ve dudaklarımı alnına koyuyorum. "Evet, buna inanıyorum." Onu bir nebze olsun rahatlatmak için rahatlıkla yalan söylüyorum ve ne zaman bu hale geldiğimi merak ediyorum.

Tam o sırada, bu duygusal pislik haline gelmemin nedeni olan adam - değer verdiği insanların daha iyi hissetmesi için elinden geleni yapan adam - Malachi'nin elini tutarak merdivenlerden aşağı iniyor. Her zamanki mini etek ve atletten oluşan üniformasını kot pantolon ve kapüşonlu bir tişörtle değiştirmiş. Saçlarını at kuyruğu yapmış, koyu renk saç dipleri görünüyor.

"İhtiyacın olan her şeyi aldın mı, Cupcake?" Alt dudağını ısırtıyor ve başını sallıyor.

Axl boğazını temizler. "Giorgios dışarıda bekliyor. Nehrin ağzına, antik pagan kalıntılarının yakınına gitmemiz gerektiğini, çünkü orada büyüün daha güçlü olduğunu söyledi."

"Peki sonra ne olacak?" Malachi sorar.

Ophelia merdivenlerin dibine varıyor ve elini Malachi'nin elinden çekip benimkine sokuyor. "Anladığım kadarıyla, bir seferde ikimizi Tibet'teki kalesine götürebilecek."

"Ayrılma fikrinden hoşlandığımı sanmıyorum," diyor Axl, ses tonunda belirgin bir hırıltıyla.

"Ben de öyle," diye katılıyorum.

Ophelia, "Kulak misafiri olduğum kadarıyla, çok fazla insanı aynı anda taşımanın çok büyük bir riski var," diyor. "Sanki atomlarımız parçalanabilirmiş gibi."

Hücrelerimin bir tür vampir konfetisi gibi yeryüzüne saçılması düşüncesini sevdiğimi söyleyemem, ama yine de ayrılmamızı istemiyorum.

Malachi kolunu Ophelia'nın beline doluyor. "Ulaşım vücudunuzun molekülleriyle oynuyor. Her ne kadar hep birlikte gitmeyi tercih etsem de, en iyisi bilimle çok fazla uğraşmamak."

"Ve kesinlikle en son ben gitmeliyim," diyor Ophelia.

"Neden, riske girmeden önce içimizden birinin parçalanmayacağından emin olmak için mi?" Hâlâ hepimizin üzerinde dolaşan ağır bulutlara rağmen -ya da belki de bu yüzden- ona takılmadan edemiyorum.

"Hayır!" Kolunu benimkine çarpıyor. "Ama..." Dudağını çiğniyor, aniden rahatsız olmuş gibi görünüyor.

Ve şimdi ben de yeniden huzursuz hissediyorum. Onun varlığı dünyama biraz ışık girmesini sağlıyor ama karanlığı kovmaya yetmiyor. "Ama ne, Cupcake?"

"Giorgios'un hepiniz için geri gelmemesi riskini almak istemiyorum. Bunu yapacağını söylemiyorum ama ya bir şeyler ters giderse ve grup ışınlanma olayını tekrar denemek ? Benim için geri dönme riskini alması, ikiniz için geri dönmekten daha olası." Son birkaç kelimeyi fısıldıyor, yanakları pembeleşiyor, hayatın bariz bir gerçeği olmasına rağmen bizden daha önemli olduğu için utanıyor gibi.

Axl yüzünü tavana doğru çeviriyor ve iç geçiriyor. "Kız haklı."

Evet, öyle. Giorgios'un da böyle bir numara yapacağını düşünmezdim. Ophelia'nın yanında sadece birimizin olması onun için çok daha kolay olurdu. Bizim kızın aksine, biz onun için vazgeçilebiliriz. Ama ona güvenip güvenmemem önemli değil. Şu anda Ophelia'yı Lucian'dan korumak için en iyi seçeneğimiz o gibi görünüyor. "Sen ve Kai önden gidin o zaman, ben Ophelia'yla bekleyeceğim."

Malachi bana ters ters baktı. "Neden Ophelia'yla birlikte bekliyorsun?" "Çünkü ilk ben söyledim, mankafalar."

"Çocuklar." Ophelia başını sallıyor. "Bir dakika kadar ayrı kalacağız. Sanırım asıl ışınlanma birkaç saniye sürecek."

Axl, "Bu da en az diğerleri kadar iyi bir fikir," diyor. "Hiçbirimiz birbirimizden ayrı kalmak istemiyoruz ama paramparça olmak da istemiyoruz. O yüzden sineye çekelim ve elimizden gelenin en iyisini yapalım."

"Ve Giorgios'un kalesine vardığımızda, Alexandros'u geri getirmek için çalışmaya başlarız." Ophelia'nın gözleri umutla parlıyor. İnsanların geri getirilemeyeceğini acı bir şekilde bilmeme rağmen kendimi vazgeçiremediğim bir umut. Eğer bu mümkün olsaydı, Alexandros annesini, karısını ve çocuklarını geri getirirdi. Zeki bir herif Elementai'yi geri getirirdi. Ama getirmediler.

Giorgios, "Gittiğimizi fark edecek zamanınız olmadan ikiniz için GERİ DÖNECEĞİM," diyor.

Axl ve Malachi'nin ellerini kendi elleriyle kavrar. "İkiniz de hazır mısınız?"

Başlarını sallamadan önce Ophelia ve bana son bir kez bakıyorlar. Biz daha tek kelime edemedik, hiçliğin içinde kayboldular. Ne bir duman, ne de havada bir çatlak. Ne beklediğimden emin değildim ama hiçbir şey değildi. İz bırakmadan kaybolan üç kişi değildi. Yerdeki noktaya baktım.

ve cehennemdeki tüm şeytanlara oraya sağ salim varmaları için dua edin.

"Şimdi ne olacak?" Cadence ürkütücü sessizliği bozuyor.

"Giorgios birazdan dönecek ve sonra ..." Enora burnunu çekiyor ve ellerinin tersiyle yanaklarını siliyor.

Ophelia elimi bırakıyor ve kendini iki kadının üzerine atıyor. "İkinizi de çok özleyeceğim. Sienna'ya benim için veda eder misin? Ona zaman ayıramadığım için üzgün olduğumu söyle..." Kokluyor.

Üçü kucaklaşır. "Ona söyleyeceğiz. Ben de seni özleyeceğim tatlı çocuğum," diyor Enora, Cadence sessizce hıçkırırken. Profesör Ophelia'nın omzunun üzerinden bana bakıyor. "Ona göz kulak olacaksın, değil mi?"

Başımı salladım. "Sahip olduğum her şeyle."

Bir gözyağımı daha siliyor ve yüzünü Ophelia'nın boynuna gömüyor. Bu üniversitede geçirdiğim onca yıl boyunca Profesör Green'den hiç bu kadar açık bir duygu gösterisi görmemiştim. Ama Ophelia'nın insanların duygusal yönlerini ortaya çıkarmak gibi bir huyu var.

Giorgios'un sesi düşüncelerimi yarıp geçiyor. "Gitmeliyiz."

"Hemen döndünüz mü?" Ophelia kendini iki cadıdan ayırır.

"Size birkaç dakika süreceğini söylemiştim. Malachi gelir gelmez bana yarım düzine soru sormasaydı daha çabuk dönerdim."

Son on iki saat içinde yaşanan tüm o berbat şeylere rağmen ağzımın kenarından bir gülümseme geçiyor. Bu tam da Malachi'nin yapacağı türden bir şeye benziyor, yani sanırım sağ salim geldiler ve bu da bir şeydir.

"Peki çocuklar iyi mi?" Ophelia sorar.

Başını sallayarak elini uzatıyor ve onu yanına çağırıyor. "Evet ve sizin gelişiniz için sabırsızlanıyorlar."

Ophelia önce bana geliyor ve Giorgios'un elini tutmasına izin vermeden önce ince parmaklarını benimkilerin arasından geçiriyor. Ancak o elimi tuttuktan sonra Giorgios da benimkini tutuyor. Avuç içleri pürüzsüz ve yumuşak, profesörünki gibi pürüzlü lekeler yok. Yeni bir hüznün dalgası çarpıyor yüzüme ve zihinsel olarak silkelenip atıyorum. Ophelia'nın bana ihtiyacı var. Parmaklarını avuçlarımın içinde sıkıyorum.

"Acıyor mu?" diye fısıldıyor Giorgios'a.

Ona bakıyorum, cevabını bekliyorum. Kendimi önemseydiğimden değil - vampirler fiziksel acıyı hissedebilir, ama biz bunu çok daha farklı yaşarız.

İnsanlar. Kesinlikle çok daha yüksek bir toleransımız var.

"Bana bunun biraz statik elektriğin içinde yürümeye benzediği söylendi," diye yanıtıyor Giorgios. "Korkacak bir şey yok."

"Beni , değil mi?" Cadence gözyaşları yüzünden kış kahverengisi çimlerin üzerine damlarken şöyle diyor.

"Her gün," diye yanıtıyor kızım.

"Lucian hakkında herhangi bir haber duyarsan bizi uyaracak mısın?" Enora sorar. "Elbette," diyor Giorgios. "Ancak cep telefonu hizmeti çok sınırlı, Önümüzdeki haftalarda düzenli olarak irtibat halinde olacağız. Ama şimdi, büyü lütfen."

Enora bir kez daha Giorgios'un Ophelia'nın gücünden yararlanmasını ve kendi yeteneklerini geliştirmesini sağlayan büyüü söylüyor. Kulaklarımda garip bir uğultu var, sanki suyun altına çekiliyormuşum gibi. Bir saniye sonra ellerim hâlâ Ophelia ve Giorgios'un ellerinde kenetli ama artık Havenwood'un serin gece havasıyla çevrili değiliz. Loş odadaki hava sıcak ve sandal ağacı kokusuyla ağırlaşıyor.

"Geldiler!" Malachi'nin rahatlamış sesi bizi selamlıyor ve ben daha gözümü kırpmadan ya da ona neden şaşırdığını sormadan, Giorgios nazikçe kenara çekilirken Ophelia ve ben onun kollarına sarılıyoruz. Axl bir saniye bile geçmeden koşarak odaya giriyor ve dördümüz yeniden bir araya gelmenin tadını çıkarmak için bir an duruyoruz. Bir dakikadan az bir süre ayrı kalmıştık ama sanki çok daha uzun sürmüş gibiydi.

"İyi misin prenses?" Axl soruyor. Normalde kızarmış olan yanakları normalden çok daha solgundur.

Bir avucunu yüzünün yan tarafına bastırıyor. "Biraz başım dönüyor."

"Buyurun, oturun." Axl bir sandalye çekiyor ve ben de inceleme fırsatını değerlendiriyorum. Altı kemerli pencere geniş yemek odasının iki duvarını kaplıyor ama şu anda bu pencerelerden görülebilen tek şey zifiri karanlık. Uzun yemek masasının üzerinde devasa bir avize asılı, ampulleri yumuşak turuncu bir parıltı yayıyor.

Alev alev yanan, çtırdayan odunlarla tamamlanmış şömine uzak duvarı kaplıyor ve yanında yıpranmış deri bir koltuk oturuyor, tabanında deri ciltli bir kitap yığını var.

Ophelia'ya döndüğümde hızlı hızlı göz kırptıyor. Çömelip alnına dokunuyorum ve cildinin nemli olduğunu fark ediyorum. "Neyin var, Cupcake?"

Parlak mavi gözleri benimkilere odaklanıyor. "Kendimi biraz, bilmiyorum... zayıf hissediyorum."

Giorgios'a bakıyorum. "Bu ulaşımın bir yan etkisi mi?"

Omuz silkiyor ve ona yaklaşıyor. "Belki de. Ya da belki de ince dağ havası onu keyifsiz hissettiriyordur. Bir ya da iki gün içinde alışırsın."

"Hayır." Başını sallıyor. "Güçlerim gibi zayıf hissediyorum. Aynı şeyi hissetmiyorlar."

"Ah." Giorgios dudaklarını büzer ve şömineye bakar.

Malachi ve Axl gibi benim de tüylerim diken diken oluyor ve boğazımdan bir hırıltı yükseliyor. Bir terslik var. Her bir duyum aşırı tetikte ve neredeyse Giorgios'un üzerine atılıp kalbini sökmeye hazırım. "Ne demek istiyorsun, *oh*?"

Başını sallar ve dişlerinin arasından hava emer, aynı anda hem pişman hem de sinir bozucu bir şekilde kendini beğenmiş görünür. "Sizi temin ederim ki sadece düşünmedim," diye teklif ediyor.

Ellerimi yumruk yapıp dişlerimi göstererek ona doğru ilerliyorum. *Onu* kaybettiğimiz andan beri öfkemi kontrol altında tutmaya çalışıyorum. "Neyi düşünmedin?"

"Efendine sana göz kulak olacağıma dair yemin etmiş olmam, küstahlığın yüzünden kelleni almayacağım anlamına gelmez Xavier." Giorgios dişlerini gösterdi. "Kim olduğumu unutma."

"Giorgios, lütfen?" Ophelia'nın söyledikleri dikkatini benden ona yöneltmesi için yeterli oluyor. "Xavier sadece beni koruyor. Bana güçlerimin neden zayıfladığını söyle." Sesinde duymaktan nefret ettiğim bir titreme var. Buraya gelmekle büyük bir hata yaptık.

"Kalem eski bir manastırın kalıntıları üzerine inşa edildi, Ophelia. Bu benim için daha önce hiç sorun yaratmadı, çünkü tabii ki-"

"Vampir büyüğü kutsal topraklardan etkilenmez," diye Malachi onun yerine sözlerini tamamladı.

Kafa karışıklığı en azından öfkemi bastırmaya yarıyor. "Kutsal topraklar mı?"

"Cadı ve element büyüğü kutsal topraklarda o kadar güçlü değildir. Bu kutsal enerjiyle ilgili bir şey," diye açıklıyor Malachi ve ben de hayal meyal bunun daha önce söylendiğini hatırlıyorum. Keşke fırsatım varken tüm bu şeylere daha fazla dikkat etseydim.

"Ve eminim ki eski bir Tibet manastırından daha kutsal enerjiyle dolu çok az yer vardır." Axl homurdanıyor. "Yine de buraya gelmeden önce bizi bu konuda uyarmayı düşünmediniz mi?"

"Çünkü bilseydik Ophelia'yı getirmeyeceğimizi biliyor," diye , Giorgios'un oyun planının ne olduğunu merak ederek. I

Ona güvenmediğimi zaten biliyorsun.

Giorgios bana dik dik bakıyor, öfkesi hissediliyor ama benimkinin yanında hiç kalıyor. "Bu doğru değil. Ophelia'nın bir elementai olmasının sonuçlarını düşünmedim. Zaman çok önemliydi. Ben sadece onu en güvenli olduğu yerde istedim ve hoşuna gitsin ya da gitmesin, o yer burası. Size söz veriyorum, hiçbirinize zarar vermek niyetinde değilim."

"Güçlerini kullanamayacağı bir yerde daha güvende olduğunu mu düşünüyorsun?" Malachi soruyor.

Giorgios pelerinini çıkarır ve bir yemek sandalyesinin arkasına yerleştirir. "Ciddi şekilde azaldılar, tamamen işe yaramaz değiller." Ophelia'nın yanına bir sandalye çeker ve oturur. "Sana söz veriyorum, en güçlü olmadıkları zamanlarda bile güçlerini kontrol etmeyi öğrenebilirsin. Aslında, zayıfladıkları zaman pratik yapmak daha faydalı olabilir."

Cidden bunun iyi bir şey olduğuna bizi ikna etmeye mi çalışıyor? Onunla ne kadar çok vakit geçirirsem, ona o kadar az güveniyorum. "Peki ya kendini koruması gerekirse? Güçleri zayıflamışken bunu nasıl yapacak?"

Bakışlarını yine bana yöneltti. Tüm düğmelerine basmakta ustalaşmış gibiyim - tıpkı kardeşine yaptığım gibi. Alexandros'u düşününce içimde canlanan umutsuzluğu yutkunarak bastırıyorum.

"Bu duvarların içinde Ophelia için herhangi bir tehlike söz konusu olursa, ona herhangi bir zarar gelmeden önce onu derhal güvenli bir yere götürürüm. Tüm güçlerine özgürce erişebileceği bir yere. Onun güvenliği benim en büyük endişem. Başka neye inanmayı reddederseniz reddedin, lütfen buna inanın."

Malachi ve Axl onun iki yanında dururken ben tekrar Ophelia'nın önüne çömelip ellerini ellerime alıyorum. *En azından ona bir şans verelim*, diye yalvarıyor aramızdaki bağ aracılığıyla.

Çenemi gıcırdatıyorum, bunun ne kadar yanlış hissettirdiği, sırf Alexandros'un kardeşi olduğu için bu adama güvenmememiz gerektiği hakkında söylemek istediğim her şeyi bağırmamak için kendimi tutuyorum. Kızgınım, korkuyorum ve yas tutuyorum. Ama onun için, ona bir şans vereceğim. Tek bir şans. *Yorgun görünüyorsun, Cupcake.*

Bir esnemeyi bastırıyor. *Yorgunum.*

Dikkatimi tekrar Giorgios'a yöneltiyorum. "Bize nerede kalacağımızı gösterebilir misin?" Bir günden fazladır uyumadık ve sanki bir ömür geçmiş gibi hissediyorum. En azından tamamen farklı bir hayattaydı. *Onunla* bir hayat

bunun bir parçasıydı. Ona pek çok şey anlatmalıydım. Bunları duymak istemese bile, yine de ona anlatmalıydım.

Giorgios'un cevabı "Imari size gösterecek" oldu. "Imari mi?"

Malachi sorar.

Giorgios, Imari olduğunu tahmin ettiğim bir kadının gelişiyle cevap vermekten kurtuluyor. Bize doğru yürüyor, gülümsüyor, uzun siyah atkuyruğu bir atın yelesi gibi ileri geri sallanıyor.

"Imari benim yoldaşlarımdan biri," diye açıklıyor.

"Sen onun efendisi misin?" Ona soruyorum.

". Ben burada olmadığımında tüm ihtiyaçlarınızla o ilgilenecek.

Sadece onu çağırın, sizi duyacaktır."

Onu dikkatle inceledim. Dönüştüğünde yirmili yaşlarının sonlarında olduğunu söyleyebilirim ve bir vampir olarak kaç yaşında ve dolayısıyla ne kadar güçlü olduğunu söylemek imkansız.

"Ophelia'ya biraz çay getirir misin, Imari?" diye ekliyor.

Kızım başını sallıyor. "Çay istemiyorum."

"Bu eski bir Tibet tarifi Ophelia," diyor Imari ve nedense Amerikan aksanına sahip olmasına şaşırıyorum. "Yükseklik hastalığına ve baş dönmesine iyi gelecektir. Biraz balla tatlandıracağım. Çok lezzetli olur."

Ophelia başını eğiyor ve başıyla onaylıyor. "Teşekkür ederim."

Imari yine gülümsüyor. Davranışlarındaki her şey sıcak ve dostça, ancak bunun aksine, uzun boylu ve köşeli, kaslı kollarının hatları giydiği dar tişörtün içinde açıkça görülebiliyor. O bir savaşı, hiç şüphem yok.

Şüpheliyim ve gerginim. Kız arkadaşımın yalnız kaldığında kendimi daha iyi hissedeceğim. "Size odalarınızı göstereyim." Imari onu takip etmemizi işaret ediyor.

"Um, oda. Tekil," diye çıkışıyorum. Bu saçmalık işe yaramayacak. Burada olmaz. Hiçbir yerde olmaz.

"Evet, ayrı yatmıyoruz," diye ekliyor Malachi.

Imari Giorgios'a bakar ve Giorgios da onayladığına dair bir işaret vermiş olmalı ki başını sallar. "Pekâlâ. Beni takip edin."

Ophelia'nın sırt çantasını kendi çantamla birlikte omzuma koyuyorum ve Malachi kızımızı kucağına alıp göğsüne . Axl kolunu omzuma doluyor ve bana ne haltlar karıştırdığımızı gösteren bir bakış fırlatıyor.

Umarım doğru şeyi yapmışızdır, dedim ona.

Alexandros ona güvendi, bana hatırlatıyor. Peki onun herhangi bir konuda yanıldığını ne zaman gördün?

Dün gece Lucian'ı bulmaya gitme konusunda yanılmıştı ve bu onu öldürttü. Yeni bir acı sarsıntısı kemiklerimi kesiyor ve dişlerimi sıkıp her saniyesini hissediyorum. Hiçbir şeye sahip olmamaktan iyidir. Ama düşüncelerimi bir kez daha kendime saklıyorum.

CHAPTER

ÜÇ

8ALACHI

"T Odası o kadar da kötü değil sanırım," diyorum. Dördümüz için de yeterince büyük bir yatak var. Yatağın üzerinde hızlıca zıplayınca rahat olduğunu anladım. Ophelia külotunu çıkarıyor ve yatağın altına giriyor.

Kapaklar.

Sırt üstü uzanıyor ve esniyor. "Saatin kaç olduğu hakkında bir fikri olan var mı?"

Saatimi kontrol ettim. "Burada saat sabahın üçü bebeğim. Tibet bizim eve dönmemizden on üç saat ileride."

Göz kapakları çırpınarak kapandı. "Sabahın üçü mü? Belki de bu yüzden bu kadar yorgunum." Gözlerinin kenarlarından yaşlar süzülüyor ve Axl ile Xavier soyunurken ben de aceleyle kıyafetlerimi çıkarıp onun yanında yatağa giriyorum.

Yanına varır varmaz onu kollarıma çekiyorum ve başını göğsüme . "Dün gece uyumadık, bebeğim. Hatırladın mı?"

"Onu çok özlüyorum Kai," diyor hıçkırarak.

Gözyaşlarını yanaklarından öpüyorum ve onu rahatlatmak için daha fazlasını yapmak istiyorum ama ben de en az onun kadar kırgınım. O bana her zaman evim gibi geliyor, ama o burada olmadan hiçbir yer doğru gelmiyor. Hiçbir yer güvenli gelmiyor. "Biliyorum bebeğim. Ben de biliyorum."

Hıçkırıklar ince bedenini sararken titriyor ve acısını içime çekebilmeyi dileyerek ona daha sıkı sarılıyorum. Bunun yerine, o da benimkini güçlü bir şekilde hissediyor. Tıpkı Axl'ın ve Xavier'in acılarını hissettiğimiz gibi. Bu her şeyi kapsıyor. Ezici.

Xavier bize katılırken yatak arkamdan eğiliyor. Dişlerini enseme gezdiriyor ve ben ürperiyorum.

"Nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum," diye inliyor Ophelia. "Çok acıyor. Gerçek bir fiziksel acı gibi."

Axl onun arkasındaki yatağa kayıyor ve omzuna sokuluyor. "Bunu biraz daha iyi hale getirebiliriz prenses. Denememizi ister misin?"

"O gittiğinde yanlış hissediyorum."

Elimi omurgasında aşağı yukarı gezdiriyorum ve vücudu benimkine doğru eğiliyor. Sikim ona karşı sertleşiyor. "Bu bizim anlaşma yolumuz, tatlı kız. Birbirimizi biraz rahatlatmak, onu deli gibi özlemediğimiz anlamına gelmez."

"Alexandros da aynısını yapardı, sen de biliyorsun Cupcake. Birlikte olmaktan daha iyi bir dikkat dağıtıcı ve içimizdeki bu boşluğu yatıştırmanın daha iyi bir yolu yok."

Çenesini yukarı kaldırıyor, dolgun dudaklarını diliyle ıslatıyor. Başımı eğiyorum ve dudaklarımı nazikçe onunkilere bastırıyorum. *İyi hissettirmiyorsa durabiliriz bebeğim.*

Xavier arkamdaki pozisyona geçti. *Kızımızdan beslenirken seni iyi hissettirmeme izin ver, Kai.*

İçimden bir inilti yuvarlanıyor. Bana verdiği zevk sadece birkaç dakika sürebilir ama her şey bu cehennem hayatından daha iyi olmalı.

Axl kabul ettiğini söylüyor. *Bana iyi gibi geldi.*

Axl külotunu ince bacaklarından aşağı indirirken ben de dilimi Ophelia'nın ağzına sokuyorum. Elim kaburgalarının üzerinden kalçasına doğru kayıyor ve bacağına kaldırıyorum, böylece dizi belime dayanıyor. Xavier dişlerini boynuma geçirirken ben onu öpmeye devam ediyorum.

Ophelia inliyor ve Axl'ın sikinin tepesini çoktan amının girişine dayadığını fark ediyorum.

Bana yardım et Kai ve kızımızı benim için gevşet, diyor Axl, her zamanki emredici hırıltısından yoksun, yumuşak bir sesle.

Yapmak istediğim başka bir şey yok. Elim kalçalarının arasına sokuyorum ve klitorisine hafif bir baskı uyguluyorum, kalçalarını elimle buluşmak için hareket ettirene kadar yavaş daireler çizerek onunla alay ediyorum. İnlemeleri daha muhtaç ve çaresiz bir hal alıyor ve ben de baskıyı artırıyorum.

Xavier kalın sikinin başını kıkımın dikiş yerine bastırıyor ve ben Ophelia'nın ağzına doğru homurdanıyorum.

Onları birlikte götürmeye ne dersin Xavier? Axl soruyor.

Lütfen! Lütfen! Ophelia kabul ettiğini söylerken ben yalvarıyorum.

Axl, Ophelia'nın artık sırlıslıkla olmuş amını alırken Xavier de sikiinin tamamını kıcıma sokuyor. Ve lanet olsun, çok iyi hissettiriyor. Beni hazırlıksız doldurmasının verdiği yanma hissi tam da ihtiyacım olan acı ve zevki veriyor.

Çok iyi hissediyorsun, Kai.

şimdi sırlıslıkla oldun, prenses.

Birbirimizde bulabildiğimiz her türlü teselliği alırken vücutlarımız mükemmel, sözsüz bir ritimle hareket ediyor. Onların inlemeleri, onun sızlanmaları, Xavier beni sertçe sikerken benim ağır homurdanmalarım; hepsi yaklaşan salıverilmemizin senfonisinde birbirine karışıyor. Dudaklarımı Ophelia'ninkilerden çekip çenesinde ve boynundaki nabız gibi atan damarda gezdiriyorum. Çok tatlı ve sarhoş edici kokuyor ve dişlerimi ona batırmaktan bir saniye daha kendimi alıkoyamıyorum. Zengin kanı ağzımı dolduruyor. Xavier'in sert siki kıcımı dolduruyor. Axl, Ophelia'nın omzunu ısırmadan hemen önce boynumun arkasını tutuyor.

Ve dördümüz birlikte, tıpkı kederimizi ve kaybımızı paylaştığımız gibi, hepimizin paylaştığı bir kurtuluşun peşindeyiz.

Sonra birbirimize sarılmış, birbirimizin bedeninden teselli bularak, sahip olduğumuz tek rahatlıktan geçici olarak doymuş bir şekilde uykuya dalıyoruz.

CHAPTER DÖRT

XAVIER

8 Gözlerim sıcaklığa ve tanıdıklığa açılıyor. Ophelia'nın yumuşak bedeni benimkine kıvrılmış, yüzü gömülmüş, Malachi'nin sert gövdesi arkamda ve Axl'ın yüzü yanımdaki yastığın üzerinde. Ophelia'nın

Tüm dünyam başıma yıkılmadan ve yeni bir ıstırap beni bir orman yangını gibi sarmadan önce, memnuniyet hissi yarım saniye kadar sürüyor. O gitmişti. Öylece gitti. Tüm gücü, bilgisi ve ... Hıçkırıklara boğuluyorum. Onun olduğu her şey gitti. Ve yakında biz de gideceğiz. Her şey o kadar acıtıyor ki nefes alamıyorum.

Ophelia'nın parmak uçları göğsümün üzerinde kayarak kalbimin tam üzerindeki yere iniyor, sanki hâlâ bir kalbim olup olmadığını kontrol ediyormuş gibi. Var, her ne kadar onarılamayacak kadar kırık hissettirse de.

"Xavier." Sıcak nefesi tenimde gezinerek bana hayatta olduğumu hatırlatıyor ve çok geçmeden onun acısı benimkiyle birleşerek azgın bir keder seline dönüşüyor.

Malachi ve Axl bunu hissetmiş olmalılar çünkü uyandılar. İstirabın bir süngerin suyu emmesi gibi odaya yayılması sadece birkaç dakika sürer.

Yorganı geriye atıyorum. "Bu odadan çıkıp bir şeyler yapmam lazım. Ya da en azından bir şeyler yapıyormuşuz gibi hissetmeliyim."

Axl ve Malachi aynı fikirde olduklarını söylüyorlar ama Ophelia sessiz kalıyor. Gözleri yaşlarla dolmuş, izleri pembe yanaklarına kazınmıştır. Gözlerini kapatıyor.

"Ophelia?" Onun kaderi için duyduğum endişe kendi kaderimden çok daha büyük.

Gözlerini kapatıyor.

Axl parmak uçlarını kızın uzattığı avucunun içinde gezdiriyor. "Prenses?"

"Ben... Ben..." Sinirli bir hırıltı çıkarıyor ve kızarmış yanaklarındaki gözyaşlarını öfkeyle siliyor. "Güçlerimi kullanmaya çalışıyordum ama işe yaramıyorlar. Azıcık bile değil."

"Kutsal topraklar meselesi," diyor Axl. "Bilseydik seni asla buraya getirmezdik."

Başını sallar ve kendini yataktan dışarı iter. "Fark etmeliydim. Kutsal toprakları biliyordum. Kai ve ben okumuştuk ama Giorgios'un kalesinin eski bir tapınağın üzerine inşa edileceğini bilmiyordum."

Onu kollarına çekiyorum ve dudaklarımı başının üstüne koyuyorum. "Hiçbirimiz yapmadık, Cupcake."

"Sormam gerekirdi."

Axl elini saçlarında gezdiriyor. "Belki de hepimiz sormalıydık ama gerçek şu ki şoktaydık ve Giorgios bize gitmemiz gerektiğini söylüyordu. Biz en iyisi olduğunu düşündüğümüz şeyi yaptık. Şimdi de elimizden gelenin en iyisini yapmak zorundayız."

"Elinden gelenin en iyisini nasıl yapacaksın?" Malachi soruyor.

"Başlangıç olarak, gidip Giorgios'a neler olduğunu sorabiliriz. Lucian neden ..." Başını sertçe sallıyor, kelimeleri yüksek sesle söyleyemiyor. "Bazı cevaplarla başlayabiliriz."

Giyindikten sonra alt kata indiğimizde Giorgios'u çalışma odası gibi görünen bir yerde tek başına otururken buluyoruz. Duvarlar raflar dolusu kitapla kaplı, büyük bir ahşap antika küre bir köşeyi dolduruyor ve daha fazla kitapla dolu geniş bir maun masa odanın ortasına hakim.

olduğu kitaptan başını kaldırıyor. "Günaydın. İyi uyudun mu?"

Boynumu kırdım. "Sanırım."

Ophelia bir şeyler mırıldanıyor ama hepimizin dikkati sohbet edemeyecek kadar dağınık.

"Bir şeyler yapmak istiyoruz," diye tersliyor Axl, gergin bir enerji yayılıyor içinden.

Giorgios kitabını kapatır ve kara bir kaşını kaldırır. "Ne ?" "Lucian'ı bulmak gibi-"

"Ve lanet kafasını koparmak," diye ekliyorum hırçın bir hırıltıyla.

Giorgios alçak sesle başını salladı ve odanın kenarındaki küçük kanepeyi gösterdi. "Lütfen oturun."

Ophelia Malachi'nin kucağına tünemişken dördümüz üzerine çöktük. "Sizi temin ederim ki Lucian'ı aramak, hepinizi güvende tutmakla birlikte benim en önemli önceliğimdir."

"Peki yardım etmek için ne yapabiliriz?" Axl soruyor.

Giorgios uzun parmaklarını sakalında gezdiriyor. "Korkarım şu aşamada hiçbir şey. Lucian yetenekli ve güçlü biri. Kendi babasını beş yüz yıldan fazla bir süre boyunca atlatacak kadar yetenekli. Yaşayan en güçlü vampiri ikimizin de tahmin edemeyeceği bir tuzağa çekecek ve Alexandros onu durdurmak için hiçbir şey yapamadan kellesini alacak kadar yetenekli."

Ophelia'nın acısı hepimizin içini parçalıyor ve ben bu yoğunluk karşısında soluk soluğa önümüzde duran adama bakıyorum. Ölümü hakkında konuşurken bu kadar duygusuz olmak zorunda mıydı?

Giorgios iç geçirir. "Açık sözlülüğüm için özür dilerim Ophelia, ama yüzleşmemiz gereken korkunç gerçek bu. Lucian Drakos avlanmalı ve öldürülmeli ama bunu yapmak için onu bulmalıyız. Siz dördünüz bana bunu yapabilmem için zaman ve yer vermelisiniz. Araştırmalarımı yalnız yaparsam daha güvenli ve daha az dikkat çekici olur. Eski ülkede onun nerede olduğunu bilmesi gereken insanlar var. Kardeşimi öldüren adamı bulacağım ama şu anda hiçbiriniz onunla yüzleşecek donanıma sahip değilsiniz."

Öfkem taşmakla tehdit ediyor. Bu kadar işe yaramaz hissetmekten nefret ediyorum. Tamamen çaresiz. "Peki bu arada biz ne yapacağız? Burada oturup Ophelia'yı bulmasını mı bekleyeceğiz?"

"Burası hepiniz için dünyadaki en güvenli yer. Lucian bu duvarları geçemeyecek, sizi temin ederim. Muhafızlarımın hepsi benim efendilerimdir, bazıları eski Yakut Ejderha üyeleridir. Son derece yetenekli ve eğitilmişler." Kendimizi güvende hissetmemizden ziyade bizi uyarmak için mi bunları söylüyor diye düşünmeden edemiyorum ama ona bu konuda meydan okumuyorum ve devam etmesine izin veriyorum. "Ve sonunda kendini gösterdiğinde, onun için hazır olacağız."

"Ama oturup ölmeyi bekleyecek vaktimiz yok!" Axl bağıırır ve Ophelia o kadar sert irkilir ki Axl onu hemen

Kucağına alıp kollarıyla sarıyor ve onu korkuttuğu için özürlerini mırıldanıyor.

"O zaman bu senin görevin, en azından ben daha fazla bilgi bulana kadar. Lucian'ın nerede olduğu hakkında. Bozulma için bir tedavi bulmalısınız. Kütüphanem emrinize amade. Bu raflardaki kitapları inceleyebilirsiniz. Lütfen, yapabildiğiniz kadar araştırma yapın."

"Onu neden öldürdü?" Ophelia'nın sesi sessiz ve sakın ama içimi gururla dolduran bir inançla yüklü.

"Pardon?" Giorgios soruyor ama hepimiz onu duyduğunu biliyoruz. "Bunca zaman sonra onu neden öldürdü? Neden şimdi?"

Giorgios sertçe yutkunuyor ve Malachi, Xavier ve benim aramda bakışıyor. Biz konuşmayınca, sonunda konuştu. "Eminim nedenini biliyorsundur, Ophelia."

"Benim yüzümden mi?" Sesi sadece bir fısıltıdan ibaret. "Evet, senin yüzünden," diyor adam ciddi bir baş hareketiyle.

Giorgios'un boğazına sarılmamak için parmaklarımı saçlarına doluyorum. "Hayır, senin yüzünden değil, Cupcake," diye onu temin ediyorum. "Çünkü o sapkın bir pislik, işte bu yüzden." Axl yanağındaki tek bir damla gözyaşını öperken Malachi de ona benzer güvenceler veriyor.

Bununla ilgili her şeyden nefret ediyorum. Her bir lanet şeyden. "Elbette bu iğrenç eylemenden o sorumlu." Giorgios iç geçirir. "Ama sana ulaşmak için yaptığına dair en ufak bir şüphem yok. Lucian Montridge'e gitti. Senin kim ve ne olduğunu biliyor, Ophelia."

Daha dik oturuyorum ve daha dikkatli bakıyorum.

Ophelia kazağının kollarıyla yanaklarını ovalar. "Montridge'e mi gitmiş? Ne zaman?"

"Genç kurt kız öldürüldüğünde. O Lucian'dı." Giorgios kaşlarını çattı. "Alexandros sana bunu söylemedi mi?"

Ona inanmayı reddediyorum. Alexandros böyle önemli bir bilgiyi bizden asla saklamazdı. "Eğer gerçekten orada, Ophelia'nın yakınında olsaydı, Alexandros bize söylerdi."

Alay ediyor. "Elbette, çünkü senden daha önce hiç sır saklamadı, değil mi?"

Öfke içimde patlıyor ve ellerimi maun masanın üzerine koyup dişlerimi gösterene kadar beni koltuktan kaldırıp odanın diğer ucuna itiyor. "Benim yanımda onun hakkında kötü konuşmaya cüret etme."

O da boynunu bükerek hırlıyor. "Sadece senden daha önce de bir şeyler sakladığını söylüyorum Xavier, bunu yapmasının onun suçu olduğunu söylemiyorum."

Yani. Şimdi otur!"

"Xavier, lütfen." Ophelia'nın tatlı sesi içimdeki vahşi canavarı yatıştırıyor ve ben de yanlarındaki kanepeye oturuyorum.

"Montridge'de olduğunu nereden biliyorsun?" Malachi soruyor, öfkesini benden çok daha etkili bir şekilde kontrol altında tutuyor, ben onun yüzeyin altında kaynadığını hissetsem bile. "Profesör bize onun kurt kıza yapılan saldırıyla bağlantılı olabileceğini düşündüğünü söyledi ama orada olduğunu söylemedi."

"Alexandros bana öyle söyledi. Lucian'ın iki vampirin zihnini çarpıtarak kızın ölümüne neden olduğunu. Ama Lucian oradaydı. İzliyordu. Saldıracağı anı bekliyordu. Acaba önceki gece Montridge'de miydi ve bizi takip etti mi, babasına üniversitenin korumasından uzaktayken saldırma fırsatını sezdi mi?" Derin düşüncelere dalmış gibi dudaklarını büzüyor ve ben de Alexandros'un bize tam olarak ne söylediğini hatırlamaya çalışarak kurt kızın öldürüldüğü güne dair anılarımı tarıyorum. Ama ne söylediği önemli değil, yaptığı her şey bizi korumak içindi. Ophelia'yı korumak için.

"Sence benden ne istiyor?" Ophelia parmaklarını benimkilerin arasından geçiriyor ve başımı kaldırdığımda onun da Malachi'yle aynı şeyi yaptığını görüyorum. Axl'in kucağındayken hepimize dokunuyor.

Giorgios şaşkın görünüyor, yüz ifadesi neredeyse eğleniyor. "Tüm büyüleri yaratıkların senden istediği şeyi istiyor, Ophelia. Senin gücünü."

"Ama benim gücüm bana ait. Başka hiç kimse buna sahip olamaz."

Bize doğru geliyor ve kızın çenesini avucunun içine alıyor. Başını geriye yatırarak onu kendisine bakmaya zorluyor. Ophelia savunmasızken olay çıkarmayı göze alamayacağımızı söylemek için bağı kullanan Malachi, Axl ve benim Giorgios'un kolunu yuvasından çıkarmamızı engelledi. "Öğrenmen gereken çok şey var, Ophelia. Gücün o kadar ham, o kadar yeni ki kolayca manipüle edilebilir."

"Ama nasıl?" diye fısıldıyor.

Gözleri kısıldı. "Alexandros burada olsaydı, senden isteseydi bu dağ yeriyle bir etmez miydin? Eğer sana bunun gerekli olduğunu söyleseydi?"

Yutkunurken ince boğazı çalışıyor. Cevap vermiyor, ama cevap vermesine de gerek yok.

"Bağ güçlü bir şeydir, Ophelia. Beyni doğru olmayan her türlü şeye inanması için kandırır. Örneğin, sizi bir vampirin kanını paylaşmanın getirdiği salt kimyasal reaksiyonun derin ve anlamlı bir şey olduğuna inandırır."

"Öyle amına koyayım," diyorum hırlayarak ve Giorgios bana ters ters bakıyor. *Xavier, durmazsan kafanı koparacak. Şimdi, Tanrı aşkına, sakın ol. Malachi kafamın içindeki uyarıyı homurdanıyor.*

Ama kalbim hızla çarpıyor ve kulaklarıma kan hücum ediyor. *Gerçekten burada oturup bu saçmalığı dinlememi mi bekliyorsun? Kafasını bu saçmalıkla doldurmasına izin vermemi mi?*

Buna inanmıyor ve sen de bunu biliyorsun. Bırak da söyleyeceğini söylesin, biz de buradan gidelim.

"Ne olursa olsun, Xavier, türümüzün çoğunun doğru olduğunu düşündüğü şey bu." Giorgios dikkatini Ophelia'ya çevirir. "Aşk ya da kader olduğuna inandığın şey sadece vampir evriminin en saf haliyle iş başında olmasıdır. Hem vampir hem de elementai bir kez bağ kurduktan sonra onun kölesi ve kan da bağımlılığı besleyen bir ilaçtır. Alexandros'un gitmesi ve bağınızın kopmasıyla yeni bir bağ için yer açıldı. Senden yeterince nazik bir şekilde isterse dünyayı yakıp kül edebileceğin yeni bir *aşk*."

Axl, "Sikerim öyle işi," diye terslese de Giorgios dikkatini Ophelia'dan ayırmıyor.

Dudağı titriyor ve başını sallıyor. "Hayır. Bu sadece vampir kanıyla ilgili bir şey değil. Bu gerçek. Onları seviyorum. O beni sevdi. Onlar da beni seviyor."

Evet, öyle. Onu başka türlü ikna etmeye çalıştığını kim sanıyor?

Giorgios'un kendini beğenmiş, tepeden bakan gülümsemesi dişlerini boğazına geçirme isteği uyandırıyor. "Eminim bu da doğrudur, tatlı Ophelia. İşte bu yüzden bu odadaki insanlar dışında kimseye güvenemezsin. Beni anlıyor musun?"

Başını sallıyor, dudağı hâlâ titriyor.

Ceketini düzeltiyor. "Öğle yemeği saat 1'de yemek salonunda servis edilecek. Buraya her gün öğlen taze insan kanı getiriliyor." Arkasına bile bakmadan odadan çıkıyor ve o gider gitmez Ophelia üçümüzün arasına bakıyor, gözleri yağlarla ıslanıyor.

O konuşmaya fırsat bulamadan ben konuşuyorum. "Yanıliyordu, Cupcake. Hepimiz seni seviyoruz. Sana tapıyoruz ve Alexandros da öyle. Hayatın boyunca bir şeye inanacaksan, lütfen buna inan."

Başını sallıyor, dudaklarına titrek bir gülümseme yayılıyor. "Buna inanıyorum." Axl onu alnından öpüyor. "Aferin kızıma," diye mırıldanıyor.

Malachi onu daha sıkı sıkıyor ve kalçasına vuruyor. "Bence bu kütüphaneyi kontrol etmeliyiz. Bu bize odaklanacak bir şey verecektir."

Axl'a bakıyorum. Kitaplar hiçbir zaman bize göre olmadı. "Belki de sen ve ben burayı biraz daha kontrol etmeliyiz? Neyle uğraştığımızı görürüz?"

Başıyla onaylıyor ve biz de üretken bir şeyler yapmak için can atarak ayağa fırlıyoruz. Ophelia'yı öpüyorum ve dudaklarındaki tuzlu kalıntıları yalıyorum. "Bugün daha fazla gözyaşı yok, tamam mı Cupcake? Her şeyi düzelterek, tamam mı?" Buna bir an bile inanmıyorum ama onu ağlarken görmek kalbimi kırıyor.

Başını sallıyor. "Söz veriyorum."

Axl ve ben çalışma odasından çıkıp bir çıkış aramaya başladık. "Bu saçmalığa inanabiliyor musun?" diye homurdanıyor biz uzaklaşır uzaklaşmaz. "Onu sevmediğimize ikna etmeye çalışıyor. Alexandros'un onu sevmediğine. Bu ne lan!"

"Biliyorum ama o buna inanmıyor," diye onu temin ediyorum.

Sertçe yutkunuyor ve sonunda "Öyle mi?" demeden önce ağzını birkaç kez açıp kapatıyor. Kelimeleri söylemekten utanıyormuş gibi sessizce konuşuyor.

Olması gerektiği gibi. İzlerimde durdum ve ona baktım. "Ne oluyor Axl?"

Gözlerini kapatıyor ve bir nefes üflüyor. "Sence bu garip, eski bir vampir saçmalığı olabilir mi? Çünkü ona karşı hissettiklerim doğal değil Xavier. Ona kafayı takmış durumdayım. Ve onu yalnız bırakma düşüncesi beni ölmekten daha çok korkutuyor. Bu normal mi?"

Kafasının arkasına bir tokat attım. "Hayır, bu normal değil, sik suratlı. Bu aşk. Her şeyi tüketen, hayatı değiştiren, ruhu parçalayan bir aşk."

Başını sallıyor ve gözleri yaşlarla parlarken başka tarafa bakıyor. "Onu kaybetmek istemiyorum. Nefes alma yetimi kaybetmeden onu kaybetmeyi düşünemiyorum bile."

Lanet olsun, bu çok acıtıyor. "Onu kaybetmeyeceğiz," diyorum, nasıl tutacağımı bilmediğim bir söz vererek.

Bir kolumu omzuna atıyorum ve dışarı çıkıp bir avluya giriyoruz. Gökyüzüne bakıyorum. Orada kimin ya da neyin olduğunu bilmeden, onlara bir yemin ediyorum: Onu bana bırakırsan ne istersen yaparım. Ne isterseniz. Çünkü Ophelia Hart bizim ve onu asla kaybetmeyeceğiz.

CHAPTER

BEŞ

AXL

I Avlunun çevresini adımlıyor, gözlerim her köşeyi, her taşı ve her kuleyi tarıyor, Giorgios'un kalesinde bir zayıflık arıyordu. Evin kendisi dağın ana kayasına inşa edilmiş.

eski manastır yapısının temelini oluşturmaktadır. İlk inşa edildiğinden bu yana güçlendirilmiş ve genişletilmiştir, ancak tek bir giriş ve tek bir çıkış yolu vardır.

Bir zamanlar tapınak bahçeleri olan yarım dönümlük avlunun tüm çevresini yirmi fit yüksekliğinde ve üç fit derinliğinde gri bir taş duvar çevreliyor. Alanın üzerinde geniş ve heybetli altı kule yükseliyor. İki kisi kapının iki yanında, ikisi doğu duvarında ve ikisi de batıda, her birinde kılıçlı en az altı muhafız bulunuyor. Çevre duvarında ve kapıda devriye gezen daha fazla muhafız var. Tüm bu avluda görülemeyeceğimiz hiçbir yer yok.

Xavier geliyor. *Buradan çıkmanın bir yolunu bulabildin mi?*

Hayır. Giorgios burayı Shawshank'ten daha sıkı tutuyor.

Sen mi?

Hayır. Kolumu dürtüyor Ama Andy Esaretin Bedeli'nden kurtuldu, unutma.

Tüm zamanını kitap okuyarak geçirdiğini iddia eden bir vampir neden bu kadar çok korumaya ihtiyaç duyar? Bir istila mı bekliyor?

Xavier bana kaşlarını kaldırdı. *Tanıdığım eski bir Ruby Dragon üyesi olan muhafızlardan birine sordum ve asla çok dikkatli olunamayacağını söyledi.*

Evet, bir dikkatli olmak var, bir de tam bir askeri istila planlamak var. Bu ikincisi. Lucian'ı dışarıda tutmak yeni bir gelişme değil mi?

Xavier etrafına bakar, koyu mavi gözleri kısılmıştır. *Görünüşe göre öyle. Ve bu muhafızların herhangi birini dışarıda tutmaları gerektiği kadar bizi de içeride tutmak için tasarlandıklarını düşünmeden edemiyorum. Burada ters giden bir şeyler var.*

Gardiyanlardan biriyle de konuştum, cep telefonu kullanmayı sordum ve dağların bu kadar derinlerinde sinyal almamızın mümkün olmadığını söyledi. Yani medeniyetle bağlantımız kesildi.

"Her şey yolunda mı beyler?" Birden bir ses geldi ve arkamızda duran Giorgios'u görmek için döndük.

Alexandros'un hepimize güçlü vampirlerin varlığında yapmamızı öğrettiği gibi hemen zihnimdeki panjurları indiriyorum. Bu konuda Xavier ve Ophelia kadar iyi değilim ama ona güvenip güvenemeyeceğimizden emin olana kadar Giorgios'u dışarıda tutmak için elimden geleni yapacağım. "Evet. Sadece yürüyüşe çıkıyorum ve etrafı kontrol ediyorum."

"Bu dağlar inanılmaz." Xavier tepemizde beliren dağa bakıyor. "Bir tanesine tırmanmayı çok isterdim."

"Himalayalar tırmanmak için tehlikeli dağlardır. Özellikle de bu kadar içeride. Çok az kişi buradaki uçurumlara tırmanmaya çalışır."

"Evet, vampir olduğum için düşüp ölmekten pek endişe etmiyorum." Giorgios'a dostça görünen bir sırıtış atıyor ama onu iyi tanıyan bizler daha iyi biliyoruz. "Oraya çıkıp bir deneyebilir miyim?"

"Uygun ekipmana sahip değilsin Xavier ve vampir ol ya da olma, bu koşullarda uygun ekipmanla bile dağa tırmanmak tehlikelidir. Seni bulmak için bir arama kurtarma ekibi kurmak zorunda kalmadan endişelenecek çok şeyimiz yok mu?" Ses tonu yeterince hoş, ama altta yatan bir sıkıntı var.

"Biraz yürümeye ne dersin?" Xavier boynunu yuvarlar. "Gerçekten biraz egzersiz yapabilirim."

"Evde iyi donanımlı bir spor salonu ve avluda ihtiyacınız olan tüm alan var." Giorgios kaşlarını çatıyor, artık kızgınlığını gizleme zahmetine girmiyor. "Bu araziden ayrılmanıza gerek yok. Hiçbirinizin."

Sinirlerim tepeme çıkıyor ve omuzlarımı geriye atıyorum ama Xavier benden önce konuşuyor. "Ama ya yine de istersek? Bizi durdurmazsınız, değil mi? Yani, biz burada misafiriz, mahkûm değil."

Giorgios'un mavi gözleri öfkeyle parlıyor. "Tutsak değilsiniz, hayır, ama burada benim korumam altındasınız ve Lucian'ın nerede olduğunu ve Ophelia'ya karşı niyetlerini öğrenene kadar sizi korumanın en iyi yolu hepinizin

burada kalacağım. Kardeşime ettiğim yemini bozmaya niyetim yok Xavier, benden ne kadar küstahça istesen de."

Geri çekil, Xavier. Onu kızdırıyorsun ve bir şeyleri çözerken onu yanımızda tutmalıyız.

Xavier başını sallayarak kuralları kabul ettiğini ifade eder. "Anlıyorum. Sadece soruyordum. Kapalı kalmaktan nefret ediyorum, hepsi bu. Ama sanırım bir şeyleri çözene kadar birkaç hafta idare edebiliriz."

Giorgios bana bakıyor, gözleri sanki itirazımı bekliyormuş gibi şüpheyile kısılmış, ama ona itaatimden şüphe etmesi için hiçbir neden vermiyorum. Duygularımı en iyilerden saklamayı öğrendim ve Giorgios ne kadar güçlü olursa olsun, Alexandros Drakos değil. Yanına bile yaklaşamaz. "Bunu bilmek güzel. Ophelia'nın korunması en önemli önceliğimiz."

Başımla onaylıyorum.

Xavier onunkini seslendirir. "Aynen öyle."

Giorgios saatine bakar. "Bu amaçla, gitmem gereken bir toplantı var. Lucian'ın nerede olduğuna dair bir ipucu."

Bu benim merakımı uyandırdı. "Biz de seninle gelelim."

Başını iki yana sallar. "Ne yazık ki oraya ışınlanmalıyım ve Enora'nın büyüsü ile Ophelia'nın gücü olmadan bunu tek başıma yapabilirim. İşe yarar bir şey öğrenirsem döndüğümde sizi bilgilendireceğim."

Veda edercesine başını sallar ve sonra kapıdan geçer, muhafızlar o geçerken kenara çekilir.

Hırlayarak gidişini izliyorum ve keşke buradan da aynı kolaylıkla çıkıp gidebilseydik diyorum. Bunun bizim korunmamız için olduğu konusunda ısrar ediyor ama Xavier daha önce haklıydı - burada tutsaktan biraz daha fazlasıyız. Varlığımın her zerresi beni buna karşı çıkmaya zorluyor. Ophelia, Xavier ve Malachi'yle birlikte buradan çıkıp arkama bakmadan gitmek istiyorum. Beni durduran tek şey Ophelia'nın güvenliği için duyduğum endişe ve onsuz buradan ayrılmamızın mümkünatı yok.

Bunu neden yaptı ki? Xavier soruyor.

Ne yapacağım?

Ulaşım için dışarı çıkın. Neden burada yapmıyoruz?

Bilmiyorum. Kutsal topraklarla ilgili bir mi?

Xavier başını sallıyor ve avludaki yürüyüşümüze devam ediyoruz. *Hayır, bunun sadece bir cadı ya da elementai'nin güçleri için olduğuna eminim. Vampir güçleri üzerinde hiçbir etkisi yok.*

Kapıya bakıyorum, kalın çelik ızgaranın ve önünde duran muhafızların hiçbir şey göremiyorum. Ama Xavier haklı, neden ayrılmakla uğraşayım ki?

Ulaşım mı?

şey bulabildiniz mi? Malachi bağ aracılığıyla soruyor.

Hayır. Henüz değil, cevap veriyorum. İkinizden biri mi?

Hayır. Ama Giorgios'un kütüphanesi çok büyük. Thucydides'e rakip olduğu konusunda haklıydı. Ophelia kitapları kapıyor ve bir iblis gibi yığınlara ayırıyor. İşe yarar ne kadar çabuk bulabilirsek, o kadar çabuk okuyup bazı cevaplar bulabiliriz.

Tekrar kapıya bakıyorum. Giorgios ortadan kayboldu ve muhafızlar bizi bu kadar dikkatle izlerken burada yapacak çok az şey var. *Yardım etmemizi mi istiyorsun?*

Evet, kızımız çılgına dönmeden önce. Onu hiç bu kadar kararlı görmemiştim.

Gerekli kararlılık. Tatlı sesi artık bizim de kafamızı dolduruyor. Kai hiçbir şeyin onu geçemeyeceğini bilmeliydi.

Bu bir eleştiri değil, tatlı kız. Sadece ben bakmıyorken elli kitap taşıyarak kendini zorlamayı istemiyorum.

Hâlâ vampir gücüm var. Bu hiç etkilenmedi, diye karşılık veriyor. Xavier bana gözlerini deviriyor. "Gidip ne yaptığına baksak iyi olur, Öyle mi? Kai haklı, hep daha hızlı ilerleyeceğiz." Ayrıca, Giorgios başka pratik bir şey yapmamıza izin ver, en azından bu zamanımızı iyi bir şekilde değerlendirir.

Giorgios'un kütüphanesine vardığımızda onu kollarımın arasına alıp sıkıca sarılıyorum ve Xavier'e daha önce söylediklerimden dolayı büyük bir suçluluk duyuyorum. Ophelia'ya olan hislerimin gücü bazen ödümü koparıyor ama bu sadece ne kadar gerçek olduklarının bir başka kanıtı. Uzun hayatım boyunca pek çok insanı ısırdım ve hiçbirini bir daha görme ihtiyacı hissetmedim. Onu tattığım andan itibaren, onun oldum. Eğer lanet bir büyü'nün etkisi altındaysam, bunu asla bozmak istemem.

"Merhaba," diyor, gözleri kararlılıkla parlıyor. Son zamanlarda onlarda gördüğüm umutsuzluktan çok daha iyi.

"Hey, Cupcake." Xavier onun yanağına hızlı bir öpücük kondurur. "Bana ne yapabileceğimizi söyle."

Bize hem ne tür kitaplara ve konulara bakmamız gerektiği konusunda talimatlar veriyor hem de onları ayırdığı çeşitli yığınları gösteriyor. Bu görev için gereken konsantrasyon en azından hepimize bariz olanın dışında odaklanacak bir şey veriyor.

Çalışırken, Xavier ve ben avluda öğrendiklerimizi anlatıyoruz. Malachi ve Ophelia endişelerimizi paylaşıyor ama hiçbirimiz

detaylı bir şekilde inceleyecek kafa boşluğumuz yok. Öğleden sonra sona erdiğinde elimizde incelenmeyi bekleyen sekiz ayrı defter ve kitap yığını olacak.

Ophelia ellerini kalçalarına koyarak bir tutam saçı gözlerinden uzaklaştırır ve muzaffer bir edayla şöyle der: "Bunlar buradaki en eski ve en nadir kitaplardan bazıları. Bazıları Montridge'dekilerden bile daha nadir. İhtiyacımız olan cevapları bulacağımıza eminim."

Onun coşkusu ve kararlılığı bulaşıcı ve hepimizin içinden süzölüp geliyor, canlandırıcı ve amaca yönelik. Ve onu kaybettiğimizden beri ilk kez, bunu düzelteceğimize dair gerçek bir umut kıvılcımı hissediyorum. Bir yolunu bulabilecek biri varsa, o da bizim kızımızdır. Şimdiye kadar yaşamış en güçlü yaratık.

CHAPTER

6IX

AXL

Iyatağın kenarına oturmuş, başımı ellerimin arasına almıştım. Alkolü fazla kaçırmanın ertesi sabahki olumsuz sonuçlarını hissetmeyeli iki yüz yıldan fazla olmuştu - vampir olmanın en büyük avantajı

Ama çok net hatırlıyorum. Hissettiklerimle karşılaştırabileceğim tek şey bu. Bozulma böyle mi başlıyor? Gerçekten bu kadar erken mi başlıyor?

Gelişimizden bu yana geçen iki hafta içinde, kızımızla geçirdiğimiz ilk Noel ve Yeni Yıl haber vermeden gelip geçti ve Ophelia, Giorgios'un kalesindeki her bir kitabı okuma tutkusuna kararlılıkla bağlı kaldı. İlk yığınları gözden geçirdikten ve hiçbir şey bulamadıktan sonra, yeni bir katalog oluşturdu ve daha fazla kitap ve daha fazla konu sıraladı ve cevapların orada bir yerde olduğuna dair kesinliği konusunda tereddütsüz davrandı. İlk bir buçuk hafta boyunca biz de aynı şekilde kararlıydık. Ancak okuduğumuz ve attığımız her kitapla birlikte daha fazla başarısızlık, daha fazla umutsuzluk geldi. Ve bu durum onu teşvik ediyor gibi görünse de, geri kalanımız sadece daha mutsuz ve kederli hale geldi. Ya da belki de mutsuzluğun dün hepimizin nasıl bok gibi hissetmeye başladığımızla ilgisi vardır.

Giorgios her gün gidiyor, genellikle birkaç saat sonra Lucian'ın nerede olduğuna dair hiçbir haber ve hiçbir şey hakkında hiçbir cevap vermeden geri dönüyor. Güçlü ve eski bir vampire göre bana oldukça işe yaramaz görünüyor. Dün neredeyse ona da söyleyecektim ama Ophelia söylememem için beni ikna etti. Kitapları taramamıza yardımcı olduğu ve bizi başka türlü düşünemeyeceğimiz yönlere yönlendirdiği için ona minnettar. Bu yüzden ben de

Bizi esir tutması dışında nazik bir ev sahibi olduğunu istemeyerek de olsa kabul ediyor.

Ophelia arkamda diz çöküyor, sıcak ellerini sırtımda ve omuzlarımda gezdiriyor. Hassas rağmen, tenini tenimde hissettiğimde zevkten dört köşe oluyorum. İçimdeki hayvanın onun söz konusu olduğu yerde kendini tutma yeteneği yok.

"İyi misin?" diye soruyor, dudakları kulağıma değiyor. "Yapabileceğim bir şey var mı?"

İnledim. "Böyle yapmaya devam et prenses."

Xavier banyo kapısından içeri giriyor, gözlerinin altında koyu halkalar var ve normalde zeytin rengi olan teninde onu mum gibi gösteren bir solgunluk var. "Sen de hâlâ kendini bok gibi mi hissediyorsun?"

"Evet."

"Kai de. Kafasını boşaltmak için biraz temiz hava almaya gitti. Ne oluyor ? İnsan olduğumdan beri hiç bu kadar kötü hissetmemiştim."

Ophelia'nın umutsuzluğu kalın bir dalga halinde üzerime çöküyor ve beni dibe çekmekle tehdit ediyor. Elini kendi elime alıp parmaklarımı birleştiriyorum. "İyi olacağız. Belki de buradaki ince hava yüzündendir."

"Vampirler dağ havasından etkilenmez Axl," diyor.

Xavier yatağa düşer ve ellerini başının arkasında birleştirerek arkasına yaslanır. "Cupcake aptal değil, dostum. Bunun ne olduğunu biliyor."

Çenesini omzuma yaslıyor ve duygularının kesildiğini hissediyorum, sanki umutsuzluğunu çelikten bir duvarın arkasına hapsediyor, böylece içimize akmayacak. "Bu kadar çabuk olacağını tahmin etmemiştim."

"Zamanımız var," diye onu temin ediyorum. Ama ne kadar zaman olduğunu bilmiyorum. Haftalar ya da aylar olabilir. Belki günler bile. Onu biz olmadan geride bırakma düşüncesi kalbimi milyonlarca parçaya ayırıyor. Bunu bir saniyeden fazla düşünemiyorum yoksa beni hareketsiz bırakacak.

"Gidip Giorgios'a bizim için bir cevabı olup olmadığını sormalıyız," diyor ayağa fırlayarak. "Bir haftadan fazla oldu. Bir şeyler olmalı ve o bu konuda hepimizden daha çok şey biliyor."

Xavier ve benim ayağa kalkıp giyinmemiz bir sürü homurdanma ve inleme gerektiriyor ama birkaç dakika sonra Kai'yi bulmak için onun peşinden odadan çıkıyoruz.

On dakikadır Giorgios'un çalışma odasında oturuyoruz ve bize Tarikat'la ilgili olduğunu söylediği bazı parşömenleri okurken onu rahatsız ettik. Ayrıca bu parşömenlerin hiçbir işe yaramadığını söyledi ve onları kendimiz okumamıza izin verdi.

Ona hastalığı, Lucian'ı ve burada bulunduğumuz süre içinde neler öğrendiğini sorduk. Her nereye gidiyorsa oraya yaptığı günlük yolculuklardan birinde mutlaka işe yarar bir şeyler keşfetmiş olmalıydı. Ama şu ana kadar, zaten bildiğimizden daha fazla bir şey söylemedi. Efendisi olmadan hayatta kalan tek bir vampir vakası bilmediğini yineledi, ama sanırım iyi tarafı bunun iki yıl kadar sürebileceği. Pislik.

Giorgios parmaklarını sakalında gezdiriyor ve çenesinin altında bir noktaya getiriyor. Bana Alexandros'u o kadar çok hatırlatıyor ki. O görmeden önce gözlerimi yakan yaşları kırıştırıyorum ama keder kasırgası bir zamanlar kalbimin attığı yere yerleşmiş bile.

"Ophelia'yı ilk kim ısırды?" diye sorar.

Bunun bozulmadan önce ne kadar zamanımız olduğuyla ne alakası var?

Cevap beklerken bize bakmıyor ve benim de tepem atıyor. Sanırım Ophelia da aynı şeyi hissediyor çünkü "Bu bir fark yaratır mı?" diye soruyor.

Giorgios başını sallıyor ve hepimize rahat bir gülümseme yayıyor. "Hayır. Sadece merak ettim." Cevabımızı bekliyormuş gibi dördümüze bakıyor, biz de ona bakıyoruz, oda sessizliğimizle doluyor.

Giorgios'un gülümsemesi yerinde kalır ama yine de bekler. *Bu garip mi ne?* Xavier bağlantımız üzerinden soruyor. *Kesinlikle tuhaf,* diye cevap veriyorum.

Malachi yüksek sesle, "Ben ilktim," diyor.

Hiçbirimiz onun bariz yalanına gözümüzü kırpmıyoruz.

Giorgios kaşlarını çatıyor, gözleri kısılıyor. "Öyle miydin?"

Malachi kollarını göğsünde kavuşturup çenesini yukarı kaldırıyor. "Evet. Öyle değil mi, tatlı kız?"

Kitabını kapatarak ona tatlı bir gülümseme atıyor ve kendisini kucağına çekmesine izin veriyor. "Evet. Benim ilk her şeyim, Kai."

İçimdeki canavarın dışa vurmak istediği hırıltıyı bastırıyorum. İlk ben olduğumu biliyorum, onlar da öyle. Giorgios'a ne söylediğimizin bir önemi yok. Ama o adamı sevmiyorum. Bize öyle sorular sormasından hoşlanmıyorum.

onu ilgilendirmez. Bizi Lucian'dan koruyor olabilir ama ona tam olarak güvenmeye kendimi ikna edemiyorum. Bildiğim tek şey Alexandros'u koruması gerektiği ve onun ölmesine izin verdiği için onu asla affetmeyeceğim.

"O halde, bu sabahki sorularına bakılırsa, araştırmada arkadaşlarının kesin kaderine yönelik potansiyel bir tedaviye işaret eden herhangi bir şey bulamadığını varsayıyorum, Ophelia?" Giorgios soruyor. Neden bugün tam bir pislik gibi davranıyor?

Yüzünde sadece bir saniyeliğine bir hüznün bulutu belirliyor ve yerini her zamanki kararlı ifadesine bırakıyor. "Hayır. Henüz değil, ama yapacağım. Bir şeyler olmalı, değil mi?"

Dik parmaklarını dudaklarına vuruyor ve mırıldanıyor. Sonunda, "Bence olmalı, keşke onu nerede bulacağımızdan emin olabilseydik," der.

Malachi öksürür. "Çabucak bulabilerseniz çok memnun oluruz."

Sandalyemde öne doğru eğilip dikkatle Giorgios'u izliyorum. "Hepimizin aynı anda hastalanmaya başlaması sence de tuhaf değil mi?"

"Belki de." Omuz silkiyor. "Daha önce efendilerini kaybetmiş vampir kardeşlerle birlikte olmadım, bu yüzden kesin bir şey söyleyemem."

"Daha önce efendilerini kaybetmiş vampir gruplarıyla hiç karşılaşmadınız mı?" Ses tonum suçlayıcı ama umurumda değil. O iki bin yaşından büyük ve ben buna inanmıyorum.

"Gruplar, evet. Birçok grup. Ama sizin gibi aileler değil. Alexandros sizi kardeş gibi yetiştirdi ve bunun sizin üzerinizde bir etkisi olduğundan eminim..." Kelimeyi arıyormuş gibi duraksıyor. "Bozulma."

Lanet olası pislik.

Malachi koltuğunda kayarak Ophelia'yı kucağında itip kakıyor. "Ama ben yaş ve gücün belirleyici faktörler olduğunu sanıyordum?"

"Genellikle, evet. Ama hepinizin aynı anda zayıflamaya başladığını düşünürsek, belki de bundan daha fazlası etkiliyordur. Belki de bozulmanın hızını belirleyen şey bağın gücüdür. Bu kesin bir bilim değil, bu yüzden kesin olarak bilemeyiz. Ama öğrenmeliyiz. Beş gün içinde kadim bir kahinle buluşma ayarladım."

Umarım verdiği iyi haber budur. "Neden beş gün? Doğrudan bu kişiye ulaşamaz mısınız?"

Başını iki yana sallıyor. "Benimle doğduğumuz ülke dışında herhangi bir yerde buluşmayı reddediyor ve programını temizlemesi zaman alacak ve

Yunanistan'a seyahat edecek. Ancak aradığımız cevaplardan bazılarına sahip olacağından umutluyum."

"Lütfen, sizinle gelebilir miyiz?" Ophelia sorar. "Eminim Enora'dan istersen sana büyüyü verir ve benim gücümünden yararlanabiliriz. Elementai büyüsü cadı büyüsüne benzer, sadece farklı şekilde kanalize edilir. Eminim işe yaramasını sağlayabiliriz."

"Güvenliğinizi bu şekilde riske atmamızın imkânı yok prenses." Giorgios'la gözlerimi kilitliyorum. "Ama ben de sizinle gelebilirim." Hem Malachi hem de Xavier hemen katılma isteklerini dile getiriyorlar.

Giorgios koyu mavi gözlerini kısar ve başını sallamadan önce birkaç saniye duraklar. "Güçlü bir cadı büyüsü olmadan işe yarayacağından kesinlikle emin olamayız. Eğer koşullar denemek zorunda kalacağımız kadar korkunç olsaydı..." Tekrar başını sallar. "Yeterince güçlü olduğuna eminim Ophelia, ama Axl haklı, seni riske atamayız. Hiçbirinizi." Başını sallayarak hepimizi işaret ediyor. "İlişkimizin biraz gergin olduğunu biliyorum ama her birinizi korumak için elimden geleni yaptığımı söylediğimde lütfen bana inanın. Bozulmaya bir çare bulacağım ve kahinin bana doğru yolu göstereceğini umuyorum. Ayrıca, o yabancıları hoş karşılamaz." Küçük bir kahkaha atıyor. "Benimle buluşması için onu ikna etmek biraz zaman aldı."

Boğazımı temizleyen bir ses dikkatimi odanın diğer tarafına çekiyor. "Efendim, avluda size ihtiyaç var," diyor Imari.

Yüzünde rahatlamış bir ifade mi var? Belki de bizden birini yanına alma baskısından kaçınmak için onu sahte bir acil durumla buraya çağırdı.

Ona güveniyoruz, değil mi? Ophelia o odadan çıktıktan sonra aramızdaki bağı soruyor.

Bakalım kahine yaptığı ziyaretten sonra ne diyecek, Malaki diyor ki.

Ben de kabul ediyorum.

Buraya geldiğimizden beri adam bize yardımcı olmaktan başka bir şey yapmadı ama... Bilmiyorum. Xavier'in kaşları çatıldı. *Hepimizin hastalanma şekliyle ilgili bir şeyler doğru gelmiyor.*

Ophelia Malachi'nin kucagında kayar, kitabı ellerinde kenetlenmiştir. *Beklemek mi? Seni bir şekilde hasta ettiğini mi düşünüyorsun?*

Ne, bizi zehirlemek gibi mi? Ben soruyorum.

Xavier oflayıp puflayarak Malachi ve Ophelia'nın yanındaki kanepeye uzanıyor. *Hiçbir şeyi göz ardı etmememiz gerektiğini söylüyorum. Bizim için bir tedavi bulmak için elinden geleni yapıyor olabilir ya da bize zehirli kan veriyor olabilir. O*

her zaman çok cömert olmuştur. Ve bu odadaki insanlar dışında artık kime ya da neye güveneceğimi gerçekten bilmiyorum.

Malachi derin düşüncelere dalmış gibi burnunu kırıstırıyor. Gerçekten bunu yapacağını mı düşünüyorsun? Yani, hastalık eninde sonunda hepimizi ele geçirecekken neden riske girelim ki?

Süreci hızlandırmak mı? Xavier omuz silkiyor. Ophelia'yı biraz daha hızlı kendine çekmek mi?

Ophelia'nın üzüntüsü derindir ama bunu gizler. Malachi onun alnına bir öpücük kondurur. "İyi misin, tatlı kız?"

Başını salladı. "Evet, çok şey var."

"Evet, gerçekten de öyle." Xavier iç geçiriyor. "Lanet başım ağrıyor."

Zihnim sorular, şüpheler ve kuşkuyla dolup taşıyor ve Alexandros'un sakın sesini duymak için her şeyimi verirdim. Gevezeliği kesip odaklanmama yardımcı olması, bu kadar özlediğimi fark etmediğim bir beceriydi. Bunu iyice düşünelim. Eğer Giorgios'un bizi daha hızlı hasta etmek için zehirlediği ihtimalini gerçekten göz önünde bulunduruyorsak, neden? Son hamlesi ne olabilir?

Sana söylemiştim. Xavier, Ophelia'yı kendine saklayabilmek için bizi aradan çıkarıyor, diye cevap veriyor. Lucian hakkında ne dediğini duydun, insanların kızımızı neden istediğini. Güç. Ya Giorgios'un peşinde olduğu şey de buysa?

Hatta Malachi'ye göre, biz olmadan onu korumanın daha kolay olacağına bile inanıyor olabilir.

Ophelia, bunun hâlâ büyük bir suçlama olduğunu söylüyor.

Bu çok büyük bir suçlama ve sonuçları daha da büyük. Çünkü eğer bu doğruysa, hepimiz isteyerek aslanın inine girdik ve kızımızı büyük bir tehlikeye attık demektir. Evet, ama hepimiz bunu düşünüyoruz, değil mi?

Ophelia daha dik oturur, gözleri kocaman açılmış ve parlamaktadır. Teoriyi test etmeliyiz.

Nasıl, Cupcake?

Önümüzdeki hafta sadece benden besleneceksin. Eğer hastalanmayı bırakırsanız, zehirlendiğinizi anlayacağız. Bu arada biz de okumaya, araştırmaya ve buradan bir çıkış yolu aramaya devam edeceğiz.

Başımı sallıyorum. Planının ikinci maddesine tüm kalbimle katılsam da, üç aç vampiri tek başına doyurma şansın yok. Bu çok fazla kan, prenses. Bu kadar kanı

Kendi gücünü arttır. Kutsal toprak saçmalığı yüzünden burada zaten zayıf düştün.

Kanım hâlâ insan olduğum ya da en azından insan olduğumu düşündüğümüz zamankinden daha hızlı yenileniyor. Bol bol yiyip içeceğimden ve diğer her şekilde kendime iyi bakacağımdan emin olacağım. Lütfen Axl? Emin olmamızın tek yolu bu.

Mantıken mantıklı ama yine de ona bu kadar bağımlı olduğumuz düşüncesinden nefret ediyorum. Onu koruyan biz olmalıyız. Dolambaçlı bir yoldan da olsa, bu yine de bunu başarıyor. *Bilemiyorum.*

Xavier elini saçlarında gezdirir ve iç geçirir. *Haklı Axl. Ophelia hasta değil. Sadece ondan içersek emin olabiliriz.*

Eğer çok zayıflarsam durabiliriz, diye ısrar ediyor, yalvaran mavi gözleri yüzüme kilitlenmiş.

Sonunda, aslında zehirlendiğimizi umarak vazgeçiyorum. Alternatifi düşünmek bile çok korkunç.

CHAPTER
6EVEK
8ALACHI

I Tuhaf bir duygu - kötüleşme - ve hiç de beklediğim gibi bir değil. Zamanla zayıflayıp olmayı bekliyordum ama şu ana kadar en kötü belirtinin aşırı yorgunluk olduğu, bunun da bizi güçsüz ve uyuşuk hissettirdiği görülüyor.

Hepimizin alışık olmadığı bir şey. Kötüleşmenin başlangıcı ani oldu ve beklenmedik olmasa da zamanlama berbat. Ophelia'nın bize ihtiyacı var.

Alexandros'un bize ihtiyacı var.

onu cehennemden geri getirmenin bir yolunu bulmak için.

Son beş gündür sadece Ophelia'dan beslenmemize rağmen semptomlarımızda hiçbir iyileşme belirtisi yok. Hiçbir hastalık belirtisi göstermediği için, bunun en kötü korkumuz olduğunu varsayabiliriz - kötüleşme umduğumuzdan çok daha hızlı bir şekilde gerçekleşti.

Ophelia'yla birlikte çalışma odasındaki kanepeye uzandık, ben saçının kalın bir tutamını parmaklarımın arasında kıvrırken Ophelia başını göğsüme yasladı. Kızımızla en azından birkaç yıl daha geçirmeyi umuyordum ama anlaşılan kısmet değilmiş. Axl ve Xavier karşı koltukta uzanıyorlar ve havada ağır bir yenilgi duygusu hakim. Giorgios'un kütüphanesindeki tüm kitapları tek tek aradık ve hiçbirinde bozulmayla ilgili bir şey yok. İşe yarar hiçbir şey yok.

"Aradığınız cevapların hiçbirini burada uzanırken bulamayacaksınız."

Giorgios geri döndü! Ani bir heyecanla gözlerimi açtım.

Kükreyen ateşin yanındaki koltuğa oturuyor ve boğazını temizliyor. Bir şey söyleyecekmiş gibi görünür ama sessiz kalır. Ophelia ayağa kalkar,

Bacaklarını benimkilerin üzerinde salladı ve koltuk minderlerine yaslandı. "Kahinle görüştün mü? Ne söyledi?" diye soruyor.

Bir dirseğimin üzerinde doğruluyorum ve merakla onu izliyorum.

Üst dudağını emiyor, vicdaniyla güreşiyor gibi görünüyor.

"Giorgios?" Ophelia yalvarır. "Sana ne söyledi?"

Bir kez başını sallıyor. "Bana bir yolu olduğunu söyledi." Sanki hepimizin kalbine adrenalin enjekte etmiş gibi hepimiz doğruluyoruz. "Ama bundan hoşlanacağınızdan emin değilim," diye ekliyor, sesi ciddi ve ifadesi daha da karanlık.

Xavier, "Eğer bir yolu varsa, zaman sevmeyi öğreniriz,"

der. Ophelia hevesle başını sallıyor. "Ne olursa."

Sağ gözü seğiriyor ve gergin görünüyor, ki bu daha önce ondan görmediğim bir şey. Hissetmedim de, ama Giorgios'tan pek bir şey hissetmiyorum. O kapalı bir kitap, duygularını maskelemekte usta. Alexandros bir keresinde bana kardeşinin zihin gücünün onunki kadar iyi gelişmediğini söylemişti, ama kendini başkalarından korumakta kesinlikle ustaydı. Umarım düşünceleri okumakta o kadar yetenekli değildir. Hepimiz onun yanında gardımızı aldık ama şu anda ona güvenmek istiyorum. Aradığımız cevapların onda olduğuna inanmak istiyorum.

"Dönüşmüş vampirler yeniden vampir olamaz çünkü zaten bir efendiniz var ya da vardı ve bir vampir olarak durumunuz büyük ölçüde onun kan bağına bağlı. Ama..." Dili alt dudağının üzerinde geziniyor ve hepimiz öne doğru eğilmiş, nefeslerimizi tutmuş bekliyoruz. "Görünüşe göre bu benzersiz duruma bir çözüm getiren bir dizi faktör var."

"Ve onlar?" Konuya gelmesini dileyerek soruyorum.

"Ophelia ve onun eşsiz yetenekleri sayesinde bu kötüleşmeyi tersine çevirmenin bir yolu olabileceğine inanıyorum."

Bozulmayı tersine çevirmek. Yani ölmeyeceğiz ve onu terk etmeyeceğiz. Aradığımız cevaplara sahip olan Giorgios'a bakarken dördümüzün içinden sıcak ve umutlu bir rahatlama akıyor. Ophelia'nın elini sıkıyorum ve o da bana iyimser bir gülümseme veriyor.

"Ophelia'nın Alexandros'la olan bağı bir şekilde onu size normalden daha derin bir seviyede bağladı. Ophelia ile aranızdaki bağ çok benzersiz olduğu ve sağlam kaldığı için, bu mümkün-" Kelimeyi arıyormuş gibi dudaklarını birbirine bastırıyor. "Efendilik bağını aktar."

"Kime aktaracaksın?" Axl şaşkınlıkla gözlerini kırıştırarak soruyor. "Ophelia'ya mı?"

Giorgios başını sallıyor. "Hayır. Başka bir vampire. Ophelia'nın ..." Tekrar boğazını temizliyor ve umudum buharlaşıyor. Hiçbir şekilde bizim

kızın başka bir vampire bağlanması. Benim cesedimi çiğneyerek. Ki bunun büyük olasılık olduğunu fark ettim. "Ophelia'nın başka bir vampire bağlanması gerekecek. En yüksek başarı şansını elde etmek için özellikle Alexandros'un bir kan akrabasına."

Ve son umut ışığı da tamamen söndü. Hiçbirimiz onun Giorgios'la bağ kurmasını beklemiyoruz ve o da bunu biliyor olmalı. Onu yeni efendimiz olarak kabul etme şansımız da yok. Hepimiz hâlâ kaybettiğimize bağlıyız. Dudaklarından korku dolu bir nefes dökülürken Ophelia elimi daha sıkı sıkıyor.

"Ve bu da sen oluyorsun, sanırım?" Xavier homurdanıyor.

"Şart değil." Giorgios ellerini kaldırdı. "Drakos Hanesi'nin tek üyesi ben değilim, ancak böyle bir rol için düşünmeniz gereken tek kişinin ben olduğumu garanti edebilirim. Kardeşimin ölümünden babam haberdar edildi ama Ophelia'nın kimliğini şimdiye kadar ondan saklamayı başardım. Onun ziyaretine katlanmak zorunda kalmamın daha ne kadar süreceğinden emin değilim."

"Alexandros ne olduğumu öğrenirse benim için tehlikeli olacağını söyledi," diyor Ophelia, hâlâ kaşlarını çatarak ama beynindeki çarkların fazla mesai yaptığını duyabiliyorum.

"Ve öyle, Ophelia. Seni bir kafese kapatacak ve ona elementai ve vampir çocuklardan oluşan bir ordu üretece kadar seni üretecekti. Son birkaç elementai kalesinin görünürdeki güvenliğine sürüldüğünde yapmayı planladığı şey buydu. Başarılı olamamasının bir şans olup olmadığını bilmiyorum." Yüzünü buruşturuyor ve sertçe yutkunuyor. "Drakos Hanesi'nin diğer oğlu Lucian'ı da unutmayalım. Babamdan bile daha karanlık bir kaderi var. İkisi de hoş bir seçim değil, Ophelia. İkisi de önce senden izin isteyecek kadar düşünceli değil. İkisinin de sana zorla bağ kurmamasını sağlamanın en güvenli yolu, önce bir başkasıyla bağ kurmaktır."

"Ve yine, bu bizi doğrudan sana geri götürüyor." Xavier'in sesinden küçümseme damlıyor.

"Sonuç ne olursa olsun sizi koruyacağım. Ancak hangi yolu seçerseniz seçin, ben sadece size seçenekleri sunuyorum. Eğer istemiyorsanız hiçbirini seçmenize gerek yok."

Ophelia'nın teni solgun ve dudakları titriyor. Korku ve endişesi o kadar artıyor ki onu hemen kollarıma alıp kulağına yatıştırıcı sözler söylüyorum.

Hayatta olmaz prenses, Axl kafamızın içinde homurdanıyor. Ona bağlanmak zorunda değilsin.

Hayır, tatlı kız. Saçını düzeltiyorum. Titremeyi kes. Güvendesin. Böyle bir şey olmayacak.

Onunla bağ kurmak istemiyorum. Omuzlarını geriye atıyor ve başını iki yana çeviriyor. Ama seni kurtarmanın tek yolu buysa, o zaman ben-

Başka bir yolu olacak, Xavier onu temin ediyor. Başka bir efendi istemiyoruz, Cupcake.

O haklı prenses, Axl ekliyor.

İtirazlarımızı duymazdan geliyor ve gözlerini Giorgios'a dikeyor. "Bunun işe yarayacağından emin misin?"

Tek bir kez başını sallıyor, yüzü artık tamamen okunamaz halde. "Kahinle görüştüktan sonra kendi çapımda küçük bir araştırma yaptım ve bu da beni öyle olduğuna inandırdı."

Yanağından tek bir damla yaş süzölüyor ve kızgınlıkla gözyaşını siliyor. "Ama ona... ihanet etmiş olmaz mıyım?"

"Onun sirklerini -eşlerini- kurtarmak ve uğruna kendi hayatını seve seve verdiği değerli hayatını korumak nasıl ona ihanet oluyor Ophelia? O artık yok. O seni kurtaramaz. Ve emin olamıyorum ama..."

"Ama ne?" Umut kalbinde bir kez daha tutuşur. Umut tehlikeli bir şeydir; onsuz kayboluruz ama onunla da mahvoluruz.

"Alexandros benden hepinizi korumamı istedi ve acaba kastettiği şey bu muydu diye düşünmeden edemiyorum. O da bunu isterdi."

Ne sikime yapardı ki? Göğsümün derinliklerinde gürleyen bir hırıltı yuvarlanıyor ve ben tepki veremedten Axl çoktan ayağa kalkmış oluyor. "Alexandros Drakos'un hiçbir koşulda Ophelia'yla bağ kurmanı istemeyeceğini yüzde yüz kesinlikle garanti edebilirim."

"Onu korumak için bile mi?" Giorgios kaşlarını çatır. "Seni korumak için mi?" Axl bocalıyor ama ben bocalamıyorum. "Bile değil," diye bağıriyorum.

Giorgios ayağa kalkıyor ve takım elbisesinin pantolonundaki hayali kırışıklıkları temizliyor. Öfkesi yüzeyin hemen altında kaynıyor. Tehlikeye çok yakın. Ve sanırım onu tamamen suçlayamam. Bize bulmak için çok uğraştığı bir çözüm sundu ve biz de bunu doğrudan yüzüne fırlattık. "Dediğim gibi, size sadece bir seçenek sunuyorum, bunu kabul edip etmemek tamamen size kalmış." Odadan çıkıp gitti.

Axl dişlerini göstererek, "Onunla bağ kurmuyorsun prenses," diye çıkışıyor.

"Ama seni kurtaracaksa..." diye itiraz ediyor.

"Bunu düşündüğüne inanamıyorum." Xavier hırlıyor. "Onun efendimiz olmasını istemediğimizi boş verin."

Onlara ters ters baktım. "Bunu sadece hayatımızı kurtarmak için düşünüyor, sizi sik kafalılar." Bunu yapmasını ben de istemiyorum ama burada açıkça mücadele ediyor.

Yeterince azarlanmış olan kardeşlerim odayı geçip önümüzde diz çöküyorlar. Axl alnını onun dizlerine dayıyor. Xavier onun ellerini kendi ellerinin arasına alıyor. "Üzgünüm, Cupcake, ama bunu yapmak zorunda değilsin. Başka bir yol bulacağız."

Yanağını okşuyor ve ben kollarımı sıkıca ona doluyorum. "Ama ya başka bir yolu yoksa? Giorgios ile bağ kurma düşüncesine katlanamam. Ya da Alexandros'un yerini herhangi bir şekilde alma düşüncesine, kalbimde asla yeri dolmayacak olsa bile. Ama hepinizi kaybetme düşüncesine daha fazla katlanamam."

Dudaklarımı boynunun derisine bastırıyorum. "Bizi asla kaybetmeyeceksin, tatlı kızım. Senin için sonsuza kadar bu hayata tutunacağım. Seni yalnız bırakmadan önce Ölüm'ün kendisiyle yapabileceğim tüm pazarlıkları yapacağım."

Axl bileğinin iç kısmına bir öpücük konduruyor. "Ben de prenses."

Xavier ayağa kalkar ve onu kollarının arasına alır. "Bizi asla kaybetmeyeceksin, Cupcake. Eğer bu şeyi durdurmanın bir yolu varsa, başka bir yolu da olmalı. Sonsuza dek bizimle kalacaksın. Söz veriyorum. Şimdi buradan siktir olup yatağa gidelim, olur mu?"

Ona en hafif gülümsemesini sunuyor ve birlikte odamıza gidiyoruz. Çarpan kalpler ve birbirine dolanmış uzuvlardan oluşan bir kütle halinde birlikte olabileceğimiz yere. Onsuz belirsiz bir gelecekle karşı karşıya olduğumuzu unutmaya çalışabileceğimiz yer.

CHAPTER DOĞRU

OPHEL AI

"Y Bunu yapabilirsin Ophelia," diyor Giorgios, bana acı vermemesi için kardeşininkine biraz fazla benzeyen buyurgan bir sesle. "Güçlerin ciddi şekilde zayıfladı ama hâlâ varlar."

Bileğimi bir kez daha oynatıyorum ve önümdeki devrilmiş ağaç dalında küçük kıvılcımlar çıkıyor, ama çağırabildiğim tek şey bu. Yağmur damlaları yüzüme düşüyor ve ağır kirpiklerimdeki nemi kırıştırıyorum.

"Yağmur yağıyor, Ophelia. Gökyüzü kısa bir süre önce bulutsuzdu, bu nedenle güçlerinin kontrolü sende değil. Odaklanmalısın!"

Gök gürültüsü yukarıda yuvarlanıyor. İçimde dönen bir duygu kasırgası öfkeleniyor ve ona ters ters bakıyorum. Güçlerimi *hissedemezken* onları nasıl kontrol edebilirim ki? Beklentiyle bana göz kırıyor, görünüşe göre içimdeki tiradın farkında değil, bunun için minnettarım. Duvarlarımı her zaman onun etrafında tutuyorum ve en azından o güçler hala çalışıyor.

Onunla bağ kurmam yönündeki gülünç önerisinden sonra - gülünç ama yine de tamamen göz ardı edilmemiş - en azından pratik bir konuda bana yardım edip edemeyeceğini sordum. O da güçlerimi kontrol etmeyi öğrenmekti, ki güçlerim azalmış olsa bile bunu yapabileceğimi söyledi. Bana çocuklarla birlikte kullanabileceğim bazı ipuçları vermesini beklerdim, bana bizzat talimat vermesini değil. Ama sanırım hepimiz gibi o da bu koşullar altında elinden gelenin en iyisini yapıyor.

Gözlerimi kapatarak merkezimdeki beyaz ışık küresine odaklanıyorum ve kısa bir süre onun sıcaklığının tadını çıkarıyorum. Bu beni Alexandros'a derinden bağlı hissettiriyor çünkü bunu keşfetmeme yardımcı olan kişi o. O benim

Tüm bunların kilidini açan kişi, ama yine de kontrol etmeme yardım etmek için burada değil. Onsuz çok imkansız geliyor. Boğazımda bir hıçkırık yükseliyor.

"Odaklan, Ophelia. Fırtınayı durdur." Giorgios'un sakin sesi kargaşamı yarıp geçiyor. Işığımı yeniden odaklanıyorum ve masmavi gökyüzünde parlayan güneşi hayal ediyorum. Yağmur başladığı gibi hızla kesiliyor ve gözlerimi yeniden açtığımda güneş Giorgios'un gölgesini önüme düşürüyor.

"Aferin, Ophelia." Güven verici bir elini omzuma koydu. "Ama yorgun olduğumu hissediyorum ve Lucian'ı aramaya devam etmeliyim. Derslerinize yarın devam edeceğiz."

Kibar bir vedayla Giorgios beni avluda bırakıyor ve kenardan izleyen Xavier ve Malachi de bana katılıyor.

Kalın ağaç gövdesine doğru yığılıyorum. "Güçlerimi doğru düzgün kullanamamaktan nefret ediyorum. Burada oturup Lucian'ın gelip beni almasını beklerken kendimi çok işe yaramaz hissediyorum." Bu kadar duygusal olduğum için kendime kızarak yanağımdan süzülen gözyaşını siliyorum. Alexandros bu kutsal toprak meselesini aşmanın bir yolunu bulacaktı. Bir şeyler düşünürdü.

Xavier yanıma otururken üzgün bir sesle, "Biliyorum isterdi Cupcake, ama burada değil," diyor.

Malachi diğer tarafıma oturuyor. "Ve Lucian'ın seni almasına izin vermeyeceğiz, bebeğim."

"Bunu yüksek sesle düşünmek istememiştim. Elinizden gelenin en iyisini yaptığınızı biliyorum. Sadece onu çok özlüyorum." Gözyaşları şimdi daha hızlı akıyor ve suçluluk, çaresizlik ve mutlak çaresizliğin ağırlığı beni boğmakla tehdit ediyor. İşte bu yüzden ağlamamaya çalışıyorum - bir kere başladım mı duramıyorum. Son üç haftayı iyimserlik ve kararlılıkla atlattım ama şimdi bunlar azalıyor ve yerini yavaş yavaş mutlak umutsuzluğa bırakıyor.

Malachi rahatlatıcı bir kolla omzuma sarılıyor ve Xavier elini kalçama koyarak beni güven verici bir şekilde sıkıyor. "Biliyoruz Cupcake, biz de onu özlüyoruz. Ve gerçek şu ki, o ne yapacağını bilirdi." Bir kenara atmadan önce birkaç ot koparıyor. "Ve bu yerde kendimi tamamen işe yaramaz hissediyorum. Burada kapana kısıldık ve bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum." Etrafımız karla kaplı dağlarla, masmavi gökyüzüyle ve şimdiye kadar gördüğüm en muhteşem manzaralarla çevrili. Ama güzel bir hapisane yine de bir hapisanedir.

Keşke bu aptal güçlerin nasıl daha iyi çalışacağını bulabilseydim. Ya da bir şeyler yapabileceğim kadar güçlü olsalardı. Herhangi bir şey.

Ya şu lanet kapıdan geçip yolumuza devam etseydik? Kafamızın içinde Axl'ın sesi var ve ben bu tanıdık sese gülümsüyorum. Burada güçlerim azalmış olsa da aramızdaki bağ her zamanki kadar güçlü, hatta daha da güçlü. Ne yazık ki, çocuklar bizi durdurmaya çalışsalar bile Giorgios'un muhafızlarıyla savaşacak kadar güçlü değiller ve güçlerim olmadan ben de değilim.

Nasıl hissediyorsun? Ona sordum. Bu sabah çok yorgundu, o yüzden onu yatağında uyurken bıraktık.

Çok yorgunum. İki yüzyıldır uyanıkmışım gibi hissediyorum. Hafifçe gülüyor. *Ama ben iyiyim. Bir duş alacağım ve sonra gelip size katılacağım.*

Axl'ın sesi kayboluyor ama ben hala onu hissediyorum. Üzüntüsünü ve korkusunu. Kendimizi içinde bulduğumuz bu karmaşayı düzeltecek kadar güçlü olamamanın verdiği suçluluk duygusunu. "Güçlerimin azalmış olmasına rağmen hepinizi her zamanki gibi duyabiliyor ve hissedebiliyor olmam sizce de garip değil mi?"

Xavier düşünür gibi alt dudağını çıkarıyor ama ilk cevap veren Malachi oluyor. "Belki de aramızdaki bağ senin güçlerinden etkilenmiyordur?"

"Belki." Sorudan tam olarak emin olmasam bile, orada olduğundan emin olduğum bir cevap için beynimi zorluyorum.

Xavier dönüp bana bakıyor, mavi gözleri kocaman. "Ya da belki de düşüncelerimizi okuma ve bizimle bağlantı kurma yeteneğiniz temel güçlerinizin bir parçası olmadığı içindir."

Ruh halindeki ani yükseliş karşısında kendi heyecanıma engel olamıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Anlaşmanızın bir parçası da bizim güçlerimizi almanız, değil mi? Gücümüzü? Düşünce yoluyla konuşma gücümüzü? Bu vampir gücü, Cupcake. Elementai değil."

Xavier haklı; o güçlerin hiçbirisi burada olmaktan etkilenmedi.

"Ve Alexandros'un güçlerini de kullanabilirsin, değil mi?" Malachi yüzünde bir gülümseme belirerek soruyor. "Ejderhalarla konuşabiliyordun, bu da muhtemelen onun kanını paylaştığı tüm insanlarla konuşabileceğın anlamına geliyor, değil mi?"

"Ya da kan yemini etti," diye ekliyor Xavier. "Yani Enora, Osiris ve Montridge'deki arkadaşlarınız da."

"Sanırım öyle, ama daha önce hiç denemedim." Gelişmekte olan sevincim, onun kaybını hatırlayınca durdu. Titreyen bir alevın üzerine dökülen buzlu su gibi. Ağaca sırtımı yasladım. En az yirmi kez

Her gün Alexandros'u arıyorum. Yine de onu hiç bulamadım. "Ama muhtemelen sadece o buradayken işe yaradı." Hiçkırıklara boğuluyorum.

"Ama bundan emin değilsin." Xavier kolumu dürttü. "Ve denemeden bilemezsin."

"Evet, tatlı kız. Kaybedecek neyimiz var ki?"

Derin bir nefes alıyorum, vücudum beklenti ve gergin enerjiyle titriyor. Ya bu gerçekten işe yararsa? Cadence ve Enora'yla konuşabilirim. Osiris.

Xavier elimi tutuyor ve sıkıyor. "Dene Cupcake. Cadence'ı Havenwood'da dene."

"Ama ben zaten denedim." Korkumu bastırıyorum. "Alexandros'un zihnine bağlanmaya çalıştım ama yapamadım."

Xavier'in yüzü düşüyor. Yüzümdeki bir tutam saçı fırçalıyor. "Çünkü o gitti, Ophelia."

"Ama ya olmama ihtimali varsa?" Hiç umut olmadığını kabul etmeye dayanamıyorum.

Malachi burnunu çekiyor ve ona baktığımda bir damla gözyaşını sildiğini görüyorum. "Hiç iyiye gitmiyoruz, tatlı kızım. Artık zehirlenmediğimizi biliyoruz, başka ne açıklaması olabilir ki? O gitti."

Başımı eğiyorum ve kendimi yeniden merkeze koymadan önce onun kaybını hissetmek için bir an duruyorum.

"Yapabilirsin, Cupcake."

Derin bir nefes alıyorum ve tekrar ışığıma odaklanıyorum - hem element hem de vampir olarak tüm gücümün kaynağı - ve Cadence'i arıyorum. Sesini, tatlı gülüşünü hatırlıyorum. Burnundaki çilleri. Aksanının narin, neredeyse tespit edilemeyen güneyli notalarını. Sonra onun adını sesleniyorum.

Ophelia! Sesi kafamın içinde patlıyor, kafamı neşe ve renkle dolduruyor.

Bu gerçekten sen misin, kızım?

Şu anda içimi ısıtan sadece sesi değil, duyguları da. Mutluluk ve rahatlamayla dolup taşıyorum. *Evet, benim.*

"Onu buldun mu bebeğim?" Malachi umutlu bir şekilde soruyor.

Başımı sallıyorum, gözlerimi açıp hem onun hem de Xavier'in gözlerindeki mutluluğu gördüğümde gülümsemem daha da büyüyor.

Hangi ? diye soruyor. *Neden beni aramadın?*

Burada telefon çekmiyor. Sana anlatacak çok şeyim var Cadence. Hiçkırıklarımı zor tutuyorum. Buradan nefret ediyorum. Kapana kısıldık. Güçlerimi zar zor kullanabiliyorum. Çocuklar hasta.

Oh, Ophelia. Endişesi gözeneklerime işliyor. Bana nerede olduğunu söyle. Gelip seni alacağım. Sienna bana kesinlikle yardım edecek. Enora ve Osiris- Bu anlamsız. Giorgios gitmemize izin vermez. Ve bir muhafız ordusu var.

Eğer denersek ne yaparlar bilmiyorum ama güvenliğinizi riske atmak istemem.

Ne? Seni gerçekten orada esir mi tutuyor?

Kendi için olduğunu söylüyor. Belki de öyledir. Artık bilmiyorum.

"İşte hepiniz buradasınız," diyor Giorgios. "Araştırmanıza devam etmek için eve geldiğinizi sanıyordum." Omurgamda bir ürperti dans ediyor. Onunla konuştuğumu bir şekilde öğrenmesinden korkarak Cadence'e aceleyle veda ediyorum ve onunla daha sonra tekrar konuşacağımı söylüyorum.

"Sadece sabah güneşinin biraz daha tadını çıkarıyorum," diyor Malachi.

"Evet, hâlâ yapabiliyorken," diye ekliyor Xavier, ses tonundan alaycılık akıyor. Giorgios usulca mırıldanır. "İşin o noktaya gelmeyeceğini biliyoruz Xavier,

Çünkü eğer alternatif bir tedavi bulamazsak, bildiğimiz tek tedaviyi kullanacağız, değil mi?" Bunu söylerken gözleri üzerimde geziniyor ve kıvrınma isteğime direniyorum. Giorgios'un beni ısırp kendisine bağlayacağı düşüncesi beni tiksindiriyor ama çocuklarımı kurtarmak için bunu gözümü kırpmadan yaparım. Ona sahte bir sakarin gülümsemesi sunarak başımı sallıyorum.

"Kuzenimden Ruby Ejderhaları ile ilgili dikkatinizi gerektiren bir e-posta aldım, beyler. Sorusuna kendim cevap verirdim ama Montridge'deki operasyonunuzun karmaşık işleyişini bilmiyorum. Beni takip eder misiniz?"

"E-posta mı?" diye üçümüz birden sorduk. Bize defalarca burada cep telefonu ya da internet bağlantısı olmadığını söyledi.

"Evet. Korumalarından biri eski yönlendiricimizi çalıştırmayı başardı." Gülümseyerek omuz silkiyor. "Bu tür modern teknolojilere ihtiyacım yok ama hepinizin Montridge'deki hayatlarınızdan giderek koptuğunuzu hissettim. Çok eski bir çevirmeli bağlantı ama ara sıra e-posta göndermek için yeterli olacaktır."

Sanırım bunların hepsi tamamen akla yatkın. Ve eğer doğruysa, Montridge'deki arkadaşlarımla zihnimden başka hiçbir şeye ihtiyaç duymadan konuşabileceğimi fark etmeden önce bunu bilmek çok daha faydalı olurdu. Yine de, sanırım çaba gösteriyor.

"mi?" Giorgios onu takip etmemiz gerektiğini söylüyor.

Xavier ve Malachi, Giorgios'un ne yapacağından emin olmasalar da, minnettar ev misafiri rolünü mükemmel bir şekilde oynamaya devam ederek saygıyla ayakta dururlar.

güdüler. "Geliyor musun, Cupcake?"

Yeniden keşfettiğim yeteneğimle biraz daha oynamak istiyorum, bu yüzden başımı sallıyorum. "Ben burada kalıp biraz daha güneşin tadını çıkaracağım. Öğle yemeğinden önce sana yetişirim."

Bazı arkadaşlarımıza ulaşırken iyi eğlenceler, tatlı kız. Malachi, Xavier'le birlikte Giorgios'u eve kadar takip etmeden önce bana göz kırpmıyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve ağaca yaslanıyorum. Cadence'a geri dönüp sohbetimize devam edebilirdim - onun sesini duymak eve dönmek gibi hissettiriyordu. Ya da Sienna'yla konuşabilirim. Ya da Enora'yla. Ama bunların hiçbiri şu anki durumumuza pek yardımcı . Keşke Alexandros'la konuşabilseydim.

Bir şey kolumu gıcıklıyor ve gözlerimi açtığımda parlak turuncu bir kelebekle karşılaşıyorum. Ve bu bana bir şimşek gibi çarpıyor. Tabii ki Alexandros'la konuşabilirim. Ya da en azından benim adıma onunla konuşabilecek biriyle konuşabilirim. Umut göğsümde alev alev yanıyor ve bunu daha önce düşünmediğime inanamıyorum.

Kelebek kanat çırparak uzaklaşıyor ve bu sabah onu bana gönderen tanrıçaya teşekkürlerimi fısıldıyorum, sonra derin bir nefes alıp ışığıma odaklanıyorum. Bunu daha önce kendi başıma hiç denemedim ama ölümlüler âlemindeki herhangi bir varlıkla bağlantı kurmakla aynı şey olduğu kesin. Hangisiyle bağlantı kurmaya çalışmalıyım? Elpis'in davetsiz misafirliğimden rahatsız olma ihtimali kesinlikle daha düşük, ama Anikêtos'la olan bağlantım daha güçlü hissettirdi, bu yüzden onunla bağlantı kurmak benim için daha kolay olabilir.

Profesörün bana başkasının zihnine ulaşma konusunda öğrettiklerini hatırlıyorum. Aranızda bir köprü oluşturacak bir şeyin, bir kıvılcımın, bir kez erişildiğinde diğerinin zihnine konuşmanızı sağlayacak bir şeyin nasıl olacağını. Cadence ile bu, onu zihnimde net bir şekilde canlandırmak ve adımları söyleme şeklini hatırlamaktı. Ama Anikêtos ile? Onu hiç görmedim, profesörün anıları aracılığıyla bile ve neye benzediği hakkında hiçbir fikrim yok. Bu dünya ile onun dünyası arasındaki perdeyi nasıl aralayacağıma dair hiçbir fikrim yok. Gözlerimi kapatıyorum ve en son konuştuğumuz zamanı düşünüyorum. Neredeyse kibirli kahkahasını. Ona tam unvanıyla hitap ettiğimde sesindeki gurur: Anikêtos, Herôs'un varisi, gerçekleri gören ve büyüünün beşiğinin koruyucusu.

Ophelia Hart. Sert sesi kafamı dolduruyor ve vücuduma bir sıcaklık akımı gönderiyor.

Ani? Gerçekten sen misin? Onu bulduğum için çok rahatladım, gayri resmi adını kullanıyorum, ama o aldırıyor gibi görünüyor.

Alexandros sana rehberlik etmeden neden kendi dünyandan bu kadar uzaklaşıyorsun, çocuğum? Eğer onlara karşı koyacak kadar güçlü değilsen, burada aklını kullanacak güçler var.

Derin bir nefes çekiyorum ve boğazımda kalıcı bir yer edinmiş gibi görünen hıçkırığı bastırarak kelimeleri söylemek için kendimi zorluyorum. *Ona ulaşamıyorum, Ani. Denedim ama... Nedenini bilmiyorum çünkü hayattayken perdeyi aşabiliyordu.*

Hiç mantıklı konuşmuyorsun, Ophelia. Benimle bilmecelerle konuşma. Kızgınlığı ses tonuna yansıyor.

Alexandros öldü, Ani.

O değil! Cevabı hızlı ve kemiklerimi titretecek kadar inançlı.

Tüm vücudum canlanıyor, her sinir ucu umut ve beklentiyle elektrikleniyor.

Ama onun kaybını hissettik. Üç haftadan biraz fazla oldu. Bağımız koptu. Bize birinin kafasını aldığı söylendi.

Anikêtos homurdanıyor ve sonra sesi ayak parmaklarımı kıvrandıran uğursuz bir hal alıyor. *Böyle bir aptallığı sana kim söyledi, çocuk? Seni temin ederim, Ejderhaya Fısıldayan kişi cehennemde değil.*

Bu umut kıvılcımı büyümeye devam ediyor, daha parlak ve daha parlak yanıyor. *Başka bir yerde olabilir mi? İnsanların öldüklerinde gittikleri başka bir yer var mı?*

Vampirler değil. Ya ölümlülerin arasında yaşarlar ya da sonsuza dek karanlıkta kalırlar.

Orada olmadığına emin misin?

Hırlama ile hırıltı arasında bir ses çıkarıyor ama aynı soruya tekrar cevap vermek istemediğini etkili bir şekilde ifade ediyor.

Ölümünü sana kim söyledi? Tekrar soruyor.

Kardeşi, Giorgios. Olayı gördüğünü söyledi.

O zaman sana yalan söylüyor, çocuğum. Çünkü Alexandros Drakos yaşayanların dünyasında kalıyor.

Giorgios neden yalan söyledi? Alexandros'u Lucian öldürmediyse bizi kimden koruyor? Alexandros nerede? Kafamda bir sürü soru vızıldıyor ve hepsini zapt etmek çok zor. Sanki kulaklarımdan fırlayıp Giorgios'a vızıldayarak onun peşinde olduğumu bildireceklermiş gibi hissediyorum.

Anikêtos'a odaklanıyorum. Onunla konuşabilir misin? Ondan haber aldın mı?

Bir süredir değil. Eğer ölümlüler aleminde olsaydım, aramızdaki bağ aracılığıyla ona ulaşabilirdim ama perdenin arkasından onun zihnine ulaşma yetisine sahip değilim. Benimle iletişime geçmeyi o seçmeli.

Tuttuğum gözyaşları yüzümden serbestçe akıyor, ama üç haftadır ilk kez mutluluk gözyaşları bunlar. Alexandros ölmedi. Bunun doğru olamayacağını biliyordum. Eğer o bu dünyadan ayrıldıysa, çocuklar ve ben de ayrılmalıydık, dünyevi kabuklarımız onun kaybının dehşetini kaldıramazdı. Aramızdaki bağ kopmuştu ve bu yeterince zalimceydi ama bağlar yeniden kurulabilirdi. Alexandros Drakos yaşıyor. Çocuklara hemen söylemek için can atıyorum ama Giorgios'un şüphelenme ihtimaline karşı onlar yanımdayken buna cesaret edemiyorum. Kahretsin, bunu bu dağlara haykırmak ve sevincimin yankılarının zirvelerdeki karı sarsmasına izin vermek istiyorum.

Ama dikkatim dağılmamalı. Kendimi bağlantıya yeniden odaklanmaya zorluyorum. *Ama çocuklar hasta ve daha da hasta oluyorlar. Eğer o ölmediyse, bu nasıl olabilir?*

Anikêtos yine homurdanıyor ve benden sıkılmaya başladığını hissediyorum.

Üzgünüm, Ani. Sorunlarımızın seni ilgilendirmediğini biliyorum ama onsuz kendimizi çok yalnız ve korkmuş hissediyoruz. Çocuklar zayıflıyor ve ben ne yapacağımı bilmiyorum. Lütfen.

Ona aldırma, Ophelia. Şimdi duyduğum Elpis'in sesi. O aç ve sen çiftleşmemizi böldün.

Yüzüm utançtan kızarıyor. *Aman Tanrım. Çok özür dilerim.*

Birkaç dakika daha beklemenin ona bir zararı olmaz. Eğer ejderhalar gülüyorsa, eminim o da gülüyordur. Eğer Alexandros'un efendileri zayıfladıysa, bunun nedeni bozulmadan başka bir şeydir, çünkü Anikêtos'un size söylediği gibi, kader arkadaşınız hâlâ hayatta. Bununla birlikte, bir vampiri zehirleyebilecek çok az şey vardır.

Biliyorum. Vampir toksinleri hakkında bulabildiğim her şeyi okudum. Her şeyi . Enfekte kan, ezilmiş ejderha kemiği ya da gümüş nitrat olmadığını biliyoruz.

O zaman henüz dikkate almadığınız başka bir şey olmalı. Henüz okumadığınız ya da yaygın olarak bilinmeyen bir şey, diye yanıtlıyor.

Elpis! Anikêtos'un sesi kafamın içinde o kadar gürlüyor ki, etrafımdaki dağları sarsmasından ve Giorgios'u ne yaptığım konusunda uyarmasından korkuyorum.

Dikkatli ol, Ophelia, diyor.

Sonra ikisi de gitti ve ben bir kez daha zihnimde yalnız kaldım. Düşüncelerim artık vızıldayan küçük arılar değil, her milisaniyede ateşlenen ve kıvılcımlanan çok sayıda havai fişek gibi yıldırım hızıyla akıyor. Giorgios neden yalan söyledi ve asıl planı neydi? Çocukları hasta eden ne? Alexandros nerede ve neden ona ulaşamıyorum? Acı çekiyor mu? Bizim onu aradığımız gibi o da bizi arıyor mu?

Ayağa fırlıyorum ve pantolonumdaki kiri temizliyorum. Sorularım zamanla cevap bulacak, bundan eminim. Ama en önemli şey onun ölmemiş olması. Çocuklar ölmeyecek, çünkü efendileri hâlâ hayatta. Şimdi buradan bir an önce çıkmanın bir yolunu bulmalıyız. Onu bulup eve getireceğiz.

Sonra da Giorgios'un ve onu bizden alan diğer sorumluların üzerine cehennemi yağdıracağım.

CHAPTER NIKE

AXL

AXavier ve Malachi'nin ifadeler konusunda onayını aldıktan sonra, Giorgios'un dikkatli gözleri altında e-postayı Eugene Jackson'a gönderiyorum. Nerede bilen birkaç kişi dışında, Montridge'deki diğer öğretim üyeleri ve öğrenciler, Profesör Drakos da dahil olmak üzere, hepimizin izne ayrıldığımızı sanıyor. Alexandros'un babası, Drakos Hanesi'nin başı, en küçük oğlunun kaderini öğrenmiş olsa da, haber henüz Yakut Ejderhalar'a ulaşmamış gibi görünüyor. Bizden başka

her zamanki gibi bir iş gibi görünüyor. "Her şey tamam mı?" Giorgios soruyor.

Sandalyede arkama yaslanıyorum, ellerim başımın arkasında kilitli. "Evet."

"Güzel." Öfkeli bakışlarımın altında, önümdeki dizüstü bilgisayarı hızla kapatıyor ve yönlendiriciden fişini çekiyor. Doksanlı yıllardan beri görmediğim ve hala var olduğunu bilmediğim eski bir çevirmeli bağlantı türü - Tibet'te Wi-Fi yok - ama şu anda dış dünyayla tek bağlantımız bu.

Xavier bana göz kırpmıyor. *Sakin , ihtiyacımız yok.*

Neden olmasın ki? Yüzündeki ifade bana cevabı beğeneceğimi söylüyor ve kafam karışsa da Giorgios'un önünde nedenini sormaktan daha iyisini biliyorum. Bu yüzden ev sahibimiz bize veda edip elinde dizüstü bilgisayarla çalışma odasından ayrılırken ona gülümsüyorum.

Xavier yüksek sesle "Çok yorgunum. Keki alalım ve öğleden sonra uykusuna yatalım."

Bu açıkça Giorgios'un yararına söylendi. olmadığım bir şeyler oluyor. Kızımızı aramaya çıkmadan önce, onun cıvıl cıvıl sesi

kafalarımızı dolduruyor. *Hepinize söylemek istediğim çok ama çok önemli ve çok ama çok güzel bir şey var.*

Ne oldu, prenses?

Size söylemek için sizi görmem gerek. Yüzünüze bakıp söylemek gibi.

Bu sabah neler oluyor böyle? Verdiği haberin söylediği kadar heyecan verici olması için dua ediyorum çünkü umut ışığım tükenmek üzere. Xavier ve Malachi da benim kadar şaşkın görünüyor.

Neredesiniz çocuklar?

Xavier bana başını sallıyor, sanki onun ne haber verebileceği hakkında hiçbir fikri yokmuş gibi. *Çalışma odasındayız ama odamıza gidiyoruz. Bizimle orada buluşmak ister misin?*

Evet!

Zayıflamamıza rağmen Ophelia ile aramızdaki bağ burada daha da güçlenmiş görünüyor ve Ophelia kesinlikle kendini çok neşeli hissediyordu.

"Sizce tüm bunlar neyle ilgili?" Yukarı çıkarken Xavier ve Malachi'ye soruyorum.

Malachi, "Hiçbir fikrim yok ama iyi bir haber olmalı," diye cevap verir.

Xavier başını sallıyor. "Evet, öyle olmaması için çok mutluydu."

Yeni yürümeye başlayan bir çocuğun Noel sabahı hissetmesi gerektiği gibi, midemde biriken heyecan pullarını azaltamıyorum. Kendimi fazla kaptırmamak için elimden geleni yapıyorum ama... "*Gerçekten çok iyi olduğunu söyledi.*"

Malachi omzunu benimkine vuruyor. "Gerçekten, gerçekten çok iyi."

Ophelia'nın gergin enerjisini odamıza gelmeden çok önce hissediyoruz, sanki içinden fışkırıyor. Bir kasırga gibi içeri dalıyor ve kapıyı arkasından kapatıyor.

"Ne oldu, tatlı kız?" Malachi sorar.

Yatağa atlıyor ve üçümüzün arasına bağdaş kurup oturuyor, dudaklarını birbirine sıkıca bastırıyor. *Alexandros yaşıyor.* Aramızdaki bağ sayesinde konuşuyor ama bu onun saf sevinç çılgınlığını daha az belirgin hale getirmiyor.

Yanlış duymuş olmalıyım. Bu haber gerçek olamayacak kadar iyi. Elini elime aldım ve parmak uçlarımla nabzını yokladım. *Ne dedin prenses?*

Alexandros. Öyle. Yaşıyor. Her kelimeyi yavaşça söylüyor, mavi gözleri parlıyor.

İmkânı yok. Yanılıyor olma ihtimaline karşı gerçek olduğuna inanamayacak kadar korkarak göz kırpiyorum.

Xavier başını ona doğru çeviriyor. *Bunu nereden biliyorsun, Cupcake?*

Ejderhalar, diye gururla duyuruyor.

Ne? Ejderhalar mı?

Başını sallıyor, yatakta bir aşağı bir yukarı zıplıyor.

Malachi onun boştaki elini tutar ve parmaklarını kendi parmaklarına geçirir.
Nefes al, tatlı kız, ve bize her şeyi anlat.

Bana Cadence ile daha önce nasıl konuşmayı başardığını açıklıyor ve sonra bize ejderhalarla yaptığı konuşmayı anlatıyor. Konuşmanın sonunda üçümüz de ağzımız bir karış açık ona bakıyor, onun hâlâ hayatta olduğuna inanmak istiyor ama kendimizi buna ikna edemiyorduk.

Bana inanmayacağını biliyordum. Bir damla gözyaşı yanağından aşağı yuvarlanıyor.

Onu kollarıma çekmeden önce fırçayla uzaklaştırıyorum. Onu ağlarken görmekten nefret ediyorum ama tüm bunlar kaldıramayacağım kadar fazla. İçimdeki alaycı bana onun yanılıyor olabileceğini hatırlatıyor. Umutlarımızı yeniden yeşertip acımasızca yıkmadan önce, onun kesinlikle emin olduğundan emin olmalıyız. *Öncelikle prenses, bize söylediğin her şeye inanıyorum.*

Kafamızı zorlayan şey onun hâlâ hayatta olması ve buna inanmak istemediğimiz için değil. Ama inanırsak ve o hayatta değilse... Xavier yutkunurken boğazı çalışır. Sonra onu tekrar kaybederiz.

Ama sana yemin ederim ki öyle. Eğer cehennemde değilse, ölmüş olamaz. Bu reddedilemez bir gerçek. Malachi'ye bakıyor. *Lütfen Kai, onlara bunun doğru olduğunu söyle.*

Malachi yüzünü buruşturarak başını sallıyor. *Cehennem hakkında bildiğimiz her şey bunun doğru olduğunu söylüyor.*

İçimde bir umut kıvılcımı çakıyor. *Ya bu ejderhalar yalan söylüyorsa prenses?*

Nefes nefese kaldı ve beni taş a çevirebilecek bir bakış attı. *Ejderhalar yalan söylemez!*

Malachi *de doğru* olduğunu

ekliyor. O kıvılcım bir kora

dönüşür.

Xavier elini kaldırarak konuşmamızın gidişatını durduruyor. *Tamam, eğer ölmediyse, nerede? Neden öldüğünü hissettik? Ve neden Giorgios bize Lucian'ın onu öldürdüğünü söyledi?*

Ophelia üç parmağını kaldırıyor. *Bilmiyorum. Onun öldüğünü hissetmedik; Alexandros'un Lucian'la hissettiği gibi bağın kopuşunu hissettik.* Her cevapta bir parmağını indirir. *Ben de bilmiyorum. Ama bazı cevapları kimin verebileceğini biliyorum.*

Giorgios zaten yüzümüze karşı yalan söyledi, ona hatırlatırım.

Giorgios'tan bahsetmiyorum. Lucian'dan bahsediyorum. Alexandros'un soyunu paylaşıyor, şimdi de bizim soyumuzu. Sanırım en azından deneyebilirim.

Ciddi mi lan bu? Zihnini o katil psikopatinkine isteyerek mi bağlamak istiyor? *Hayatta olmaz, prenses.*

Hem Xavier hem de Malachi benimle aynı fikirde.

Ama Alexandros'un nerede olduğunu bilmek istemiyor musun? Ve Giorgios'un oyun planının ne olduğunu?

Başımı sallıyorum. *Senin güvenliğin pahasına değil, Ophelia.*

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. *Hoşuna gitsin ya da gitmesin, burada hepimiz sandığımızdan daha fazla tehlikedeyiz. Eğer Alexandros hayattaysa, ki öyle olduğunu biliyorum, o zaman hepiniz ölmeyeceksiniz. Bozulma yüzünden hasta değilsiniz ve kasıtlı olarak zehirleniyorsunuz. Giorgios güçlerimin düzgün çalışmayacağını bildiği için hepimizi zayıflatmak için bizi buraya getirdi. Kendi kardeşinin öldürüldüğü konusunda yalan söyledi.*

Haklı olduğu bir nokta var. Xavier hayal kırıklığıyla iç geçiriyor ve ben de bunu iliklerime kadar hissediyorum. Elbette haklı ama bu hoşumuza gitmesi gerektiği anlamına gelmiyor.

Kollarımdan kurtulup dik oturuyor, omuzlarını geriye atıyor ve gözlerini aramızda gezdiriyor. *Yani ona ulaşırsam, benimle kalacaksın. Elimi tutmak gibi mi?* Cesaretine rağmen sesi küçük geliyor.

Elini tuttum ve parmak eklemlerini dudaklarıma bastırdım. Alexandros kendi oğluna ulaşamadı. Aralarındaki bağ fiilen kopmuştu, bu yüzden Ophelia'nın onunla iletişim kurması pek olası değil. Ne olursa olsun, yine de onun için burada olacağım. *Her adımında prenses.*

, tatlı kız. Her zaman,

Cupcake.

Onu göğsüme yaslıyorum ve dudaklarımı saçlarının üzerine koyuyorum, banyoda zaten bulunan zencefil kokulu şampuanını içime çekiyorum. Evdeki şekerli olanını tercih ederim. *Cehennemle bağlantı kurabildiğin ve ejderhalarla konuşabildiğin gerçeğini tartışmaya ne dersin?* Onunla o kadar gurur duyuyorum ki patlayabilirim.

Kıkırdıyor. *Biliyorum. Güzel, değil mi?*

Havalıdan da öte. İnanılmaz bir şey. O inanılmaz. Hayret verici. İnanılmaz. İngilizce'de onu tanımlayacak yeterli sıfat yok. Lucian Drakos'u ve daha da önemlisi babasını bulabilecek biri varsa o da bizim kızımızdır.

CHAPTER

TEK

OPHEL AI

T Onunki tehlikeli, Ophelia. Ya nerede olduğunu öğrenirse? Malachi'nin sesindeki yalvarış beni bocalatıyor ama sadece bir saniyeliğine.

Peki ya yaparsa, Kai? Ben sorarım. Giorgios'un Lucian'ın Alexandros'u öldürdüğü konusunda yalan söylediğini zaten biliyoruz. Bunca yıldır hayatta olduğunu ve babasına hiç zarar vermediğini biliyoruz-

Axl'ın bana hatırlattığı üzere, kendi annesini ve kız kardeşlerini sırf element oldukları için öldürdüğünü de biliyoruz.

Lanet olsun. Beni orada tutuyorlar. Bu uzun zaman önceydi. Belki de değişmiştir?

Xavier homurdanıyor. Hiç sanmıyorum.

Hayal kırıklığına uğradım, ellerimi havaya kaldırdım. Belki hâlâ ruhumla ziyafet çekmeye kararlı bir psikopat ama gerçek şu ki seçeneklerimiz ve zamanımız tükeniyor. Hepiniz zayıflıyorsunuz. Sizi neyin hasta ettiğini bilmiyoruz. Alexandros'un nerede olduğunu ve Giorgios'un planının ne olduğunu bilmiyoruz. Bu cevaplara sahip olabilecek tek kişi Lucian. Eğer bir şekilde zihnimi okur ve burada olduğumuzu anlarsa, bununla başa çıkarız, ama daha iyi bir fikrim yok. Sen ne dersin?

Xavier ellerini başının arkasında birleştirerek yatağa uzanıyor. Ben devam et derim, Cupcake. Zihnin onu tutacak kadar güçlü ve eğer değilse ...

Axl, onun için hazır olacağımızı söylüyor. Ne olursa olsun.

Alt dudağını çiğnerken bana bakan Kai'ye bakıyorum. Bu senin için de sorun olur mu?

Omuz silkiyor. *Sanırım öyle.*

Biraz daha coşku arıyordum ve bu umursamazlık canımı yaktı. Özellikle de benim tarafımda olması en muhtemel kişi olan ondan geliyorsa. Bunun benim için kolay olduğunu mu düşünüyor? *Kai, başka bir yolu olmadığını düşünmesem bunu yapacağımı gerçekten düşünüyor musun? Tüm türümden nefret eden psikopat bir katil tarafından kalbimin sökülmesini istediğimi mi sanıyorsun?*

Odayı geçiyor, beni kollarıyla sarıyor ve çenesini başımın üstüne koyuyor. Ona olan kızgınlığıma rağmen, sert vücudunun karşısında eriyorum. *Hayır, tatlı kız. Özür dilerim. Seni yakaladık. Bize neye ihtiyacın olduğunu söyle.*

Omuzlarımı geriye atıyorum, onların desteğiyle bunu denemek konusunda kendime çok daha fazla güveniyorum. *Sadece biraz sessizlik.*

Malachi bana göz kırpmıyor. *O zaman kilise fareleri gibi sessiz oluruz.*

Yatağa oturuyorum, sırtımı yatak başlığına dayıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Yine Lucian'da köprü olarak kullanabileceğim bir şeyler arıyorum. Yüzünü Alexandros'un anılarında görmüştüm, bu yüzden onunla başlıyorum. Ela gözleri dışında, yüz hatları babasınıninkine o kadar benziyor ki dengem bozuluyor.

Hedefime odaklanmak yerine Alexandros'un sesini hatırlıyorum. Kokusunu.

Onun gücünü. Damarlarımda akan kanının ateşi. Onu engellemek ve Lucian'ı aramak için elimden geleni yapıyorum ama bu imkânsız. O her yerde. Her anımda. Her düşüncede. Her ses, koku ve görüntü o. *Ophelia Hart*. Ses derin, uğursuz. Alaycı. Tanıdık ama bilinmeyen. *Onunla iletişime geçmeye çalışmadan önce ne kadar zaman geçeceğini merak ediyordum.*

Ben. Karanlıktaki zayıf kavrayışınız neredeyse komik.

O kadar da zayıf değil. Seni buldum, değil mi?

Kahkahası sanki kaçmaya çalışıyormuş gibi kafamın içinde zıplıyor - sanki oraya ait olmadığının farkındaymış gibi. *Belki de sadece bulunmama izin verdim.*

Korku omurgamda bir yol açıyor. Çocukların kalp atışlarının katı ve güven verici varlığı beni rahatlatıyor, ama bunun dışında sessiz kalıyorlar.

Kim olduğumu biliyor musun?

Elbette kim olduğunu biliyorum, Ophelia Hart. Seni o bağ kurduğun çocuklardan daha uzun süredir tanıyorum. Babamdan bile uzun süredir.

Midem bulanıyor. Kalbim küt küt atıyor. Soracak o kadar çok sorum var ki, ama bu bağlantının ne kadar süreceği hakkında hiçbir fikrim yok - ya da ne kadar sürmesini istediğim hakkında. İçgüdülerim bana ne kadar uzun süre açık kalırsa, beni bulma o kadar artacağını söylüyor. Bizi bulma. Göz kamaştırıcı parlak bir küre olana kadar tüm duygularımı merkezimdaki ışığa yönlendiriyorum.

Giorgios bana babanı öldürdüğünü söyledi.

Bu beni şaşırtmadı. Amcama güvenmemen akıllıca olur. Yani güvenmedin.

soruyor musun yoksa söylüyor musun, küçük elementai? diken diken oldu. Senin yaptığını sanmıyorum.

Küçük sohbetimiz ne kadar hoş olsa da, bunun bir amacı var mı? Şu anda biraz meşgulüm.

Muhtemelen bazı masum kadın ve çocukların kalplerini parçalamışlardır.

Bu, yardımını istediğin birine söylenecek pek hoş bir şey değil, değil mi Ophelia?

Kahretsin, bunu duydu. Bağlantımızı hızlıca kesmeliyim. Alexandros nerede? Bilmiyorum.

Bana yalan mı söylüyorsun?

Söyledikleri kadar güçlü olsaydın, cevabı zaten biliyor olurdun. Ama hayır, yalan söylemiyorum, Ophelia Hart.

Doğruyu söyleyip söylemediği hakkında hiçbir fikrim yok. Tamamen içgüdülerime dayanarak öyle olduğunu söyleyebilirim ama artık içgüdülerime güvenmiyorum. Bana yardım etmesi pek olası değil ama yine de başka bir soru soruyorum. Eğer ölmediyse, sirenleri neden bu kadar hasta?

Türümüz için zehirli olan çok az şey vardır.

Biliyorum ve okuyabildiğim bütün kitapları okudum.

Tüm cevaplar bir kitapta bulunamaz. Giorgios bile, o geniş kütüphanesindeki tüm belgelerine ve kitaplarına rağmen, bunu doğrulayabilir.

Peki, cevabı nerede bulabilirim Lucian? Sesime alaycı bir ton katıyorum. Yıllar boyunca insanların bana davranış biçimlerinden manipülasyon hakkında bir iki şey öğrendim. Madem bu kadar zekisin, onları neyin hasta ettiğini söyle bana.

Etrafına bak, Ophelia Hart. Giorgios'un kalesini mavi gelinciklerin yetiştiği tek dağa inşa etmesinin bir nedeni var.

Mavi haşhaş mı? Onları zehirlemek için bunu mu kullanıyor?

Cevap gelmiyor ve arkadaşlarımdan dışındakilerin zihinlerine bağlanmaktan kaynaklanan o garip uğultu da yok. Onu aramaya gittiğim için mi nerede olduğumuzu anladı? Hayır, tabii ki anlamadı. O zaten biliyordu.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Nerede biliyor." Önce

Malachi cevap verdi. "Ne?"

Xavier oturur. "Bunu sana o mu söyledi, Cupcake?"

Başımı sallıyorum ve kimsenin duymasını riske atmamak için bağımız aracılığıyla konuşuyorum. *Giorgios'un geniş kütüphanesinden ve dağlardaki kalesinden sanki zaten biliyormuş gibi bahsetti. Bunca zamandır burada olduğumuzu biliyordu.*

Axl kaşlarını çattı. *Ama seni aramaya gelmedi mi?*

En azından bizim bildiğimiz kadarıyla, diyor

Xavier.

Malachi yatakta yanıma oturuyor ve bir kolunu bana doluyor. Ona yaslandım. *Başka ne dedi, bebeğim?*

Amcasına güvenmemesini söyledi.

Xavier gözlerini deviriyor. *Evet, zaten aldık.*

Onlara mavi gelinciklerle ilgili şifreli mesajını anlattım ve aslında onların zehirli olduğunu hiç söylememiş olmasına rağmen, kesinlikle bu anlama geldiğini anladım.

Yutmadığımız halde nasıl oluyor da bizim zehirli olabiliyorlar? Axl soruyor.

Onları bir şekilde içimize mi çekiyoruz? Tohumları ya da... Bilmiyorum.

Xavier omuz silkiyor, yüzü bir kafa karışıklığı maskesi. *Ama o zaman onun için de zehirli olurlar.*

Ya da Ophelia bilmeden onları yiyordu, Malachi öyle diyor. *Sadece onunla besleniyorduk. Suçluluk duygusu hemen bastırıyor ama Malachi beni yatıştırıyor. Ve bu senin hatan değil, tatlı kız. Öyle mi?*

Biliyorum. Sadece benim sizi hasta ediyor olmamdan nefret ediyorum.

Başımın üstüne bir öpücük bıraktı. *Bu mavi gelincikler hakkında daha fazla bilgiyi nasıl bulabiliriz? Giorgios'un kütüphanesindeki kitaplarda onlar hakkında bir şey görmedim. Sen gördün mü?*

Beynimi yokluyorum ve hayatım boyunca haşhaş hakkında öğrendiğim her şeyi hatırlıyorum, ki bu da uzun sürmüyor. Ama vampirlerin birkaç bin yıl önce kırmızı haşhaştan elde edilen afyonlara karşı bir tolerans geliştirdiklerini hatırlıyorum. *Hayır. Ama bir yerlerde bir şeyler olmalı, değil mi? Belki de vampir toksinleriyle ilgili bir kitaptan ziyade bir büyü kitabında ya da şifalı bitkiler kitabındadır. Cadence'den de yardım isteyeceğim. Thucydides'te bir şeyler olmalı. Enora ona fakülte kütüphanesine giriş izni verecek.*

Malachi mırıldanarak onayladı. *Ona Profesör Chowdry ile konuşmasını söyle. O kütüphanedeki her bir kitabı bilen biri varsa, o da odur. Kendi çapraz referans sistemini tutuyor. Cadence'e söyle, ondan özellikle yardım istediğimi söylesin. Bana göz kırptıyor ve ben de ilahiyat profesörünün adı geçtiğinde neden daha fazla yardım edeceğini öğrenmek istemediğim için şu anda o konuya girmiyorum.*

Şimdi ona soracağım. Bugün erken saatlerde Cadence ile konuştuktan sonra onu çabucak ve kolayca buluyorum. Sanki aramızdaki bağlantı zaten açık ve sadece benim ona ulaşmamı bekliyor. Bir an için bir daha cep telefonuna ihtiyacım olup olmayacağını merak ediyorum. En azından insanları aramak için - *Candy Crush*'ın ya da *TikTok*'ta akılsızca doomscrolling yapmanın yerini hiçbir şey tutamaz.

Ne aradığımızı açıklamayı ve Malachi'nin mesajını iletmeyi bitirdiğimde, bana konuyla ilgilendiğini ve en kısa zamanda bana geri döneceğine dair güvence veriyor. Alexandros'la ilgili haberleri şimdilik ondan saklıyorum; ona güvenmediğim için değil, hâlâ çok fazla bilinmeyen olduğu ve onu gereksiz yere tehlikeye atmak istemediğim için.

Çocuklara onun içeride olduğunu söyledim ve mavi gelincik hakkında ne kadar erken bilgi sahibi olursak hepimizin o kadar iyi hissedeceği konusunda hemfikir olduk. Hep birlikte, daha iyi hissetmeye başladıklarında benden beslenmeyi keseceklerine ve hasta numarası yapacaklarına karar veriyoruz, böylece Giorgios onun peşinde olduğumuzdan şüphelenmeyecek.

"Sen çok iyi bir kızsın," diye fısıldıyor Malachi ve yanaklarım ateşle kızarıyor.

Xavier alçak bir hırıltıyla, "Bu kelimelerin bizim küçük tatlı kekimize ne yaptığını biliyorsun, Kai," diyor.

"Evet, biliyorum." Malachi kıkırdıyor. "Kutlama yapmayalı çok uzun zaman oldu, o yüzden bence kazanabileceğimiz her küçük zaferin tadını çıkarmalıyız."

Xavier bir onay mırıltısıyla doğruluyor ve saçlarımı geriye doğru çekerek dudaklarını boynumda gezdirmek için kendine alan açıyor. *Alexandros yaşıyor. Muhtemelen ölmeyeceğiz. Bunlar bana kutlamaya değer zaferler gibi görünüyor.*

Peki Giorgios'un dikkatini çekmeden nasıl kutlama yapmamızı önerirsiniz? Ben sorarım.

Xavier'in dili köprücük kemiğimden kulağıma doğru bir yol çiziyor ve tenimi beklentiyle karıncalandırıyor. "Burada. Sessizce."

Malachi kotumun düğmesini açıyor. "Belki de o kadar sessizce değil."

Axl sürünerek üzerine çıkarken yatak eğiliyor. "Evet, kızımızın güzel inlemelerini duymak hoşuma gidiyor."

Malachi'nin dudakları şimdi de tenime değiyor, sıcak nefesi kollarımda tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor. "Şimdi onu senin için inleteyim mi Axl?"

Malachi kot pantolonumun fermuarını açıp elini külotumun içine sokarken Axl sadece homurdanarak karşılık veriyor. "Uzun zamandır birlikte olmamıştık.

bu tür bir eğlence, tatlı kız." Kalın bir parmağını içime sokuyor ve sırtımı yataktan kaldırıyor.

Bir iniltiyi bastırmak için dudağımı ısıırıyorum. Evet, çok uzun zaman oldu. Ama dünyamız paramparça olmuşken akıllara durgunluk veren orgazmlar yaşamak doğru gelmiyordu. Rahatlamak ve bağ kurmak için seks yaptık ama sırf zevk için değil. Ama şimdi son birkaç haftadır bizden kaçan bir şeye sahibiz.

Umut.

CHAPTER
RLEVEK

8ALACHI

F Kahretsin, çok iyi hissettiriyor. Sıcak, ıslak ve sıkı. Xavier ve Malachi tüm kıyafetlerini çıkarırken, parmağımı onun içinde daha derine batırıyorum, miyavlamasına neden olan hassas noktaya masaj yapıyorum ve mükemmel vücudundan çıkardığım çaresiz küçük sesleri seviyorum. Bir saniye bile erken değil, benim

Tatlı kız cırlıçıplak yatıyor ve üçümüzün de zevk alması için yayılıyor.

"Bizim için boşalırken çok güzel sesler çıkarıyorsun prenses," diye yatıştırıyor Axl, ellerini kalçalarının içine sokup onları daha da genişletiyor. Bu fırsattan yararlanarak ikinci parmağımı da içine sokuyorum ve o da tıslıyor.

Xavier ağzını kızın boynundan meme uçlarına doğru götürüyor, kız ciyaklayana kadar sırayla her birini emiyor ve ısırıyor. "Onu sessiz tutmak zorunda kalabilirsin, Kai," diyor bana hınzır bir sırıtışla.

İki kez söylememe gerek kalmadan dudaklarımı onunkilerin üzerine kapatıyorum ve dilimi dudaklarını ayırıp sıcak ağzına girmeme izin verene kadar dikiş boyunca kaydırıyorum. Çıkardığı her sesi yutuyorum ve bu sesler doğrudan sert sikime ulaşarak zonklamasına neden oluyor. Ophelia'nın tadı elma ve tarçın gibi ve ben onu yemek istiyorum. Etini ısırarak ve kanını emmek... Giorgios'tan pek çok şey için nefret ediyorum ama bizi kızımızdan beslenmekten mahrum etmek şu anda listemin en başında yer alıyor. Kanının nabızı kulaklarımda çığlık atıyor, beni tatmaya teşvik ediyor. Kollarını boynuma doluyor, sanki o da duyuyormuş ve bana bunun yeterli olduğunu hatırlatmaya çalışıyormuş gibi parmaklarını saçlarımdan arasından geçiriyor. Ve yeterli. Şimdilik.

Parmaklarımı onun içinde döndürüyorum ve ıslak bir sıcaklığın parmaklarımı kayganlaştırmasına neden oluyorum. Evet, bu fazlasıyla yeterli. *Bunu özlemişim, tatlı kız. Benim için parçalandığını hissetmeyi. Bizim için.*

Ben de öyle.

Axl'ın ağız elime katılıyor, dili sırlıklam etinin üzerinde dönüyor, bileğime akan sularını yalıyor. *Bizim için bu kadar ıslanmana bayılıyorum prenses. Amin çok lezzetli.*

Onun her bir parçası çok lezzetli, diye homurdanıyor Xavier, sert meme uçlarından birini emmeye devam ederken ağız onun teninden ayrılmıyor. *Bunları elma gibi ısırmamak için tüm irademi kullanıyorum.*

Kahretsin, onu sırlıklam etmişsin Kai, dedi Axl bana takdirle. *Onu sikim için hazırlayacak mısın?*

Xavier mırıldanıyor. *Tüm siklerimiz için.*

Ophelia'nın sırtı, biz üzerinde çalışırken, eller ve ağızlar keşfederken, emerken, tadarken, yoğururken ve alırken yatağın üzerinde yükseliyor. Serbest bırakılması için yalvarırken inlemeleri daha yüksek ve daha ısrarcı hale geliyor.

Seninle ilgileneceğiz, tatlı kız. Her zaman yaparız, değil mi? Axl klitorisini emerken ve Xavier'in dili hassas meme uçlarının üzerinde gezinirken ben daha da içine giriyorum. Kızımız bizim için parçalandığında, bu muhteşem bir şeydir - haftalarca süren acı, endişe ve korkunun tek bir coşku anına dönüşmesi. Axl sikini içine sokup onu sertçe becerdiğinde ve kız onun etrafında parçalandığında hala orgazmdan iniyor. İş bittikten sonra Xavier onu kucağına çekiyor ve ikisi de çaresizce ihtiyaç duydukları rahatlamayı bulana kadar ona binmesini sağlıyor.

Ancak dölleriyle dolduktan, teni sıcaktan kızardıktan ve vücudu titredikten sonra onu ön tarafına çeviriyorum ve vücudumun ağırlığıyla yatağa bastırıyorum.

"Kai." Adımı bir dua gibi fısıldıyor.

Dizimle kalçalarını kenara itiyorum ve sikimin tepesini şişmiş girişine itiyorum. "Bunu istiyor musun, bebeğim?"

Yastığa doğru başını sallıyor, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor. Dudaklarımı kulağının kabuğuna yaslıyorum. "Ağrın var mı?"

"Birazcık."

Dişlerimin ucuyla başparmağımın üzerinde bir kesik açıyorum ve dudaklarına götürüyorum. "Sadece biraz al, tatlı kız. Daha iyi hissettirecektir."

Birkaç saniye tereddüt ediyor. Normalde onu beslerken kan verimiz ama şu anda bu mümkün değil. Burnumu yanağında gezdiriyorum. "Ağzımı üzerine koyar ve tükürüğümü kullanırdım ama seni becermek için çok çaresizim."

Gülerek ağzını açıyor ve başparmağımı içeri sokmama izin veriyor. Yavaşça emiyor ve taşaklarımı sıktağı için sikimi de emiyor olabilir.

"Daha iyi misin?"

Memnun bir iniltiyle başparmağımı ağzından çıkarıyor. Daha fazla zaman kaybetmeden yumuşak, ihtiyaç dolu bir hamleyle içine giriyorum, sonuna kadar sokuyorum ve onu yatağa itiyorum. Adımı haykırıyor, sıkı amcığı etrafımda kasılıyor ve beni zaten sallanmakta olduğum kenara yaklaştırıyor. Beni böyle sıkmaya devam ederse birkaç kısa hamlede içine boşalacağım.

"Kai," diye inliyor.

"Biliyorum bebeğim. Çok iyi hissediyorsun. Hepimizi çok iyi karşılıyorsun. Çok iyi bir kızsın." Sonuna kadar çektim ve tekrar içine girdim.

"Tanrım, Kai," diye haykırıyor dişlerini yastığa geçirmeden önce, vücudu bir başka orgazmla titriyor.

Sıcaklık omurgamın tabanını sarıyor ve hızımı artırıyorum, taşaklarımda tanıdık spazmı hissedene ve yükümü onun içine boşaltana kadar her itme ile eve gidiyorum. İşim bittiğinde ön kollarımın üzerine çöküyorum ve alnımı onun kürek kemiklerinin arasına yaslıyorum, nefes nefese kalıyorum, orgazmımın gücüyle başım dönüyor.

Nemli tenini öpüyorum. "İnanılmazsın, tatlı kız."

Başını çeviriyor ve yüzünde memnun bir gülümsemeyle anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıyor. Axl ve Xavier iki yanıma sokulurken ben de ondan ayrılıp yanıma yuvarlanıyorum ve onu kendime çekiyorum. Gözlerimi kapatıyorum, yüzüme bir gülümseme yayılıyor. Üç haftadır ilk kez, Ophelia'ya her şeyin yoluna gireceğine dair verdiğim tüm sözleri tutabileceğimi hissediyorum.

CHAPTER ON İKİ

OPHEL AI

I Axl'in kolları bana sarılmış, Malachi'nin başı omzumda ve Xavier'in ayağı baldırıma dayanmış bir şekilde bacağının üzerinden sarkmış bir şekilde uyanıyorum. Kaslarım dün geceyi ve o üçünün bana nasıl sarıldığını hatırlatarak ağlıyor.

bana çok iyi baktı.

Uyuyan üç devimi mümkün olduğunca az rahatsız etmeye çalışarak bacaklarımı uzatıyor ve ayak parmaklarımı oynatıyorum. Sırt üstü dönmeyi başararak Xavier'in uykulu mırıldanmalarına gülümsüyorum ve Cadence'in henüz uyanıp uyanmayacağını ve bana verecek bir haberi olup olmadığını merak ediyorum. Ondan mavi gelinciği araştırmasını istememin üzerinden on iki saatten az bir zaman geçti ama onu tanıyorsam, bulabildiği her şeyi bulmayı kendine görev edinmiştir.

Gözlerimi kapatıp onu arıyorum ve henüz merhaba dememiştim ki, sanki benimle konuşmak için yanıp tutuşuyormuş gibi sesi kafamın içinde patlıyor. *Ophelia, kızım!*

Belli ki bana söyleyecek bir şeyi var ve umarım iyi haberlerdir. *Cadence. Bir şey mi buldun?*

Evet, yaptım. Umarım sakıncası yoktur ama.. Sessizleşti ve ben nefesimi tuttum. Ama o kan yemininin bir parçası ve Profesör Chowdry ortalıkta yoktu ve kütüphaneye girmek için biraz yardıma ihtiyacım vardı, bu yüzden Enora'ya benimle iletişime geçtiğini söyledim ve sonra konuşmaya başladık ve o ...

O ne?

O da seninle konuşmak istiyor, eğer sorun olmazsa? Seninle konuşması gereken çok önemli bir şey var. Bunu yapabilir misin? Onunla da konuşabilir misin? Üçlü bir şey gibi mi?

Bilmiyorum. İtiraf etmeliyim ki hiç denemedim. Ama Enora ile konuşmayı çok isterim. Bana karşı her zaman nazikti ve güçlerimi öğrendiğinde gerçekten destekleyici oldu. Ayrıca Alexandros ona güveniyor, dolayısıyla ben de güveniyorum. Ama denemek istiyorum.

Şimdi Enora'ya odaklanıyorum. Gümüş Vadi'deki yasemin kokusuna. Sıcak gözleri ve sesinin nazik, yatıştırıcı tınısı. Zihni bir kilidin tıklaması gibi açılıyor ve beni içeri alıyor. *Merhaba*, diyorum sessizce.

Ophelia, benim tatlı çocuğum. Onun nazik sesi gözlerimi yaşırtıyor, bana Montridge'den ayrıldığımız günü ve geride bıraktıklarımızı hatırlatıyor.

Vay canına! Cadence diyor ki. İkinizi de duyabiliyorum. Bu inanılmaz bir şey. Ophelia'ya ne öğrendiğini anlat Cadence.

Hevesini uygun bir şekilde dizginleyen Cadence bana mavi gelincik hakkında öğrendiği her şeyin bir özetini sunuyor; bunların çoğunu şifalı bitkiler ve uyku büyülerıyla ilgili eski bir defterde bulmuş. Görünüşe göre, vampirler bu bitkiye maruz kalmadıkları için hiçbir zaman direnç geliştirememişler, ama kan dolaşımalarında sadece kırk sekiz saat kalıyormuş. Ancak -ki bu en iç karartıcı kısmı- diğer opiatların aksine, bir insanın ya da benim durumumda bir elementain kan dolaşımında on gün boyunca kalıyor. Oğullarımın beni ısıramayacağı on uzun gün. Ancak en iyi haber, uzun süreli bir hasara neden olmaması ve sistemlerinden çıkar çıkmaz Axl, Xavier ve Malachi'nin tekrar mükemmel bir şekilde iyi olacak olmaları.

Bunu bilmek çok güzel Cadence. Çok teşekkür ederim.

Önemli bir şey değildi, kızım. Yardım edebildiğime sevindim. Sen Giorgios tarafından rehin tutulurken kendimizi çok çaresiz hissediyoruz.

Niyetini bilseydim, Ophelia, onunla birlikte gitmenize asla izin vermezdim, yemin ederim, diye ekliyor Enora.

Sorunun bir kısmı da bu Enora. Niyetinin ne olduğunu tam olarak bilmiyoruz. Tek bildiğimiz Alexandros hakkında bize yalan söylediği. Ama neden? Neyin peşinde?

İşte bu noktada sizin için daha fazla cevabım olabileceğine inanıyorum, diyor üzgün bir sesle.

Axl yer değiştiriyor ve ben ona daha da sokuluyorum, o bu konuşmadan habersiz uyumaya devam ederken bile onun rahatını arıyorum.

Ne biliyorsun ki?

En son ne zaman regl oldun, çocuğum?

Utancım üzerime çöküyor ama konuyla ilgili olmasa sormazdı, ben de cevap veriyorum. *Geçen hafta. Neden?*

Yani Giorgio'nun kalesine geldikten kısa bir süre sonra yumurtlamış olmalısın, diye kendi kendine konuşur gibi mırıldanıyor. Sanırım o bile bunun çok erken olduğunu düşünürdü.

Ağzım kurudu. Ne için çok erken?

Anlamalısın, Ophelia. Sen çok özelsin ve sadece yarım bin yıldır doğan tek elementai olduğun için değil. Çok daha fazlası olduğuna inananlar var.

Daha fazla ne? Talep ediyorum. Bunun regl dönemimle ne var?

Bir ritüel var. Barbarlığı nedeniyle daha önce etkili bir şekilde gerçekleştirildiğini bilmediğim bir ritüel.

Bir ritüel mi? Midem bulanıyor. Barbarlık mı? Söylediği buydu, değil mi?

Sadece bir element yumurtlama dönemindeyken gerçekleştirilebilir.

Tanrım, bu da ne böyle? Giorgios beni vampir dölüyle hamile bırakmaya mı niyetli? Ne ayini, Enora? Ne işe yarıyor bu? Neden barbarca?

Eğer Alexandros gerçekten

yaşıyorsa, yaşıyor!

O halde, kadersel bir eş bağına kalıcı olarak koparmanın tek yolu, elementainin başka bir vampir tarafından hamile bırakılmasıdır.

Ne oluyor be? Eğer bu doğruysa, neden daha önce yapılmadı? Neden daha fazla vampir bunu denemiyor? Yani, onlar şövalyece davranışlarıyla bilinmezler. Eğer böyle bir ritüel varsa, aralarından seçim yapabilecekleri bir sürü element varken bazı vicdansız tiplerin bunu denemediğine inanamıyorum.

Çünkü bir elementai ve bir vampirden daha fazlasını gerektirir. Kara büyü ve muazzam bir güç gerektirir. Ve sen, tatlı çocuğum, birkaç bin yıldır yaşayan tüm canlılardan daha fazla güce sahipsin.

Kalp atışlarım alarm verecek kadar hızlanıyor, öyle ki çocuklar uyanıyor. Xavier oturuyor, dişleri uzamış, Axl ve Malachi beni aralarına alıyorlar.

"Sorun yok, tehlikede değilim," diye fısıldıyorum. "Sadece Cadence ve Enora ile konuşuyorum. Bir dakika içinde her şeyi açıklayacağım."

Endişeli gözleri üzerimde kalıyor ama Xavier yatıyor ve ben konuşmama devam ederken çocuklar sessiz kalıyor. Muhtemelen onları da kendime çekmem mümkün, ancak Enora'nın bana anlattığı şeylerin daha da kötüye gideceğine dair içimde rahatsız edici bir his var ve nasıl tepki verecekleri konusunda hiçbir fikrim yok. Çünkü

Şu an için, muhtemelen en iyisi habersiz kalmalarıdır ve o zaman başka dikkat dağıtıcı unsurlar olmadan kendi yöntemimle açıklayabilirim.

Ama kara büyü? Benim büyüüm iyi, değil mi? Elementai doğası gereği iyidir.

Evet canım, haklısın. Ama her büyüü karanlık amaçlar için kullanılabilir. Eylemle zayıflatılmış olsa bile, sizinki gibi bir büyü yine de böyle bir büyü yapmak için yeterince güçlü olacaktır.

Ama kim kara büyüü kullanabilir ki? Ben kullanamam. Kullanmayacağım.

Giorgios'un kara büyüü yapabildiğine inanmak için sebeplerim var.

Bu hiç mantıklı değil. Nasıl mantıklı? Vampirler büyüü yapamaz.

Cadence'e ışınlanırken araziden ayrıldığından bahsetmiştiniz. Bildiğiniz kadarıyla hiç kale topraklarından ışınlandı mı?

Buraya ilk geldiğimizde yemek odasına taşındı.

Girmekten değil, çıkmaktan bahsediyorum, Ophelia. Axl ve Malachi'den ayrılıp senin için geri döndüğünde, arazinin içinden mi yoksa dışından mı ışınlandı?

Çocuklara soruyu ben sordum.

"Bizi kale kapılarının hemen dışında bıraktı," diyor Malachi, yüzünde benimkini yansıttığından emin olduğum şaşkın bir ifadeyle. "Ama sonra korumaları bizi içeri getirdi. Ve sen ve Xavier'le birlikte geri döndüğünde-"

Xavier onun yerine, "Bizi doğruca eve getirdi," diye bitiriyor. Bu bilgiyi Enora'ya iletıyorum.

O zaman şüphelendiğim gibi, eminim. Evin içine ışınlanabiliyor ama dışına . Gücü kutsal topraklarda kullanamaz çünkü bu onun gizli vampir gücü değil.

Gözlerimi kapatıyorum. Başım ağrıyor ve bunun iki kişiyle uzun süreli bağlantıdan mı yoksa bu yeni gelişmenin endişesinden mi emin değilim - ya da her ikisinden de. Ne demek gizli gücü değil? Peki nasıl ışınlanabiliyor?

Güçler çalınabilir. Sesine sinen dehşet karşısında tüylerim diken diken . Yaygın değil ama mümkün. Zihin güçleri benzersiz olan Alexandros'u nasıl kandırabildiği konusunda şüphelerim var ve tek bir sonuca varabilirim. Giorgios herkesi inandırdığından çok daha güçlü.

Beynim tüm bu yeni bilgileri işlemek için fazla mesai yapıyor. Burada bulunduğumuz süre boyunca aklımızı okuyabildi mi? Duyabiliyor mu?

arkadaşlarımla konuştuğumu duydu mu? Ani ve Elpis'le konuştuğumu duydu mu? Elbette duymadı, yoksa bunu belli ederdi. *Yani vampir güçlerini maskeleyerek için başka birinden başka bir güç mü çaldı?*

Endişeli cevabının *olası bir senaryo inanıyorum.*

Ve bunca yıldır Alexandros'a ve babalarına yalan mı söylüyordu?

Çocukluklarından beri mi?

Alexandros bana ailesi hakkında çok az şey anlattı, ama hafızam beni yanıltmıyorsa, Giorgios'un ulaşım güçleri o artık yetişkin bir adamken ortaya çıkmıştı.

Başım zonkluyor, kanım şakaklarımdaki nabız noktalarına çarpıyor. Hissedebiliyorlar mı bilmiyorum ama Cadence araya giriyor. *Ona ayini anlat.*

Tabii ki, neredeyse ayini unuttuyordum.

Eğer Giorgios seninle bağ kurar ve seni hamile bırakırsa, Ophelia, zaman kutsal yaşam yaratma büyüünü ve ayinin kara büyüünü kullanarak Alexandros ve çocuklarla olan bağını sonsuza dek koparabilir. Eğer o büyüyü yapacak kadar güçlüyse, senin gücün de büyüünün işe yaraması için yeterli.

Sözleri kalbime bir bıçak gibi ve acı içimde bir yangın gibi büyürken göğsümü tutuyorum. Adamların hepsi adımı söylüyor ve küfürler savuruyor. Elleri beni yatıştırıyor, saçlarımı geriye doğru tarıyor ve her şeyin yoluna gireceğine dair güvenceler verirken tenimin üzerinde kayıyor. Ama bu iyi olmayacak. Eğer bu Giorgios'un planıysa-

Giorgios muhafız ordusuyla birlikte.

Onu nasıl durduracağız?

Özür dilerim, Ophelia. Enora'nın endişeli sesi kafamdaki kargaşayı yarıp geçiyor. Ne yapabiliriz ki?

Vücudum korku ve derin bir kederle titriyor. Sadece kendim için değil, tüm dostlarım için. Giorgios, evrenin bir araya getirmeye çalıştığı şeyi parçalamaya nasıl bu kadar hevesli olabilir?

Ophelia? Cadence yakalandığım sarmalı durduruyor.

Şimdilik, lütfen ayin hakkında öğrenebildiğiniz her şeyi öğrenin. Nasıl durdurabileceğimiz hakkında. Yumurtlamamı engellemenin bir yolu var mı? Boşuna çabalıyorum ama çaresizim.

Elimizden geleni yapacağız. Lütfen bizimle irtibatta kal, tatlı çocuğum. Sana ulaşmanın bir yolunu bulabiliriz. Osiris ve Sienna, ve eminim ki Yakut Ejder vampirleri de yardım edecektir.

Zamanımız olduğundan emin değilim ve Giorgios'un bir ordusu var, Enora. En az yüz askerden oluşan gerçek bir vampir ordusu ve kim bilir daha fazlası da vardır. Derin bir nefes alıyorum ve kendimi eklemeye zorluyorum, Ama iletişimde kalacağım ve yapabileceğiniz başka bir şey olursa size haber vereceğim. Teşekkürler, dostlarım.

Dikkatli ol Ophelia, diyor Cadence hıçkırarak.

Her ikisiyle de vedalaştıktan sonra bana endişeyle bakan çocuklara odaklanıyorum. Onlara endişelenmelerine gerek olmadığını söylemeyi ne kadar istesem de bu sefer yapamıyorum.

Enora ve Cadence ile konuşmamı bitirdiğimde sessizliğe bürünüyorum ve onlara şaşırtıcı olmayan bir öfke ve intikam arzusuyla tepki için alan bırakıyorum. Onları sakinleştirmek biraz zaman alıyor, özellikle de ben de aynı şeyleri hissettiğim için, ama onlara Giorgios'un zihin güçlerinin muhtemelen düşündüğümüzden çok daha güçlü olduğunu ve elimizden geldiğince düşüncelerimizi ve duygularımızı ondan korumamız gerektiğini hatırlatıyorum. Onun duymamasını istediğimiz herhangi bir şeyi tartışırken bağımız aracılığıyla konuşmak en güvenli seçenek. Uzun, beyin eriten eğitim seanslarımızdan birinde Alexandros bana eş bağını açıklamıştı. Hatırladıkça kalbim sıkışıyor ama böyle bir bağın kutsallığının başkaları tarafından ihlal edilmesini önlediğine dair verdiği güvence, çocuklarla güvenli bir şekilde iletişim kurmaya devam edebileceğimden emin olmamı sağlıyor.

Ben yatakta Xavier'in kucağında bağdaş kurmuş otururken Axl da Malachi'nin yanında ve benim önümde oturuyor. *Ne kadar zamanımız var prenses?*

Kafamda biraz hesap yaparak son reglimin ilk gününe kadar saydım. Yedi gün... *Sanırım yumurtlamama yaklaşık bir hafta var. Ama daha erken de olabilir. Bu tür şeyleri hiç takip etmedim ama Alexandros'un bana son birkaç aydır yumurtladığımı söylediği günlere bakarsam, sanırım döngümün tam ortasında oluyor.*

Hepimizden korku, öfke ve üzüntü akıyor. Ama bunun olmasına izin veremeyiz. Zamanımız olmadığı için umutsuzluğa kapılamayız. *En azından mavi haşhaş haberleri iyi. Bir gün daha geçince bu durumdan kurtulacak ve kendinizi yeniden normal hissedeceksiniz. Bu da bir şeydir.*

Ama yine de senden beslenemiyoruz çünkü mavi haşhaş içeren ne tükettiğin hakkında hiçbir fikrimiz yok, Cupcake. Sana zarar vermese de yemek yemeli ve gücünü korumalısın. Gerçekten ihtiyacımız olsa kanınız olmadan aylarca yaşayabiliriz ama siz yemek ve su olmadan hayatta kalamazsınız.

Ona yaslanıyorum ve kocaman kollarını bana dolmasına izin veriyorum. *Giorgios'un ayini gerçekleştirmesini engelleyemezsek, bu endişelerimizin en küçüğü olacak.*

Üçünün de üzerine yeni bir öfke dalgası yayılıyor ve hayal kırıklıklarını hırıldayarak dile getiriyorlar.

Sana dokunmasına izin vermeden önce onu öldüreceğim, tatlı kız. Ben de prenses.

Fırsatını bulamadan ölmüş olacak, Cupcake.

Gülümsemeye zorluyorum, korumaları için minnettarım. Her ciddiler ama hiçbirimizin yüzleşmek istemediği gerçek şu ki, tüm güçleriyle bile iki bin yaşındaki bir vampir ve ordusuna denk değiller. Güçlerim neredeyse sıfıra inmişken olmaz. Eğer Giorgios beni zorlamayı planlıyorsa...

Böyle iğrenç bir sonucu düşünemediğim için tereddüt ediyorum. Ama buradan kaçmak dışında, onu durdurmak için yapabileceğimiz pek bir şey yok. *Buradan çıkmamız gerek.*

Ama nasıl? Xavier söylüyor. Her çıkış en az altı muhafız tarafından sürekli korunuyor.

Ve hepsinin babası Giorgios, yani hepsi birbiriyle iletişim kurabiliyor. Axl, ordularının geri kalanını çağırmalarının bir saniyeden az süreceğini de ekliyor.

Haklılar. Çıkışları test ettik. Duvarlara tırmanmayı bile tartıştık, ama tüm çevreyi saran muhafızlar var.

Malachi elini yüzünde gezdiriyor. *Boku yedik.*

Hayır. Başımı sallıyorum. Sırf eski bir manastırın arazisindeyiz diye sahip olduğum tüm bu güçlerin işe yaramaz olduğuna inanmayı reddediyorum. Biz zekiyiz. Güçlüyüz. Bir şeyler düşünüyoruz. Kaçmaktan bahsetmiştik ama hiç bu kadar kararlı olmamıştık. Her açıdan düşünmek zorundayız. Bir yerlerde zayıf bir nokta olmalı. Yararlanabileceğimiz bir kör nokta. Keşke kapıyı geçebilseydim... Kararlılığımı topluyorum. Bir yolu olmalı. Aksine inanmayı reddediyorum.

CHAPTER
THIRTEEN

OPHEL AI

Giorgios'un koyu mavi gözleri kısıldı. "Neden yemek yemeyi reddediyorsun, Ophelia?"

Çenemi eğiyorum. "Aç değilim."

"Karnınız bir dağ aslanı gibi guruldamıyor olsaydı belki buna inanabilirdim."

Bedenimin ihanetine sinirlenerek elimi karnıma bastırıyorum ve ona ters ters bakıyorum. Bu arada Axl, Xavier ve Malachi her geçen saniye daha da geriliyor. "Kendimi iyi hissetmiyorum. Canım yemek istemiyor."

Uzun, yavaş bir nefes veriyor ve peçetesini kucağından alıp top haline getirdikten sonra masanın üzerine atıyor. "Bir yalan daha," diyor, sesi alışılmadık derecede sakın. Odadaki gerilim o kadar artıyor ki tadını alabiliyorum.

Yanındayız Cupcake, Xavier beni temin ediyor. Ne olursa olsun, sana dokunmasına izin vermeyeceğiz.

Onlara bakıyorum ve sonra hızla Giorgios'a dönüyorum. Zayıflamış halleriyle, üçünün de Drakos Hanesi'nin en büyük oğluyla boy ölçüşebileceğinden emin değilim. Ama bana güç ve rahatlık veren varlıklarına sonsuza dek minnettar kalacağım.

"Yemek ." Sandalyemi geri itiyorum. "İzninizi isteyebilir miyim?"

Giorgios yumruğunu masaya öyle bir şiddetle indirir ki, tüm gümüş ve çanak çömlekler yerlerine takırdar.

Xavier hırlıyor. Axl hırlıyor. Ve Malachi kavgaya hazırmış gibi omuzlarını geriye atıyor. "İyi bir ev sahibi olmadım mı? Koruyamadım mı

Hepiniz Lucian'dan mısınız?" Bağırarak sorduğu her soruda yüzü daha da kızarıyor. "Hepinize nazik davranmadım mı? Yine de masamda oturuyor ve yüzüme karşı yalan söyleyerek bana saygısızlık ediyorsunuz."

Nabzım hızla artıyor, adrenalin sistemime yayılıyor. Arkadaşlarımın kalp atışlarının aşırı farkındayım, hepsi benimki gibi atıyor. Buna bir son vermeliyiz. Giorgios'un planının tam olarak ne olduğunu keşfetmeli ve Alexandros'u bulabilmek için buradan defolup gitmeliyiz. Girdap gibi dönen duygularımı daha fazla zapt edemeyerek kendi yumruğumu masaya vuruyorum. "İyi bir ev sahibi misafirlerini zehirler mi?" Bağırıyorum, sesim duvarlarda yankılanıyor.

Suçlamam karşısında şaşırdıysa da bunu belli etmiyor. Onun yerine "Affedersiniz?" diyor, tavrı birkaç saniye önceki öfkeli patlamasıyla o kadar çelişiyor ki.

"Beni, bizi mavi haşhaşla zehirliyorsun, Giorgios. Neden?"

Dilini alt dudağının üzerinde gezdiriyor ve parmaklarını sakalında gezdiriyor. "Alexandros'un bana hepinizin ne kadar zeki olduğunu söylediğini düşünürsek, bunu anlamamızın bu kadar uzun sürmesine şaşırdım."

Onun adının anılması bile öfke ve umutsuzluğun midemden taşmasına neden oluyor ve aynı duyguların çocukların içinde de savaşa dönüştüğünü hissediyorum. Bir odada o kadar çok acı ve öfke var ki. Sanki patlamaya hazır bir volkanın çekirdeğinde oturuyormuşuz gibi geliyor. Eğer bugün sırları açıklayacaksak, hepsini açıklayalım. "Neden öldüğü konusunda yalan söyledin?"

Giorgios'un dudağının kenarı sanki bir sırtımayı bastırmaya çalışıyormuş gibi seğiriyor. Axl kendini masanın üzerine atıyor ama Giorgios onu çok az bir çabayla durduruyor. Etli bir elini Axl'in boğazına dolayarak onu kolaylıkla geri itiyor. "Bana pişman olacağım bir şey yaptırmayın çocuklar," diyor alaycı bir sesle. "Eğer yetişkinlerin masasına oturacaksanız, lütfen öyle davranın."

Bir elimi Xavier ve Malachi'nin kalçalarına koyup sıkıyorum. *Lütfen bunu benim halletmeme izin verin. Cevaplara ihtiyacımız var ve kavga edersek bize hiçbir cevap vermeyecek. Her ne kadar gözlerini oymak istesem de sakın kalmalıyız.*

Kafamın içinde anlaştıklarını söylüyorlar ve ben tüm dikkatimi Alexandros'un hain kardeşine veriyorum. "Neden Alexandros'un ölümü hakkında yalan söyledin ve neden bizi zehirliyorsun?" Tekrar soruyorum, sesimdeki sakın komuta şaşıyorum.

"Seni zehirlemedim Ophelia, çünkü asla böyle bir şey yapmam. Mavi haşhaş insanlar için zararsızdır. Aslında, insanlarda hafif bir coşku yaratır.

doğru dozaj."

"Vampirler için zararsız değil, değil mi?" Axl homurdanıyor.

Giorgios başını eğiyor ve Axl'a merakla bakıyor. "Nispeten öyle. Bir vampiri biraz zayıflatır, çok daha az hissetmelerini sağlar ..." Dudaklarını büzüyor.

"Şımarık," diyor sonunda. "Bu opioid, görüyorsunuz. Evrimsel bir kusur. Mavi haşhaş sadece Tibet'te yetiştiğinden ve türümüzden çok az kişi bu dağlara çıkma cesareti gösterdiğinden, bir vampirin DNA'sı hiçbir zaman bu özel afyon türünü tolere edecek şekilde adapte olmamıştır. Ama kalıcı bir hasara neden olmaz.

Mavi haşhaş sisteminizden çıkar çıkmaz hepiniz eskisi gibi olacaksınız."

Oğullarımı bu kadar zayıf ve hasta hale getirmekten bu kadar soğukkanlı bir şekilde bahsetmesi hayret verici. "Ve bunun her şeyi yoluna koyacağını mı düşünüyorsun?"

"Bu onu gerekli kılıyor, tatlı Ophelia." Başını sallayarak ağır bir iç çeker. "Hepiniz bu dünya hakkında çok az şey biliyorsunuz. Kadim yöntemleri ve türümüzün hayatta kalmasını sağlamak için yapılması gereken şeyleri. Tek besin kaynağımız olan insanoğlu hakkında çok az bilgiye sahipsiniz. Her ne kadar bu çerezlerin tadını çıkarabilsek de," diyor tabağındaki nadir kuzu etini göstererek, "bunlar bizi insanlar gibi besleyemez."

Kibirli, kendini beğenmiş pislik. Bu, kendimizi aşağılık hissetmemiz için bilgi eksikliğimizi bize karşı kullanmaya çalıştığı ilk sefer değil. Ama artık durdu. "Öyleyse bizi aydınlat, sevgili Giorgios," diyorum, ses tonuma toplayabildiğim kadar alaycı bir ton katarak. "Dostlarımı zehirlemek neden gerekliydi?"

Pişman olmuş gibi görünerek bakışlarını birkaç saniyeliğine indiriyor. Her zamanki şatafatı ve kibriyle o kadar çelişiyor ki, sadece bakıyorum. Tekrar başını kaldırdığında gözleri yaşlarla parlıyordu. "Böylece hepiniz onun öldüğüne inanacaktınız."

O ölmedi.

Bu, çocuklarımın ölmeyeceği anlamına geliyor. Onları kaybetmeyeceğim. Onu kaybetmedik.

Çocuklar ve benim içimden bir rahatlama akımı geçiyor ve bizi içten içe aydınlatıyor. Hâlâ hayatta olduğunu kanıtlamak için elimizde ne kadar kanıt olursa olsun, Giorgios'un teyidi tam olarak inanmamız gereken şeydi - bunu ona asla itiraf etmeyeceğimizden değil.

Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı yuvarlanıyor. "Ama neden? Neden bize onun öldüğünü söyledin? Neden-" Bir hıçkırık cümlemin geri kalanını ağızımdan alıyor ve Xavier ile Malachi'nin rahatlatıcı kolları omuzlarıma dolanıyor.

Gözlerini kapatıyor ve burnundan derin derin nefes alıyor. "İşin bu noktaya gelmeyeceğini ummuştum. Zorlamayı bırakıp onun öldüğünü kabulleneceğini ummuştum. Nazeel Danraath benden yardım istedi ve onu geri çeviremezdim. Uzun zaman önce hayatımı kurtarmıştı ve ona borçluydum."

"Ona borçlu mu?" Ona bağıryorum, tüm bunların adaletsizliği göğsümde bir delik açıyor. "Peki ya kardeşin? Hayatın boyunca seni sevmekten başka bir şey yapmamış olan adam ne olacak?"

Homurdanıyor. "Kardeşim hakkında çok az şey biliyorsun, Ophelia. Tarihimizi aşk gibi insani duygularla kirletme."

Bir an konuşamayacak kadar sersemledim. Kafamda o kadar çok düşünce dolaşıyor ki, hiçbirini bir yere oturtamıyorum. Neyse ki Malachi benim yerime konuşuyor. "Nazeel Danraath neden Alexandros'un öldüğünü düşünmemizi istedi?"

"Burada hepinizin kavrayabileceğinden çok daha büyük güçler iş başında. Nazeel, Ophelia'nın kadim bir kehanetin anahtarı olduğuna inanıyor ve onun ölümünün tam potansiyelini ortaya çıkarmanın tek yolu olduğuna inanıyor. Gerçekte kim olduğunu belirlemenin tek yolu. Ve onu öldürtecekti. I-" Başparmağını göğsüne saplar. "Onu kurtardım ve Lucian ile Tarikat'ın pençelerinden uzak tuttum."

"Yani bu benim bir kehanetin anahtarı olmamla mı ilgiliydi? Ben ve bu aptal güçler mi? Burada bile kullanamadıklarım mı? Potansiyelimi ortaya çıkarmak için mi bizi ayırdın? Aptalca bir şey için. Lanet olası. Kehanet için mi?!" Damarlarımda öfke köpürüyor ve parmaklarımla uçları elektrikle çatırdıyor. Yer titriyor ve Giorgios'un gözlerinde daha önce görmediğim bir şey görüyorum. Korku.

Ama benim güçlerim bastırılmışken onun korkacak bir şeyi yok. Hala oradalar, içimde kaynıyorlar, beyaz ışığın çekirdeğinde dönüyorlar, ama boğulmuş durumdalar ve ne kadar denesem de onları serbest bırakamıyorum.

"Nazeel'in isteğini geri çeviremezdim, Ophelia. Bu bizim kesin ölümümüzü garantileyecekti. Hepimizi korumak için elimden geleni yaptım. Alexandros da öyle. Yapılması gerekeni anladı. Fedakârlığı isteyerek üstlendi."

Hayır. Buna inanmayı reddediyorum. Alexandros'un bize bu kadar acı çektirmesine imkan yok. "Ne fedakârlığı? Bizden ayrılmak için mi? Hepimizin onun öldüğüne inanması için mi? Ruhlarımızı parçalamak için mi? Hepimizin öleceğini düşünmemize izin vermek için mi? Çünkü tüm dostlarım ölseydi benim kaderim de kesinlikle bu olurdu. Onlarsız bir dünyada yaşamayı reddederdim ve o da bunu biliyor."

Giorgios sessizliğini koruyor, omuzları geriye doğru atılmış ve gözleri yaşlarla dolu ama düşmüyor.

Öfkem ve kırgınlığım yüzünden en önemli soruları unuttum ama Axl bunları soracak kadar akıllıydı. "O iyi mi? Onu ne zaman görebiliriz?" "O hayatta ve güvende. Nazeel'in öğrenmesinden korktuğum için size nerede olduğunu söyleyemem. Seninle bağlantısı var, Ophelia. Nazeel'le tanıştı. Montridge'de seninle birlikte, değil mi?"

Zümrüt gözlü ve ateşli saçlı esrarengiz kadını hatırlayarak ona göz kırpyorum ve başımı sallıyorum.

Yüz ifadesi biraz yumuşuyor. "Seninle bir bağlantısı var. Bu bağlantının ardındaki gücün farkında değilim ve kardeşimi bulması riskini göze alamam. Onu hayatta tutmak için elimden gelen her şeyi yaptığımı inanmalısın. Lucian ve Tarikat'tan güvende."

Birkaç gün önce Lucian'la yaptığım konuşmayı ve amcasına güvenmemem konusunda beni nasıl uyardığını hatırlıyorum. Ama tabii ki güvenecekti, değil mi? "Tarikat mı? Lucian mı? Birlikte mi çalışıyorlar? Burada olduğumuzu biliyorlar mı?" Her yeni açıklama daha az anlam ifade ediyor ve sadece daha fazla soru yaratıyor.

"İkisi de kalemi biliyor, evet, ama birlikte çalışmıyorlar. Yanlış yönlendirilmiş çabalarına rağmen Nazeel ve Tarikat dünyanın karanlığa gömülmesini istemiyor. Öte yandan Lucian dünyanın sonsuz bir geceye gömülmesini tercih eder. Bu bilgiyle hepinizi telaşlandırmak istemedim. Bu yüzden bu kadar büyük bir orduya sahibim. Karşılıklı korumamız için. Lucian bu kapılardan geçemeyecek, sizi temin ederim. Ve ne Nazeel ne de Tarikat size zarar vermek istemiyor. Ayrıca onun güçleri de burada Ophelia'nınki kadar işe yaramayacaktır."

"Ama Tarikat sadece gözlemler," diyor Malachi. "Müdahale etmezler."

Giorgios bir kez başını sallar. "Hiç sebepleri olmadı. Şimdiye kadar. Senin kehanetin çocuğu olduğuna inanıyorlar, Ophelia."

Bütün evi ayağa kaldırmak istiyorum ama duygularımı kontrol altında tutmayı başarıyorum. "Ne kehaneti?" Nazeel'in bana "daha fazlası" olmaktan bahsettiğini ve Enora'nın uyarısını hatırlıyorum.

"Tarikat sizin dünyaya dengeyi getirecek kişi olacağınıza inanıyor; ancak çok genç olduğunuz ve güçleriniz çok yeni olduğu için, aydınlığa olduğu kadar karanlığa da kolayca yönelebileceğinize inananlar da var."

Başım sallanıyor, o kadarını biliyorum. Bunların hepsi delilik. "Ama elementler doğaları gereği iyidir."

"Eğer senin gerçekten kehanetin çocuğu olduğuna inanmayı seçersek, o zaman sen bir elementai'den daha fazlasısın, Ophelia."

Nazeel'in bana söylediği sözlerin aynısı. Ürperdim. "Buna inanıyor musun?"

"Bilmiyorum ve bunun bir önemi yok. İnananlar var, Alexandros'u riske atan da buydu. Nazeel, karanlığa yönelmenizi önlemek için güçlerinizin tamamen açılması gerektiğine inanıyordu."

"O zaman onu buraya, bize geri getir, Giorgios. Bu kalede bizimle birlikte güvende kalabilir. Onu bize geri getir, yoksa bu gücü kullanacağım ve bu dünyayı küle çevireceğim."

Kaşlarını çattı. "Ophelia."

"Lütfen, Giorgios!" Yalvarıyorum, kalbim parçalara ayrılıyor. Bu güçten nefret ediyorum. Bir elementai olmaktan nefret ediyorum. Benim yüzümden ona zarar vermelerinden nefret ediyorum.

Giorgios cevap vermeden önce Xavier konuşur. "Hayır, inanmıyorum."

"Neyi satın almıyorsun, Xavier?" Giorgios sorar, ses tonu Sinir bozucu.

"Tarikat ve yapılması gerekenler hakkındaki bu saçmalık. Bize yalan söylemeyi seçtin. Bize gerçeği söylemek yerine bizi hasta ettin. Bunların hepsini bize anlatabilirdin."

"Ophelia'nın güçlerinin açığa çıkmasını sağlamak, buraya benimle gelmeni sağlamak için seni karanlıkta tutmak zorundaydım-"

"Bizi nerede esir tutabilirsin?" Xavier homurdanıyor. "Hepimizi zayıflatıp savunmasız mı bırakacaksın?"

"Size daha önce de söyledim, Ophelia üzerindeki etkisini düşünmemiştim. Bu kaleyi bin yıl önce, cadıların büyülerini bana karşı kullanmalarını engellemek amacıyla inşa ettim. Bir gün burada bir elementai barındıracağımı nereden bilebilirdim? Kendi güvenliğiniz için buradasınız. Alexandros'un isteği üzerine. Babasını öldürmemiş olabilir ama Lucian Ophelia'yı bulursa onu öldürecektir. Bundan hiç kuşkunuz olmasın."

"O zaman Alexandros'u bize geri getir. Şüphesiz beni kendi oğlundan koruyacak en iyi kişi odur."

Giorgios iç çekerek gözlerini kapatır ve burnunun kenarını sıkar. "Ya da en kötüsü o. O ve Lucian arasında kopmaz bir bağ var. Maskelenebilir ama yok edilemez. Seni buradan götürür ve sonra Lucian'ı doğruca sana getirir ve böyle imkânsız bir kararla karşı karşıya kaldığında kim bilir nasıl bir seçim yapardı."

Ama Lucian nerede olduğumu zaten biliyor. Sadece zamanını mı bekliyor, yoksa Giorgios onun hakkında yalan mı söylüyor? Kalesi gerçekten de onun kadar aşılmaz mı?

İddia mı? Artık hangi konuda kime inanacağımı bilemiyorum.

Axl hırlayarak, "Her seferinde Ophelia'yı seçerdi," diyor.

Giorgios'un sağ gözü seçirir. "Efendinin asil yüreğinden bu kadar eminsin ama onun gerçek doğası hakkında hiçbir şey bilmiyorsun." Dikkatini bana odaklıyor. "Senin iyiliğini düşündüğünden o kadar eminsin ki Ophelia. Niyetinin onurlu olduğundan o kadar eminsin ki. Ya tarihin yanlış tarafındaysa? Sana kaç kez iyi bir adam olmadığını söyledi? Ya o karanlık taraftaysa ve sen, benim tatlı Ophelia'm, kaderinde ışık varsa?"

Öfke ve adaletsizlik, suçluluk ve ıstırap; hepsi içimde bir savaş veriyor ve hepsi de kazanıyor. "Onun nasıl bir adam olduğunu biliyorum. Bana asla zarar verecek bir şey yapmaz. Asla."

Giorgios'un burun delikleri alevlenir. "Ve eminim Elena, Alyria ve Imogen de oğlunun kalplerini sökmesine izin verdiğinde aynı şeyin doğru olduğuna inanmışlardır. Böylesine alçakça bir eylemi engelleyemeyecek kadar zayıf ve intikam alamayacak kadar güçsüzken." Ellerini masanın üzerine koyarak ayağa kalktı. "Söyle bana küçük Ophelia, böyle bir seçimle karşı karşıya kaldığında seni seçeceğinden hâlâ bu kadar emin misin? Çünkü başka kimse onun bunu yapabileceğine inanmıyor ve bu yüzden denklemden çıkarıldı. O benim kardeşim ve onu seviyorum. Ama ona güvenilmez."

Dudağım titriyor ama sesim net. "Ona güveniyorum."

"O zaman sen bir aptalsın."

Birbirimize ters ters bakıyoruz ve Xavier tekrar konuşana kadar geçen süre sonsuzluğa uzanıyor gibi görünüyor. "Peki ya bağ?"

Giorgios ona kaşlarını çatıyor. "Bağ mı?"

"Bizi kurtarmak için Ophelia'ya bağlanmayı mı teklif ettin? Ama mavi gelincikten kurtarılmaya ihtiyacımız yoktu, değil mi? Öyleyse neden kızımızla bağ kurmayı teklif ettin?"

Giorgios soruyu kendine yakıştıramıyormuş gibi alay ediyor ama cevap verirken Xavier'in bakışlarını üzerinde tutuyor. "Çünkü Xavier, ben yardımsever bir adamım. Ophelia'nın benimle bağ kurmayı kabul etmeyeceğini biliyordum, bu yüzden onu bu konuda zorlamadım. Ama aynı zamanda bir ruhu her şeyden çok ezecek bir şey olduğunu da biliyorum, o da umudun yokluğudur. Bu yüzden asla kullanmana gerek kalmayacağını bilerek sana bir tedavi olduğunu söyledim. Çünkü umudun olmadığına inanmana izin vermeye dayanamazdım. Belki de yanılmışımdır." Bunu söyledikten sonra sandalyesini sertçe arkaya iterek yere çarptı ve bizi arkasından bakakalmış halde bırakarak odadan çıktı.

O kadar çok soru, o kadar çok duygu var ki, hepsinden başım dönüyor. Ama bu gürültünün üzerinde yükselen tek bir düşünce var. Hepimiz için tek bir odak noktası ve bunu dile getiren Axl. "Alexandros'un nerede olduğunu bize söylemezse, onu kendimiz bulmalıyız."

CHAPTER
FOURTEEN

OPHEL AI

I zihnimi temizleyip Anikêtos'a odaklanıyorum.

Alaycı homurtusu kısa sürede kafamı dolduruyor. *Ne oldu şimdi, sinir bozucu insan evladı?*

Huysuzluğuna gülümsemekten kendimi alamıyorum. Beni bu kadar sinir bozucu bulsaydı, benimle konuşmazdı. *Aslında ben bir elementayım, ona hatırlatırım.*

Bence hala bir insan olduğunuzu göreceksiniz. Belki türün gelişmiş bir versiyonu, ama yine de insan.

Umarım bu sefer çiftleşme bağınızı bozmamışımdır.

Eğer yapsaydın, seni yakıp kül etmek için ölümlüler diyarına geri dönerdim. Şimdi, nedir bu?

Yardıma ihtiyacım var.

Bu huzurlu günde düşüncelerimi işgal ettiğinde çok şey anladım. Ne konuda yardımına ihtiyacın var?

Giorgios'un ya da belki de Tarikat'ın Alexandros'u nerede tutuyor olabileceğine dair bir fikriniz var mı? Belki de Giorgios yalan söylüyordu ve Tarikat onu gerçekten tutuyordu.

Tarikat onu hiçbir yerde tutmayacak. Müdahale etmeleri yasak.

Tamam. Giorgios, o zaman. Her neredeyse ona ulaşamıyorum. Bu garip, değil mi? Cehennemde seninle konuşabiliyorum ama nerede olursa olsun onunla konuşamıyorum.

Ölümlüler âleminde bir bağın hissedilemeyeceği yerler vardır. Ne de bir zihin okunabilir.

Dudağımı çiğniyorum. *Tabii ya. Thucydides Kütüphanesi gibi mi?*

Sadece homurdanıyor.

Montridge Tepesi'nin ana kayasına oyulmuş bir kütüphane.

Varlığını öğrenmek gibi bir arzum yok, Ophelia.

Gözlerimi deviriyorum. Ejderhalar çok huysuzdur. *Sadece ne olduğunu açıklıyorum. Böyle başka yerler biliyor musun?*

Bir an cevap vermiyor ve konuşmamızı erken bitirmeye karar verdiğinden endişeleniyorum, ama sonra tekrar konuşuyor. *Alexandros'un gücüne sahip birini uzun süre bastırmak için, çok miktarda büyü enerjisine sahip bir yer olması gerekir.*

Bu mantıklı. Ama nerede mesela?

Bunlar genellikle bahsettiğiniz kütüphane gibi yeraltı mağaraları veya odalarıdır. İşte bu yüzden Tarikat evini Yunanistan'daki kutsal bir dağın eteklerine kurmuştur.

Yani orada olabilir mi?

Eğer beni zorladığın bu dersleri kabul edeceksem, Ophelia, o zaman dikkatini vermende ısrar ediyorum. Öfkesi oldukça açık ve yeterince azarlandım.

Tarikat karışmaz. Özür dilerim, Anikêtos. Bir sonraki sorumu sormadan önce bir saniye duracağım. Bu tür bir güce sahip başka bir yer biliyor musun?

Böylesine güçlü bir sihirle dolu çok az yer vardır. Galler'in kayrak taşlı dağları, Peru'nun gümüş madenleri, Etiyopya Yaylaları, Çin'in Qilian Dağları. Hepsinde kadim ejderha büyüleriyle bağlantılı dağlar vardır ve bu nedenle onu tutabilecek kadar güçlüdürler.

Hepsi çok geliyor. Onu biz olmadan herhangi bir yerde yalnız düşünmek bile yeterince zor. Onu uysal tutmak için canını mı yakıyorlar? Neden onun için gelmediğimizi merak ediyor mu?

Hepsi bu kadarsa.

Hayır! Yüzümü buruşturuyorum, ama henüz bağlantıyı kesemez, yüzden ses tonum için beni azarlamadan önce devam etmek için acele ediyorum. Senden bir şey daha isteyeceğim, Ani. Sertçe yutkunuyorum. Bu seferki çok zor ve nasıl yanıt vereceği hakkında hiçbir fikrim yok. Sanırım yapabileceği en kötü şey hayır demek. Ama hayır derse, bir sonraki planımın ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yok. Tüm seçeneklerim tükendi. Giorgios'un zihnini onlarca kez okumaya çalıştım, ama sanki içinde granitten bir duvar gibi. Ve eğer Enora'nın onun ritüeli tamamladığına dair şüpheleri

Tahminlerimiz doğru çıkarsa iki günümüz daha var, şanslıysak üç.

Peki bu ne?

Bir keresinde yeterince güçlü bir neden olursa bir gün ölümlüler diyarına dönebileceğinizi söylemişsiniz.

Cevap vermiyor ama onu hâlâ hissedebiliyorum. Nefes alıyor. Bekliyor.

En eski arkadaşınızın hayatını kurtarmaya yardım etmek yeterince iyi bir neden sayılır mı?

Elpis benim en eski arkadaşım. Hayatı tehlikede değil.

Gözlerimi deviriyorum ama ses tonumdan siniri uzak tutmayı başarıyorum. Zamanım tükeniyor, Ani. Giorgios'un Alexandros'la olan bağımlı kalıcı olarak koparacağına inanmak için nedenlerim var ve bunun Alexandros'un vazgeçilebilir hale gelmesi anlamına geleceğine dair içimde korkunç bir his var. Ritüeli gerçekleştirmeden önce en fazla bir haftam olduğunu düşünüyorum.

Seni kendi çocuğuyla hamile bırakmaya mı

niyetli? Bu ritüeli biliyor musun?

Benim türüm sonsuza dek yaşadı, Ophelia. Bilmediğimiz çok az şey var.

Yani bu gerçek bir şey, öyle mi? Gözlerim yaşardı. Çıtırdayan bir ateşin etrafında anlatılan ve sonra bir kitaba yazılan eski bir hikaye değil mi? Yapılabilir mi?

Bu bir ritüel; ancak şimdiye kadar başarıyla uygulandığını bilmiyorum ve Giorgios'un bu kadar güçlü bir büyü yapabileceğinden emin değilim.

Enora öyle olabileceğini düşünüyor. Bu arada o bir cadı, güçlü bir cadı ve Alexandros'un bir başka arkadaşı.

Bu kadar önemsiz bir bilgiye ihtiyacı yokmuş gibi homurdanıyor ama aklıma Enora'nın bana söyledikleri geliyor. Hemen ardından verdiği diğer bilgiler yüzünden onu sorgulayacak vaktim olmadı. *Bazı insanların benim bir elementai'den daha fazlası olabileceğimi düşündüğünü söyledi, Ani. Bu da ne demek oluyor? Bir elementai'den fazlası nedir? Ve dün gece, Giorgios bir kehanetten bahsetti. Bazı insanların benimle ilgili olduğunu düşündüğünü söyledi.*

Hırıltısı alçak ve düşünceli.

O biliyor. Tabii ki biliyor. Ejderhalar her şeyi bilir, değil mi?

Ani?

Bir kehanet var, Ophelia. Kaosa denge getirecek bir çocuktan bahsediyor.

Şimdi kafam daha da karıştı. *Ne kaosu? Dünyanın oldukça karışık olduğunu biliyorum ama bu hep böyleydi, değil mi?*

Her zaman değil. Benim türüm, insan kalbinin karanlığı ışığın üzerine uzun gölgeler düşürmeye başladığında dünyanızı terk etti. Ve sonra, elementler yok edildiğinde... Bir daha asla yenilenmeyecek bir ışık söndü.

Yenilginin soğukluğuyla titriyorum. Anikêtos'u çok uzun zamandır tanımıyorum ama bu onu duyduğum en duygusal an. Olumsuz duygulardan sıyrılıp yeniden odaklanıyorum. *Bunun benimle ne ilgisi var?*

Cevabı zaten biliyorsun, Clandarragh.

Bana daha önce de böyle demişti. Seçilmiş Kişi. *Sence o da ben miyim? Alay ediyorum. Kaosa düzen getirecek çocuk ben miyim?*

Ben öyle bir şey demedim.

Bana resmen Seçilmiş Kişi dedin.

Sen Alexandros'un seçilmiş kişisisin, ama bu senin insanlığın ve büyüleri türlerin kurtarıcısı olduğuna inandığım anlamına gelmiyor, Ophelia.

Çünkü-

Ama öyle olduğuna inananlar da var.

Merhaba. Benimle tanıştılar mı?

Egolara masaj yapmak gibi bir alışkanlığım yok, Ophelia Hart. Sana aradığın cevapları verdim, şimdi beni rahat bırak.

Lütfen Ani, diye yalvarıyorum, kehanetlerle ilgili tüm saçma düşünceleri kafamdan atarak. Burada kapana kısıldık. Güçlerimi zar zor kullanabiliyorum. Çocuklar yarın tam güçlerine kavuşacaklar ama Giorgios'un tüm muhafızlarıyla başa çıkabilmelerinin imkânı yok.

Tam olarak ne yapmamı öneriyorsun Ophelia? Nefsi müdafaa dışında ejderhaların Drakos Hanesi'nin oğullarına zarar vermesi yasaktır.

Bunu bilmiyordum ve şu anda bana bir tarih dersi verip nedenini açıklamayacağından şüpheleniyorum. Bu yüzden ne kadar istesem de -tüm bu arkaik yasalar beni büyülüyor- ona bu konuda baskı yapmıyorum.

Senden sadece bir kaçış düzenlemeni istiyorum.

Homurdanıyor.

Sadece araziye inip beni ve çocukları buradan gerekiyor, hepsi bu.

Sonra da hepinizi Himalayalar'da donarak ölmeye mi terk edeyim? Bu, ölümlüler diyarına dönme riskini almak için yeterince iyi bir neden gibi görünmüyor.

Bu kutsal topraklardan uzaklaşır uzaklaşmaz güçlerimi kullanabileceğim. Kendimi ve çocukları güvenli bir yere götüreceğim. Sadece buradan çıkmam gerek. Ve

Hızlı.

Ve gerçekten senin için ne gibi bir risk var, Anikêtos? Elpis de sohbete katılıyor ve yemin ederim, eğer onu canlı olarak göreceğim olursam, o güzel ejderha gibi tenini öpeceğim. Sen bir ejderhasın. Bu dünyaya gelmiş en güçlü ejderha. Görünüşünü gizleyebilirsin ve seni evcilleştirebilecek bir vampir ordusu yok. Bizi evcilleştir. Çünkü bensiz ölümlüler diyarına döneceğini sanıyorsan çok yanıliyorsun.

Geri döneceğimi söylemedim, diye homurdanıyor.

İtirazına rağmen umut ve rahatlamayla dolup taşıyorum, öyle ki heyecanımı zar zor kontrol edebiliyorum. Hayır demedi. Elpis de kabul etmiş görünüyor.

Senden çok şey istediğimi ve bana hiçbir şey borçlu olmadığını biliyorum. Ama Alexandros senin arkadaşın, değil mi? Ve görünüşe göre ben de süper güçlü bir varlığım. Şu anda benden bir şey istemezsin ama bir şeye ihtiyacın olursa, ne olursa olsun, şöyle, ben oradayım.

Bu bir ejderhaya verilecek tehlikeli bir söz, Ophelia. Çünkü böyle bir yemin bozulamaz ve senden ne talep edeceğim hakkında hiçbir fikrin yok.

Büyünün beşiğinin koruyucusu olduğunu biliyorum Anikêtos, bu da senin onurlu bir yaratık olduğun anlamına geliyor. Ve benden istediğin bedel ne olursa olsun, eğer bu isteğimi yerine getirirsen memnuniyetle öderim.

Bir an homurdandı. Sonunda, "Bunu düşünmek için biraz zaman ayırmama izin verin" der.

Zamanımız yok. Ama bunu söylemekten daha iyisini biliyorum. Bir karar verdiğini nasıl anlayacağım?

Bileceksin, Seçilmiş Kişi.

Sonra da gitti.

CHAPTER
FIFTEEN

AXL

W Masanın etrafında oturmuş, küçük sohbetler yapıyor ve kibarca gülümsüyor, vücudumdaki her hücre ev sahibimizin boğazını parçalamam için çılgın atarken minnettar ev misafirleri gibi davranmak için elimizden geleni yapıyoruz. Tam gücümde olsam bile muhtemelen başarısız olurum ama

Yine de denemek için hayatımı verirdim. Ancak vermeyeceğim şey Ophelia'nın kalbi. Ya da onun güvenliği. Aptalca bir şey yapıp kendimi öldürtmeyeceğime dair ona söz verdim. Ama bu söz olmasa bile, hepimize ihtiyacı var çünkü efendimizi bulmamız gerekiyor ve onun boktan kardeşinin kızına elini ya da dişlerini geçirmesine izin verirsem mahvolurum ve ona tecavüz etmesine izin vermeden önce vücudunu paramparça ederim.

Axl, sakın ol bebeğim, diye uyarıyor aramızdaki bağ aracılığıyla. Eğer kalbinin atışını duyabiliyorsam, o da duyabilir.

Biliyorum prenses. Ondan o kadar nefret ediyorum ki.

Ve şimdi bana ne düşündüğümü çok iyi biliyormuş gibi bakıyor ve bir yanım bilse bile umursamıyor.

"Bu gece meteor yağmuru olacağını biliyorsun," diyor Malachi, ev sahibimizin dikkatini benden uzaklaştırarak. Giorgios ona zoraki bir gülümseme sunuyor ve hemen ardından yer sarsılıyor. Pencere camları masif ahşap çerçevelerinde takırıyor.

Hepimiz Ophelia'ya bakıyoruz. "O ben değildim," diye ısrar ediyor. "Deprem o zaman?" Malachi soruyor.

Giorgios kaşlarını çatıyor. "Burada çok nadir bulunurlar."

Hiçbirimiz tekrar konuşmaya fırsat bulamadan Imari yüzünde endişeyle odaya daldı. "Efendim, muhafızlar ön kapıda birinin olduğunu size bildirmemi istedi."

Kalp atış hızındaki ani artış ilgimi çekti. Lütfen lanet olsun, bizi bu cehennemden çıkarmaya yardım edebilecek biri olsun.

Imari tekrar konuşmaktan korkuyormuş gibi dudaklarını birbirine bastırıyor. "Çıkar ağzındaki baklayı, Imari. Kapıda kim var?"

Başını eğiyor ve fısıldıyor ama duyamayacağım kadar alçak sesle değil. "Bir ejderha, efendim."

"Bir ejderha mı?" Xavier bir kahkaha atar.

Ophelia kendini tutup bir eliyle ağzını kapatmadan önce heyecanla haykırıyor. Gözlerim onunla Giorgios arasında gidip geliyor.

"Bu da ne..." Giorgios homurdanıyor ve top haline getirdiği peçetesini masaya fırlatıyor. "Burada kalın. Hepiniz burada kalın."

Xavier ayağa kalkarak, "Bir ejderha görme fırsatını kaçırmamın imkanı yok," diyor. Geri kalanımız da aynısını yapıyor ve Giorgios'un dikkati bizi durduramayacak kadar dağınık. Ya da belki de, hızlanan kalp atışlarına ve gözeneklerinden yayılan hafif korku kokusuna bakılırsa, çok korkuyor.

Bu sizin ve Alexandros'un ejderhalarından biri mi prenses? Başka bir türden haberi olmadığı için soruyorum ama yine de kontrol etmekte fayda var. Lucian'ın ya da Tarikat'ın bir yerlerde bir ejderha sakladığını düşünmezdim.

Heyecanla başını sallıyor. *Bu Anikêtos. Az önce ona merhaba dedim.*

Lanet olsun, bu kızı seviyorum. Elimi onunkinin içine kaydırıyorum ve Giorgios ile Imari'yi koridor boyunca takip edip avluya çıkıyoruz. Kapının önünde kalçalarının üzerinde oturan, kanatlarını yanlarına sıkıştırdığında bile önümüzde uzanan dağı görmemizi engelleyecek kadar büyük, lanet olası bir ejderha. Parıldayan siyah pulları ve gümüş boynuzlarıyla. Burun deliklerinden dumanlar çıkararak kocaman yeşil gözlerini bize diyor. Yanımda duran pembe saçlı kız hariç, hayatımda hiç bu kadar görkemli bir şey görmemiştim.

"Anikêtos?" Giorgios nefes nefese, her zamanki zeytin rengi teni dağların tepelerini kaplayan kardan daha solgun.

"Senin için burada olmadığını söylememi istedi, Giorgios," diyor Ophelia, omuzları geriye atılmış ve çenesi meydan okurcasına eğilmiş. Bu kızla hiç bu kadar gurur duymamıştım ve her gün beni nasıl etkilediği düşünülürken bu çok şey ifade ediyor.

Ona göz kırpmıyor. "Ejderhalarla konuşabiliyor musun?" "Ah, evet. Bundan bahsetmemiş miydim? Harika, değil mi?"

Başını sallar. "Onu buradan götüremezsin, Anikêtos. Onu korumak için Alexandros'a yemin ettirdim."

Ejderha parlak yeşil gözlerini Ophelia'ya kırpmıştır. "Artık benimle ilgileneneğini söylüyor. Hepimizle. Görevlerinden azledildin, Giorgios."

"Hayır!" diye bağırır. "Yapamazsınız. Muhafızlar!"

Avlunun çevresinde duran birkaç düzine muhafız bir adım öne çıkıyor ama isteksizlikleri ve korkuları hissediliyor.

"Ani, bize doğru bir adım daha atarlarsa hepsini küle çevireceğini söylüyor." Ejderha, mükemmel bir şekilde hedeflenmiş tek bir alev bulutuyla sol duvarın üzerinde yükselen büyük ağacı yakıyor. Ağaç küle dönüşüyor. "Aynen böyle," diye ekliyor Ophelia.

Giorgios elini kaldırır ve adamlarına geri çekilmelerini emreder.

"Bu yanına kalmayacak. Benim korumam olmadan orada tek başına öleceksin," diye tükürüyor Giorgios, neredeyse ağzından köpükler saçarak. Yani, onu kim suçlayabilir ki? Ne sıklıkla bir ejderha akşam yemeğinin ortasında kapınıza dayanır ve kardeşinizin kader arkadaşına tecavüz etmek için özenle hazırladığınız tüm planlarınızı alt üst eder?

Ophelia tatlı bir gülümsemeyle, "Sanırım şansımızı deneyeceğiz," der. Sonra muhafızlara döner. "Kürklerinizden bazılarını ihtiyacımız olacak. Ceketlerinize ve şapkalarınıza."

Anikêtos şapkalarından birini ateşe verene kadar donmuş bir halde ona bakarlar. Bize ihtiyacımız olanı vermek için çabalamayı bitirdiklerinde, Anikêtos, Ophelia aracılığıyla arkadaşı için fazladan bir set talep ediyor. Bu da beni aptal gibi gülümsetiyor çünkü o arkadaşın kim olduğunu biliyorum.

Giorgios'a dikkatle bakıyorum, neden hâlâ buradan ışınlanmadığından emin değilim.

Yapamaz, Ophelia hatırlatıyor. İçeri girebilir ama dışarı çıkamaz. Kutsal toprak olayı.

Şimdi hayal meyal onun bu konuda bir şeyler söylediğini hatırlıyorum, ama bu mavi haşhaşın etkisi altındayken ve kesinlikle en iyi halimde değilken olmuştu. *Ama o bir vampir.*

Evet, ama onun ulaşım gücü vampirik değil. O sadece herkesin öyle olduğuna inanmasına izin verdi. Zihin kontrol güçlerini bu şekilde çok iyi maskeleyebiliyordu.

Kürk ceketimi silkiyor ve etrafımı saran hafif vücut kokusunu görmezden geliyorum. Ophelia'nın dikkati tekrar ejderhanın üzerinde. Yüzündeki ifadeye bakılırsa, yaptıkları konuşmanın sonucundan hoşlanmayacağımı tahmin edebiliyorum.

Kaşlarını çatarak bana dönüyor ve endişe omurgama doğru kıvrılıyor. "Sorun nedir prenses?"

"Ani, buradan ayrıldığımız anda Giorgios'un araziye terk edip doğruca Alexandros'a gideceğini söylüyor. O zaman ona zamanında ulaşma şansımız olmayacak. Ona ulaşmamız bütün gecemizi alacak."

Xavier elini saçlarının arasında gezdirir. "Yani...?"

"Bundan senin kadar ben de hoşlanmıyorum ama tek yolun bu olduğunu söylüyor. Bir ejderha Drakos Hanesi'nin bir oğluna zarar veremez, bu yüzden yapabileceğimiz tek şey onu alıkoymak. Bunu da buradaki herkesi öldürmeden yapmanın en iyi yolu-"

Xavier, "Ben buna karşı değilim," diyor.

"Öyleyim. En az elli, belki de yüz muhafız var ve hiçbirisi Giorgios'un emirlerine uymaktan başka bir şey yapmadı. Sırf bu yüzden hepsini katletmeyeceğiz."

"Siktiğimin barışseverleri," diye mırıldanıyor Xavier, ama kolunu onun boynuna dolayıp alnından öperek herhangi bir karşılık gelmesini engelliyor.

Ona gözlerimi deviriyorum ama gülümsemeden de edemiyorum. Onun bu yönünü özlemişim.

"Peki ne yapacağız?" Malachi soruyor.

"Ani beni Alexandros'a götüreceksin. Nerede tutulduğunu bildiğinden emin. Siz de Giorgios'un gitmemesini sağlayacaksınız."

Bir nefes çekiyorum. "Yani, biraz kış tekmelemeye varım prenses, ama senin de belirttiğin gibi, burada koca bir ordu var."

"Oh, etme." Sırıttıyor. "Biraz yardım alacaksın."

Bakışlarını gökyüzüne doğru takip ediyoruz ve tepemizde dönen lanet olası bir ejderha daha yoksa ne olayım. Siyah olan kadar büyük değil, ama yine de bir kuyruk hareketiyle bir şehri yerle bir edecek kadar büyük, sanırım.

"Çocuklar, Elpis'le tanışın. Kendisi Ani'nin eşi. Ani ve ben Alexandros'a sahip olur olmaz o da size binecek."

Ejderha alçalıyor ve tek bir kanat çırpışıyla Malachi ve benim yeni edindiğimiz şapkalarımıza tutunmamızı sağlayan mini bir kasırgaya neden oluyor. Sonra yere iniyor ve kanatlarını aynı

Anikêtos. Pulları kehribar benekli yeşildir ve altın boynuzları ay ışığında parıldar.

Büyülenmiş gibi ona bakıyorum. "Çok güzel bir kız."

Ophelia kıkırdıyor. "Ani onun olduğunu söylüyor, o yüzden aklına bir şey gelmesin."

Ophelia'nın rağmen şaka yapıp yapmadığından habersiz, hâlâ avluya tepeden bakan heybetli siyah ejderhaya dönüp bakıyorum. İçinde bir şaka varmış gibi görünmüyor. Çok acımasız görünüyor.

Malachi, "Birimiz seninle gelebilseydi daha iyi hissederdim, tatlı kızım," diyor ve hem Xavier hem de ben aynı fikirde olduğumuzu dile getiriyoruz.

"Ani, Alexandros'a gittiğimizde ne bulacağımızı bilmediğini söylüyor. Ya da orada bir vampiri etkisiz hale getirecek veya ona zarar verecek ne tür bir büyü olabileceğini. O ve ben yalnız gidersek ve Alexandros'a vardığımızda sen Elpis'le seyahat edersen daha güvenli olur."

Bensiz gitmesine izin verebileceğimden emin değilim. Onu bir daha asla gözümün önünden ayırmak istemiyorum. Sadece bu düşünce bile nefes alamıyormuşum gibi hissetmeme yetiyor.

Pırıl pırıl mavi gözleri bakışlarımı yakalıyor. "Bunun zor olduğunu biliyorum ama işe yarayacağını ve sen farkına bile varmadan hepimizin yeniden bir araya geleceğini biliyorum." Bir kolunu Malachi'nin beline doluyor, diğerini benimkine doluyor ve Xavier'i tutuyoruz, böylece hepimiz bir araya geliyoruz, yüzlerimiz birbirine yakın. "Anikêtos beni koruyacak ve... Peki, ona iyice baktın mı?"

"Evet, oldukça korkutucu biri Cupcake, ama kimse seni bizim gibi koruyamaz."

"Bunu biliyorum Xavier. Ama bazen seni korumama da izin vermelisin. Her zaman iletişim halinde olabiliriz. Bunun en iyi yol olduğunu söylüyor ve bence haklı."

Alnımı onunkine bastırıyorum, tanıdık sarhoş edici kokusunu içime çekiyorum. Ondan besleneli sadece birkaç gün oldu ve şimdiden kanının tatlı nektarını arzuluyorum. Ya bir şeyler giderse? Ya onu kaybedersek? Ya ...?

"Her şey girecek. Söz veriyorum," diye fısıldar. "Ani sabırsızlanmaya başladı. Gitmemiz gerekiyor."

Her birimize çok kısa birer öpücük veriyor ve ben de isteksizce gitmesine izin veriyorum. Kürklü şapkasını tam kara kaşlarının üzerinde duracak şekilde kafasına geçiriyor ve iki beden büyük gelen paltosuyla birlikte bu onu düpedüz sevimli ve bir ejderhanın sırtında tek başına uçmak için fazla savunmasız gösteriyor.

Giorgios'a ters ters bakar. "Elpis size zarar veremeyebilir ama sizi buraya hapsetmek için üzerinize çıkabileceğini hatırlatmamı istedi. Ve eğer bu kapılardan çıkmaya çalışırsan, bu kaleyi ve içindeki senden başka herkesi yerle bir eder," diyor, sesi otorite ve güven dolu. Onunla çok gurur duyuyorum.

Elleri iki yanında yumruk olmuş ve gözleri iktidarsız bir öfkeyle dolu bir şekilde kıza bakarken çenesi titriyor. Sonra kızımız bize dönüyor. "Ani ve ben Peru'ya gidiyoruz. Rüzgâr arkamızda kalırsa günün ilk ışıklarıyla orada olacağımızı söyledi."

Malachi inliyor. "Peru mu? Orası on bin milden fazla uzakta."

"Biliyorum." Bir çift kürklü eldiven giyiyor, yüzü ona güvenmemiz için yalvaran bir gülümsemeyle aydınlanıyor. "Ama Ani onun hızlı olduğunu söylüyor."

Göz korkutucu ejderhayı tekrar inceliyorum. "Belki de endişelendiğimiz şey budur. Lanet olası bir ejderhanın sırtında çılgın hızlarda seyahat etmen pek güven vermiyor prenses."

Ona bakıyor ve gülümsemesi daha da genişliyor. "Attan daha güvenli olduğunu söylüyor."

Malachi başını ellerinin arasına aldı. "Atlar o kadar da güvenli değil, bebeğim."

Ama onu bundan vazgeçirmenin bir yolu yok. Elimizdeki en iyi plan bu. Ayrıca, ne kadar erken giderse, Alexandros'a o kadar çabuk ulaşır. Ve bu lanet hapishaneden daha çabuk çıkabiliriz.

CHAPTER
6IXTEEK

OPHEL AI

H Altı ay önce biri bana büyünün, cadıların ve vampirlerin gerçek olduğunu söyleseydi, ona çok fazla fantastik roman okuduğumu söylerdim. Bana bir gün lanet bir ejderhanın sırtında Himalayalar üzerinde süzüleceğimi söyleselerdi, onları oturtur ve bir doktor çağırırdım. Ama işte buradayım, Ani'nin sırtında oturuyorum, şaşırtıcı derecede rahat, boynu o kadar geniş ki Oda.

Rüzgârın şiddetine rağmen hiç üşümüyorum çünkü Ani'nin teninden gelen ısı, çalıntı kürklerim olmadan bile beni sıcak tutmaya yetiyor.

Orada hâlâ iyi misin, tatlı kız? Yaklaşık on beş dakika önce uçağa bindiğimizden beri Malachi'den beşinci kez haber alıyorum.

Evet. Sana söyledim, çok rahat. Düşme tehlikem yok ve hava o kadar soğuk bile değil. Bahse girerim uçaktan daha rahattır. Onlardan birine hiç binmedim. Orada işler nasıl? Giorgios hala ağzından köpükler saçıyor mu?

Evet. Xavier'in cevabını bir kıkırdama izler. Elpis az önce kuyruğuyla onun tüm doğu duvarını dümdüz etti.

Yüzündeki ifadeyi hayal ederek bir kıkırdamayı bastırıyorum. *Dikkatli olun ve Peru'ya yaklaştığımızda sizi bilgilendireceğim.*

Dikkatli ol prenses. Axl'in derin sesi düşüncelerimi dolduruyor.

Seveceğim. Hepinizi seviyorum.

Sevgi ve bağılıklarını yinelemeleri kafamın içinde yankılanıyor ve yanağımı Anikêtos'un sıcak pullarına bastırarak gülümsüyorum. Korkutucu derecede yumuşak, kadifeye benziyorlar. Ejderhaların bu kadar sevecen olduğunu bilmiyordum. Hemen kendimi uyarıyorum ve Anikêtos'u onun duyabileceği bir yerde asla yumuşak ya da sevimlilikle uzaktan yakından ilgisi olmayan bir şey olarak tanımlamıyorum.

Geldiğin için çok teşekkür ederim, Ani. Gelmenin benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin. Imari ona kapısında bir ejderha olduğunu söylediğinde Giorgios'un yüzünü görebilseydin... Bu anı beni güldürüyor ve bu kez kahkahamı bastıramıyorum. Anikêtos bana hiçbir şeyi eğlenceli bulacak bir yaratık gibi gelmiyor ve onu gücendirmek istemiyorum ama Giorgio'nun şaşkın ifadesi bir tabloydu.

Seçenekleri tarttım ve Alexandros'u kurtarmanıza yardım etmek en mantıklı hareket tarzı gibi göründü.

Bunu sana Elpis mi yaptırdı? Ona sataşmadan duramıyorum.

Sadece homurdanıyor. Ama beni atlatmaya çalışmıyor, yani bu da var.

Alexandros'un Peru'da olduğunu nasıl öğrendin?

En mantıklı yer orası. Galler dağlarının artık çok yoğun nüfuslu olduğunun farkındayım. Qilian Dağları çok fazla iblis türüne, Etiyopya Yaylaları ise çok fazla güçlü şamana ev sahipliği yapıyor. Geriye Peru'daki gümüş madenleri kalıyor ki burası aynı zamanda kadim bölgelerin en güçlüsü, çünkü bir zamanlar ejderhaların yumurtalarını bıraktığı yer.

Yani orada olduğundan emin misin?

Eminim, küçük elementai. Giorgios'un seçeceği yer orası çünkü Alexandros'un seçeceği yer orası. O ve kardeşi pek çok yönden birbirlerine benziyorlar.

Dudağım içgüdüsel olarak alaycı bir şekilde kıvrılıyor. Farklı düşünmek için yalvarıyorum.

Sen her ikisini de kısa bir süredir tanıyorsun, ben ise ikisini de binlerce yıldır tanıyorum çocuğum. Neden bahsettiğimi bildiğime güven.

Alexandros'un kardeşi gibi olduğunu kabul etmeyi reddediyorum. Bence önemli olan her yönden farklılar.

O sessizleşiyor ve ben de sessizleşiyorum, Giorgios ile yaptığım tüm konuşmaları kafamda tekrar tekrar oynatıyorum. Büyük planının ne olduğuna dair herhangi bir ipucu arıyorum. Sonra elimde olmadan Alexandros hakkında söylediği o korkunç şeyleri hatırlıyorum -seçme şansı olsa, ölümüm anlamına gelse bile Lucian'ı bana tercih edeceğini. Buna inanamıyorum. Göz kapaklarım çırpınarak kapanıyor ve kendimi uyandırmak için soğuk bir nefes çekerek hızla doğruluyorum.

Gerekirse uyuyabilirsin. Daha gidecek çok yolumuz var, elementai.
Düşmene izin vermeyeceğim.

Başımı tekrar Anikêtos'un sıcak boynuna yaslıyorum. Gözlerim kapalıyken çocukları kontrol ediyorum ve dikkatli olmalarını hatırlatıyorum, sonra da onları ne kadar sevdiğimi ve şimdiden özlediğimi söylüyorum.

Uyumayacağım ama dinleneceğim. Birazcık.

CHAPTER
6EVEKTEEK

OPHEL AI

W *Yaklaşıyoruz, Ophelia. Anikêtos'un derin hırıltısı beni uykumdan uyandırıyor; keskin dişli ve pençeli canavarların, kukuletalı figürlerin, ateşin ve kanın hayalleriyle dolu bir uyku.*

Doğrudum ve serin havanın üzerimdeki son kalıntıları da uçurmasına izin verdim.

uykunun kalıntıları. Yükselen güneşin parlak ışığı, aşağıdaki toprakları kehribar rengi ışıltısıyla yıkarken göz kırpmama neden oluyor.

İlerideki sıradağları görüyor musun? En yüksek zirveyi görüyor musun? Evet, görüyorum.

Biz ejderhaların Marata Fyar Arandagar-Ejderhaların Doğduğu Yer dediğimiz yer. Büyük Alexandros Drakos'u tutabilecek tek yer orası.

Emin misin, Anikêtos?

Evet, yakınlaştıkça onun varlığını hissediyorum. Sen hissetmiyor musun? Hayır. Başımı sallıyorum, bunun farkına varınca üzülüyorum.

Korkmayın, küçük elementai. Güçlerim burada bu dünyadaki her yerden daha güçlü. Ben bu dağın gölgesinde doğdum.

Öyle miydin? Vay canına!

Uzun zaman önce, dünya böyle görünmezken. Ben onun dibine ineceğim, sen de oradan tek başına gireceksin.

Yalnız mı? Korku omurgamın tabanında kıvrılıyor.

Seninle gelemeyeceğim, Ophelia.

Tabii ki yapmayacak. Neredeyse dağın dörtte biri büyüklüğünde. Biliyorum. Sanırım orada ne bulacağımdan korkuyorum.

Korku hayatın kaçınılmaz bir parçasıdır, elementai.

Alışık olmadığım bir şey. Hayatımın çoğunu korkuya yakın bir şey hissetmeden geçirdim. Belki de daha önce kaybedecek bir şeyim olmadığı içindir.

İşte bu yüzden kaybedecek hiçbir şeyi olmayanlar çok tehlikelidir.

Haklı olduğunu düşünmeden edemiyorum. Bizi korkutan şey aşktır; sahip olduklarımızı kaybetmekten korkarız. Bazıları bunun bizi zayıflattığını söyleyebilir, ama ben en büyük gücümüzü verdiğine inanmayı tercih ediyorum. Sevdiği bir şey için savaşılan birinden güçlü kimse yoktur. Ve hiç kimse sadece kendini seven biri kadar yıkıcı olamaz.

Anikêtos usulca yere iniyor ve ben de devasa ön bacağını merdiven gibi kullanarak boynundan aşağı iniyorum. Etrafa bakıp yönümü bulmaya çalışıyorum. Bir dağın eteğindeyiz, çevresinde terk edilmiş büyük bir gümüş madeninin bir kısmı uzanıyor. Bununla dağın tabanı arasında, bir ejderhayı saklamak için yeterli olmasa da iyi bir örtü sağlayan çalılar ve ağaçlar var.

Ben gizlendim. Seçtiklerim dışında kimse beni göremeyecek.

Güzel. Eldivenlerimi ve montumu çıkarıp ellerimi kotuma sildikten sonra kayalıklarda bir giriş arıyorum. Ağaçların arasındaki bir açıklıkta geniş bir mağaraya benzeyen bir şey var. *Giriş yolu bu mu?*

Evet.

Derin bir nefes alıyorum ve sinirlerimi yatıştırmaya çalışıyorum.

Işığına odaklan, Ophelia. Düşüncelerimde Alexandros'un sesini duyuyorum ve bunun bir anı mı yoksa ona çok yakın olduğum için mi onu duyabildiğimden emin değilim. Umarım ikincisidir.

Korkmana gerek yok, Ophelia. Ölçülemeyecek kadar güçlüsün. Anikêtos'un sesi kafamın içinde garip bir şekilde yatıştırıcı.

Bunu biliyorum ama hala nasıl kullanacağımı tam olarak anlamış değilim. Birkaç haftadır da kapalı sayılır. Burası kutsal bir yer değil, değil mi?

Sadece ejderhalar için. Sizi kutsal toprak gibi etkilemez.

Yutkunuyorum ve terli avuçlarımı tekrar siliyorum.

Elini uzat, Anikêtos emrediyor.

Bunu benden neden istediği hakkında hiçbir fikrim yok ama ona güveniyorum, bu yüzden sorgulamadan yapıyorum, titreyen parmaklarımı not ediyorum. Hayatımın ilk on dokuz yılında korkunun zerresini bile hissetmemiştim, ancak şimdi, onsuz yapabilecekken, beni neredeyse felç etti.

Dragonfyre'ı kullanabilecek kadar güçlü çok az kişi vardır, Ophelia. Küçük bir ateş akımı üfler, ancak Giorgios'un kalesindeki ateş gibi değildir. Kırmızı ve turuncu bir alevle yanmak yerine, yeşil bir tonla sarı renkte parlıyor. Elimi sarıyor ve şaşkın bir çığlık atıyorum ama acı hissetmiyorum, sadece hafif bir sıcaklık hissediyorum. Derim kabarmıyor ya da yanmıyor. Bu, hafife almadığım bir hediye. Alexandros'un tenine değmesine izin verme, çünkü onu yakar. Ve eğer onu tamamen sararsa, ölür, çünkü hem vampirler hem de iblisler için öldürücüdür.

Elimi kaldırıyorum, titreyen altın yeşili aleve ve sanki benim bir parçamış gibi orada öylece durmasına hayret ediyorum. *Bu inanılmaz bir şey. Teşekkür ederim.*

Anikêtos, bir bilek hareketiyle onu söndürebilirsiniz, diye açıklıyor. Ama o artık her zaman senin bir parçan olarak kalacak. Diğer ateşleri çağırdığın gibi onu da çağırabilirsin.

Çok teşekkür ederim, Ani. Her şey için. Ayak parmaklarımda üzerinde öne doğru sallanıyorum, kollarımı onun bir parçasına dolamak ve ona sarılmak için çaresizim, ama kollarımı dolayabileceğim bir parçası olduğundan emin değilim. Belki bir pençe?

Git, Ophelia. Onu bul ki Elpis çocuklarla gidebilsin.

Tabii ki, çocuklar! Mağaranın girişine doğru ilerliyorum ve kayalardan ve kalın, dikenli çalılardan kaçarken Axl, Xavier ve Malachi'ye uzanıyorum. Üçü de hemen cevap veriyor.

Kontrol etmediğim için özür dilerim.

Sorun , tatlı kız. Uyuduğunu hissettik.

Bir ejderhanın sırtında uyuyakaldığıma inanamıyorum. Başımı sallıyorum. Ama buradayım ve onu bulmak için dağa doğru gidiyorum.

Dikkatli ve güvende olmam için yalvarışları kafamı dolduruyor.

Biliyorum. Yapacağım, söz veriyorum. Anikêtos bana biraz Dragonfyre verdi. Vampirler için öldürücüdür, yani Lucian oradaysa... ya da olmaması gereken başka biri. Her neyse, orada işler nasıl?

Axl, Giorgios'un bize öfkelenmekle yalvarmak arasında gidip geldiğini söylüyor. *İzlemesi eğlenceli.*

Dağın kalbine açılan mağaranın ağzına ulaşıyorum ve kalbim kulaklarımda o kadar yüksek sesle çarpmaya başlıyor ki artık kendi düşüncelerimi zar zor duyabiliyorum.

Işığın odaklan, Cupcake. Bunu yapabilirsin, diyor Xavier, beni yatıştırarak. Gerçekten harika bir öğretmen olurdu. Tabii Montridge'e dönüp normal bir hayat sürme şansımız olursa.

Bunu yapmak için, bu mağaraya girip Alexandros'u bulmalıyım. Ve onu kurtarmak için yeterli olduğumu ummalıyım.

CHAPTER
RIGHTEEK

OPHEL AI

I Mağarada yolumu bulmaya çalışıyorum, boştaki elim kayanın yüzeyini yokluyor. Dragonfyre'ın yolumu aydınlatma gibi bir avantajı var ama şu anda bulunduğum alan dar ve ışığın girebileceği çok az yer var.

Parlatıcı.

Dağın derinliklerine doğru ilerledikçe, havayı solumak kolaylaşıyor ve alan , tünel giderek genişliyor ve Montridge'deki ana öğrenci kütüphanesi binası kadar büyük, geniş bir açık alana adım atana kadar genişliyor.

Alanın ortasında bir kafes var. Hiçbir şekilde büyük değil. Belki bir metreye bir metre. Gümüşten yapıldığına bahse girebileceğim kalın, birbirine yakın metal çubuklardan yapılmış. Kafesin içinde kalbimi durduran bir manzara var.

"Onun için geleceğini biliyordum." Odanın duvarlarında yankılanan ses kemiklerime bir ürperti gönderiyor. Bana yabancı ama tanıdık. Burada, gerçek dünyada kulağa farklı geliyor.

Gölgesi Dragonfyre'ın ışığında dans ederek yaklaşıyor ve yaklaştığı her adımda kalbim kulaklarımda çığınca atarken nefes alışım daha da sığlaşıyor ve hızlanıyor. Bunun kim olduğunu biliyorum. İçgüdüsel olarak onun varlığını hissediyorum, kan bağlarımız geri dönülmez bir şekilde iç içe geçmiş. Kalın, koyu renkli pelerininin kapüşonunu indiriyor ve yüzünü ilk kez görüyorum, en azından Alexandros'un anıları yerine kendi gözlerimle ilk kez.

"Lucian." Adını yüksek sesle söylediğimde sesimin titrememesi beni etkiliyor.

Dili hızla dışarı fırlıyor ve alt dudağını ıslatıyor. Görünüş olarak babasına o kadar benziyor ki, Alexandros'un geçmişine bir göz atıyormuşum ve onu daha genç bir adam olarak görüyormuşum gibi hissediyorum. Belki de bu gerçekten o kişidir. Buraya beni uyarmaya gelen geçmişteki bir benliği. Bana yardım etmek için. Ama başını sallayarak ilk şüphelerimi doğruluyor.

"Ophelia Hart," diye yanıtlıyor Lucian, sesi tahmin ettiğimden daha yumuşak ol.

Etrafıma bakıyorum, burada ne yaptığına dair bir sürü soru var. Şimdi burada olduğuma göre ne yapmaya niyetli? Kafamın etrafında dört dönüyor.

Gözlerim gümüş kafese geri çekildi. Alexandros'un zincirlere asılı gevşek bedenine. "Bunu ona sen mi yaptın?"

Dudakları yukarı kıvrılıyor ve dişlerini gösteriyor. "Bunu *benim* yaptığımı mı düşünüyorsun?"

"Neden buradasınız? Onu nasıl buldun? Nerede olduğunu bilmediğini sanıyordum."

"Ben bulmadım. Üç haftadan fazladır arıyordum ve onu daha dün burada buldum. Ben onun için bir tehdit değilim." Kafesin arkasındaki boşluğu gösteriyor ve ben de elimdeki Ejderhayası'nın ışığında kafaları kopmuş dört cesede benzeyen gölgeli figürleri belli belirsiz seçebiliyorum. "Aslında, onu korumalarından kurtardım."

Ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Ya burada daha fazlası varsa? Ya bu bir tuzaksa? Lucian ve Giorgios birlikte çalışıyor olabilirler. "Ama sen benim için bir tehdiisin." Elimi kaldırıyorum ve yeşil Dragonfyre daha parlak bir şekilde parlıyor.

Lucian temkinli bir adım geri çekilir. "Hiçbir fikrin yok, değil mi *Seçilmiş Kişi*?" Ses tonundaki küçümseme hiç de yanlış anlaşılmıyor ve bu beni yeni bir öfke dalgasının sarmasına neden oluyor.

Damarlarımda dolaştığını hissettiğim güçten cesaret alarak ileriye doğru adım atıyorum. Sanki tam da ihtiyacım olduğu anda ateşlenmiş gibi. "Bu Seçilmiş Kişi saçmalığından bıktım artık. Seni şu anda yakıp kül etmemem için bana iyi bir neden söyle?"

Dudakları seğiriyor ama soğukkanlılığını koruyor. Babasına o kadar çok benziyor ki... Kafam karışıyor, başımı sallıyorum.

"Çünkü o zaman ne sen, ne de o, gerçeği asla bilemeyeceksiniz."

"Ne gerçeği?" Kelimeleri bir suçlama gibi tükürüyorum, bir sonraki hamlesini beklerken endişeyle etrafıma bakıyorum. Saldırmaya hazır bir siren ordusu var mı? Ben de bir kafese mi kapatılacağım?

Gölüşü karanlık ve acı. "Beni tanıdığını varsaymak için çok hızlısın, küçük kız."

Tüylerim diken diken oluyor. Alexandros acı içinde inliyor ve bu kalbimde bir yara açıyor. Onu buradan çıkarmalıyım. "Yeterince biliyorum." Elimi bir kez daha kaldırıyorum.

"Onu korumak için buradaydım," diye bağılıyor Lucian ve donup kalıyorum.

Ona inanıp inanmadığımı bilmiyorum. Artık kime güveneceğim, kimin düşman kimin müttefik olduğu konusunda hiçbir fikrim yok. "Ne?"

"Onu eninde sonunda bulacağınızdan ne kadar emin olsam da, bu arada onun için kimin ya da neyin gelebileceğini bilmiyordum. Pek çok düşmanı var. Ve amcamın planının tam kapsamını bilmiyorum."

Amcasından bahsedince tüylerim diken diken oldu.

"İnan bana, Giorgios'tan senden daha çok nefret ediyorum, Ophelia." Sözlerinden damlayan öfke bana bunu kastettiğini söylüyor. Ama bu ona hiçbir şekilde güvenileceği anlamına gelmiyor. Kendi annesine ve kız kardeşlerine yaptıklarını hafifletmez.

"Eğer burada onu koruyorsan, neden onu serbest bırakmadın?" Elim hâlâ havada ve hoşuma gitmeyen bir şekilde nefes alırsa onu Ejderhayası ile ıslatmaya hazır bir şekilde talep ediyorum.

Homurdanır ve başını sallar. "Senin akıllı olduğunu sanıyordum."

Ben de senin kimseyi umursamayan canı bir psikopat olduğunu sanıyordum! Bu sözümü dizginleyip yerine başka bir söz söyledim. "Senin oyunlarına ayıracak vaktim yok Lucian."

"Eğer o, yaşayan en güçlü vampir, bu gümüş zincirleri ve parmaklıkları kırarak kadar güçlü değilse, benim güçlü olduğumu nereden çıkarıyorsunuz? Güçlerimin zirvesindeyken bile, bu kutsal madenlerdeki gümüşün yanmasına dayanamazdım."

Planladığım cevabı yutuyorum - haklı olduğu bir nokta var. Kafese tekrar bakıyorum. Kapısı yok. Belirgin bir girişi yok. Giriş ya da çıkış olmadan dövülmüş gibi görünüyor. Gümüş bana zarar vermiyor ama kalın parmaklıkların arasından ona ulaşmanın bir yolunu göremiyorum.

"Güçlerin gümüşten etkilenmiyor, Ophelia. Burada gayet iyi çalışacaklardır."

"Güçlerim hakkında ne biliyorsun?" Suçlayıcı bir şekilde homurdandım.

Kafese doğru bir adım atıyor, başını eğmiş babasına bakıyor. "Nazeel'in onları tamamen uyandırdığını biliyorum."

Onun adını duyunca damarlarımda öfke dolaşıyor. Lucian onun ne planladığını biliyor muydu? Onunla işbirliği mi yapıyor?

"Gücünün tek sınırı burada, Ophelia." Şakağına bir kez vuruyor, gözleri ateş ışığında parlıyor ve onu bir canavar gibi gösteriyor. "Bu kafesi ve zincirlerini ter dökmeden kırabilecek doğal güce sahipsin."

Sinirle yutkunuyorum. "Keşke seninle aynı özgüveni paylaşabilseydim."

Homurdanıyor ve kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Böyle bir güç, onu nasıl kullanacağını bilmeyen biri için boşa harcanır."

Tabii ki böyle düşünecek. Kibirli, kendini beğenmiş, megalomanyak bir dangalak o. Ona dik dik bakıyorum, kaslarım sıkılaşmış, bana doğru bir adım atarsa saldırmaya hazırım. "Ya da belki de tam olarak kimin sahip olması gerektiği. Ama ateşin, havanın ya da herhangi bir elementin bu durumda nasıl yardımcı olabileceğini anlamıyorum."

"musun?" diye soruyor, inanamayarak.

Pislik herif beni yemliyor. "Bırak da düşüneyim."

"Düşünecek zaman yok, Ophelia. Güçlerini çok fazla ciddiye alıyorsun."

Patronluk da taslıyorsun, ha? Güzel.

Sanki ben onu kızdırıyormuşum gibi başını sallıyor, oysa onun beni kızdırdığı çok açık. "Dünyadaki en güçlü kuvvet nedir?"

Ona göz kırpıyorum ve cevabım hakkında ne düşüneceğini merak ediyorum. Onunla bu konuda çok farklı görüşlere sahip olduğumuzu varsayıyorum, ama ela gözleri cevap vermem için yalvarıyor, ben de ona söylüyorum. "Aşk."

Ağzını açıyor ve birkaç saniye bana baktıktan sonra tekrar kapatıyor, söyleyeceği her neyse sessizlik içinde ölüyor. Zihninde bir şeylerle boğuşuyor gibi görünürken çenesi titriyor. Tekrar konuşmadan önce sonsuzluk gibi gelen bir süre geçiyor. "Elementler, Ophelia. En güçlü element nedir?"

Cevabı bulmak için beynimi zorluyorum. Ateş mi? Hayır. "Su," diye cevaplıyorum kendimden emin bir şekilde.

Başını sallıyor ve beklenmedik -ve kesinlikle hoş karşılanmayan- bir gurur dalgası hissediyorum. Sorusunu doğru bilip bilmediğim neden umurumda olsun ki? Onun onayını istemiyorum ya da buna ihtiyacım yok. "Hangi elementi seçtiğin önemli değil, çünkü hepsi onun zincirlerini kırabilir. Önemli olan hangisinin en güçlü olduğuna inandığın. Su sağlam bir seçimdir. Göz açıp kapayınca kadar tüm şehirleri yerle bir edebilir. Ve bu, damarlarınızda dolaşan elementlerden sadece biri. Bu güç sizin içinizde yaşıyor. O yüzden ışığını bul, odaklan ve lanet kafesi yok et."

Kafese bakıyorum ve onun iyimserliğini paylaşmayı dileyerek endişeyle yutkunuyorum. "Öylece mi?"

"Aynen böyle." Nefesi yanağımın üzerinde tozlanıyor ve yakınlığından ürküyorum. O geri çekilmiyor. "Bul. Işığını. Işığını" diye emrediyor.

Bu çaba ve konsantrasyon gerektirecek ve Lucian bu kadar yakınımıdayken oraya gitmeme izin verecek kadar ona güvenmiyorum. Ama Alexandros'un acı dolu mırıltıları bana çok az seçeneğim olduğunu hatırlatıyor. Lucian beni tuzağa düşürüp saldıracığı anı bekliyor olabilir ama elimde hâlâ sıcak olan Ejderhayası beni biraz olsun rahatlatıyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve çekirdeğimin içindeki göz kamaştırıcı ışık küresini buluyorum. "Odaklan, Ophelia. İhtiyacın olan her şey zaten içinde." Tam olarak anlayamadığım nedenlerden dolayı Lucian'ın sesi beni rahatlatıyor. Belki de sesinin babasına çok benzemesi kadar basit bir şeydir.

Gözlerimi açıp enerjimi kafese ve Alexandros'un bileklerini bağlayan zincirlere yoğunlaştırmadan önce bir nefes çekip ciğerlerimi doldurmasına izin veriyorum.

"Bunun olabileceğine inanın ve öyle olacak," diyor Lucian, kendinden emin bir sesle.

Ben de tam olarak bunu yapıyorum. Zincirlerin kırılmasını ve kafesin parmaklıklarının parçalanmasını istiyorum. Damarlarımda şimşekler çakıyor, vücudumdan güç fışkırıyor ve okyanusun güçlü dalgasını yönlendiriyorum. Her şeyi zihnimin gözünde görüyorum - suyun basıncıyla patlayan parmaklıklar, mağaraya dağılan parçaları, sonra zincirlerin halkaları kırılıyor ve Alexandros'un kollarından düşüyor.

Lucian eğilip kapüşonunu başına geçiriyor ve her şey tam da hayal ettiğim gibi büyük bir patlamayla gerçekleşiyor. Kırık gümüş zincirler Alexandros'u tuttukları yerden kurtarıyor ve zincirler soğuk zemine çarparken Alexandros dizlerinin üzerine çöküyor.

Öne doğru atılıyorum ve yüz üstü düşmeden önce onu tek kolumla yakalıyorum. "Alexandros." Onun adı yarı dua, yarı yakarış. İyi olup olmadığını görmek için beklerken içimde korku ve umut savaşıyor.

Göz kapakları titriyor ve onu sabitlemek için bir elimi omzuna koyuyorum, avucum kabarmış cildine hafifçe dayanıyor. Şiddetli bir duygu kabarması beni bütünüyle yutmakla tehdit ediyor, ama onu bastırıyorum. Şimdi zamanı değil. Lucian'a tekrar bakıyorum, hislerim onun tavrındaki herhangi bir değişikliğe karşı aşırı duyarlı. Bizi dikkatle izliyor ama hareket etmeye çalışmıyor. Yine de ona güvenmiyorum ve bileğimin bir hareketiyle Dragonfyre'dan koruyucu bir çember oluştuyorum

Alexandros ve benim etrafımda. Lucian onu geçmeye çalışırsa yanacak, bu da bana en azından biraz zaman kazandırıyor. Etrafımızdaki Ejderhayiyen parlak bir şekilde yanarken elimi sararı söndürüyorum ve Alexandros'u kucağıma çekiyorum. Her iki avucumu da kömürleşmiş etinin üzerinde gezdirerek, onu elimden geldiğince iyileştirmek için toprak hattımı yönlendiriyorum. Sırtını boydan boya kaplayan kalın, kızgın yaralar dokunuşumun altında iyileşmeye başlıyor ve kollarımda titriyor.

Her ne kadar zihninin içine konuşarak ona daha kolay ulaşabileceğime inansam da, bunu denemekten daha iyisini biliyorum. Burada işe yaramayacak, bu yüzden adını tekrar söylüyorum. "Alexandros, benim."

Göz kapakları titrer ve burun delikleri açılır. "Ophelia," diye hırlıyor.

Çok hızlı bir şekilde dişleri uzuyor ve vahşi bir hırıltıyla doğrudan boğazıma saldırıyor. Zayıf durumuna rağmen, benden beslenmesini engellemek için tüm gücümü harcıyorum. Bana attığı acı dolu bakış neredeyse kalbimi yeniden kırıyor. "Yapamazsın. Henüz yapamazsın. Kanım mavi gelincikle akıyor. Eğer şimdi beslenirsen, hala zayıfken..." Sesim hıçkırıklara karışıyor. Onu reddetmekten nefret ediyorum ama bu çok büyük bir risk.

Gözlerini kırıştırıyor ve birkaç saniye boyunca söylediklerimin ne kadarını anladığını merak ediyorum. Ama sonra koyu renk gözleri tanıma ve öfkeyle parlıyor ve başını sallayarak anladığını söylüyor.

"Buradan gitmemiz gerek." Onu ayağa kaldırdım. "Burası güvenli değil."

"Beni nasıl buldun küçüğüm?" Onsuz geçirdiğim uzun zamandan sonra sesini duyunca dizlerimin bağı çözülüyor ve gözyaşlarımı tutma çabasıyla göğsüm kabarıyor.

Gözlerimi kırıştırıyorum. "Sonra açıklarım. Gitmek zorundayız."

"O zaman ..." Bana yapıştı. "Bu Dragonfyre mı?" "Evet."

"Ophelia?"

Beynim hızla çalışıyor ve loş ışıktaki görebilmek için gözlerimi kısarak mağaranın etrafına bakıyorum. Bizi koruyan Dragonfyre halkasını söndürdüğümde Lucian saldırmak için o anı mı seçecek? Onu burada göremiyorum ya da hissedemiyorum. En rahat görüldüğü yer olan gölgelerde beklediğine şüphe yok.

"Ophelia, benden ne saklıyorsun?"

Derin bir nefes alıyorum, bir sonraki hamlemizi düşünürken gözlerim her yöne dalıyor. Buradan çıkmak zorundayız ve bunun tek yolu da

Bu da koruyucu çemberden çıkmak anlamına geliyor. Ona Lucian'ı şimdi anlatmak hata olabilir.

"Ophelia!" diye bağırarak beni düşüncelerimden koparıyor. Kendini iki ayağının üzerinde durmaya zorlayarak, boyunun tamamına kadar yükseliyor.

Korku göğsümü kaplıyor. Her ne kadar şu anda bu konuşmayı yapmamayı tercih etsem de, bunu ondan saklayamam. "Sana söyleyeceğim, ama harekete geçmeliyiz."

Çenesi titriyor ve sadece birkaç saniye direndikten sonra başıyla onaylıyor. Dragonfyre'ı sağ elimin etrafında tekrar parlayacak şekilde topluyorum ve sol kolumu beline doluyorum, sadece onun iyiliği için değil, ona dokunmamaya dayanamadığım için.

Bir ciğer dolusu hava emiyorum ve karanlık mağarada ilerlemeye başlıyoruz. "Lucian buradaydı."

Tahmin ettiğim gibi olduğu yerde durdu. "Ne?" Sesi hırıltılı ve gözleri vücudumda dolaşüyor, sahiplenici, aç ve endişe dolu.

"Bana zarar vermedi." Devam için onu dürtüyorum. "Sanırım gitti. Onu hissedebiliyor musun? Kalp atışlarını duyabiliyor musun?"

Gözleri kısılır ve başını sallar. "Ama bu onun burada olmadığı anlamına gelmez. Onu burada hissetmem mümkün değil. Dragonfyre'ı getiren o muydu? Ne istiyordu? Buraya senin için mi geldi? Benim için mi? İkimiz için mi?"

Adımlarımı hızlandırıyorum, bu lanet olası ürkütücü mağaradan çıkıp Ani'nin güven verici varlığına geri dönmek için sabırsızlanıyorum. "Şimdi bütün soruları soran kim?"

"Ophelia!" Kulağa bir tehdit ve bir vaat gibi geliyor ve vücudumun her yerinde tüylerim diken diken oluyor. Onu ne kadar özlediğimi ya da iyi olmasına ne kadar ihtiyacım olduğunu kelimelere dökemiyorum bile.

"İkisi de olabilir mi? Seni gözlediğini ve geleceğimi bildiğini söyledi. Bana muhafızlarınızı öldürdüğünü söyledi. Ve sonra o..." Söyleyeceğim şeyden irkiliyorum ama gerçek bu. "Bana yardım etti."

"Sana yardım mı etti?" Şaşırtıcı olmayan bir şekilde ses tonu kuşkulu.

"Evet. Lütfen buradan çıkabilir , sonra sana her şeyi anlatacağım? Gerçekten harekete geçmeliyiz."

Nefes alıp veriyor ama bir daha konuşmuyor. Sessiz ve düşünceli, ben de bu fırsatı değerlendirip tüm enerjimi

dikkatimizi bu mağaradan çıkmaya vermeliyiz.

"Neredeyse geldik," diyorum ona, gerçi haftalar süren açlık ve gümüş zincirlerden sonra beklediğimden çok daha iyi yürüyor. Girişe yaklaştığımız her adımda güç kazanıyor gibi görünüyor.

"Gümüş benim gücümü köreltiyor ve bir vampirin gücünü azaltıyor," diyor açıklama olarak ve artık girişe yakın olduğumuz için aklımı okuyabildiğinden mi yoksa beni çok iyi tanıdığından mı emin değilim.

"Yakında buradan çıkacağız. Çalıların arasına girip buradan olabildiğince uzağa gidebiliriz."

Başını çevirip bana bakıyor. "Nasıl, Ophelia? Buraya nasıl geldin?"

Kuşluk güneşinin mağara girişinden içeri süzülen ışınlarında toz zerrecikleri dans ediyor. Alexandros'un en eski dostlarından birinin bizi beklediğini gördüğünde vereceği tepkiyi hayal ederken beklentiden neredeyse nefesim kesiliyor. "Bekle ve gör."

Kaşları çatılıyor ama daha fazla bir şey sorması için zaman yok çünkü mağaradan çıkıyoruz ve hemen Anikêtos'un görüntüsüyle karşılaşıyoruz, kamburunun üzerinde boş boş otururken bile görkemli ve heybetli.

"Ani?" Koyu renk gözlerini eski dostuna diktiğinde gözlerinin ışıldaması, hepimizi buraya getiren koşullara rağmen mutluluktan patlamaya hazır olmamı sağlıyor.

Ani homurdanır ve burun deliklerinden kalın bir duman bulutu çıkar. *Zamanı gelmişti, Ejderha Fısıldayıcısı.*

Alexandros boynunu kırar ve yüzündeki tüm o çocuksu şaşkınlık, soğukkanlı kesinlik maskesinin ardında kaybolur. "Şey, biraz elim kolum bağlıydı."

Elimdeki Dragonfyre'ı ıslatırken bir kıs kıs gülmeyi bastırıyorum. Alexandros az önce şaka mı yaptı? Ani hızla göz kırpmıyor ve bunun göz devirmeye eşdeğer bir ejderha hareketi olduğundan yüzde yüz eminim. Başını iki yana sallıyor. *Eğer gelişini biraz bekleseydim, akşam yemeğin uyanıp kaçacaktı.*

Alexandros homurdanıyor ve bakışlarını bizden birkaç metre ötedeki bir ağacın altına yığılmış dört adama doğru takip ediyorum. Uyuyor gibi görünüyorlar. "Kim bunlar?" diye soruyorum.

Çiftçiler, sanırım, Ani cevaplıyor.

Alexandros çevreyi tarıyor, gözleri kısılmış. "Çocuklar nerede? Burada seninle değiller mi?"

"Hayır, ama güvendeler. Hâlâ Giorgio'nun kalesindeler. Kalmaları ve biz size ulaşmadan önce onun buraya gelmediğinden emin olmaları gerekiyordu. Ama Elpis onlarla birlikte ve güvenli olur olmaz buradan ayrılacaklar."

Alexandros göz kırpmıyor. "Elpis de mi burada?"

Cehennemi onsuz terk etmeme izin vermezdi. Anikêtos homurdanır ve burun deliklerinden duman çıkar.

Alexandros elini uzatıyor ve Anikêtos başını eğerek elini burnunun üzerine koymasına izin veriyor. İkisi arasındaki şefkat gözlerimi yaşırtıyor. *Teşekkür ederim, eski dostum.*

Bana gerçekten ihtiyacın olduğunda burada olacağımı söylemiştim. Bu öyle bir fırsat gibi görünüyordu, Ejderha Fısıldayıcısı.

Çocukların gitmesi artık güvenli mi? diye soruyorum, Giorgios'tan uzaklaşıp bizimle birlikte olmaları için sabırsızlanıyorum. *Giorgios'u geride bırakmaları güvenli mi?*

Alexandros kardeşinin adını duyunca hırlıyor. *Ne yazık ki Elpis onu yakıp kül edemiyor.*

Yapamayacağını biliyorsun. Ve Anikêtos ona herhangi bir sebep verecek kadar aptal değil, diye cevap verir.

Alexandros en iyisinin bu olduğunu kabul ediyor. *Kafasını koparıırken gözlerinin içine bakma zevkinden mahrum kalacağım.*

Alexandros'un kardeşinin son birkaç haftada yaptıkları hakkında ne kadar şey bildiği hakkında hiçbir fikrim yok ve şu anda bunu tartışacak zamanımız da yok. "Çocuklar? Gitmeleri güvenli mi?" Tekrar soruyorum.

Alexandros başını sallar. "Giorgios buraya gelip tam gücümle karşıma çıkma riskini alacak kadar aptal değildir, özellikle de Anikêtos yanımızdayken. Onlara Elpis'le birlikte hemen gitmelerini söyle."

"Ve nereye gideceğiz? Burada , değil mi?" Başını sallıyor. "Bu çok tehlikeli olur."

"Montridge?" Eve dönmekten başka bir şey istemediğim için öneriyorum.

"Daha da fazlası, küçüğüm. Düşmanlarımızın kim olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yok, ama hepsi

Montridge'e dönmeyi bekleyecekler. Ben nereye gideceğimizi öğrenir öğrenmez Anikêtos Elpis'i gideceğimiz yere yönlendirecek. Ona güvenmelerini söyle, elimize geçer geçmez onlara daha fazla bilgi vereceğiz. Bu arada ben de besleneceğim."

Bilinci yerinde olmayan dört adama bakıyorum. "İyileşecekler mi? Sen...?" Konuşmayı kesiyorum çünkü cevap çok açık. Alexandros'un beslenmeye ihtiyacı var ve insan kanı onu beslemenin ve gücünü yenilemenin en hızlı ve kesin yolu.

Parmak eklemlerini yanağıma sürüyor. "İşim bittiğinde onları besleyip uyumaya bırakacağım küçüğüm. Onlara kalıcı bir zarar gelmeyecek."

Yanağımlı onun dokunuşuna bastırıyorum, daha fazla temas arzuluyorum. "Biliyorum. Çocuklarla konuşup iyi olduğunu ve gitmenin güvenli olduğunu söyleyeceğim." Beslenebilmesi için isteksizce ondan uzaklaşıyorum.

Üç çocuğu da kolayca buldum. *Onu yakaladım. O güvende. Artık gidebilirsiniz. Ani, Elpis'e nereye gideceğini söyleyecek.*

Onların birleşik sevinç ve rahatlama çığlıkları kafamı dolduruyor ve beni gülümsetiyor. *Yoldayız, Cupcake.*

Olabilirdiince çabuk orada olacağız prenses.

Bir ejderhaya binmek ne kadar zor, tatlı kız?

Anikêtos'a bakıyorum, göz kamaştırıcı zümrüt gözleriyle bana bakıyor. Gözlerini kırpmadan.

Derinlerde bir yerde bu kadar tatlı olmasaydı korkunç olurdu. Derinlerde, çok derinlerde. *Aslında çok rahat. Artık başka bir şekilde seyahat etmek istediğimden emin değilim.*

Onlara dikkatli olmalarını ve onları görmek için sabırsızlandığımı söyledikten sonra Anikêtos'un yanındaki bir kayanın üzerine oturup derin bir nefes alıyorum. Tibet'ten ayrıldığımızdan beri bilinçli olarak aldığım ilk nefes gibi geliyor. Temiz yaz havası ciğerlerimi dolduruyor ve ağaçların yapraklarını hışırdatan rüzgârın sesini dinliyorum.

Lucian buradaydı, Ani. Onu mağaradan çıkarken gördün mü? İkinizden başka kimseyi görmedim.

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. Şimdiye kadar Lucian'la olan tüm etkileşimlerim şaşırtıcıydı. İçindeki karanlığı hissedebilsem de bana yardım etmekten başka bir şey yapmadığını inkâr edemem. Önce mavi haşhaş konusunda, sonra da babasını kurtarmak için gücümü nasıl kullanacağımı bulma konusunda. Belki de amaçları saf olmaktan çok uzak, ama emin olana kadar ona minnettar olmaktan kendimi alamıyorum. *Ayrıldığımızda onu görmedim.*

Dağın içinde birçok mağara ve tünel var. Önümüzdeki resmin bütününe görebilmemiz için keşfedilmesi gereken pek çok katman.

Başımınla onaylıyorum ama Ani'nin artık dağdan bahsetmediğini düşünmeden edemiyorum. Lucian Drakos geçmişte bir canavar olmuş olabilir ama bu onun hikâyemin kötü adamı olduğu anlamına gelmiyor.

CHAPTER
NIKETEEK

ALEXANDROS

I Dudaklarımdaki son kan damlasını yaladım ve dördüncü adamın kollarımdan düşerek arkadaşlarının yanına uzanmasına izin verdim. Susuzluğum o kadar güçlüydü ki, hiç düşünmeden dördünü de kana kana içebilirdim. Yeterince doyduğum ve gücüm tamamen yerine geldiği halde, bunu yapmamı engelleyen tek şey Ophelia'nın onların iyiliği için duyduğu endişeydi. Bir elementainin vampir üzerinde ne kadar güçlü bir etkiye sahip olabileceğini neredeyse unutuyordum. Bağımız kopmuş olsa da, o hâlâ benim kader eşim ve bu kadar yakinken, onun her bir duygusunu sanki onlar bana aitti.

Elementai'nin vampir ırkını kontrol etmek için ironi o kadar açık ki, düşmanlarımızın bunu nasıl görmediğini merak ediyorum. Onların kaybı bizi daha da zalimleştirdi, doğuştan sahip olduğumuz azıcık insanlığı da elimizden aldı. Ophelia'nın nezaketi ve şefkati, son birkaç haftadır Giorgios'un ellerinde katlanmak zorunda kaldığı şeylere rağmen, hala ondan yayılıyor. Şu anda bunu düşünmeye kendimi alamıyorum, ancak güvenli bir yere varır varmaz onun yaşadıklarını keşfedeceğim. Şimdilik, onun kokusunu üzerinde hissetmediğim ve dolayısıyla onu herhangi bir şekilde ele geçirmediğini bildiğim için sonsuza dek şükrediyorum.

Ona ve Anikêtos'a doğru ilerliyorum ve onu sivri bir kayanın üzerinde oturmuş ağaçlara bakarken buluyorum. "Lucian'ı mı arıyorsun?"

Başını iki yana sallar. "Sanırım hâlâ dağın içinde. Ani onun gittiğini görmedi ve ben de onu orada hissettiğim gibi burada hissetmiyorum."

Kalbim göğsümde sıkışıyor. "Onu daha önce hissettin mi? Dağın içinde mi?" Ses tonum amaçladığımdan daha keskin.

Alt dudağını çiğniyor ve gözlerini kocaman açarak başını sallıyor. "Bu kötü bir şey mi?"

Yanına oturuyorum ve parmaklarımı onunkilere geçiriyorum. "Beş yüz yılı aşkın bir süredir onun varlığını tespit edememiş olmam benim için sadece şaşırtıcı. Ve senin onun varlığını dağın içinde, bağların bile hissedilemediği bir yerde hissetmiş olman..." Oğlumla böyle bir bağı paylaşması şaşırtıcı ve endişe verici. Daha önce hiç tanışmadığı bir adamla.

"Seni orada hissettiğim gibi onu da hissettim. Bir bağ değil, ama sanki ..." Kelimeleri ararken dudağını daha sert çiğniyor. "Senin varlığını hissedebiliyordum ve onunkini de hissediyordum. Senin gibi..." Korkusu artıyor ve gözlerini benden kaçırıyor.

"Ben seninleyken korkacak hiçbir şeyin yok, Ophelia. Ve kesinlikle bana karşı dürüst olmaktan da asla. Seninle bir bağlantısı olduğundan endişeleniyorum, ama içimde öfkeye benzer bir şey hissedersen, seni temin ederim ki bu asla sana yönelik değildir, agápi mou."

"Sanki o da benim bir parçam gibi. Sizinle aynı kanı paylaştığı için olabilir mi? Belki de Giorgios'un evindeyken onunla konuştuğum için-"

"Onunla konuştun mu? Lucian'la mı?" Nasıl? Neden? Hiçbiri hoş olmayan her türlü senaryo aklımdan geçiyor. Benim bile başaramadığım bir şeyi o nasıl başarabildi? Onun gücünün benimkinden çok daha fazla olduğunu öğrenmek şaşırtıcı değil ama daha önce onunla hiç bağlantı kurmadığı için onunla bağlantı kurmak tehlikeli ve doğal değil. Neden şimdi bunu yapabiliyor? Elini güven verici bir şekilde sıkıyorum. "Bana ne olduğunu anlat, Ophelia. O mu sana ulaştı, yoksa sen mi onu buldun?"

"Onu buldum. İnsanlarla bağlantı kurabilmek için tarif ettiğiniz yolu kullanarak onu aradım. Denedim ve onu buldum. Beni aynı şekilde bulamayacağını söyledi."

Onu yeni mi buldun? Kendini öz babasından gizlemeyi başarmış bir adam mı? Bunun olmasına öylece izin verdiğine inanamıyorum. Bunu kendisinin planlamış olması daha muhtemel görünüyor. "Ve seninle konuştu mu?"

Başını sallıyor. "O zaman da bize yardım etti. Beni mavi haşhaş konusunda uyarmıştı." Öfke, Giorgios'a güvendiğim ve bunu yaparak hepsini bu kadar tehlikeye attığım için duyduğum suçlulukla birlikte derimin altında kaynıyor.

"Seni ifşa etmek

Onun bulunduğu konum son derece tehlikeliydi, Ophelia."

"Ama yapmadım. Nerede olduğumuzu zaten biliyordu, yemin ederim."

Daha sorulması gereken çok soru var ama Anikêtos huzursuzlanmaya başladı ve bir an önce buradan ayrılıp güvenli bir yer bulmamız gerekiyor. "Gel, gidelim." Onu yukarı çekiyorum ve o da itaatkâr bir şekilde beni takip ediyor.

Nereye gidiyoruz, Ejderha Fısıldayıcısı?

Venezuela'ya git. Bir fikrim var ama bir arkadaşımın konuşmam lazım.

Ophelia başıyla yerdeki sıkıca sarılmış bir kürk bohçasını işaret ediyor. "Seni sıcak tutması için bir palto ve şapka getirdik." Çıplak ayaklarıma bakıyor. "Ayakkabı yok ama. Özür dilerim, düşünemedim."

Soğuktan hiç etkilenmedim ve Anikêtos'un sırtına oturmamın üzerinden bin yıldan fazla zaman geçmesine rağmen onun sıcaklığını kolayca hatırlayabiliyorum. Dudaklarına bir öpücük konduruyorum. "Bu çok düşünceliydi, agápi mou. Teşekkür ederim."

Paltoyu giydikten ve ihtiyacım olmayan şapkayı attıktan sonra Ophelia'nın Anikêtos'un sırtına tırmanmasına yardım ediyorum. Yardıma ihtiyacı varmış gibi görünmüyor, ama bu bana ellerimi onun üzerinde tutmam için bir neden veriyor. Onsuz geçen onca işkence dolu günden sonra, ona dokunmadan bir an bile geçirmeye tahammülüm yok.

Oturur oturmaz ağzımı kulağına dayıyorum. "Birbirimizi son gördüğümüzden bu yana ne kadar zaman geçti agápi mou?"

"Yirmi yedi gün," diye fısıldıyor.

Mümkün olan en kısa sürede Giorgios'a her birinin bedelini ödeteceğim. "Bu süre zarfında Montridge'den herhangi biriyle temas kurdunuz mu? Giorgios'un ihanetinin ne kadarından ?" Anikêtos tam boyuna yükselirken kollarımı beline doluyor ve ona sıkıca sarılıyorum.

"Kalede telefon çekmiyordu ama Enora ve Cadence ile konuşabildim. Giorgios'un size ihanet ettiğini biliyorlar ve bazı şeyleri anlamamıza yardımcı oldular."

Anikêtos uçuyor ve yanımdan hızla geçen rüzgâr yüksek sesle konuşmamızı imkânsız hale getiriyor. Onu doğru duyamamış olmalıyım, bu yüzden düşüncelerimiz aracılığıyla konuşmaya geçiyorum. *İkisiyle de cep telefonu olmadan mı konuştun?*

Evet.

Ama nasıl? Onlarla bir bağ paylaşmıyorsunuz.

Biliyorum, ama sen biliyorsun, değil mi? Kan yemini mi? Öyle olduğuna eminim. Ani ve Elpis'te olduğu gibi.

Bunların hiçbiri mümkün olmamalı. Zihnin bu güçleri genellikle yüzlerce yılda inşa edilir. Benim yardımım olmadan perdeyi aştı. Lucian'la bağlantı kurdu. Cadence gibi benimle zihin bağlantısı bile kurmamış insanlarla iletişime geçti. Genç cadı bana kan yemini ettirmiş olsa da, bu Ophelia'nın onunla bağlantı kurabilmesini açıklamıyor.

Sorun değil, değil mi? Cadence ve Enora ile konuşmam mı? Sıkışmıştık ve başka ne yapacağımızı bilmiyorduk. Bize gerçekten yardımcı oldular.

Onu daha yakına çekiyorum ve dudaklarımı boynuna yaslıyorum. Ophelia'nın kendisi de akla gelebilecek her yönden olağanüstü biriyken, olağanüstü olanı başarabilmesi şaşırtıcı olmamalı. Ve şimdi kendi yeteneklerim katlanarak arttığına göre, daha önce iletişim kuramadığım pek çok varlıkla iletişim kurabileceğimden eminim. Şimdi denemek için mükemmel bir zaman. *Elbette sorun yok, Ophelia. Ben sadece şaşırdım... ve yeteneklerinin gücünden etkilendim. Ben Osiris'le konuşacağım, sen de dinleyebilirsin.* Onu dışarıda tutmak çok fazla çaba gerektirir ve duymasını istemediğim hiçbir şey söylemem gerekmiyor.

Osiris'e, gözlerindeki kehribar beneklere ve sesinin derin tınısına odaklanıyorum ve bir bağlantı kurmam sadece bir an alıyor.

Alexandros! diye hızlıca cevap verdi, binlerce kilometre öteden rahatladığı . Bir an için Montridge'deki herhangi birine güvenilip güvenilemeyeceğini düşündüm, özellikle de Nazeel'in son hapsedilmemdeki rolü ve öz kardeşimin niyetlerini benden gizleyebildiği gerçeği göz önüne alındığında. Ama kurtların Ophelia ve bana ihanet etmekten kazanacakları hiçbir şey yok. Onun tepkisi beni daha da rahatlatıyor. *Beni duyabiliyor musun bilmiyorum dostum ama umarım duyabiliyorsundur. Hayatta olduğun için çok mutluyum.*

Seni duyabiliyorum, eski dostum.

Güvende misin? Ophelia ve çocuklar seninle mi?

Evet, güvendedeyim. Ophelia beni kurtardı ve ikimiz de iyiyiz. Çocuklar birazdan bize katılacak. Ama biraz yardıma ihtiyacımız var.

Tabii ki. Herhangi bir şey. Ne yapabilirim ki?

Giorgios'un eylemlerini anlamlandırmaya çalışmak ve oyunun sonunun ne olduğunu belirlemek için biraz zamana, birkaç güne ya da belki daha fazlasına ihtiyacım var. Tüm bu olanlarda başka hangi güçlerin iş başında olduğunu anlama zamanı. Bunu yapmak için güvenli bir yere ihtiyacımız var.

Nasıl yardımcı olabilirim?

Ailenizin Venezuela'daki evi hâlâ duruyor mu? Özel bir sahilde olan mı? O ve ben uzun zaman önce, çok daha az belirsiz zamanlarda orayı bir kez ziyaret etmiştik.

Evet. Kız kardeşim ve çocukları Noel'den önce birkaç hafta orada kaldılar ama artık bahara kadar kimse olmayacak. İhtiyacınız varsa o zamana kadar sizindir.

İçimi bir rahatlama kapladı. Bu bize yeniden bağlantı kurmak, yeniden toparlanmak ve bir plan oluşturmak için zaman kazandıracak. Teşekkür ederim, Osiris. Sana bir borcum var.

Benim için bir zevk, eski dostum. Yedek anahtar fil saksısının altında. İhtiyacınız olursa kiler oldukça dolu ve dolaplarda da birkaç giysi bulacaksınız. Orada bulduğunuz her şeyi kullanmaktan çekinmeyin - Brackenwolves on yıllar boyunca bu evde her türlü şeyi kolektif olarak bıraktı. Her şey serbest gibi bir şey.

Ophelia üzerindeki kürk mantoyu koklar ve burnunu kırıstırır. Kıyafetlerimi değiştirsem iyi olacak. Bu şey gerçekten de iğrenç kokuyor, tıpkı bana nazıkçe verdiği gibi, ama koku büyük ölçüde onun doğal aroması tarafından maskeleniyor ve odaklanabildiğim tek şey bu.

Ophelia mı? Yani... Nasıl?

Bu uzun bir hikâye, mümkün olan en kısa sürede sizi bilgilendireceğiz. Ona tekrar teşekkür ediyorum ve Anikêtos'a bizi nereye götüreceğini söylemeden önce veda ediyorum.

Ejderhanın sırtında sabırla oturmaktan başka yapacak bir şey kalmadığından, uçuşumuzun geri kalanının tadını çıkarmaya çalışıyorum. Ve Ophelia'nın sıcak bedeni bana sarılmışken bundan büyük keyif alıyorum. Saçlarının, teninin kokusu ve kalp atışlarının güven verici, istikrarlı gümbürtüsü sanki can damarımış gibi içimde dolaşıyor. Ani'nin sırtında kayıyor, şüphesiz daha rahat bir pozisyon arıyor, ama bu hareket onun mükemmel arka tarafının hızla sertleşen sikime doğru kaymasına neden oluyor.

Gücümün tamamen geri geldiğinin en kesin işareti, kendimi onun sıkı sıcaklığına gömmekten başka bir şey düşünememem. Gözlerim Ani'nin sırtındaki geniş alanı tarıyor, boynuzlarının arasındaki koyu renkli, yıpranmış derinin geniş alanlarını fark ediyorum. Şu anda oturduğumuz boynunun tepesi gibi, Ophelia'yı yatırabileceğim kadar geniş bir alan ve-

Anikêtos'un vahşi hırıltısı kafamın içinde yankılanıyor. Bunu aklından bile geçirme, Ejderha Fısıldayıcısı.

Öfkesine gülümsemekten kendimi alamıyorum, o kadar güçlü ki pulları burnundan kuyruğuna kadar titriyor. *Peki sen benim ne düşündüğümü nereden biliyorsun Anikêtos? Cehennemde geçirdiğin süre boyunca zihin okuma yeteneğinde ustalaştın mı?*

İçinizdeki şehveti hissetmek için zihin okuyucu olmaya gerek yok. Eğer denerseniz ikinizi de bir saniye bile düşünmeden atarım.

Ophelia kıkırdıyor, kalçalarını oynatıyor ve artık inmekte olan sikime tekrar sürtünüyor. *Ani'yi çıldırttın.*

Sana asla böyle bir saygısızlık yapmam, eski dostum. Ne kadar arzu edersem edeyim. Onu duymazdan gelerek dudaklarımı boynuna dayıyorum ve derisini kırmamaya dikkat ederek hafifçe ısıyorum. *Hepsi senin suçun, küçüğüm. Kıvrınmayı kes, yoksa bu konuda bir şeyler yapmak zorunda kalacağım ve kesin ölümümüzü riske atacağım. Anikêtos boş tehditler savurmaz.*

Özür dilerim. Sadece rahatlamaya çalışıyordum.

Kollarımı beline daha sıkı doluyor ve onu göğsüme doğru çekiyorum. *Şimdi rahat mısın?*

Evet efendim.

Cehennemin tatlı şeytanları. *Venezuela'ya varmamıza ne kadar var?* Anikêtos'a soruyorum, hayal kırıklığı ve arzu beni sinirli yapıyor.

Yeterince yakın değil, diye hayıflanıyor. En fazla birkaç saat.

Ophelia'yı kollarımda tutacağım ve gideceğimiz yere vardığımızda ona nasıl sahip çıkacağımı düşüneceğim birkaç saatlik güzel bir işkence. Çünkü şimdiden ona duyduğum ihtiyaçtan delirmek üzereyim. Tatmak ve koklamak için. Öpmek, dokunmak ve sevişmek için. Gideceğimiz yere olabildiğince hızlı gitmemiz gerekmeseydi, Anikêtos'u durdururdum, böylece onu yolda becerebilirdim. Ve sonra vardığımızda yine her şeyi baştan yapardım.

Etimi yakan gümüşün acısı, onunla birlikte olmamanın acısıyla kıyaslanamazdı. Bensiz dışarıda olduğunu bilmek. Benim korumam olmadan.

Ve oğullarım. Onları da hayal edebileceğimden çok daha fazla özlüyorum.

Efendi ile evlatlık arasındaki bağı koparmak için kullanılan büyü, kayıtlı tarihte yalnızca birkaç kez kullanılmıştır ve o kadar eski ve güçlü bir büyü gerektirir ki hakkında çok az şey bilinmektedir. Ancak hakkında yazılan ve çok az kişi tarafından bilinen bir şey var ki o da büyüün, vampirlerin bağ olmadan da hayatta kalabilmelerini sağladığıdır. Eğer onu geri koymazsam çocuklarım hayatta kalabilir ve hatta gelişebilir.

Ama onlar olmadan hayatta kalabilir miydim? Bu tamamen farklı bir soru -
cevabından emin olamayacağım bir soru.

CHAPTER
TWEKTY

OPHEL AI

W Alexandros ellerini benimkilere dolayarak Ani'nin sırtından inmemeye yardım ediyor. Sonra boynunu çatlayana kadar döndürüyor. "Teşekkür ederim, Anikêtos. Sana büyük bir borcum var." Sesi de çatlıyor.

Ani homurdanıyor. *Önemli bir şey değildi, eski dostum.*

Burada Elpis'i bekleyeceksin, değil mi? Düşünce yoluyla iletişim kurmaya devam eder.

Tabii ki.

O ve çocukların gelmesi ne kadar sürer?

Ani pullarını sallıyor ve burun deliklerinden dumanlar çıkıyor. *Çok uzun zamandır* eşinden bu kadar uzakta olmaya alışık olmadığı ve bundan hoşnut olmadığı belli olan Ani homurdanıyor. *Sağlıklı bir kuyruk rüzgârı yakaladılar ve Elpis yedi saatten biraz fazla bir sürede burada olacaklarını tahmin ediyor.*

Alexandros parmaklarını benimkilere doluyor ve beni öne doğru çekerek göğsüne çarpmamı sağlıyor. "O zaman içeri girip bekleyelim ." Dudaklarını alnımda gezdiriyor ve kolunu belime doluyor. "Bir daha asla gözümün önünden ayrılmana izin vermeyebilirim." Ejderhaya veda edercesine başını sallayan Alexandros beni eve götürüyor.

Osiris'in bahsettiği anahtar tam olarak söylediği yerde ve evin içindeki hava sıcak ve davetkâr. Hafif bir yasemin kokusu bana Gümüş Vadi'yi hatırlatıyor ve yüzüme bir gülümseme getiriyor. Arkamdaki kilidin yerine oturma sesini duyduğumda omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor.

Bana dokunmadan ceketimi çıkardı. Sertçe yutkunuyorum, dönmek üzereyim ama kalçalarımıdaki elleri beni yerimde tutuyor. Dizlerim

Titriyor ve çıplak göğsünün sıcaklığı sırtıma baskı yaparken dik durmak için onları kilitlemek zorunda kalıyorum. Saçlarımı bir tarafa çekiyor ve burnunu boynumun kenarından geçirip derin derin içine çekiyor.

Çekirdeğim . "Lütfen.." Törpüledim.

"Lütfen ne, ufaklık?"

"Lütfen. İhtiyacım var-" Sözlerimin geri kalanı göğsümden fışkıran bir hıçkırık tarafından yutuldu.

Hiçbir uyarıda bulunmadan beni en yakın duvara yaslıyor ve elini kot pantolonumun ve külotumun içine, onun için zaten ağrımakta olduğum yere sokuyor. Parmakları ıslak merkezimde kolayca kayıyor. "Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle, Ophelia." Sesi alçak ve karanlık ve sıcak nefesi omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor.

"Sana ihtiyacım var," diye sızlanıyorum, kalçalarımı onun sert sikine karşı çalıştırıyorum, beni alması için çaresizce.

Hırlıyor ve ses vücudumdaki her hücreyi titreştiriyor. "Güzel, çünkü senin içinde olmak için bir saniye daha bekleyemem, agápi mou."

Kot pantolonum ve külotum ortadan yırtılmadan önce nefes almak için zar zor zamanım oluyor ve sonra onun etrafında ve kollarında dönüyorum, bacaklarım kalçalarına sarılıyor. İçime batıyor ve o çekilip tekrar tekrar içime girerken coşkuyla haykırıyorum. Hareketlerinde hiçbir incelik yok. Alay ya da şefkat yok. Acımasız ve gerekli. İki beden birbirlerinden ihtiyaçları olanı alıyor.

Parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum, kalçalarımı onun etrafında sıkarken sertçe çekiştiriyorum, bana sahip olduğu her şeyi verdiğini bilirken daha fazlasını istiyorum. Nefes alış verişlerimiz ağırlaşıyor, kalplerimiz göğsümüzde çılgınca çarpıyor. Ama yine de yetmiyor. Onu daha çok arzuluyorum. Daha derine. Daha hızlı.

Alnını benimkine yaslıyor, nefeslerimiz birbirine karışıyor. "Bunu ne kadar özlediğimi bilemezsin. En karanlık anlarımda aklımı başımda tutan tek şey buydu."

"O zaman göster bana, Alexandros."

Hırçın hırıltısı omurgamda zevk sıçramalarına yol açıyor. Sanırım onun içinde daha önce hiç deneyimlemediğim bir şeyi uyandırmış olabilirim ve bunun için buradayım.

CHAPTER
TWEKTY-9KE

ALEXANDROS

S Nasıl o? Ne istediği hakkında hiçbir fikri yok. Şu anda ona olan duygularımın derinliğini gösterirsem, kesinlikle onu ikiye bölerim.

"Sana göstermek mi?" İçimdeki vahşi canavar bu sözleri hırıldayarak söylüyor. Başını sallıyor, yanakları pembe pembe kızarmış ve dudakları dişlerinin arasına sıkışmış.

Yere çöküyorum, onu serin mermerin üzerine yatırırken bacakları hâlâ bana sarılı. Ona daha fazla özen göstermeliyim ama yapamıyorum. İçimde yanan ihtiyacı doyumak için onun içine yeterince giremiyorum. Yine de deneyeceğim.

İçine gömülüyorum ve vücudumun her yerinde kemik derinliğinde bir tatmin ortaya çıkarken onun adını haykırıyorum. Her itişte daha derine ve daha sert sürüyorum. Kan damarlarımda gürlüyor, başım dönüyor. Çılgınca, pençeleyen bir ihtiyaçla deliriyorum.

Onu sabit tutarken parmaklarım kıcının ve kalçalarının esnek etine giriyor ve her milimetremi tekrar tekrar almasını sağlıyor.

Adımı inletmesi hiç zaman almıyor, daracık amcığı sikimi ölümcül bir şekilde sıkıyor, sanki o da benim serbest bırakılmamı istemiyor gibi. Onu bu dünyada geçirdiğim uzun yıllar boyunca kimseyi sikmediğimi hatırladığım kadar sert sikiyorum. Ve duvarları etrafımda çırpınana ve adımı göklere haykırana kadar ona kızılmaya devam ediyorum. Onun doruk noktası benimkini tetikliyor, dar amını döllerimle doldururken ruhumu parçalıyor.

Nefes nefese kalıyoruz ve burnumu köprücük kemiğinden çenesine kadar gezdiriyorum. Orgazm olmama rağmen kokusu ağzımı sulandırıyor ve hem dişlerim hem de sikim ağrımaya devam ediyor. Onun kanını tatma arzusu

Yoğun ve karşı koymak için yıllarca özenle hazırladığım kendimi tutmam gerekiyor. Gücüm geri geldi ve artık onun zehirli damarlarından yudumlamak bana en az zararı verir. Ancak Giorgios'un nerede olduğu ve niyeti bilinmediği sürece, onun için bir tehlike oluşturuyor. Lucian'ın tüm bu olaylardaki rolünün belirsizliğinden bahsetmiyorum bile. Beni herhangi bir şekilde zayıflatacak herhangi bir şey yapmak pervasızlık olur.

Ophelia inliyor ve güzel vücudu titriyor. Kanını tatmak için can atsam da, yakında en sevdiğim diğer parçasını da tadarak kendimi teselli edeceğim. Bu da bana şunu hatırlatıyor.

"Sana biraz yiyecek getirmeliyiz ufaklık. Eminim kilerde sana yiyecek bir şeyler bulabiliriz."

Başını sallar. "Aç değilim." Sesi bir fısıltıdan biraz daha fazla.

Nabızı titriyor. Zayıflamış görünüyor ve ona duyduğum arzunun karar verme sürecimi gölgelemesine izin veremem. "En son ne zaman yemek yedin?"

"Bilmiyorum. Uzun zaman oldu. Ama şu anda yemek yemeyi düşünemiyorum bile."

Kalbi göğsünde düzensiz bir şekilde atıyor, tüm vücudu titriyor. "Neden titriyorsun küçüğüm?" Zihnini okuyabilsem ve duygularını hissedebilsem de, bağ sayesinde her şeyi hissedememekten nefret ediyorum ve bu bağın tekrar yerine oturması için can atıyorum.

"I ..." Sert bir nefes çekiyor ve yanağından süzülen gözyaşı dudağının dolgun kıvrımına geliyor. Ben yalayamadan o yalıyor. "Senin ... olduğunu sanıyordum ve şimdi buradasın ... ve ben ..." Gözlerini sıkıca kapatıyor ve kafasından geçen sayısız düşünceyi ve keşkeleri bilmek ya da kaybımın acısının hala kemiklerine yapıştığını hissetmek için aramızdaki bağa ihtiyacım yok. Beni canlı bulmanın, beni burada, ona yaslanmış halde görmenin verdiği derin rahatlama ve sevinç duygusu o kadar yoğun ki tadını alabiliyorum. Ben gerçeğim, her ne kadar bunun gerçek olduğuna kendini tam olarak inandıramasa da. Aynı duygular beni de boğmakla tehdit ediyor, ama benim için yaygın olan duygu katıksız bir sevinç - burada onunla birlikteyim ve çocuklarım güvende.

Son dört haftanın tüm ıstırapı -Giorgios'un ihaneti, Ophelia'nın Lucian hakkındaki ifşaatları- şimdi kollarımda olduğu için şey önemsiz kalıyor. Pantolonumu bağlayıp onu kucağıma alıyorum ve açık planlı oturma alanından geçirerek evin arka tarafındaki yatak odalarından birine götürüp kral boy yatağın kenarına yatırıyorum.

Dizlerim serin mermer zemine çarpıyor ve ellerimi hâlâ yırtık kot pantolonunun içinde olan kalçalarından aşağı kaydırarak botlarına ulaşıp onları çözmeye başlıyorum. "Seni daha önce kot pantolonla gördüğümü hiç sanmıyorum küçüğüm."

"Daha kullanışlılar, değil mi?"

Dudaklarım sırtarak seğiriyor. "Sanırım bu tamamen ne yaptığınıza bağlı."

O da gülümsüyor ama bu gülümseme çabucak kayboluyor ve yerini gözlerinde görmeye dayanamadığım bir hüzne bırakıyor. "Eteklerim artık pratik gelmiyordu. Her şeye hazırlıklı olmamız gerektiğini hissediyordum..." Son birkaç haftayı nerede geçirdiğinin hatırlatılması, içimde derin bir öfke kuyusunun açılmasına ve beni bütünüyle yutmakla tehdit etmesine neden oluyor.

Parmak uçlarını yanağımda gezdiriyor ve tenimde titreyen bir sıcaklık izi bırakıyor. "Seni çok özledim."

Kardeşimle ilgili düşüncelerimi şimdilik bir kenara itiyorum, çünkü Ophelia dikkatimin her bir parçasını hak ediyor. "Ve ben de seni, küçüğüm." Ayağını kalçama koyduktan sonra botlarının bağlarını çözmeye devam ediyorum.

"Orada ne yapıyorsun?" diye soruyor.

Keskin bir çekişle bir botu çorabıyla birlikte çıkarıyorum, sonra diğerine başlıyorum. "Ne, ayaklarının dibinde diz çökmekten mi bahsediyorsun?"

Kirpiklerini kırıştırıyor. "Evet."

İkinci ayakkabısını ve çorabını da çıkardıktan sonra bacağını kaldırıp bileğine bir öpücük konduruyorum. "Dünyada benim için bundan daha uygun bir yer yok, agápi mou." Ellerimi tekrar kalçalarında gezdiriyorum ve kot pantolonunun ve külotunun yırtık kumaşını bacaklarından aşağı çekip atıyorum. "Ve dünyada olmayı tercih edeceğim hiçbir yer yok." Onun kokusu her geçen saniye daha da güçleniyor ve sikim ağrıyor, ikimizden başka hiçbir şey kalmayana kadar kendimi tekrar içine gömmem için beni zorluyor. Omuzlarımla kalçalarını ayırmaya zorluyorum ve bir elimle boğazını sıkarak onu yatağa uzanmaya itiyorum.

"Ayrı kaldığımız her günün her saniyesinde seni düşündüm." Burnumu kalçasının iç kısmında gezdiriyorum, derin derin içime çekiyorum ve kokusunun içime dolmasına izin veriyorum, ta ki kokusu tüm duyularımı kaplayana ve ağzım onu tatmak için sulanana kadar. Benim için sızlanıyor, sesi çaresizlikle dolu. Ama bunun her anının, her milisaniyesinin tadını çıkarmalıyım. "Sırılsıklam olmuşsun ufaklık."

"Çünkü sana ihtiyacım var. Lütfen!"

"Ve bana sahip olacaksın." Dilimin ucunu onun damlayan ıslak merkezinin uzunluğu boyunca gezdiriyorum ve dilimi kaplayan tatlı uyarılması, içimdeki canavarın dişlerini kırmasına neden oluyor, serbest bırakılmak ve onu tamamen yutmak için açlıktan ölüyor. "Ama sana sahip olmadan önce değil."

Ağzımla buluşmak için kalçalarını kaldırıyor, yüksek sesli, sınırsız inlemeleri odada yankılanıyor. Bir elimi boğazında, nabzının parmaklarıma değdiği yerde tutarken, diğer elimle kalçasını yatağa bastırıyorum ve yiyebilmem için onu iyice açık tutuyorum. Ve sanki bu dünyada beni ayakta tutabilecek tek şey oymuş gibi yiyorum. Tatlı suları hayat veren nektar gibi, yalayıp emerken ve ısırılmamak için kendimi zor tutarken dilimi kendi salgımla birlikte kaplıyor.

"Alexandros." Adım dudaklarından tatmin olmuş bir iniltiyle dökülüyor ve bu ses beni onun için daha da vahşileştiriyor. Adımı bir kez daha coşkuyla haykırmasını sağlamak için daha çaresizim. Benim için tekrar boşaldığında, bu yüksek sesli, yaşamı onaylayan ve lezzetli bir ses oluyor. Döktüğü her damlayı kucaklıyorum, tadının beni boğmasına izin veriyorum. Başım dönüyor. Sikim iki bin yıldan fazla süredir hiç yaşamadığım bir ihtiyaçla ağlıyor. Ophelia Hart benim bağımlılığım. Benim mahvoluşum ve kurtuluşum.

Dilimi dudaklarımdan üzerinde gezdirip tadını çıkarıyorum. Bacakları hala titrerken ve orgazmının endorfinlerini sürerken, kapüşonunu ve sütyenini çıkarıp tüm güzel vücudunu bana gösteriyorum.

Parmak uçlarımı dolgun göğüslerinde, kaburgalarında ve kalçalarının kıvrımlarında gezdiriyor, vücudunun bana verdiği tepkinin tadını çıkarıyorum. Kendini dokunuşuma bıraktığında meme uçları büzüşüyor.

"Sana defalarca enfes olduğunu söyledim, agápi mou, ama senin güzelliğini tam olarak ifade edebileceğimi sanmıyorum. Sen sadece ..." Karnının alt kısmına tek bir öpücük konduruyorum. "Mükemmel."

Memnun bir şekilde iç geçiriyor. "Beni gururlandırıyorsunuz, efendim."

Efendim. Bu kelime derin bir hırıltı çıkarıyor, kemiklerimi gümbürdeten ve onu ürperten bir hırıltı. Nazik bakımların zamanı geçti. gelen her şekilde onu geri kazanmalıyım. Eğer dişlerimle ona zarar , o zaman izimi bırakmanın başka yollarını düşüneceğim.

"Bana efendim demen konusunda seni uyarmıştım, Ophelia." Başı yastığa yaslanana kadar onu yatakta yukarı itiyorum ve üzerine sürünüyorum. "Bu bende sana çok kötü şeyler yapma isteği uyandırıyor."

Derin, hırıltılı bir nefes çekerken meme uçları göğsüme geliyor. Gözbebekleri o kadar büyümüştü ki, gözlerinin canlı mavisini gizliyorlardı.

İrisler. Yemin ederim bir adam o gözlere yeterince uzun süre bakarsa kendini sonsuza dek kaybedebilir. "Bana kötü şeyler yapmanız hoşuma gidiyor, efendim."

Kahretsin, onu ısırmak istiyorum. Dişlerimi onun etine batırmak ve lezzetli kanının içimi doldurmasını istiyorum. Onun özülle dolmak istiyorum. Onun gücüyle. Sadece onunla. Onun beni tükettiği gibi ben de onu tüketmek istiyorum. Elini sırtımda gezdiriyor, tırnakları hafifçe derimi çiziyor. Başımı arkaya atıyorum, boğazımdan yüksek sesli, sinirli bir inilti kopuyor. Bir saniye daha bekleyemem.

Pantolonumun kemerini keskin bir çekişle yırtarak açıyorum ve sikimi kumaşın sınırlarından kurtarıyorum. Bu, sürekli zonklayan ağrıyı biraz olsun dindiriyor. Ancak bir saniye sonra yumuşak bir vuruşla içine daldığımda, vücudum hem rahatlama hem de coşkunun ezici, zihin değıştiren hisleriyle dolup taşıyor. Hareketlerimi sabit tutuyorum, duyguların üzerimden ve içimden akıp gitmesine izin verirken onun içinde derinlerde kalıyorum. Bu bağlantının her anının tadını, daha önce yapamadığım bir şekilde, onun içinde olmak için çaresizliğim tarafından çok fazla yönlendirildiğimde çıkarıyorum. Şimdi bile, kaslarım içimde akan ihtiyacın gücüyle titreşiyor. "Oh, Tanrım." Tırnakları sırtımı tekrar tırmıklıyor, bu sefer daha sert, hala iyileşmekte olan derimi deliyor, ama bağlantımızın coşkusunda herhangi bir acıyı fark edemeyecek kadar kaybolmuş durumdayım. Sırtımdaki açıklığa erimiş gümüş dökebilirdi. Şu anda yaram var ve umurumda değıl.

Alnımı onunkine yaslıyorum ve kalbimin hızını keseceğini umduğum derin bir nefes çekiyorum. "Ophelia. Sen. Her şeyimsin. Her şeysin."

Herkülvari bir çabayla, geri çekilmeden önce ondan çıkan muhtaç iniltinin tadını çıkararak çekiyorum. Kasları etrafımda sıkışıyor, şaftımın etrafında dalgalanıyor ve tepemden precum sağıyor. Ve tekrar içine girmek için her çekişimde, amı beni eskisinden daha sıkı tutuyor. Gözlerimi kapatıp yaklaşan salıverilmemi engellemeye çalışıyorum ama faydası yok. Benim tatlı küçük elementim bana ne yaptığını çok iyi biliyor. Bacaklarını belime doluyor ve gözlerimin içine bakıyor. Ve bana beni sevdiğini söylediğinde, çözülüyorum.

Adını haykırarak bir kez daha içine boşalıyorum, dölleri damlayana kadar dar kanalını dolduruyorum.

"Bu harikaydı," dedi pantolonu.

Dudaklarına sahiplenici bir öpücük konduruyorum. "Ve seninle işim henüz bitmedi, küçüğüm."

Gözleri büyüdü. "Biraz dinlenmen gerekmiyor mu?"

"Cehennemdeyken dinlenmek için zamanım olacak."

Gözleri acıyla parlıyor ve onu tekrar öpüyorum. "Bu çok, çok uzun bir zaman sonra olacak. Dünya tozdan başka bir şey olmadığında. Ama o zamana kadar bir daha asla uyuyamayabilirim, çünkü mümkün olan her saniyeyi senin içinde geçirmek istiyorum."

Cevap veremeden onu ters çeviriyorum ve kıkırdamasına neden olacak şekilde kıkırına sert bir şaplak atıyorum. Ses çok saf ve neşe dolu.

"Sana olan arzum beni çılgına çevirdi, Ophelia Hart." Kalçalarını tutarak kıkırını havaya kaldırıyorum ve tekrar içine giriyorum, önceki iki doruk noktamdan sonra sikimdeki ağrı biraz bile azalmadı. Ona doyacağımdan hiç emin değilim.

Onu tekrar becerirken zevk dolu çığlıkları yüzünün altındaki yastık tarafından boğuluyor. Ve tekrar. İşte böyle. Bana binerken. Bacakları omuzlarımdan üzerinde. Sonra, sonunda, ben gözlerinin içine bakarken bacakları belime sıkıca kilitlendi.

Beni tekrar bir araya getirmeden önce tamamen çözüyor. Yatağa yığılana kadar tekrar tekrar, ikimiz de nefes nefese kalıyoruz ve yorgunlukla savaşıyoruz. Çocuklar neredeyse geldi ve şimdilik yeterince doydum.

Şimdilik.

CHAPTER TWEKTY-TWO

AXL

O Phelia haklıydı, bir ejderhaya binmek sandığınızdan çok daha rahattır. beklemek o için olmak. Ve Buna rağmen Biz yapamam Elpis ile telepatik olarak iletişim kurabiliyoruz, eşinden çok daha az huysuz görünüyor. Ophelia sayesinde, Elpis'ten ne kadar uzakta olduğumuza dair güncellemeler alabiliyoruz.

Venezuela.

Neredeyse geldin. Kızımın heyecanlı sesi düşüncelerime sızıyor. Birkaç saattir sessizdi ve duygularının bloke olduğunu hissettim. Bunu yapan o muydu yoksa profesör müydü, bilmiyorum ama hepimiz zamanı *yeniden bağ kurarak* geçirdiklerini biliyoruz. Ondan haftalardır uzak olsaydım ben de aynen böyle yapardım. Ve ona bağımlı olmasaydım bile, vampirler böyledir. Bizler fiziksel yaratıklarız.

Seni görmek için sabırsızlanıyorum

prendes. Seni özledik, Cupcake.

Kesinlikle öyle, diye ekliyor Malachi. Alexandros iyi mi?

Onun tatlı kahkahası zihnimde yankılanıyor ve bu bulaşıcı sesi duymayalı çok uzun zaman oldu. Elbette, son birkaç haftadır ara sıra kıkırdamalar oldu, ancak bu özel ses ne yazık ki ve şaşırtıcı olmayan bir şekilde yoktu. *Gerçekten iyi gidiyor. Yine de beni ısıramadığı için kızgın. Sanırım şu anda mavi gelinciği dünyadan silmek için bir plan üzerinde çalışıyor.*

Eminim öyledir. Onun sinirli homurdanmalarını hayal beni gülümsetiyor ama bu konuşmayı onunla paylaşmamanın tuhaflığı gülümsememi siliyor. O

İki yüz yılı aşkın bir süredir kafamın içindeydi ve onun orada olmasını düşündüğümünden daha fazla özlüyorum.

Sıcak, yumuşak ve çıplak mısın, Cupcake? Çünkü yakında oraya vardığımızda seni böyle bulmayı umuyorum.

Yine gülüyor. Güliyorum. Ve bu yatak çok büyük. Hepimiz sığarız.

Xavier homurdanıyor, Malachi ise uyku düzenimizden duyduğu memnuniyeti homurdanarak dile getiriyor. İkisini de görmek için sabırsızlanıyorum. Son birkaç haftadır yaşadığımız onca şeyden sonra, yeniden bir arada olmak gerçek olamayacak kadar iyi hissettiriyor. Yol boyunca bir şeylerin ters gideceğine ikna olmuşum ve ikisiyle birlikte olup onlara dokunana kadar aksini düşünmeyeceğim.

Elpis'e rahat uçuşu için TEŞEKKÜR EDİYORUZ, ancak iniş kesinlikle öyle değildi - hepimiz kuyruğunun arkasından aşağı yuvarlanmadığımızdan emin olmak için boynuzlarına tutunmak zorunda kaldık. İçimden bir ses onun tam bir ejderha olduğunu ve bunu bilerek yaptığını söylüyor.

Minnettarlık sözlerimizi anlayıp anlamadığını bilmiyorum ama Anikêtos'a katılmadan önce kızgın turuncu gözlerini bize kırıştırıyor. Biz inişe geçtiğimizde o dinleniyordu, devasa formu kumsalın yarısını kaplıyordu.

Eve adımıımızı atar atmaz ikisinin de kokusu etrafımı sarıyor ve buraya daha önce hiç gelmemiş olmama rağmen sanki eve gelmişiz gibi hissediyorum.

Malachi ve Xavier'in rahatlama ve mutlulukları benimkilere karışıyor ve kalp atışlarının sesini takip ederek koridorda gizlice ilerlerken üçümüzün de yüzünde aptalca bir sırıtiş beliriyor. Sanki onlara gizlice yaklaşma şansımız varmış gibi. Ama yatak odasına ulaştığımızda ve elimi kapıya koyduğumda, başka bir duygu beni vuruyor -korku.

Alexandros ile ilişkim derin ve derindir, ancak bunun asla sıcak olarak tanımlanabileceğini sanmıyorum. Ona olan saygım köklü bir sadakatten ve aile duygusundan kaynaklanıyor. Ama bu odaya girdiğimde onu ne kadar özlediğimi gizleyemezsem bana aptalca inanır mı? Hayatımdaki yokluğu ruhumdan bir parça kopmuş gibi hissettirdi. O gidince öleceğime inandığım için değil, yaşamak için daha az nedenim olduğunu hissettiğim için. Alexandros Drakos

Onu ne kadar özlediğimi, onu ne kadar sevdiğimi ve bunu bilmesine hazır olduğumu sanmıyorum.

Malachi elini enseme koydu. *Seni reddetmeyecek.* Boğazımı tıkayan endişeyi yutkunarak bastırıyorum.

Malachi devam ediyor. *İkinizin buna gerçekten inanmadığınızı biliyorum ama bizim ona olduğu kadar onun da bize ihtiyacı var.*

Bu konuda haklı olduğundan emin değilim, Kai, diyor Xavier homurdanarak, kendi güvensizliğini gizlemeye çalışıyor ama başaramıyor.

Bunu daha fazla tartışacak vaktimiz kalmadı çünkü kapı açıldı ve tam karşımızda duruyordu. İrkildim. Aramızda bir bağ yok ama o bağ olmadan da zihin okuyabiliyor. Bir bağ aşılabilir, ama o kadar güçlü ki, söylediğimiz her şeyi duyup duymadığını merak etmekten kendimi alamıyorum. Eminim şu anda bunu duyuyordur. O yüzden kapa çenenin Axl!

Kapıyı daha geniş açtı ve bizi içeri çağırdı. "Sizi görmek güzel çocuklar." Sesi sakini ve kararlı, yüzü duygusuz. O zaman bir değişiklik yok.

O kapıyı kapatırken yanından geçip odanın kenarında duruyoruz, üçümüz de garip ve kararsızız. Ona deli gibi sarılmak istiyorum ama doğası gereği sarılmayı sevmiyor ve denersem taşaklarına tekme atma ihtimali çok yüksek.

Ophelia yatağın ortasında diz çökmüş, ellerini çırpıyor ve bizi görünce çılgın atıyor. Kızımız için şükürler olsun. Dikkatimi ona veriyorum ve her şey daha iyi hissettiriyor. Ama ona katılmadan Alexandros yolumuzu kesiyor, heybetli varlığı bir adım daha yaklaşmamızı engellemeye yetiyor.

Yutkunuyorum. Xavier ve Malachi'nin kalp atışları .

Alexandros boğazını temizler. "Sizi özledim çocuklar." Gözleri aramızda geziniyor. "Hepinizi." Ve sonra beklediğim son şeyi yaptı. *Bize sarıldı.* Bir kolunu benim boynuma, diğerini Xavier'inkine doladı ve Malachi'yi ikimizin arasına sıkıştırdı. Ellerini Malachi'nin omuzlarına koydu. "Bana inandığın için teşekkür ederim. Beni kurtardığın için. Ophelia bana Giorgios'un nakil yapamayacağından emin olmak için geride kaldığını söyledi. Hayatınızı kurtarabileceğini düşündüğünüzde bile size efendilik etmesine nasıl izin vermediğinizi."

Oh, kahretsin. Ağlayacağım.

Xavier burnunu çekiyor. Çoktan pes mi etti? "Önemli bir şey değildi."

"Hayır." Alexandros'un sesi sert. "Her şeydi." Sonra dudaklarını kulağıma bastırdı. "Sence gerçekten de senin taşaklarını

Bana sarılıyor musun?"

Omuz silkiyorum. "Seni okumak biraz zor." Bir kahkaha atıyor.

Bizimle tekrar bağ kuracak mısın? Bu soruyu düşünmekten kendimi alamıyorum ama o sadece her birimizin başının üstüne bir öpücük konduruyor.

"Geç oldu. Hepimiz yorgunuz. Ophelia seni bekliyor. Fırsatımız varken hepimiz dinlenmeliyiz. Anikêtos ve Elpis nöbet tutacak."

Omzunun üzerinden geniş yatağa ve içindeki kızıma bakıyorum, bizi beklerken güneşten daha parlak gülümsüyor. Ophelia'nın beklediğini söyledi, bu bize katılmayacağı anlamına mı geliyor?

"Bu gece ondan ya da sizden bir dakika bile ayrı kalacağımı düşünüyorsanız, çok yanılıyorsunuz." Alçak hırıltısı omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor.

"Siktir," diye mırıldanıyor Xavier, arzusu tavan yapıyor. Efendimize karşı hiçbir zaman böyle duygular beslemedim; o her zaman benim ya da Malachi'nin onu bu şekilde göremeyeceği kadar büyük bir baba figürü oldu. Ama Xavier'in onunla ilişkisi başından beri farklıydı ve bu duyguları her gün gömmenin ona ne kadar pahalıya mal olduğunu biliyorum.

Kolumu beline doluyor ve kalçasını güven verici bir şekilde sıkıyorum. Sonra hepimiz kıyafetlerimizi çıkarıp Ophelia'yla birlikte yatağa giriyoruz. Neredeyse bir aydır onsuz olduğu düşünülürse, Alexandros'un onun yanındaki boşluklardan birini almasına şaşırıyorum. Malachi onun diğer yanına, Xavier ve ben de onun yanına uzanıyoruz, hepimiz kızımızın üzerinde bir elimiz olduğundan emin oluyoruz.

Elpis'teki yolculuğumuz hakkında en az iki düzine soru soruyor. Anikêtos'un hayal ettiğinden çok daha sıcak ve sevimli olduğunu söylediğinde Alexandros neredeyse kahkahalara boğuluyor.

Günlerin en uzununu oldu. Ayların en uzununu. Giorgios'un evinde hiç iyi uyuyamadım. Her zaman tetikteydim. Hepimiz aynı yerdeyken -ve dışarıda iki ejderha varken- Montridge'den ayrıldığımızdan beri ilk kez kendimi güvende hissediyorum. Uyku beni ağır battaniyesinin ağırlığı altına çekmekle tehdit ediyor. "Artık dinlenmeliyiz." Alexandros'un emredici sesi hepimizi heveslendiriyor.

itaat etmek için. Elimi Ophelia'nın kalçasına koyuyorum ve Kai'ninki benimkinin yanına, Xavier'inki diğer tarafa, profesörünki de hepsinin üstüne geliyor. Ve işte böyle uykuya dalıyoruz; hepimiz birbirimize dokunuyoruz ve sonunda kendimizi yeniden bütün hissediyoruz.

CHAPTER
TWEKTY-THREE

ALEXANDROS

A Karanlık, çökük göz çukurları ve kan damlayan siyah dişleri olan yüz üzerimde beliriyor ve beni uykumdan uyandırıyor. Ophelia! Karanlıkta ona uzanıyorum ve gitmiş olduğunu görüyorum. Hepsi gitmiş. Yüzü Daha yakın. Lucian? Giorgios? Kafasını koparırdım ama iliklerime kadar işleyen korku beni felç ediyor.

Sıcak parmak uçları elimin arkasında geziniyor ve gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Odanın karanlığa gömüldüğünü, Ophelia'nın uyuyan halinin hâlâ yanıma kıvrılmış olduğunu, Malachi, Axl ve Xavier'in de onun yanında olduğunu görüyorum. Xavier'in parmakları elimin arkasında geziniyor ve ben onu durdurmak için hiçbir hamle yapmıyorum. Düzenli nefes alış veriş bana hâlâ uyuduğunu söylüyor. En savunmasız olduğu anda benim dokunuşuma ihtiyaç duyması göğsümde bir sıcaklık yaratıyor.

Yakınlıkları ve sabit kalp atışları, tutsaklıkta başardığım azıcık uykuya musallat olan kâbusun kalıntılarını kovmaya yetiyor. Gümüş kafesimde kilitli kaldığım, onlara ulaşamadığım, onları rahatlatamadığım ve koruyamadığım süre boyunca neler çektiklerini merak etmekten kendimi alamıyorum.

Giorgios'un ihanetinin acısı, oğlumu bulma bahanesiyle beni Korint'e çektiği günden beri daha da keskinleşti. Ve o zamandan beri yaptıklarının ortaya çıkardığı soruların sayısı ve zorluğu da arttı. Giorgios niyetini benden nasıl gizleyebildi? Kardeşim olduğu ona her zaman bir ölçüde mahremiyet sağladığım doğru olsa da, yine de eylemlerinde bazı hileleri tespit edebilmeliydim. Açık olan şu ki, onun güçleri

bildiğimden daha büyük. Zihninin yeteneklerinin gerçek boyutunu bunca yıldır kendine sakladı.

Tarikat'ın güvenilir bir şifacısı olan ve daha önce hiçbir kavgam olmayan Nazeel Danraath'ı planında ona yardım etmesi için nasıl kandırabildi? Merhametine kaldığımda neden beni basitçe öldürmedi? Bunun yerine beni bir kafese kilitleti. Neden Ophelia'yı ve çocuklarımı aldı? Ve tüm bunların sonundaki amacı neydi? Benim düşüşümün tarihimizde belirleyici bir an olacağından bahsetti. Kendisinin kumdaki çizginin doğru tarafında olduğuna mı inanıyor?

Ophelia kıpırdanıyor. Kanı derisinin altında uğulduyor ve dişlerim uzuyor. Onları yumuşak etine batırmayı ve kanının tatlı ambrosia'sını yudumlamayı ne kadar çok istiyorum. Ya da belki de onu uyandırmak için dar ve ıslak bedenine girip amının sıcaklığının kafamdaki soruları uzaklaştırmasına izin verebilirim.

Pembe dudakları ayrılıyor ve küçük bir inilti çıkarıyor, bu da şaftımda oluşan ağrıyı yatıştırmak için hiçbir şey yapmıyor. Ama onu almak ne kadar tatmin edici olsa da, dinlenmeye ihtiyacı var. Ve benim de bir şeylerin cevabına ihtiyacım var. Herhangi bir şeye.

Gözlerimi kapatıyorum ve dudaklarımı başının üstüne koyuyorum. Saçlarını kaplayan her zamanki şeker kokusunun yerine baharatlı bir zencefil aroması var ve rutinindeki en basit değişikliğin bile kardeşim tarafından ona dayatılmış olmasından nefret ediyorum.

Kendime bedeni yerine zihnine girme izni veriyorum ve son birkaç haftanın anılarını tarıyorum. Bu onun mahremiyetine bir saldırı değil. O bana ait ve onun hakkında keşfedebileceğim hiçbir şey bunu değiştiremez. Bulabileceğim şeylere karşı kendimi çelikleştiriyorum. Onu ısırmadığından ya da ona zorla sahip olmadığından emin olsam da, Anikêtos'un yardımını istemesi için başka hangi dehşetleri yaşatmış olabileceği ve dahası ejderhanın bunu kabul etmesine neyin sebep olduğu konusunda temkinliyim.

Bağımızın koptuğu güne geri dönüyorum ve onun acısını kendi acımmış gibi hissediyorum. Gözümün kenarından bir damla yaş süzülüyor ve buna ikinci kez katlanamayarak hızla yoluma devam ediyorum. Giorgios'u onlara Lucian'ın ellerinde öldüğümü anlatırken buluyorum, Giorgios onları kalesine gitmeye ikna ediyor, onları hapsediyor, oğullarımı hasta etmek için onu mavi haşhaşla zehirliyor. Umutsuzluklarını hissediyorum. İstiraplarını. Çaresizliklerini. Bana olan sadakatlerini. Sevgilerini.

Her yeni anı, içimde kaynayan öfke cehennemine daha fazla yakıt ekliyor. Ama beni bundan sonra olacıklara hazırlayabilecek hiçbir şey yok:

Kader arkadaşları arasındaki bağı koparmak için yapılan arkaik ritüeli keşfettiğinde yaşadığı dehşet. Giorgios'un planladığı şey bu muydu? Anılarından anladığına göre, bunu inkâr etmek ya da doğrulamak için onunla hiç yüzleşmemişti ama niyetinin bu olduğuna inanıyordu ki bu da vücudunun her hücrelerini yakıp kavuran, içgüdüsel bir öfkenin ruhuma kazınması için yeterliydi. Onu benden alacağını. Kendini ona zorla kabul ettirecekti. Onu hain tohumuyla dolduracaktı. Elim saçlarında bir yumruk haline geldi. İnliyor, bu da tutuşumu gevşetmemi neden oluyor. Dışlerimi öyle vahşice birbirine geçiriyorum ki, ağzımda toza dönüşmemeleri küçük bir mucize.

Öfkem ihanete uğramışlık hissim öyle büyük ki, dışarı çıkıp Anikêtos'un sırtına atlayıp hain yılan kardeşimin izini sürmeyi düşünüyorum. Böylece boğazını parçalayabilir ve kafasını koparmadan önce ona kendi dilini yedirebilirim.

Ama... beni daha yeni bulmuşken onları terk edemem. Kalbim ve ruhum hayatta kalamaz. Kendimi onlardan ayırmak için gereken irade toplayamam. Şimdi olmaz.

Alexandros mu? Oğlum mu? Bu gerçekten sen misin? Gözlerimi kapatıp kendi aptallığıma lanet ediyorum. Ophelia'nın zihnine erişmek için bu kadar çok konsantrasyon kullanmak şüphesiz savunmamı yeterince düşürmüştü ki babam varlığını hissedebildi. Giorgios ve Nazeel'in gerçekleştirdiği ayın sırasında aramızdaki bağ da kopmuş olsa da, duvarlarım yerinde olmadan zihni benimkini buldu. Bu da beni aradığı anlamına geliyor olmalı.

Evet, benim.

Ama vefatını hissettim. Giorgios bana-

Öfke bir kez daha göğsümde alevlendi. *Görünüşe göre ölümümle ilgili söylentiler fazlasıyla abartılmış baba.*

Oğlum. Sadece tek bir kelime söylüyor ama yüzyıllardır ondan hissetmediğim bir duygu derinliği taşıyor. Daha iyi bilmesem, hayatta olduğumu keşfederek rahatladığını söyledim. Belki de öyledir. Drakos Hanesi'ne karşı aile görevlerimi her zaman şikâyet etmeden yerine getirdim. *Giorgios neden bana yalan söyledi? Ses tonuna öfke karışıyor. Bana Lucian'ın hayatta olduğunu söyledi. Senin kelleni aldığını. Neden, Alexandros? Sen ve o beni isteyerek mi kandırdınız? Benden sakladığın şey bu muydu?*

Giorgios ikimizi de kandırdı.

Ama neden? Bağımız nasıl koptu? Böyle bir başarıyı gerektirecek büyü ... Böyle bir güce kim sahip?

Ona olan kızgınlığım asla yüzeyden uzak değil. *Endişelendiğin tek şey bu mu? Büyük Vasilis Drakos'tan daha güçlü kim olabilir?*

Ses tonuna dikkat et, diye bağıyor.

Derin bir nefes alıp gözlerimi kapatıyorum ve kendimi her zamanki sakinliğime kanalizasyonla etmeye zorluyorum. *Yorgunum ve aradığınız cevaplara sahip değilim. Onları kendim öğrenmeyi çok isterdim.*

Lucian gerçekten yaşıyor mu?

Artık gerçeği inkar etmenin bir anlamı yok. *Evet.*

O zaman onun kökünü kazımalı ve suçlarının bedelini ödetmeliyiz, Alexandros.

Onu bulmak ve sırlarını ortaya çıkarmak niyetindeyim, ancak bunu yapmak için babamla işbirliği yapmaya niyetim yok. Giorgios'la işbirliği içinde olup olmadığı şu an için bilinmiyor, ancak onun için hiçbir şeyi göz ardı edemem. Kardeşimin ona Ophelia'nın varlığından bahsetmiş olması ve onu ele geçirmek için ortak bir plan yapmış olmaları mümkün. Onu çiftleştirip elementai ve vampirlerden oluşan bir ordu kurmak için. *Belki de tek kardeşine ihanet eden kendi oğlunu bulmaya odaklanmalı ve benimkiyle uğraşmayı bana bırakmalısın.*

Onunla zamanında ilgileneceğim.

Ben de öyle. Bunu kendime saklıyorum ve zihnimi ona kapatıyorum. Birkaç dakikadan daha uzun süre içeri girmesine izin vermek çok tehlikeli. Onun güçleri de benimkiler kadar büyük.

Yakında bir gün, Giorgios'la yüzleşeceğim, ama bugün değil. Hatta yarın bile. Onlar sıcak, yumuşak ve benim onlara olduğum kadar bana muhtaçken değil. Şimdilik, gerçek ailemin sıcaklığında kozamda kalacağım. İhtiyacım olan tek aile.

CHAPTER
TWEKTY-FOUR

XAVIER

"O phelia burada değil." Daha önce yazı masasında bulduğum eskiz defterinden başımı kaldırıp bakıyorum. "O ve Malachi, Elpis ve Ani ile konuşuyorlar ve sonra biraz eğitim yapacaklar. Axl, Elpis'i almaya gitti. biraz yiyecek."

Yatak odasının kapısı yumuşak bir tıkırtıyla kapanıyor. "Biliyorum." Sesi, alçak ve derin, omurgam boyunca beklenmedik bir şeyin akıntısını gönderiyor.

Bir elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum. Kızgınlık ya da belki de hüsrân, derimin altında karıncalanıyor. "Bir şeye ihtiyacın var mı, Alexandros?"

Gözleri, ruhumun en derinlerine kadar işlediğine yemin edebileceğim keskin noktalara doğru daralıyor. "Bağımız koptu Xavier."

Omuz silkiyorum, bu gerçeğin fazlasıyla farkında olmama rağmen ilgisizmişim gibi davranıyorum. "Evet, biliyorum. Ne olmuş yani?"

Alt dudağını yalıyor. "Ben de bu sorunu düzeltmek için buradayım."

Boğazıma kalın bir endişe düğümü düğümleniyor ve onu yutuyorum. Hayatta kalmak için onun bağına ihtiyacımız olmadığını öğrendiğimizde, onu tekrar yerine koymak isteyip istemeyeceğinden emin değildim. Ama isteyeceğini umuyordum. "Bağımızı yeniden mi kuruyorsun?"

Başını sallıyor.

Nedenini sormadım. Zaten bana söyleyeceğini de sanmıyorum. "Burada mı? Şimdi mi?" Odanın etrafına bakıyor. "Aklında başka bir yer var mı?"

"Hayır." Üzerinde çalıştığım Giorgios'un dağ kalesi taslağına bakıyorum ve ense mi ovuşturuyorum.

Terliyorum. Nabzım iki kat hızlı atıyor. Hiç şüphesiz farkında olduğu bir gerçek.
"Ben sadece..."

"Önce Axl ya da Malachi'yi arayacağımı mı?"

Ya da bizi hiç aramayacağınızı. Bu düşünceyi dile getirmeye cesaret edemiyorum. "Evet."

Verdiği tek yanıt, anlamını çözemediğim sert bir kahkaha. Bana doğru yürüyor ve attığı her adım omurgamda bir başka sarsıntıya yol açıyor. "Bunun nasıl çalıştığını hatırlıyorsun, değil mi?"

Ellerimi kotuma siliyorum ve heyecanımı bastırmaya çalışıyorum. Bunca yıldan sonra üzerimde yarattığı etki utanç verici. "Aynı kanı paylaşıyoruz."

Başını sallıyor, kara gözleri yüzümü delip geçiyor.

Sandalyenin üzerinde beceriksizce kayıyorum ve ağırlığının dengesiz yayılımı altında ahşap gıcırıyor. "Yani benden beslenirken dilini mi keseceksin? İlk seferinde yaptığın gibi ve Ophelia ile yaptığımız gibi?"

Boynu çatlayana kadar başını iki yana sallıyor. "Ya da istersen beni ısırabilirsin."

Düşmemek için sandalyenin kenarlarından tutuyorum. İstersem mi? Evet, tercih ederim. Bilinçsizce dudaklarımı yalıyorum. Onu ısırma isteğimi dile getirmeyi reddediyorum.

Bir kaşını kaldırıyor. "Hâlâ aklını okuyabiliyorum, yavrum. Bağımız olmasa bile."

Kahretsin, onu düşüncelerimden uzaklaştırmayı unutmuşum, onun yanındayken bunu yapmaya o kadar alışık değilim ki. Boğazımı temizliyorum. "Daha önce seni ısırmama hiç izin vermemiştin."

"Beni ısırma mı istiyorsun, Xavier?"

Sandalyemi geriye itip ayağa kalkıyorum ve onunla yüz yüze geliyorum. Sıcak nefesi alnımın üzerinde tozlanıyor. "İstedığımı biliyorsun."

Başını yana eğerek boğazının dibindeki deriyi ortaya çıkarıyor. Kanı oradaki kalın damarda nabız gibi atıyor, dişlerimin açlık ve arzuyla sızlamasına neden oluyor. "Öyleyse yap."

Tırnaklarımı avuçlarıma batırıyorum, etime derin oluklar açıyorum, ellerimi ona sürersem ne yapacağımdan ve bunun sonucunda onun bana ne yapacağından korkuyorum. Erkeksi kokusu duyularımı doyuruyor ve dudaklarımı yalıyorum. Göğsümde bir hırıltı yuvarlanıyor.

Biraz daha yaklaşıyorum ve yüzümü boynuna yaklaştırıp burnumu teninin üzerinde gezdirerek içime çektiğimde bile uzaklaşmıyor. Kanı

beni çağırıyor ve ağzım onu tatmak için sulanıyor. Parmaklarını saçlarımın arasından geçiriyor. "Bunu kesinlikle değerlendirmelisin, yavrum."

Sesinde bir tehdit var gibi ama umurumda değil. Onu tatma beklentisi bile ağzımın suyunu akıtmaya yetiyor. Dişlerim derisini sıyrıyor ve bir nefes tıslıyor, sanki bir ısırık almam için bana meydan okurcasına başını daha da geriye eğiyor. Ve bunu ne kadar çok istiyorum. İki yüz yılı aşkın bir süredir bu anı sık sık düşündüm ama gerçeğe dönüşeceğini hayal etmeye cesaret edemedim. Çünkü Alexandros Drakos sirklerinin onu ısırmasına izin vermez. En sevmediğinin ısırmasına da izin vermez.

Ama işte buradayız. Gözlerimi kapatıyorum, koku ve tat alma duyularıma odaklanıyorum ve onun beni ele geçirmesine izin veriyorum. Dişlerim kendi nabızlarıyla zonkluyor. Ve onları onun lezzetli etine batırdığımda, zengin, bakırımsı kanı ağzıma dolmadan, dilimi, diş etlerimi, dişlerimi kaplamadan önce dişlerimin derisini delmesinin en tatmin edici patlaması oluyor. Açgözlülükle emiyorum ve onun gücü damarlarımdan akıyor, viral, güçlü ve yaşamı onaylayan. Kısa tırnakları kafa derime batıyor ve inliyor. Zevk ve arzu dolu bir sesle inliyor, sanki o da benim kadar zevk alıyormuş gibi. Bu imkansız olsa da çünkü bu *her şey demek*.

Ellerimi bir saniye daha kendime saklayamayarak boynunun arkasını avuçluyorum ve etini aç ağzıma bastırıyorum. Daha sert emiyorum, vahşi hissediyorum. Dizginlenmemiş. Aynı anda hem güçlü hem de güçsüz.

Sonra sert elleri göğsümdeydi ve beni itti. Sendeleterek geri çekildim, ağzımdan kanı damlıyordu. Sırtım duvara çarpmadan önce dudaklarımdan onu yalayarak geriye doğru birkaç adım daha atıyorum. Yüzündeki ifade öldürücü olmaktan başka bir şey değil ve bana dik dik bakarken kalbim göğsümde iki kez atıyor. "Sıra bende yavrum," diyor alçak sesle, tehditkâr bir hırıltıyla.

Aramızdaki hava gerginleşiyor ve eğer daha iyi bilmeseydim, niyetinin hiç de tehlikeli olmadığını söyledim. Ama... yüzündeki ifade düşündüğüm şey olamaz. Keşke aramızdaki bağ devam etseydi de onu biraz daha rahat anlayabilseydim, ama aramızdaki bağ tekrar sağlamlaştıracak kişi o olmalı. Gömleğinin düğmelerini açıyor, kaslı gövdesini santim santim ortaya çıkarıyor ve içime endorfin salgılatıyor. "Sana diğer çocuklardan farklı davrandığıma o kadar ikna olmuşsun ki Xavier?"

Yutkunuyorum, kanındaki güç damarlarımda öfkeyle dolaşırken kaslarım kaskatı kesiliyor. Her ne yapıyorsa bırakırsa diye kıpırdamaya korkuyorum.

yapmaya niyetli görünüyor. Cevap vermeme fırsat vermiyor, ağzım şu anda bir kelime oluşturabilecek durumda değil. "Ve bir açıdan, sanırım haklısın."

Biliyordum!

Gözleri tanımadığım bir şeyle parıldıyor. Ya da belki de çok iyi tanıyorum ama itiraf etmekten korkuyorum. Yanıldığımdan korkuyorum çünkü bunun ne olduğunu yanlış anlamışsam bu beni kırabilir. "Çünkü sen farklısın."

Tişörtünü çekiştirerek çıkarıyor ve bana doğru bir adım daha atarken yere düşmesine izin veriyor. Hava aşırı yüklü, titreşen enerji ve cinsel gerilimle yoğun. Kahretsin, bu konuda yanılıyorum. Sonradan inkar etse bile, benim onu istediğim kadar onun da beni istediğini biliyorum. Beni takip ediyor ve ben de onun istekli avıyım, o söyler söylemez boğazımı ve istediği diğer her şeyi sunmaya hazırım.

Dudaklarımı yalıyorum ve tadı tekrar ağzıma dolduğunda bir iniltiyi bastırıyorum. Sonunda sesimi bulmama yardımcı oluyor. "Nasıl farklı?"

Dilin ucunu dişlerinin üzerinde gezdiriyor. "Birçok vampir doğurduklarından beslenir ve onları becerir, ama ben..." Başını iki yana sallıyor. "Sanırım bir zamanlar sahip olduğum aileyi yeniden yaratmaya çalışmak istedim." Elleri kemerine gidiyor ve o kemerini çözerken gözlerim onu takip ediyor, dikkatle izliyorum. Pantolonunu açıyor ve sikim neredeyse boxerımın içinde patlayacak.

Ağzım onu tekrar tatmak için sulanıyor, yaptığı her harekette sinapslarım tekliyor. Bu bir rüya olmalı, değil mi? Alexandros'un pantolonu kaslı kalçalarından aşağı kayıyor ve pantolondan çıkıp önümde duruyor, vücudu benimkinden sadece bir santim uzakta. Hay anasını. O da benim kadar sert.

Elini boynumun arkasına kaydırıyor ve sahiplenici bir şekilde kavıyor. "Ama şimdi bunun ne kadar aptalca bir çaba olduğunu anlıyorum. Sen benim oğlum değilsin." Burnunu boğazımda gezdiriyor ve içim sıcak, acılı bir ihtiyaçtan başka bir şeyle dolmuyor. "Ama sen kesinlikle *benimsin*. Her zaman benim olacaksın."

Göğüslerimizi birbirine bastırıyor ve kavurucu sıcaklık tenimi yakıyor. Dişlerini gösterip ağzını boğazıma dayadığında gözleri neredeyse simsiyah oluyor ve o an sonsuza dek sürecekmiş gibi gelirken ben nefes nefese bekliyorum. İki asırdan fazla beklediğim bir an.

Sıcak nefesi tenimin üzerinde alaycı bir şekilde dans ediyor. "İki yüz üç yıl oldu ve hâlâ kanının tadını hatırlayabiliyorum Xavier. Çok kıskırtıcı derecede lezzetli."

Dişlerini derime geçirmeden önce başımı geriye doğru çekerek boynumun tamamını ortaya çıkarıyor. Tüm vücudum beyaz-sıcak bir coşkuyla doluyor ve zaten sert olan sikim acıyla ağrıyor. Açgözlülükle emiyor, eli hâlâ enseme sıkıca kavıyor. Dizlerim bükülüyor ama onun tutuşu düşmemi engelliyor. Zevk, acı ve sarhoş edici bir coşku kasıp kavuruyor. Ve çok uzun zaman önce beni ısırdığı ilk ve tek zamanı dayanılmaz bir acıyla hatırlıyorum. Beni ne kadar çok istediğinin hatırası içimde bir ateş yakarken bile acı veriyor. Onun bana olan arzusu benim ona olan arzumla eşleşmişti ve şimdi anlıyorum ki bu zalim piç kurusu daha sonra bana bunu unutturmuştu.

Ellerimi göğsüne koyup onu itiyorum ama hareketlerimde bir kasıt yok ve bir santim bile kıpırdamıyor.

Benimle savaştırmayı bırak, diye bağımız aracılığıyla emrediyor, dişlerini boynumun derinliklerine batırıyor ve gözlerimi başımın içinde geriye yuvarlayacak kadar sert emiyor.

Gözlerimden yaşlar süzülüyor. Geri döndün. Seni hiç terk etmedim, Xavier. Ama sen bana unutturdun. Neden unutturdun? Çünkü bu benim için daha kolaydı.

Parmaklarımı saçlarına doluyor ve inliyorum, üzerime çöken ve beni altına çekmekle tehdit eden coşkuya yenik düşüyorum. Daha soracak çok sorum var ama onun ağzının üzerimde olmasından başka bir şey düşünemiyorum. Sonra boştaki eli boxerımın içine dalıyor ve mantıklı düşünme yetimi kaybediyorum. Taşaklarımı avuçluyor ve elektrik ısısının omurgamın tabanını dağlamasına neden olacak kadar sert sıkıyor.

"Oh, lanet olsun!" İnliyorum.

Eli şaftımın dibine kayıyor ve yukarı aşağı kaydırıyor, çaresizlikten inleyene kadar benden beslenirken beni yavaşça ve sıkıca çalıştırıyor. Ama umurumda bile değil. Dizlerimin çöküp şu anda sunduğu şeyin tadına bakmak için ona yalvarabilirim. Aramızdaki bağ çoktan sağlam bir şekilde yerine oturdu, bu yüzden bunun artık onunla ilgili olmadığından eminim. Bu ben ve onunla ilgili. O beni seçiyor. Göğsümden bir hıçkırık sekiyor. Beslenmeyi bırakıyor ve gözlerimin içine bakıyor. Sonra alnını benimkine bastırıyor. "Seni gördüğüm an seni seçtim Xavier. Ve *her zaman* seni seçeceğim."

Başparmağının ucuyla sikimin başını okşuyor, beni kendi dölümle bulaştırıyor ve tüm bedenim titriyor. "Bu sabah alışılmadık derecede sessizsin, yavrum." Dudaklarındaki kanımı yalıyor ve bana hınzırca bir sırıtış fırlatıyor.

Ağzımı açıyorum, ama sert boyunu bana sürttüğünde, dudağımı o kadar sert ısıyorum ki kan geliyor. "Seni tatmak istiyorum."

"Az önce yaptın," diye alay ediyor. "Yani-"

"Ne demek istediğini anlıyorum." Bir adım geri çekiliyor ve boxer'ını indirerek kalın aletini ortaya çıkarıyor, yarıktan döl sızıyor. Salyalarımın aktığına eminim. "Peki ne bekliyorsun?"

Eli hâlâ ensemdeyken dizlerimin üzerine çöküyorum. Avuçlarımı güçlü kalçalarına doğru kaydırarak dilimi tepesinde gezdiriyorum, bu da ondan bir inilti çıkmasına neden oluyor ve bu hayatımda duyduğum en erotik seslerden biri. Kalın parmakları saçlarımın arasından geçiyor ve sikini açık, bekleyen ağzıma sokarken beni sabit tutuyor. Tükürük dilimin üzerinde toplanıyor ve çenemden göğsüme damlıyor. Ona baktığımda, yüzünde onu daha fazla memnun etme isteği uyandıran saf bir bağlılık ifadesiyle beni izliyor. Şu anda ikimizden başka hiçbir şeyin önemi yok.

"İşte benim iyi oğlum. Boğazını benim için iyice aç."

Tatlı orospu çocuğu. Bunu nasıl yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok, ama daha derine batmasına izin veriyorum, öğürme refleksimi geçip boğazımın derinliklerine, ben onun uzunluğunda boğulana ve gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlanana kadar. Ama uyluklarının arkasına onu daha da yakınımaya çekiyorum, ondan daha fazlasını istiyorum. Bana verebileceği her şeyi istiyorum. Ve o da bana hepsini veriyor. Onun mükemmel vücudundan çıkardığım homurtular ve inilti, kendi sikimin serbest bırakılma ihtiyacıyla ağrmasına neden oluyor.

Ben onu doruğa ulaştıramadan başımı geri çekiyor ve göğsü kabararak bana bakıyor. Başparmağını çeneme sürterek hâlâ dudaklarımdan damlayan tükürüğü siliyor. "Ne büyük bir karmaşa yaratmışsın Xavier."

Ona bir sırtıma gösterdim. "Henüz bitirmedim."

Tek kaşını kaldırıyor. "Ben de bitirmedim."

Boğazıma düğümlenen gergin beklentiye yutuyorum.

"Ayağa kalk ve arkanı dön." Sesi her daha derindi. Vahşi.

Hayvani. Tüm vücudumda tüylerim diken diken oldu.

Dediğini yapıyorum ve yüzümü duvara dönüyorum. Ben daha nefes alamadan kotumu ve boxer'ımı çıkardı ve sert göğsünü sırtıma bastırarak beni sıcak vücudu ile soğuk duvar arasına sıkıştırdı. Burnunu çalıştırıyor

ensemenden yukarıya doğru, derin nefes alıyor. Aleti kıcıma doğru seğiriyor. "Bunun için çok uzun süre bekledim."

Hırıltısı beni çaresiz bırakıyor ve nefes nefese bırakıyor. "Ben de öyle."

Kulağımın hemen altındaki noktayı öpüyor. Yumuşak ve nazik ve az önce boğazımı beceme şekliyle çok çelişkili. Yani olduğu adamla çelişiyor. "Biliyorum, yavrum." Eli boğazımın ön tarafına kayıyor ve başımı geriye doğru eğiyor. "Seni sikmek için yanıp tutuşuyorum."

Bir nefes tısladım. "O zaman yap."

Gülüyor ve sıcak tenimdeki nefesi beni ürpertiyor. "Sikimi bu kadar berbat etmen iyi bir şey."

"Umurumda değil. Kayganlaştırıcıya ihtiyacım yok."

Kara kahkahası kulağımda çınlıyor. "Beni her şekilde elde etmek istiyorsun, değil mi?"

"Evet," diye homurdanıyorum. Onu içimde hissetmek için çaresizce kendimi ona doğru itiyorum ve o da hırlıyor. Bu uyarı ve gelecek olanın vaadiyle dolu ve içimdeki bu yanan ihtiyacı doyumak için hiçbir şey yapmıyor. Aksine, arzumu daha da körüklüyor. "Lütfen?"

"Yalvarmanı duymak çok güzel Xavier. Ama bu sana yakışmıyor." Başımı daha da geriye eğiyor ve beni tekrar ısırmadan önce boynumun dibinden çene çizgime kadar bir yol yalıyor.

Rahatlama ve coşku tekrar içime işliyor. Tırnaklarım duvarları kazıyor, ben inlerken ve ona karşı kıvrılırken boya parçalarını koparıyor. Ayak bileklerimi tekmeleyerek bacaklarımı birbirinden ayırıyor ve sikinin tepesini kıcıma bastırıyor. Derin bir nefes alıyorum, sonunda beni içine almasının yakıcı zevkine hazırlanıyorum. Ve kalın sikini içime soktuğunda, gözlerim başımın içinde o kadar geriye yuvarlanıyor ki görüşümde beyaz noktalar titreşiyor. Boynumu emiyor ve beni duvara yaslayıp acımasızca sikiyor ve bu ondan istediğim her şey.

Alnımı soğuk sıvaya bastırırken nefes nefese kalıyorum, vücudunun benimkinin üzerindeki hâkimiyetinin tadını çıkarıyorum. Boynumu emerken ve hiç durmayacakmış gibi kıcımlı sikerken onun her santimini, her bir parçasını isteyerek kabul ediyorum. Beni içip bitirse bile olmazdı. Bu an için buna değerdi. Onun bu parçası için.

Başım şiddetle dönerken ve tüm vücudum yaklaşan doruk noktamlarla titrerken, itişlerini yavaşlatıyor ve kanımla ziyafeti nazik bir emmeye dönüşüyor, bu da tamamen farklı bir tür ecstasy akmasına neden oluyor. Başımı omzuna yaslıyorum ve o da

Kollarını bana doladı, beni kucağına kilitledi. Evet, burada ölebilirdim ve buna değirdi.

Ama tatlı Ophelia seni çok özlerdi, diyor kafamın içinde, sesi kahkahayla karışık.

Öyle demek istememiştim.

Bir sürü şey söylüyorsun, yavrum.

Beni özler miydin? İstemedem soruyorum. Bu beni zayıf ve muhtaç gösteriyor ve bundan nefret ediyorum.

Beslenmeyi bırakıyor ve bu kez yüksek sesle gülüyor, nefesi saçlarımı karıştırıyor. "Evet, seni özleyeceğim Xavier. Bu yüzden bugün seni öbür dünyaya göndermeyeceğim." Ağzını tekrar tenime bastırıyor ve gülümsediğini hissediyorum. "Adımı inletene kadar seni becermeme ne dersin?"

Ona doğru sarkıyorum. "İstersen adını haykırıyorum."

Elini karın kaslarımda gezdiriyor ve sikimi sıkıca kavırıyor. "Neyi tercih edersen et, sorun değil. Ama benim için geldiğinde dudaklarında benim adımı duymak istiyorum."

"Siktir!"

Bana çarptı. "Bu benim adım değil, yavrum."

"Henüz boşalmıyorum," diyorum, onu biraz zorlamaya dayanamayarak. Bana mastürbasyon yapıyor ve beni aynı lezzetli işkence hızında sikiyor, Beni o kadar uzun süre coşkunun uçurumunda tutuyor ki, boşalma ihtiyacı derimi delen binlerce gümüş parçası gibi geliyor. Ve onun da benimle birlikte uçurumun kenarında sallandığını hissettiğimde, dişlerini bir kez daha tenime batırıyor ve ikimiz birlikte uçurumdan aşağı düşüyoruz.

"Alexandros!" Kükreme ile inleme arasında bir yerden çıkıyor.

İyi çocuk, her şey karamadan önce duyduğum son şey.

CHAPTER
TWEKTY-FIVE

ALEXANDROS

X Avier bana doğru yığılıyor, göz kapakları titriyor ve ben onu kucığıma alıp yatağı taşıyorum. Gözlerim onun mükemmel vücut hatlarında geziniyor. Bunun için bu kadar beklemekle aptallık ettim. Daha da fazlası, onun bir kadın olduğunu düşünmesini sağladığım için.

Ona duyduğum arzu, bilinçsizce de olsa onu kendimden uzak tutmama neden oldu. Ona karşı soğukluğumun, bunca yıldır kendisini hafife almasına katkıda bulunmuş olması gözümünden kaçmıyor.

Aramızdaki bağı ortadan kalkması, onu bir kez daha olduğu gibi görmemi sağladı - yıllar önce ilk kez karşılaştığım aynı çarpıcı güzellikteki, bağımlılık yaratan karizmatik genç adam. Babasının ona yaptığı zalimlik yüzünden utanç içinde yanan genç adam. O yaşlı adamın vücudundaki her kemiğı kırmaktan, sonra da onu içerek kurutmaktan büyük zevk almıştım. Ama oğluna duyduğum ve uzun zamandır saklı tuttuğum arzu, dün onu tekrar görür görmez içime doldu.

"Efendim?" Xavier bana gözlerini kırıştırarak bakarken sesi çatallaşıyor ve olanların gerçek mi yoksa hayal ürünü mü olduğunu sorguluyor. O bir paradoks. Güçlü ve savunmasız. Kendinden emin ama o kadar da kendinden emin değil. İki yüz yıl önce onda tüm bunları ve daha fazlasını görmüştüm ve şimdi de beni büyülüyor.

Yanında yatağı oturuyorum ve başparmağımyı dolgun dudaklarında gezdiriyorum. "Evet, az önce seni becerdim, yavrum."

Yutkunurken boğazı düğümleniyor, mavi gözleri belirsizlik içinde kısılıyor. Onun hak ettiği efendi olamadım. Ne de adam. "O..." Dudaklarını yalıyor ve cümlesini bitirmiyor.

Üzerine sürünüyorum ve vücudumun ağırlığıyla onu bastırıyorum. İçinden bir inilti dökülüyor. Burnumu boğazının kalın sütunu boyunca gezdirerek derin derin içime çekiyorum ve eşsiz kokusu duyularıma doluyor. "Neydi o?"

Kesik kesik nefes alıyor, parmakları saçlarımı bulana kadar omurgamda geziniyor. Ama hareketleri temkinli ve emin değil ve sanırım geçmişimiz göz önüne alındığında bu beklenen bir şey. "İnanılmaz." İtirafından utanmış gibi gözlerini kapatıyor.

"Katılıyorum, Xavier."

Gözlerini açıyor ve göğsünde parlayan umut kıvılcımı beni de aydınlatıyor. "Öyle mi?"

"Seni hayatında hiç sikilmediğin kadar iyi sikmedim mi?" Dudaklarının kenarları seğirdi. "Evet."

Kendimi ona doğru çekiyorum, teninin tenime değdiği hissiyle sikim şimdiden sertleşiyor. "Ve bundan senin kadar zevk almadığımı mı düşünüyorsun? Neredeyse yeniden sertleştim ve hepsi senin için."

Gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyor. "Neden beni dışladın? Bana kendimi bir hiçmişim gibi hissettirdin."

Göğsümde bir hayal kırıklığı hırıltısı yükseliyor ama bu hırıltı ona değil, kendi eksikliklerime yönelik. Alnımı onunkine yaslıyorum ve aramızdaki bağ aracılığıyla konuşuyorum. *Seninleyken bu yönümü görmezden gelmek benim için daha kolaydı Xavier. Ve bunun için özür dilerim.*

"Yapabilirdin... Sadece bir kez, yapabilirdin-"

Dudaklarımı onunkilerin üzerine kapatarak önünü kestim. Dilim hiç direnmeden ağızına giriyor ve onu yutuyorum. Daha derine batarak, sahip olduğu her şeyi alıyorum ve ona arzuladığı her şeyi veriyorum. Hak ettiği her şeyi. Ona söylemem gereken ama asla söylemeye cesaret edemediğim her şeyi içine akıtıyorum. Elleri saçlarımın arasından geçip sırtımdan aşağı inerken artık temkinli değil, parmakları kaslarımı yoğuruyor. Yüksek sesle, gırtlaktan gelen inilti boğazına doluyor ve ben onları bütünüyle yutuyorum.

Efendim, diyor aramızdaki bağ sayesinde. *Eğer değilseniz lütfen bunu yapmayın...* Göğsü boğuk bir hıçkırıkla inliyor ve bu hıçkırık ağzımı onunkinden ayırmama yetiyor.

Ona ne söyleyeceğini sormama ya da aklını okumama gerek yok. Yüzünde açıkça yazıyor - onu kullanıp bir kenara atacağım korkusu. Ya da daha kötüsü, ona unutturmak. Yanağını okşadım

parmak eklemlerimle. "Sana söyledim Xavier, sen benimsin. Her zaman benimsin. Bunu senden asla almayacağım. Bizden de. Sana söz veriyorum."

Ellerini saçlarımda birleştiriyor ve beni tekrar kendine çekiyor, ama öpüşmeye devam etmeden önce dudaklarımı çene çizgisinde gezdiriyorum, adımı inletene kadar onunla alay ediyorum.

"Çok güzelsin," diye mırıldanıyorum, dişlerim onu tekrar tatma ihtiyacıyla ağrırken dudaklarım köprücük kemiğini takip ediyor. Şahdamarı derisinin altında nabız gibi atıyor, kanı ağzıma çok yakın bir yerden akıyor. Dizlerimi kullanarak uyluklarını birbirinden ayırıyorum. Aralarına yerleştikten sonra sikimin başını kışına doğru çentikliyorum. Tekrar içine dalmayı o kadar çok istiyorum ki vücudum ağrıyor.

Homurdanıyor. "Yap şunu."

Kara bir kahkaha attım. "Beni yine içinde mi istiyorsun, yavrum?"

Kalçalarını kasıyor ve sert boyu karnıma saplanıyor. "Evet.

Lütfen!"

Onunla alay etmek lezzetli bir işkence, çünkü bunu yapmaya karar verdiğim anda beni bekleyen tatlı rahatlamayı biliyorum. "Sana yalvarmamı söylemiştim Xavier. Bu sana yakışmıyor."

"O yüzden benimle dalga geçmeyi bırak ve beni becer artık," diyor inleyerek.

Merhamet edip dileğini yerine getiriyorum ve dişlerim boğazının hassas etini delerken aynı anda içine giriyorum.

"Siktir!" Kelimeyi gıcırdatarak söylüyor, kollarını sırtıma dolayarak üzerime abanıyor. Beslenirken, sevişirken ve kendimi çok uzun zamandır inkar ettiğim şeyi alırken onun sıcaklığı beni sarıyor.

Lütfen durma. Acı dolu yakarışı kafamın içinde çınlıyor.

Durmaya niyetim yok, yavrum. Sen titreyip yürüyemez hale gelene kadar durmayacağım.

Gülümsediğini hissediyorum, eli saçlarımı kavrayana kadar sırtımdan yukarı kayıyor. *Bundan emin misin, yaşlı adam?*

Küstahlığı başka herhangi bir durumda öfkemi çekerdi, ama burada, sikim ve dişlerim içine gömülüyken, ona olan arzusun alevlerini körüklüyor. İticilerimi biraz yavaşlatıyorum ve o sızlanıyor.

Seni buna pişman ederim. Ancak eminim ki seni böyle hissettirebilecek tek şey benim durmam olurdu ve bunun olmayacağını zaten biliyoruz.

"O zaman bunu kanıtlasanız iyi olur."

Dişlerimi boynundan çekiyorum ve bakır rengi kanının kalıntılarını dudaklarımdan yalıyorum. "Niyetim bu."

Kapının diğer tarafından YUMUŞAK BİR DOKUNUŞ geliyor ve ben içeri girmesi için seslenmeden önce gelenin Ophelia olduğunu anlıyorum. "Kapıyı çalmana gerek yok."

Bana utangaç bir gülümseme veriyor. "Sadece ikinizin de iyi olduğundan emin olmak istedim..." Dudaklarını birbirine bastırıyor. "Uh... bitti."

Bazen insanların seks hakkındaki tuhaf düşüncelerini unutuyorum. Oğlanların birlikte olduğunu gayet iyi biliyor ve kabul ediyor, ama bu onun için farklı mı? Söz konusu o olduğunda ne kadar sahiplenici olsam da, bu erkek çocuklarımı kapsamıyor ve aynı şeyin onun için de geçerli olacağını varsaydım. Ama belki de onunla önceden konuşmalıydım. "Ne kadar hissettin?"

Yanakları pembenin en parlak tonuyla kızarıyor. "Hepsi." Xavier tek gözünü açıyor. "Bize katılmalıydın, Cupcake."

Dudağını ısırtıyor ve yatağa doğru ilerliyor. "Bölmek istemedim. Bağ kurmak özeldir. Samimi, değil mi?"

Bileğinden tutup aramıza yatması için çekiyorum. Ciyak ciyak bağırtıyor, bedenlerimizin arasına sokuluyor. "Evet öyle, küçüğüm." Burnumu saçlarında gezdiriyorum. "Ve seninle yeniden bağ kurmak için yanıp tutuşuyorum."

"Ben de çaresizim. Altı gün daha, değil mi? Sonra beni ısrabilirsin, değil mi?"

Cehennemnin tatlı şeytanları. İrade gücümü sınamak için yaşıyor. "Altı çok uzun ve işkenceli gün."

"Seni tekrar tatmak için sabırsızlanıyorum, Cupcake," diyor Xavier inleyerek. "Hiçbir kan seninki kadar tatlı değil."

Çenesini ellerinin üzerine koyuyor ve kirpiklerini kırıştırıyor. "Bunu öğrendiğim iyi oldu."

Başının üstünden gözlerini yakalıyorum. "Küçük kekinin neredeyse kanı kadar tatlı olan başka parçaları da var Xavier."

Sırıttırıyor. "Biliyor musunuz, haklı olduğunuza inanıyorum

Profesör." Gıcırdtırıyor. "Bugün henüz duş almadım."

Xavier yüzünü tavana doğru çeviriyor, dolgun alt dudağı dişlerinin arasına sıkışıyor ve inliyor. "Siktir git, Cupcake. Bu da demek oluyor ki

Alexandros da boşaldı. Bunun seni daha az yemek istememe neden olması mı gerekiyor?"

Dudaklarını birbirine bastırıyor ve gözlerini kapatıyor. "Axl da öyle," diye fısıldıyor.

Xavier şok taklidi yaparak soluk soluğa kalır. "Sen yaramaz bir çöreksin." Kıçını tokatlıyor ve kız zevkle ciyaklıyor.

Bir fikrim var, Xavier'e söyledim.

Gözleri hınzırca parlıyor. *Ben de*

Başparmağımı Ophelia'nın yumuşak dudaklarında gezdiriyorum. "Yeniden bir araya geldiğimizden beri seni yeterince öpmedim, Ophelia."

"Katılıyorum," diye mırıldanıyor, gözlerinde parlayan aşk ve şehvetle bana bakıyor.

Xavier'e kalçalarımın arasına uzanmasını söylemek için bağı kullanırken mırıldanıyorum, böylece onu doğru yere yönlendirebiliyorum. O daha çıkaramadan, hızla tişörtünü ve külotunu çıkarıyorum ve sonra ağzımı onunkinin üzerine serpiyorum. "Sanırım bu güzel dudakları öpeceğim." Dizleri belimin iki yanında ve amı doğrudan Xavier'in ağzının üzerinde olacak şekilde ikimizin üzerine oturması için onu kaldırıyorum. "Xavier bunları öperken." Bir parmağımı onun kaygan sıcaklığında gezdiriyorum.

Boynundaki deri de artık parlak pembe. Kalbi göğsünde daha hızlı atıyor ve uyarılmışlığının kokusu sikimin Xavier'in kürek kemikleri arasındaki kas çıkıntısına saplanmasına neden oluyor.

"Otur Cupcake," diye emretti Xavier.

Dilini etinin üzerinde gezdirebilmesi için kendini yeterince alçaltıyor. Benim eğlenmeme rağmen adam hayal kırıklığıyla homurdanırken gözleri geri dönüyor. "Otur, Ophelia. Çömelme. Üstünde durma. Ben bir vampirim. Boğulamam, boğabilseydim bile bu ödemeye değer bir bedel olurdu. O yüzden o tatlı amcığını hemen yüzüme oturt."

Bana bakıyor, ifadesi tereddüt ve şehvet arasında gidip geliyor. "Zaman geçirmek için yüzümü senin tatlı amına gömmekten daha hoş birkaç yol düşünemiyorum, agápi mou. Dediğini yap."

Sarsıntılı bir şekilde başını sallıyor ve tüm ağırlığını bırakıyor. Bunun sonucunda çıkardığı inilti o kadar dramatik ki kahkahamı bastıramıyorum.

Dili dışarı fırlayıp onu çalıştırmaya başladığında, ağzımı onun ağzına götürüyorum, onu coşkunun sınırına getirirken inlemelerini ve sızlanmalarını yutuyorum. İyiliksever ve yardımsever bir efendi olarak ona geldiğince yardımcı oluyorum. Güzel göğüslerini avuçluyorum ve sert meme uçlarını okşarken, ağzının girintilerini keşfediyorum ve onun tadının tadını çıkarıyorum.

Çok özledim. Xavier haklı, kek gibi tadı var. Tatlı, baştan çıkarıcı ve karşı konulamayacak kadar lezzetli. Bu yüzden geri durmuyoruz, ikimiz de onu yiyip bitiriyoruz, alabildiğimiz kadarını alıyoruz.

CHAPTER
TWEKTY-6IX
8ALACHI

S Açık buzdolabının önünde dururken Axl'in bugün erken saatlerde bizim için tedarik etmeyi başardığı çok çeşitli yiyeceklerden etkilendim. Raflar kalın kesilmiş bifteklerin, taze kuzu etinin, galonlarca süt ve meyve suyunun ve birkaç düzine yumurtanın ağırlığı altında adeta inliyor. Kızımızın enerjisini günlerce yüksek tutmaya yetecek kadar taze meyve ve sebze var, tezgahın üzerine yığılmış bir dizi tatlı ve hamur işinden bahsetmiyorum bile. Parası olmadan tüm bunları nasıl aldığını sorduğumda yüzündeki sırıtsıktan, mağaza görevlisini ısırıldığını ve onları ısırığın neden olduğu bir durumda bıraktığını anladım. istediğini alırken coşku içindeydi.

Ne kadar kalmamız gerektiğini bilmiyoruz ama en azından buradayken Ophelia'yı iyi besleyebiliriz. Bu gece bir ziyafet hazırlayacağım. Son birkaç haftadır maruz kaldığımız tüm o garip ve tatsız yemeklerden sonra, oturup birlikte bir yemeğin tadını çıkarmayı hak ediyoruz. Profesörün neler yaşadığını hala pek bilmiyorum, ama eminim ki normalden güzel bir dilimi takdir edecektir.

"Kahvemiz var mı, Malachi?" Alexandros soruyor ve ben de dönüp onu mutfak masasında otururken görüyorum. Pencereden içeri süzülen parlak ışıktaki çıplak göğüsleriyle vücuduna ilk kez iyice bakıyorum. Omuzları ve kollarının üst kısımları kalın kırmızı yaralarla kaplı. Bu izlerin hâlâ teninde durması için ne kadar acımış olmalılar?

"Acııyorlar. Ophelia onları iyi iyileştirmiş." Omzunun üzerinden sırtına bakıyor. "Çoğunun iz bile bırakmayacağından şüpheleniyorum."

"Aramızdaki bağ olmasa bile zihnimi okuyabildiğini unutmuşum. Aslında unutmadım... Daha önce zihnimizi çok sık okumazdın."

Çenesini kenetlediği ellerinin üzerine koyar. "Ve şimdi yapmadım. Gözlerin vücudumdaki izlere takılmıştı, üzüntün ve suçluluğun gözümde kaçmayacak kadar keskindi."

Tabii ki düşüncelerimi değil duygularımı okudu. Hissettiğim bu olmasa da bana acıamandan nefret edeceğini biliyorum. Yine de konuyu değiştiriyorum. "Kahve ister misin? Kilerde biraz gördüğüme eminim."

Hafifçe mırıldanıyor, derin düşüncelere daldığında çıkardığı o ses, ama kötü anlamda değil. Mırıldanmak iyi düşünmek demektir. "Aslında bekleyebilir. İlgilenmemiz gereken çok daha önemli bir şey var."

Merakım arttı. Kahveden daha mı önemli? "Neymiş o?" "Buraya gel." Sesi alçak ve emredici; onu gördüğümü hiç hatırlamadığım kadar sakın görüldüğü gerçeği olmasa

Başımın belada olduğuna ikna oldum.

Sorgusuz sualsiz itaat ediyorum ve taburesinin üzerinde dönüyor, böylece ona ulaştığımda önünde duruyorum. "Yaklaş" diye emretti.

Açılmış kalçalarının arasına giriyorum ve çıplak dizlerimin yanları giydiği keten pantolona sürtünüyor. Dolaplardan birinden hışırtıyla çıkarmış olmalı. Kalbim göğüs kafesine çarpıyor ve damarlarımda adrenalin dolaşıyor. Aramızdaki bağ tekrar yerine koyacak ve ben hiç alışık olmadığım bir şekilde heyecanlı ve gerginim. O kadar ki, tüm vücudum beklentiyle titriyor.

"Mutfak bunun için ideal bir yer değil. Daha özel bir yere gitmek ister misiniz?"

Başımı sallıyorum, bu işi bitirip eski halimize dönmek için sabırsızlanıyorum. O benim bir parçam olmadığında tam olarak kendim olamıyorum. Aramızdaki bağ benim kim olduğumun büyük bir parçasıydı. Onsuz, bir şekilde daha az bütünüm. "Burası iyi."

Dudakları bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Benden her zaman çok eminsin, Malachi." Boynumdaki nabzın üzerinde bir parmağının ucunu gezdiriyor. "Şimdiye kadar dönüştürdüğüm en hassas ruh."

İçgüdüsel hırlamam beni şaşırtıyor ama gülümsemesinin daha da büyümesine neden oluyor. "Bu düşündüğün gibi bir hakaret değil. Kızım Alyria da tatlı ve duyarlıydı. Atları çok severdi. Tanıdığı çoğu insandan çok onlarla vakit geçirmeyi tercih ederdi. Seni bulduğum gün sende onu gördüm."

Üzüntü ve utanç boğazımda kalın bir düğüm oluşturdu. Yanımda beylik tabancam ve bir mermim vardı ve sevgili kısırağım Mabel'e binerek, beni kendi canıma kıymaktan alıkoyacak kimsenin olmayacağı ormana gitme niyetiyle kasabadan ayrıldım. Paramparça olan yoldaşlarımın anıları, bana sarıldıklarında ölmek üzere olan gözlerindeki yakarışlarla boğuşurken, bir gün daha yaşamaya dayanamadım. Ta ki Mabel bir çukura düşüp bacağını kırana kadar.

Yerde yatarken acı dolu inlemeleri kalbimde bir delik açtı ve onu acı çekmeye bırakmaya dayanamadım. Bu yüzden ona verebilecek tek şeyimi, tek kurşunumu verdim. Beni bulduğunda, hâlâ sıcak olan cesedinin başında ağlıyordum.

"Bunda utanılacak bir şey yok Malachi." Sesi nazik ve yatıştırıcı; gözlerimi kapatıp sesin içime işlemesine izin veriyorum. "Atlar sadık yaratıklardır. İnsanlara, vampirlere, cadılara ve ibislere hatırlanabildiği kadar uzun süre hizmet etmişlerdir. Belki de seni bulabilmem için canını verdi."

Bu düşünce beni rahatlatıyor. "Yani beni kurtarabilir misin?"

Dişleriyle boğazımı sıyrıyor ve omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. "Ya da belki beni kurtarabilmen için."

Ona ne demek istediğini sormadan dişleri tenimi deliyor ve kör edici, nefes kesici bir saf coşku dalgasına kapılıyorum. Dizlerimin bağı çözülüyor ama o beni tutuyor, sınıksız kucaklıyor. Kollarımı omuzlarına doluyor ve ona sarılıyorum. Tüm o anın içinde kaybolmuşum, bir köpek yavrusu gibi inlediğimin farkındayım ama umursamıyorum. Ve tam coşku zirveye ulaştığında, şimşek çakıyor. Ham ve güçlü, kan dolaşımda hızla ilerliyor, beni içten aydınlatıyor. Ve kendimi yenilmez hissediyorum. Artık bir köpek yavrusu yerine bir kurdum, başımı arkaya eğip onun adını kükrüyorum.

Evet, Malachi. Senin olanı geri al. Sesi kafamın içinde yankılanıyor ve onun kollarına yığılıyorum, rahatlıyorum ve içimdeki son coşku közleri de sönüyor.

Beslenmesi bittiğinde, boynumdaki yarayı tamamen iyileşene kadar nazikçe emiyor.

Seni çok özledim, dedim ona.

Beni kollarının arasına aldı, tıpkı bir asır önce beni bulduğunda yaptığı gibi. *Ben de seni özledim. Tahmin edemeyeceğin kadar çok.*

Gözlerimi açtıktan sonra tekrar kendi ayaklarımın üzerinde duracak gücü buluyorum. "Seni kurtarmam konusunda ne demek istedin?"

Gözleri kısılıyor ve parmaklarının tersiyle yanağımı okşuyor. "Xavier ve Axl'ı kendimce hep sevdim Malachi. Ama seni, çok sevdiği atının acısına son vermek için sahip olduğu tek şeyi feda eden bir çocuğu bulup dönüştürene kadar, bu dünyada böylesine saf bir özverinin var olduğunu hatırlayamadım. Kalbimin o parçasının yeniden atmasına izin verdin Malachi. Atması gereken güçle atmasa bile, bana hala orada olduğunu hatırlatan sendin. Sen tanıdığım en inanılmaz ruhlardan birisin ve seni bulduğum için evrendeki tüm yıldızlara ve cehennemdeki tüm şeytanlara teşekkür ediyorum."

Kahretsin, ağlayacağım. Aslında çoktan ağladım bile. Yanağımdan süzülen gözyaşımı fırçalıyor.

"Kahretsin!" Xavier'in sesi o anın yoğunluğunu hafifletti. "Özür dilerim, bölmek istememiştim. Ben-"

"Sorun yok Xavier. Malachi ve ben aramızdaki bağı yeniden güçlendirdik." Xavier bana mavi gözlerini ışılatan bir gülümseme gönderdi. "Öyle mi?"

Sırtışını yansıtıyorum ve profesörün kucağından çıkıyorum. "Evet. Buraya gel."

Koyu renk saçlarını gözlerinden kaçırarak yanıma geliyor ve beni sarıp sarmalıyor. Seks ve Ophelia kokuyor. Ve Alexandros. Tamamen beklenmedik olmasa da biraz şaşırtıcı bir gelişme. Bu ikisi arasındaki cinsel gerilim bir noktada sona ermeliydi.

Xavier elini boxerımın içine sokuyor ve dudaklarını boynumda gezdirirken kışımı sertçe sıkıyor. Tüylerim diken diken oluyor ve inliyorum. Tam bir baş belası.

Alexandros taburesini geri itiyor. "Axl'ın nerede olduğunu bileniniz var mı?"

Başımı sallıyorum. "Bir süre önce market alışverişini bıraktığından beri onu görmedim."

Hey, kardeşim, ? Xavier soruyor. *Alexandros seni arıyor. Kırpılmış cevabı dışarıda.*

Bakışlarım Xavier'inkilerle kilitleniyor ve içimden inliyorum. Hepimiz bir günlüğüne de olsa güzelce oynayamaz mıyız? Yarım gün bile mi?

Xavier gözlerini deviriyor. *Nereye, dangalaklar?*

Sadece dışarı. Eğer beni yeterince istiyorsa, gelip beni bulabilir.

Gözlerimi Xavier'e diktim. *Bunu tekrarlama.*

"İkinizi de duyabildiğimi biliyorsunuz, değil mi?" Alexandros ikimizin de sırtını sıvazlıyor. "Axl'ı duyamasam bile cevabını tahmin edebilirim. I

onu bulacaktır. Git ve Ophelia'ya göz kulak ol."

Bu emri bana iki kez vermesine gerek yok. Dün gece buraya geldiğimizden beri onunla ilgilenmek için yanıp tutuşuyorum. Onu tatmayalı çok uzun zaman oldu. Onu becerdim. Yumuşak dudaklarını etrafımda hisset-

"Keyfinize bakın çocuklar, ama her zaman tetikte olun." Alexandros'un uyarısı düşünce zincirimi durduruyor. "Anikêtos ve Elpis'in bugün bir noktada enerji depolarını doldurmaları gerekecek ve evi korumak için her zaman burada olamayacaklar. Zihnim davetsiz misafirleri gelmeden önce tespit edebilecek kadar keskin olsa da, Giorgios beni daha önce de kandırmıştı."

Evet efendim, hep birlikte cevap veriyoruz.

O gider gitmez Xavier beni tezgâha doğru itiyor ve ellerini karın kaslarımda gezdiriyor. "Profesöre tekrar bağlanmış olmak seni çok seksi gösteriyor, Kai."

"Ben zaten ateşliydim," diye hatırlatıyorum ona.

Hınzırca kıkırdıyor. "Evet, öyleydin. Ama seni gerçekten istiyorum."

Ona bir kaşımı kaldırıyorum. Ben de onu istiyorum ama biraz damarına basmak hoşuma gidiyor. "Bugün zaten doymadın mı?"

Başını sallıyor, yüzüne hınzır bir sırıtma yayılıyor. "Yeterince değil Lanet bir dağ keçisinden daha azgınım."

"Peki dağ keçileri tam olarak ne kadar azgın?"

"Hiçbir fikrim yok." Omuz silkiyor. "Benim kadar azgın değiller."

Gülerek ensesinden tutup yüzünü kendime çekiyorum, böylece dudaklarını morartıcı bir öpücükle yakalayabiliyorum. Alexandros'un ısırığında beni de ateşleyen bir şey var ve bu susuzluğu gidermek için Xavier ve Ophelia'dan daha iyi bir yol düşünemiyorum. Ben onun içindeyken onun beni becerdiği bir görüntü beynimde beliriyor. Geri dönmek çok güzel.

CHAPTER TWEKTY-6EVEK

AXL

IÖğleden sonra güneşinin sıcaklığı sırtımı ısıtırken ayak parmaklarımı
ladifemsi kumda esnetiyorum. Elpis tepemde daireler çiziyor ve ben büyülenmiş
bir şekilde onu izliyorum. Böylesine görkemli yaratıkların var olması ve bu
dünyadaki insanların çoğunun onları görememesi beni hâlâ hayrete düşürüyor.
Kesinlikle aşağıdaki kasabalardaki insanların hiçbiri ; aksi takdirde, eminim ki
meraklı köylü orduları eve akın ediyordu.

"Senin plajdan hoşlanacak biri olduğunu hiç düşünmemiştim Axl." Sesi beni
irkiltti ve döndüm. Xavier beni aradığını söyleyeli bir saatten fazla olmuştu.
Sanırım bu süre içinde sahilin tamamını geri döndüm.

"Okyanusun sesini seviyorum."

önce usulca mırıldanıyor. "Tüm o vampir efsaneleri güneş ışığıyla olan
ilişkimizi nasıl bu kadar yanlış anladı? alev almayı, zar zor bronzlaşabiliyorum."

Esprî yapma çabası ona hiç benzemiyor ve beni huzursuz ediyor. Yine de
yanındaki boşluğa vurduğunda, tereddüt etmeden yanındaki kuma oturuyorum.

"Xavier ve Malachi ile aramızdaki bağı yeniden güvence altına aldığımı
biliyorsunuz, değil mi?"

Başımı sallıyorum, onun dikkatli
bakışlarından kaçınıyorum. "Ve o
zamandan beri benden kaçırıyorsun."

Okyanusa bakıyorum, ucsuz bucaksızlığı beni inanılmaz derecede küçük ve
önemsiz hissettiriyor. "Öyle mi?"

"Bunu bir cevapla onurlandırmayacağım, çünkü zaten biliyorsunuz. Tekrar bağlanmak istemiyor musunuz?"

Şimdi dönüp ona bakıyorum ama yüz ifadesinde aklında ne olduğuna dair hiçbir ipucu bulamıyorum. Keşke onu daha kolay okuyabilseydim ama bize karşı sürekli kapalı. Bin yıldan fazla bir süredir dönüştürdüğü ilk vampir olduğum için her zaman bir şekilde özel olduğumu düşünmüştüm. Belki de yanılmışımdır. "Seçme şansım var mı?"

Sağ göz kapağı seğiriyor. "Korkarım bilmiyorsun."

Tepkisi beklenmedikti, karnıma bir yumruk gibi çarptı ve ciğerlerimdeki nefesi kesti. Keşke tepkimi ondan saklayabilseydim ama bağ olsun ya da olmasın, ondan saklayabileceğim hiçbir şey yok. "Saklamıyor muyum?"

"Cevabıma şaşırmış görünüyorsun Axl. Seninle tekrar bağ kurmak istemeyeceğimi mi düşündün? Aile birliğimizi terk etme özgürlüğüne izin vereceğimi mi?"

"Asla gitmem," diye ısrar ediyorum. Böyle bir şeyi nasıl teklif edebilir? Bunu düşünmek bile beni ürkütüyor.

Başını öne eğdi. "Tabii ki Ophelia'yı asla terk etmezsin."

Böyle mi düşünüyor? "Hiçbirinizi asla terk etmem." Ellerimi yumruk yapıp kuma gömüyorum. Derimin altında öfke kaynıyor ve bu konuşmanın neden bu kadar güçlü duygular uyandırdığına dair hiçbir fikrim yok. Daha da iyisi, neden ona sadece gerçeği söylemedim - tabii ki tekrar bağlanmak istiyorum? Onun istemeyeceği korkusu dün gece buraya geldiğimizden beri beni . Peki ona karşı dürüst olmamı engelleyen şey neydi?

"Eğer asla gitmeyeceksen, neden bir seçenek istiyorsun?"

Gözyaşlarım gözlerimi yakıyor ve onları kırpıştırıyorum.

"İstemiyorum." "O zaman neden istediğini söyle."

Çenemi sıkıyorum ve okyanusa dönüyorum. Her dalga kıyıya beyaz bir köpük kalıntısı bırakıyor ve artık istemediği parçalarını geride bırakıyor.

Ama Alexandros devam ediyor. Cevap vermekten daha uzun süre kaçınamayacağımı biliyor. Bu onun özel bir yeteneği. Bunu sınıfta da kullandığını görmüştüm. Nazik bir sorgulama her zaman gerçeğin köküne iner, sorgulanan kişi o gerçeği ortaya çıkarmadan önce bunun ne olduğunu fark etmemiş olsa bile. "Neden bana sadece bilmek istediğin şeyi sormadın?"

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Bilmek istediğimi düşündüğün şey nedir Alexandros?"

Bir avuç kumu havaya kaldırıyor ve yayılmış parmaklarının arasından akmasına izin veriyor. Bana cevap vermeden önce aramızdaki sessizlik sonsuza kadar uzuyor gibi görünüyor. Belki de cevabı kendim bulacağımı umuyor ama bilsem bile kelimelere dökebileceğimden emin değilim. "Neden önce sana gelmediğimi bilmek istiyorsun. Ve eğer bunu yapmayarak seni eskisinden daha az kayırdığımı anlamına geliyorsa."

Hırlıyorum, ben hissedemezken onun benim hissettiklerimi bu kadar kolay dile getirebilmesine kızıyorum.

Bakışlarımı ufka doğru takip ederek iç geçiriyor. "Seni ilk gördüğüm günü hâlâ hatırlıyorum. Parkta bir bankta oturmuş, tıpkı şimdiki gibi suya bakıyordun. Kıyafetlerinin içinde çok yakışıklı ve kendinden emindin. Yanından geçen her güzel kızın dikkatini çekerdin ve hünelerlerinden o kadar emindin ki kimse ona dünyayı ayaklarının altına seren bir adamdan daha azına inanmaya cesaret edemezdi. Yine de benim yaptığım gibi yüzeyin hemen altına bakmaya özen gösterenler bir çocuk görürlerdi. Üzüntü, kendinden şüphe ve *yeterince iyi* olma özlemiyle dolu bir çocuk."

Şu anda kendimden şüphe duyuyorum; içimde çalkalanıyor ve içimde kabaran olumsuz duyguların zincirleme reaksiyonunu ateşliyor. Geçmiş hayatımın anılarının beni ele geçirip uçuruma sürüklemesine izin vermemek için elimden geleni yapıyorum.

"Bunun babanla ilgili olduğundan şüpheleniyordum ama tam olarak emin değildim. Sonra onunla tanıştım ve... Alastair Thorne II'nin nasıl adam olduğunu size hatırlatmama gerek yok."

O uçurum, onun adı anıldığında ruhumu emen bir uçuruma dönüşüyor. Eski benliğim beni çağırıyor, bana gerçek doğamı hatırlatıyor. Ve içine doğduğumuz hayatlardan gerçekten kaçıp kaçamayacağımızı merak ediyorum. Doğduğumuz insanlardan, DNA'mızda var olan insanlardan.

Alexandros elini enseme koyup sahiplenici bir şekilde sıkıyor ve bu beni tekrar şimdiki zamana sabitliyor. "Seni seçtim çünkü bana kızım Imogen'i hatırlatıyorsun. O da senin gibi güzel ve enerjik bir ruhtu. Sen ve ben tanıştığımızda kalbin acımasız bir dünya tarafından katılaştırılmıştı ama beni sana çeken şey her zaman insanlığın oldu. Tutkunuz ve direnciniz." Başımı çeviriyor ve alnımızı birbirine bastırıyor. "Sen her zaman yeterince iyi oldun Axl Thorne. Baban için fazla iyi. Ama herkes için fazlasıyla iyiydin."

Başka. Kardeşlerin için. Xavier, Malachi ve Frederik için. Ophelia için. Benim için."

"Öyle mi?" Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor ve onun önünde en son ne zaman açıkça ağladığımı hatırlamıyorum.

"Evet, öyle ve öylesiniz. Üçünüz arasında seçim yapamam ve asla da yapmayacağım. Hepiniz farklı şekillerde benim bir parçamsınız ve her biriniz olmadan ben kesinlikle daha azım. Yani hayır, seçme şansın yok Axl Thorne. Sen zaten bana aitsin ve gitmene asla izin vermeyeceğim."

Titrek bir nefes çekiyorum. Dönüşme anısı beklenmedik bir şekilde üzerime geliyor ve bana olduğum kişi olmak için katlandığım ıstırapı hatırlatıyor.

"Acı veren şey değişmekti. Bağ acıtmayacak," diyor yumuşak bir sesle. "Katlanman gereken dönüşme acısı olmadan, şüphesiz bundan zevk alacaksın."

Beni kucaklayıp kollarının arasına alıyor ve teninin sıcaklığı tenimi yakıyor. Burnunu boğazıma sürüyor ve ben gözlerimi kapatıp dalgaların kumu okşayan yumuşak sesini dinliyorum. Dişlerini boğazıma geçirdiğinde coşkudan başka bir şey hissetmiyorum. Kanım, ağzının açgözlülükle emdiği noktaya hücum ediyor ve vücudumun her hücresinde zevk ateşleniyor. Başımı geriye yatırıyorum, bileğini dudaklarıma bastırdığında ağzım bir açılıyor ve sadece içgüdülerimle hareket ediyorum, dişlerimi batırıyorum ve kalın, metalik kanının dişlerimi ve dilimi kaplamasına izin veriyorum. Ve sonra bağ kurmanın verdiği hazdan çok daha fazlasını hissediyorum.

Gücü hissediyorum. Onun gücünü. Biz olmadan daha az güçlü olabilir, ama bu kesinlikle onsuz bizim için de geçerli. Onun kanıyla birlikte gelen yenilmezlik hissini unuttum. Gücümü ondan alıyorum. Bizi zayıflatan sadece mavi gelincik değildi.

İşte benim oğlum. Derin sesi içime işliyor ve aramızdaki bağı yeniden kurduğumuz için rahatlamış bir şekilde kumun içinde eriyip gidiyorum.

Geri dönmek çok güzel.

Beslenmeye devam ederken mırıldanıyor. *Geri dönmek güzel. Seni çok özledim.*

Ben de seni özledim. Kafamda sen yokken çok sessizdi.

Beslenmeyi bırakır ve güler. "İçeride Xavier, Malachi ve Ophelia varken bile mi? Eminim hiçbirimizin kafasında sessiz bir an yoktur."

"Seninle farklı. Konuşmasan bile hep oradaymışsın gibi."

Alnıma iffetli bir öpücük kondurdu. "Seni bir daha asla terk etmemek için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Ayağa fırlıyor ve elini bana uzatmadan önce pantolonundaki kumları temizliyor. Elini tutuyorum ve beni yukarı çekmesine izin veriyorum. Yardım edemem ama artık aramızda farklı bir şeyler olduğunu hissediyorum. İyi bir farklılık.

"Yani tekrar bağ kurabileceğin sadece Ophelia mı kaldı?"

Yüzünü gökyüzüne çeviriyor ve inliyor. "Şu anda onu ısırmak için can atıyorum. Mavi haşhaşın canı cehenneme." Eve doğru yürümeye başlıyor ve ben de onun yanına düşüyorum.

"Peki neden yapmıyorsun? Artık tam gücümüze geri döndük. Elpis ve Anikêtos burada. Seni biraz zayıflatabilir ama Ophelia'nın kanı bu riske değer."

"İnanın bana, son yirmi saat içinde ben de aynı şeyi defalarca düşündüm. Ama Ani ve Elpis'in ne kadar kalacağını bilmiyoruz. Ve yarının ne getireceğini de bilmiyoruz Axl. Onun güvenliğini riske atmaya değecek bir şey yok. Her birimiz tam güçte olmalıyız. Kendimi bilerek zayıflatmak, ne kadar zevkli olursa olsun, tehlikeli ve gözü kara bir davranış olur."

"Sanırım haklısın."

"Xavier ve benim aramda daha önce neler geçtiğinin farkında mısınız?"

Bizi engellemeye çalıştığından şüphelensem de bunu onun aracılığıyla hissettim. Zihni artık ne kadar güçlü olursa olsun, Xavier duygularının gücünü maskeleyemedi. Efendimizle bu tür bir bağı uzun zamandır arzuladığı düşünülse, sanırım bu şaşırtıcı değil. "Evet, biliyorum. O... Bunu uzun zamandır istiyor."

Alexandros üst dudağını emer ve mırıldanır. "Farkındayım."

"Bu yüzden mi sen ve o... Çünkü o istedi?" Cevabı zaten biliyorum. Kural olarak, Alexandros yapmak istemediği şeyleri yapmaz.

"Bunu ben de istedim Axl. Şimdiye kadar itiraf etmeye hazır olmasam da, her birinizi farklı nedenlerle dönüştürdüm. Sen ve Malachi benim için her zaman oğullarım gibi oldunuz. Ancak Xavier ile tanıştığım andan itibaren karşı güçlü bir arzu duydum. Ama sen bir kardeş istedin, ben de bir aile istedim ve ikinize de aynı şekilde davranabileceğimi düşündüm. Aptallık ettim. Uzun zaman önce gerçeği kabul etmeyerek ona büyük bir acı yaşattım."

"Ona hep senin ona farklı davrandığını düşündüğü için deli olduğunu söyledim ama sanırım içten içe öyle olduğunu biliyordum." Xavier'in endişelerini görmezden geldiğim ve duygularını kıskançlık olarak nitelendirdiğim onca zaman için kendimi suçlu hissetmeme neden olan bu farkındalık üzerime çöküyor.

Alexandros rahatlatıcı bir eli omzuma koyuyor. "Yaptıklarından dolayı suçluluk duyması gereken tek kişi benim Axl. Ve bunu telafi etmek için önümde bir ömür var, değil mi?"

"Evet. Gerçi ben olsam bunu ona söylemezdim, yoksa seni buna zorlar, anlıyor musun?" Hepimizin geçirdiği çalkantılı aydan sonra gülmek iyi hissettiriyor.

Kaşlarını kaldırıyor. "Bunun da farkındayım."

Tekrar konuşmadan önce birkaç dakika sessizlik içinde yürümeye devam ediyoruz. "Peki Xavier ile ilişkimdeki değişim hakkında ne düşünüyorsun?"

Cevabımı düşünürken okyanusa bakıyorum, şimdi kendimi birkaç dakika öncesine göre çok daha önemli hissediyorum. "Bu benim için hiçbir şeyi değiştirmiyor. Xavier'i mutlu ediyor ve bu... Seni daha önce hiç böyle görmemiştim, anlıyor musun?"

"Bunu anlıyorum."

Aramızdaki bu rahatlığa rağmen, aklımın bir köşesinde hâlâ içimi kemiren bir şüphe var. "Lucian söz konusu olduğunda cevapları bilmiyorum Axl," diyor düşüncelerimi okuyarak.

"Giorgios bize seni öldürdüğünü söyledi. Neden böyle düşünmemizi istesin ki? Yaptığını söylediğin şeyden sonra Lucian'a zaten güvenmiyor değildik. Yine de mavi haşhaş konusunda bize yardım etti. Ophelia biz Tibet'teyken onunla konuşabildi. Peki neden bize yardım etsin ki? Bunların hiçbirisi mantıklı değil."

Alexandros kaşlarını çatarak, "Ophelia'ya mağarada da yardım etti," dedi. "Ophelia geldiğinde oradaydı."

"Öyle miydi? Yalnız gitmesine izin vermememiz gerektiğini biliyordum." Yaşadığımız onca şeyden sonra ona ne olmuş olabileceğini düşünmek bile çok fazla. "Bir daha asla tek başına bir yere gitmeyecek."

"Bu düşünceye katılmakla birlikte, ona hiçbir zarar vermedi. Bana da bir şey yapmadı. Niyetinden tam olarak emin olamayız. Ama görünen o ki Giorgios size pek çok yalan söylemiş. Onun ya da Lucian'ın niyetlerine gelince, korkarım ki şu anda cevaplara sahip değilim. Ama belki bazıları bulunabilir. Sanırım olan biten her şeyi tartışmanın ve bu çılgınlığa bir anlam vermeye çalışmanın zamanı geldi."

"Malachi yemek hazırlayacağını söyledi. Sanırım hepimiz ona katılırsak Ophelia'nın hoşuna gider. Bir sürü etim var."

Gülümsemesi kısa ama içten ve bana neredeyse ne kadar çok şey kaybettiğimizi hatırlatıyor. Hâlâ ne kadar çok şey kaybedebileceğimizi. Yolun geri kalanını sessizce eve doğru yürüyoruz, ikimiz de kendi düşüncelerimizin derinliklerindeyiz.

Eski hayatını çok az anlıyorum. Ejderhalar, yeminler ve kehanetlerle dolu eski dünyasını. Ama bundan sonra ne olursa olsun, ben varım.

CHAPTER TWEKTY-RIGHT

ALEXANDROS

O Phelia'nın gülümsemesi o kadar parlak ki, yemin ederim tüm gece gökyüzünü aydınlatabilir. Malachi'nin hazırladığı ziyafeti yemek üzere yemek masasının etrafında otururken ondan ve tüm çocuklarımdan mutluluk yayılıyor.

Ne kadar sıradan bir sahne ve etrafımızı saran kargaşayla ne kadar da çelişkili. Yemek yerken sohbeti hafif ve keyifli tutuyoruz. Xavier'in buradaki televizyonda bir spor kanalı olmasından duyduğu sevinci, marketteki şaşırtıcı Amerikan yiyeceklerini, orta yaşlı tezgâhtarın Axl'in üç poşet dolusu yiyecek çalmasını nasıl izlediğini, ona verdiği zevkli ısırık sayesinde ona aşık bir genç gibi baktığını. Elpis ve Anikêtos'tan hangisinin sırtında seks yapsaydınız sizi uçuşun ortasına atıp yere çarpmanıza izin verme olasılığı daha yüksek olurdu.

Ancak hoş yemeklere, atmosfere ve hepimizin üzerine çöken memnuniyet duygusuna rağmen, hayatlarımızın herhangi bir şekilde normal olduğu fantezisine ancak bu kadar uzun süre kapılabiliriz. Giorgios, Lucian ve Ophelia'nın kaderi gibi çok bariz konulardan ancak bu kadar uzun süre kaçınabiliriz.

"Ne oldu sana? O gün?" Konuyu ilk açanın Ophelia olmasına şaşıyorum. "Giorgios aramızdaki bağı koparmak için sana ne yaptı?"

Çatalımı bırakıyorum, Malachi'nin yaptığı patates püresinin tadına bakmak için çok az isteğim var, o ve Ophelia onları lezzetli buluyor gibi görünüyor. O günü yeniden yaşamanın yarattığı umutsuzlukla savaşıyorum. "Giorgios beni bir mağaraya çekti,

Güçlerimin artık işe yaramayacağı bir yerdeydim ve dolayısıyla herhangi bir tehlikeyi tespit etmem mümkün değildi."

Öne doğru eğiliyor ve çenesini ellerinin üzerine koyuyor. "Peru'daki mağara gibi mi?"

Başımı salladım. "Hayır, bu çok güçlü bir büyüyle yapıldı. Bir cadı meclisi güçlerimin çalışmasını engelleyen bir büyü yaptı. Beni gümüşle zincirlediler ve sonra daha da güçlü bir cadı aramızdaki bağı koparan eski bir büyü yaptı." Çenemi gıcırdatıyorum.

"Giorgios bize Nazeel olduğunu söyledi. Onun hayatını kurtardığını ve ona borçlu olduğu için onu size ihanet etmeye zorladığını söyledi."

"Nazeel Danraath." Ellerim yumruk oluyor ve dişlerimi gösteriyorum.

Ophelia'nın nefesi kesiliyor. "Yani bu doğru mu?"

Anılarım bulanık, gümüşün ve ihanetlerinin acısıyla örtülü ve Nazeel ve Giorgios söz konusu olduğunda onlara tam olarak güvendiğimden emin değilim. Neyin gerçek neyin yalan olduğundan emin olamıyorum. "Bir keresinde onun hayatını kurtardığı doğru ve evet, kesinlikle oradaydı. Bu konuda başka ne söyledi?"

Ophelia'nın kaşları detayları hatırlıyormuş gibi çatılır ve Axl arada cevap verir. "Senin ölmeni istediğini söyledi. Tarikat'ın seni öldürmek istediğini ama onun seni kurtardığını söyledi."

"Beni gümüşle zincirleyerek ve bir kafeste çürümeye terk ederek mi kurtardın?" Öfkemi kontrol edemeyerek saldırıyorum. Ama burada hiçbir işe yaramıyor ve öfkemi bir kez daha dizginlemeyi başarıyorum.

Axl başını sallar. "Bize söylediği buydu."

Malachi bana göz kırpmıyor, sesini bulana kadar ağzı birkaç saniye açık kalıyor. "Yine de ölmeni mi istedi? Yoksa Tarikat mı? Çünkü onların müdahale etmemesi gerekiyor, değil mi?"

"Öyle değil. Ama Nazeel doğduğu günden beri Ophelia'nın kaderiyle ilgileniyor ve bir zamanlar niyetinin onurlu olduğuna inansam da artık o kadar emin değilim."

"Emin değil misin?" Xavier alay ediyor. "En iyi ihtimalle seninle olan bağımızı kopardı, en kötü ihtimalle de seni öldürmeye çalıştı. Ayrıca hepimize öleceğimizi düşündürdü, Ophelia'nın kalbini kırdı... Ve sen onun niyetinin onurlu olduğundan emin değil misin? Ben kesinlikle olmadığını söyleyebilirim."

İlişkimizdeki son değişikliğin bana karşı takındığın tavır konusunda sana özgürlük tanıdığını düşünme, yavrum.

Yutkunurken boğazı çalışıyor, kalın damarı kanıyla titreşiyor ve sandalyesine geri oturuyor, çenesi biraz düşüyor, ama kalp atış hızındaki artışın benim azarlamamla hiçbir ilgisi olmadığını fark etmiyorum. *Peki efendim.*

Küstahlığı yüzünden onu terbiye etme düşüncelerini bir kenara bırakıyorum. Ensesindeki damardan beslenirken onu ne kadar sert becereceğimi hayal etmek ne kadar keyifli olsa da, şu an için dikkatimi dağıtmadan da yapabilirim.

Boğazımı temizliyorum ve yemek sonrası sohbete yeniden odaklanıyorum. "Nazeel ayinden hemen sonra ayrıldı. Beni Peru'daki hapishaneme götüren Giorgios'tu." Ona karşı nasıl savaştığımı ve mücadele ettiğimi hatırlıyorum. Ama hâlâ gümüşle zincirlenmişim ve ayın yüzünden zayıf düşmüştüm, onunla boy ölçüşemezdim. Korkak. "Şimdi bana hayatımı bağışladığını ve Tarikat'ın ölmemi istediğini söylediğini hatırlıyorum ama söylediği birçok yalan ve Tarikat'ın geçmişî göz önüne alındığında, bunların doğru olduğundan şüpheliyim. Kafesimin dışında muhafızlar vardı ama konuşmayı reddettiler ve Ophelia beni serbest bırakmadan önce günlerce bilincimi kaybedip durduğuma inanıyorum. Lucian'ın muhafızları dağıttığına kesinlikle tanık olmadım."

"Lucian muhafızlardan kurtuldu mu?" Axl şaşırarak sorar.

Ophelia'ya bakıyorum, çünkü bu hikâyenin ona düşen kısmı ve o da başını sallıyor. "Bana söylediği buydu ve mağarada dört tane başsız vampir cesedi vardı. En azından vampir olduklarını varsayıyorum. Peki onları o öldürmediyse, kim öldürdü?"

Malachi'nin yeşil gözleri kızın yüzünde kısıldı. "Neden orada olduğunu söyledi mi? Muhafızları neden öldürdüğünü?"

Bana bakıyor ve yanağından bir damla gözyaşı süzülüyor. "Seni koruduğunu söyledi."

Bir vampirin boğazında, adem elmasının hemen altında bir yer vardır ve burada bir darbe alırsa, büyük bir acıya ve en azından birkaç saniye nefes alamamasına neden olur. Uzun hayatım boyunca sadece iki kez, o zamanlar benden çok daha güçlü olan vampirler tarafından böyle bir saldırıya maruz kaldım ve bu hem canımı yaktı hem de nefes alışımı Ophelia'nın sözlerinden daha az etkiledi.

Beni koruyor muydu?

Yeniden nefes alabilmek için onunla ilgili tüm düşünceleri kafamdan uzaklaştırıyor ve bunun yerine onun üzüntüsüne odaklanıyorum, çünkü bununla başa çıkmak çok daha kolay.

Yüzünden bir damla gözyaşı daha akıyor. "Orada tek başına olmandan nefret ediyorum. Karanlıkta hiçbir şey bilmeden..." Gözlerini siliyor.

Onu yanıma çağırıyorum ve o da sandalyesini geriye itip masanın etrafından dolaşıyor. Yeterince yaklaşır yaklaşmaz onu kucağıma çekiyor ve kollarımı ona doluyorum. Orada geçirdiğim zaman, sahip olduğumdan daha fazla acı içinde geçti.

İnanılmaz uzun hayatımda tecrübe ettiğim gibi, bunu bilmesine asla izin vermeyeceğim, çünkü bu sadece daha fazla acı çekmesine neden olur. "Benim için üzülmeye küçüğüm. Benim katlandığım şey senin kalp acıyla kıyaslanamaz bile. Hepinizi tekrar göreceğimi biliyordum."

Başını omzuma yaslıyor ve sıcak gözyaşları çıplak tenime düşüyor.

Axl bana bakıyor, kaşları konsantrasyonla çatılmış. "Yani bağımızın koptuğu o gün Lucian'ı hiç görmedin mi? Giorgios bize seni öldürenin o olduğunu söylemesine rağmen mi?"

Başımı iki yana sallıyorum. "Lucian'ı beş yüz yılı aşkın süredir görmedim." Ophelia'nın çenesini elimle kavıyorum ve başını yukarı kaldırıyorum. "Bu odada onu yakın zamanda gören tek kişi sensin, değil mi agápi mou?"

Dudağını çiğniyor ve başını sallıyor.

"Mağarada başka bir şey söyledi mi bebeğim?" Malachi soruyor.

Ophelia Peru'da neler olduğunu ve Lucian'ın güçlerine odaklanmasına nasıl yardımcı olduğunu anlatıyor. Beklediğim gibi, bu durum kuşku, küçümseme ve minnettarlığın kafa karıştırıcı bir karışımıyla karşılanıyor.

"Ama anlamadığım şey, Giorgios'un seni neden öldürmediği." Xavier başını sallar. "Seni neden hayatta tuttu? Eğer amacı Ophelia'yla olan eş bağı koparmaksa ve-" Konuşmayı keser ve yüzünü buruşturur. "Bekle, bunu henüz bilmiyorsun, değil mi?"

Ophelia'nın saçlarını kulağının arkasına tarıyorum ve alnına bir öpücük konduruyorum. Ona uyurken zihnini okuduğumu söyleme fırsatım henüz olmadı ve nasıl tepki vereceğinden tam olarak emin değilim. "Giorgios'un kalesinde olan neredeyse her şeyi biliyorum. En azından ilgili noktaları. Hepinizi nasıl zehirlediğini, benim hakkımda sizi inandırmaya çalıştığı yalanları, ölmemenizi sağlamak için Ophelia'yı ısırarak gibi aldatıcı bir teklifte bulunduğunu. Ve ayini de." Ne zaman o planı düşünmek zorunda kalsam hissettiğim öfke tarif edilemez, vücudumdaki kaslar ve sinirler tutuşacakmış gibi hissedene kadar yanıyor. Boynumu döndürüyorum ve dişlerimi gıcırdatıyorum.

Ophelia bir elini yanağıma koyuyor ve bu beni sakinleştirmek için kendi çabalarımın daha fazlasını yapıyor. "Bütün bunları nereden biliyorsun?" diye soruyor.

Parlak mavi gözlerine bakıyorum ve onu ve çocukları alıp tüm bunlardan çok uzaklara kaçma arzusuyla dolup taşıyorum. "Hepinize ne olduğunu bilmem gerekiyordu. Giorgios'un ne yaptığını. İşinize yarayabileceğini düşündüğünüz her bilgiyi seçip kusmak için anılarınızı taramanızı istemedim. Bu şekilde daha hızlı ve kolay oldu."

Göz kırpmıyor. "Zihnimi mi okudun? Anılarımı mı?"

Pişmanlık ve suçluluk duygusu düşüncelerimi bulandırıyor, öfkeyle karışıyor ve göğsümde ölü bir ağırlık varmış gibi hissetmeme neden oluyor. "Yaptım, agápi mou."

Dudağı titriyor ve gözyaşları yüzünden serbestçe akıyor. "Özür dilerim. Yapmadım... Sadece..."

"Ophelia." Gergin gevezeliğini kesiyor ve yanaklarındaki yaşları siliyorum. Ne için özür dilemesi gerektiğini düşündüğü *konusunda* kafam karıştı ve biraz da korktum. Görmediğim bir şey mi vardı? Gözden kaçırdığım bir şey mi? Benden sakladığı bir şey mi? "Ne için özür diliyorsun ufaklık?"

"Sadece onları kurtarmak için beni ısırmasını düşündüm. Çocuklarla da bu konuda konuştum çünkü bize onları kurtarmanın tek yolunun bu olduğunu söyledi. Hiçbirimizin ona bağlanmak istemediği konusunda hemfikir olduk ve eğer-" Aynı anda hem nefes alıp veriyor hem de hıçkırıklarını bastırıyor ve ağzından dökülen kelimeler sonunda kesiliyor.

Ona daha sıkı sarılıyorum ve bir elimle yüzünü kavrayıp başparmağımın ucuyla dudaklarının üzerinde gezdirerek orada biriken gözyaşlarını siliyorum. "Hepinizin Giorgios'un teklifini tartıştığınız o anıyı gördüm ama bunun kanıtladığı tek şey bana olan derin sadakatinizdi." Bizi dikkatle izleyen çocuklara bakıyorum. "Hepinizin. Ve her birinizden bunu duymak beni onurlandırdı. Bu yüzden lütfen agápi mou, hepimizi kurtarabilecek bir şeyi düşündüğünüz için kendinize bir saniye daha işkence etmeyin. Haberiniz olmadan zihninizi okuduğum için beni affetmenizi isteyecek kadar bencil olabilir miyim?"

Sevgi dolu gözlerle bana bakıyor ve elini yanağımda gezdiriyor. "Affedecek ne var ki? Aklımda seninle paylaşmayacağım hiçbir şey yok ve sen bunu zaten biliyorsun. Mecbur kalmadıkça aklımı asla okumayacağını da biliyorum."

Dudaklarımı onunkilerin üzerine serpiyorum. O benim karanlığıma karşı fazlasıyla lütufkâr ama ben onun ışığı için minnettarım. "Ne olsun, bu evrende hiçbir şey aramızdaki eş bağını koparamaz, Ophelia. Zaman başladığından beri sen benimsin, ben de senin ve günlerin sonuna kadar da öyle kalacağız."

Burnunu çekiyor, dudaklarında yumuşak bir gülümseme belirliyor.

"Peki, şimdi ne yapacağız? Lucian'ı mı bulacağız? Giorgios'un peşinden mi gideceğiz?" Axl bana hâlâ konuşacak çok şey olduğunu hatırlatarak soruyor. "Burada saklanacak mıyız yoksa Montridge'e mi döneceğiz?"

"Lucian'ı bulmanın bize aradığımız cevaplardan bazılarını verebileceğine inanıyorum. Beni Peru'da bulabildiğine göre Giorgios'un planları hakkında bir şeyler biliyor gibi görünüyor. Montridge'e dönmenin ne bizim ne de oradaki müttefiklerimiz için henüz güvenli olduğuna inanmıyorum."

Xavier başını sallayarak bir elini kalın siyah saçlarında gezdiriyor. "Katılıyorum. Giorgios'un bakmayı düşüneceği ilk yer orası olacaktır."

Derin bir nefes çekiyorum ve tam gözlerimin arasında zonklayan ağrıyı engellemek için burnumun kenarını sıkıyorum. "Ve Giorgios'a gelince, aklını okuyarak güvenini asla ihlal etmeyecek olsam da, görüldüğü kadar kurnaz olmadığına inanıyordum ama beni kandırabildi. Bu ciddi bir endişe kaynağı. İhanetine dair bir ipucu yakalayabilmem gerekirdi ama yakalayamadım. Belki de ona olan sadakatim gözümü kör etmişti ya da belki de onun zihin gücü benim bildiğimden çok daha güçlüydü."

Ophelia kucağımda kayıyor. "Enora onun ulaşım gücünün çalınmış olabileceğini düşünüyor."

Bunu Ophelia'nın anılarından hatırlıyorum. "Bu mantıklı, en azından bizi ıydınlandığına inandırarak doğuştan gelen vampir güçlerini maskeleymesine izin vermesi . Ama bir başkasının güçlerini çalabilmesi mantıklı değil. Bunun için güçlü bir kara büyü gerekir." Gözlerimi kapatıyorum ve benden kaçan cevapların en azından bir kısmını bulabilmeyi diliyorum.

"Şu anda hiçbir şey mantıklı değil," diye hatırlatıyor Malachi bize Hepsi.

"Bunun dışında hiçbir şey," diyor Ophelia gülümseyerek etrafına bakınırken odaya. "Bu çok mantıklı."

Axl ona gülümsüyor. "Keşke sonsuza kadar burada saklanabilseydik ve kimse bizi bulamasaydı. Sanırım bu hayattan oldukça mutlu olurum."

Keşke mümkün olsaydı. Başını göğsüme yaslıyor ve iç çekiyor. "Ben de öyle. Ani ve Elpis kalmak isterlerse bu daha da harika olur."

"Evcil ejderhalar." Xavier homurdanır.

Ona bir kaşımı kaldırıyorum. "İkisinin de bu konuda şaka yaptığını duymasına izin vermem Xavier."

Kendi kendine sessizce gülüyor.

Malachi sandalyesini geriye itiyor. "Muhtemelen sonsuza dek burada saklanamayacağımıza göre, ben derim ki, bu durum sürerken tadını çıkaralım." Elini Ophelia'ya uzatır. "Sahilde ay ışığında yürümek ister misin, tatlı kız?"

Heyecanla başını sallıyor, bana kısa bir öpücük veriyor ve sonra kucağımdan iniyor. Ayağa kalktığında kışına vurmaktan kendimi alamıyorum. Karşı konulmaz biri. Onu yatağa götürmek istiyorum ama onu kendime saklamak bencillik olur. Ayrıca, önce ilgilenmem gereken başka bir şey ya da *biri* var.

Axl ayağa fırlıyor ve elindeki peçeteyi masaya fırlatıyor. "Eğer bu yürüyüş ikinizden birini ya da ikinizi birden becermemle sonuçlanacaksa, ben de varım."

Xavier onlara katılma arzusunu dile getirmekte gecikmedi ama o mutfaktan çıkamadan ben ayağa kalktım ve yolunu kestim. "Sen değil. Henüz değil. Sanırım tartışmamız gereken bazı yeni temel kurallar var."

Axl başını iki yana sallar. "Yaramaz yavru."

Xavier onu tersledi ve "*Siktir git*" dedi. Sonra üçü de gitti ve Xavier ile ben mutfakta yalnız kaldık.

Bir elimle çenesini kavrayarak onu duvara yaslıyorum. Arzu omurgamdan aşağıya doğru dalgalanıyor. "İlişkimizde bir değişiklik olduğu için senin küstahlığını bir şekilde görmezden geleceğimi mi sanıyorsun Xavier?"

Dilini dolgun alt dudağının üzerinde gezdiriyor ve bana bakıyor, gözleri meydan okumayla parlıyor. "Hayır."

"Peki az önceki neydi?"

"Sizinle hep böyle konuşuyorum Profesör."

Bu kesinlikle doğru. Beni sınırlarıma kadar zorlamakta her zaman usta oldu, hiçbir zaman ciddi bir cezaya maruz kalacak kadarını yapmadı. Ama bu, onu cezalandırma fikri bana bu kadar çekici gelmeden önceydi. Sıcak nefesi dudaklarımın üzerinde tozlanana kadar yüzümü onunkine yaklaştırıyorum. Gözbebekleri büyüyor, nabızı hızlanıyor ve çoktan sertleşiyor. Ama sonra, ben de.

Başparmağımı dolgun dudaklarının üzerinde gezdiriyorum. "Bana hitap ederken ses tonuna dikkat edeceksin, yavrum."

Gözleri benimkilere dikildi. "Evet. Efendim."

Bunu tam olarak yapmak üzere olduğum şeyi yapmam için beni kışkırtmak için söylediğinden eminim, ama arzuyla umursamayacak kadar kör olmuş durumdayım. Dişlerimi boğazına geçiriyorum ve zengin kanı ağzıma doluyor.

"Siktir," diye inliyor, kollarını boynuma doluyor ve parmaklarını kafa derime batırıyor.

Gelecekte kiminle konuştuğunu hatırlayacak mısın? Dişlerimi daha derine batırıyorum, ona zevkine eşlik edecek küçük bir acı sunuyorum.

Kendini bana sürüyor ve inliyor.

Elimi kotunun içine soktum ve sert uzunluğunun tabanını sert bir şekilde sıktım. *Seni duymadım.*

"Evet!" diye . "Evet, hatırlayacağım."

Beslenmeyi bırakıyorum ve dişlerimi çene çizgisi boyunca ağzına kadar takip ediyorum, elimi kotundan kurtarıırken dudaklarına gülümsüyorum. "Gidelim ve mehtaplı gezintilerinde diğerlerine katılalım." Şaşkınlığı keskin, ani umutsuzluğu neredeyse yeniden düşünmemi sağlamaya yetecek, ama o zaman bu hiç ders olmazdı. "Küstahlığının ödülü olarak seni becereceğimi düşünmedin değil mi Xavier?"

Gözleri ateş ve meydan okumayla parlayarak bana bakıyor. Elim hâlâ çenesini kavırıyor, onu kendime çekip öpüyorum. Dilim onun istekli ağzına kolayca erişiyor. *Eğer iyi bir çocuk olursan, seni daha sonra becerebilirim.*

Kasları geriliyor, ama ağzı yumuşuyor ve içinde hiç kavga yok. Ama içindeki veledin bana cehenneme git demek için yanıp tutuştuğundan eminim.

CHAPTER
TWEKTY-NIKE

ALEXANDROS

T Anikêtos'un geniş gölgesinin altında serin bir gölge var. Ophelia'yla birlikte beni Giorgios'un hapishanesinden kurtaralı üç gün oldu ve ben onun varlığına çoktan alıştım. Onsuz geçen bin yılın ardından, onun hayatıma girdiği her gün duyduğum mutluluğu inkâr edemem.

ve Elpis ölümlüler diyarında kalmayı seçerler.

Tam boyuna ulaşp üzerime dikiliyor ve pullarını burnundan kuyruğuna kadar sallayarak mini bir kum fırtınası yaratıyor. Saçlarımdaki altın tanelerini fırçalıyorum. *Elpis nerede?*

Okyanusun ötesine bakıyor. *Öğleden sonra uçuşunu yapıyor. Yapabiliyorken ölümlüler âleminin enerjisinden faydalaniyor.*

Burada olduğun için minnettarım, dostum.

Biliyorum.

Buna çok benzeyen bir plajın yakınında tanıştığımız günü şaşırtıcı bir netlikle hatırlıyorum. Gökyüzünde dolaşan en korkunç yaratıkla yüz yüze geldiğimde henüz on dört yaşındaydım. Ondan önce de ejderhalarla karşılaşmıştım ama hiçbiri onun kadar korkutucu ya da onun kadar inatçı değildi.

Eskiden nostalji nöbetlerine bu kadar yatkın değildin, Ejderhaya Fısıldayan. En son tanıştığımızda hiç böyle bir şey yaşamamıştım.

Başını eğiyor, kocaman yeşil gözleri kırpışmıyor. *Hangi soruyla boğuşuyorsan onu sor, Alexandros. Belirsizlik ve kararsızlık sana yakışmıyor.*

Bunlar değer verdiğim ya da genellikle sahip olduğum özellikler değil, ancak sormak üzere olduğum şeyin onu kendi türünden çok daha uzun süre uzak tutacağını farkındayım.

bekleniyordu. *Yaptığın her şey için minnettar olmakla birlikte, Anikêtos, daha fazlasını istemeliyim. Sen ve Elpis kısa bir süre daha burada, ölümlüler diyarında kalmayı düşünür müsünüz? Ben Giorgios'un niyetinden emin olana kadar.*

Gökyüzüne bakmadan önce bana göz kırpmıyor. *Elpis ile konuşmalıyım.* Bana başka bir şey söylemeden uçuyor ve bulutların arasında kayboluyor.

Bahçeyi çevreleyen sık otların arasından eve doğru ilerliyorum. Onun varlığı dişlerimi kenetliyor ve onunla yüzleşmek için dönüyorum, dişlerim kamaşmış ve kanım kaynıyor.

"Ben sadece yardım etmek için buradayım, Alexandros."

Öfke göğsümde alev alev yanıyor ve Nazeel Danraath'ın gırtlakını parçalamamı engelleyen tek şey, uzun yıllara dayanan kendimi tutma alışkanlığım. O ne kadar güçlü olursa olsun, öfkem o kadar güçlü ki beni durdurma umudu. Kendisinin de farkında olduğu bir gerçek.

"Senin ağzından çıkan bir kelimeye neden güveneyim ki Nazeel? Bana ihanet ettin."

"Sana ihanet etmedim. Olaydan günler sonrasına kadar kaderini öğrenemedim."

"Günler!" Kelimeyi bir suçlama gibi tükürdüm. "Neredeyse dört hafta boyunca o yerdeydim. Madem ne yaptığını biliyordunuz, neden düzeltmek için hiçbir şey yapmadınız? Neden onlara hayatta olduğumu söylemedin?"

"Yapamadım. Cezalıydım. Evimizin dağ kalesini terk edemedim. Bugün buraya gelerek büyük bir risk aldım."

Bunun ona acımamı sağlaması mı gerekiyor? Sebep olduğu acı ve eziyeti geri mi almalıyım? Belki yaptıkları sadece beni etkilemiş olsaydı, etkilerdi ama kalplerini kırdığı için onu asla affetmeyeceğim. Özellikle de Ophelia'nın.

Temkinli bir adım daha yaklaşıyor. "Giorgios'un gerçek niyetleri hakkında hiçbir fikrim olmaması bana çok acı veriyor. Yine de, aldatma yeteneği o kadar büyüktü ki, konu zihin meseleleri olduğunda gücü benzersiz olan Alexandros Drakos'u bile kandırdı."

"Bana kendi başarısızlıklarımı hatırlatmanın size bir faydası olacağını düşünüyor musunuz?"

Başını iki yana sallıyor. "Ben sadece gerçeklere işaret ediyorum. Hepimizi kandırdı, gerçek niyetini ve kendi zihin gücünün tüm gücünü sakladı. Sizce böyle bir şeyi nasıl başardı?"

Dişlerimi gıcırdatıyorum.

"Bilmiyorum." Uzun bir süre hiçbir şey söylemiyor.

"Siz de ışınlama gücünün doğuştan gelmediğini mi düşünüyorsunuz?" Zaten kendisine sorduğu soruyu yansıtarak soruyorum.

"Aklımı mı okuyorsun?" Bana göz kırptıyor ama fazla şaşırmış görünmüyor.

Aklından geçenleri okuyamadım, daha çok açık bir kitap gibiydi. Sahip olduğu güç göz önüne alındığında bu şaşırtıcı. "Kafandaki her düşünceyi duyabiliyorum."

Gülüyor, durumla o kadar çelişen müzikal bir ses ki öfkemi daha da körüklüyor. Bunun eğlenceli bir yanı yok. Bir saniye sonra hipnotize edici yeşil gözleri tekrar üzerimde. "Eğer düşüncelerimi bu kadar kolay duyabiliyorsan, sana ihanet etmediğimi de biliyor olmalısın Alexandros. Senin ve Ophelia'nın birkaç saat içinde yeniden bir araya geleceğinizi biliyordum. Ben sadece çocuğun güçlerini en hızlı ve en emin yoldan tamamen uyandırmak istedim."

Güçlerinin uyanışını hızlandırmak için Ophelia'ya böyle bir eziyet çektirmek istemesi beni şaşırtmadı ama de öfkemin alevlerini körükledi. "O bir çocuk değil."

Hırlamam onu hazırlıksız yakaladı ve hızla kendini toparlamadan önce irkildi. "Hayır, çok haklısın. O öyle biri değil. İkimiz de onun gerçekte ne olduğunu biliyoruz, değil mi?"

"Yapma, Nazeel." Düşünceleri giderek daha ateşli hale geliyor ve ben onları görmezden gelip bu konuşmayı kesinlikle gittiği yerden uzaklaştırmak istiyorum.

"Kehanetin tamamını bilseydin, Alexandros. Unutulmuş ayeti çok az kişi bilir, çünkü ondan hiç bahsedilmez. Ama Skotádi biliyor ve bu yüzden onu istiyorlar. Çünkü kaderini gerçekleştirmek üzere. Tüm parçalar nihayet yerine oturdu."

"O Seçilmiş Kişi değil." Başımı sallıyorum. "Dünya ona sahip olamaz!" Kükrüyorum.

Kelimeleri kafasının içinde söylüyor ki ben de duymak zorunda

kalayım. *Ama eğer Seçilmiş Kişi üç başlı ejderhayı*

öldürebilirse - eğer ehlileştirilemez canavar yeni efendisinin

ayaklarına kapanırsa ve ışık karanlıktan geri çekilirse,

o zaman insanın koruyucusunu uyandıracaklar.

Ve güneş gölgeleri yutmalı

Çağlar boyunca hüküm sürecektir bir denge getirmek için.

"Bunlar deli bir kadının saçmalıkları, Nazeel. Hiçbir anlamı yok."

"Hayır, Alexandros, onlar *her şey* demek." Sesinde bir şey var -belki de mahkûmiyet- ensemdeki tüyleri diken diken ediyor. Düşünceleri o kadar hızlı ki herhangi birine odaklanmak zor, ama baskın duygu korku ve umut.

Ellerimi kollarının üst kısmına koyuyorum, gözlerinde beyninde yaşanan kaosu anlamlandırmama yardımcı olacak bir sakinlik bulmayı umuyorum.

"Gitmeliyim, Alexandros," diye yalvarır. "Kameen-"

"Umurumda değil, Nazeel." Hayal kırıklığımı homurdanıyorum.

"Evet biliyorsun." Gözleri yaşlarla doluyor. "Her zaman çok fazla önemsedin ve bu yüzden sen olmalıydın. Onun yanında yükselecek olan kişi sensin."

Ben mi? Böyle bir düşüncenin saçmalığı karşısında neredeyse kahkaha atacaktım. Nazeel delirmiş olmalı. Önce Ophelia, şimdi de ben mi? "Bilmece gibi konuşmayı bırak."

"Değilim!" diye ısrar ediyor. "Bir ismin doğuştan gelen gücünü en iyi sen bilirsin Alexandros."

"Bırak onu." Derin, hırıltılı ses arkamdan geliyor ve kime ait olduğunu anlamak için arkamı dönmeme gerek yok.

Bir uyarı homurdandım. "Bu işe karışma, Kameen."

Yanında durmak için etrafımda dolaşıyor. "Ben senin düşmanın değilim Alexandros Drakos, ama onun saçının teline zarar verirsen, ben de seninkini vücudundan söker atarım."

Omuzlarımı geriye atıyorum. "Deneyebilirsin, Kameen, ama başarısız olacaksın."

Gözleri kısılıyor ama beni bir aşağı bir yukarı süzerken dudağının kenarı seğiriyor gibi. "Bana meydan okumaya cüret mi ediyorsun?"

"Hiçbir şey yapmaya *cesaret edemem*. Sen ne kadar güçlü olursan ol, Kameen Nassari, ben senden daha yaşlı, daha bilge ve daha güçlüyüm. Ve senin itaatsiz cadın bile bunun doğruluğunu onaylayacaktır."

"Çocuklar, böyle bir düşmanlığa gerek yok," diyor Nazeel yumuşak bir sesle, elini arkadaşının koluna koyarak.

Yer ayaklarımızın altında sarsılıyor ve Anikêtos'un nefesinden yayılan sıcaklık, devasa gölgesi güneşi engellemeden önce hepimizi sarıyor. Burnunun ucuyla omzumu dürtüyor, bir ejderhanın kendi türünden olmayan herhangi bir yaratığa göstereceği en önemli şefkat jesti.

Hem Kameen hem de Nazeel başlarını hafifçe eğerek şu anda huzurlarında bulunan güçlü varlığa gösterirler. "Anikêtos," diyor Kameen, ses tonu uygun miktarda ciddiyet taşıyor.

Anikêtos yanıt olarak hafifçe homurdanır. Hem Kameen hem de Nazeel ejderhalarla iletişim konusunda oldukça bilgililer, ancak uzun zamandır böyle bir iletişim kurmamışlardı. *Birini yakıp kül etmeme gerek var mı Ejderha Fısıldayıcısı?*

"Henüz değil, Anikêtos," diye yüksek sesle cevap veriyorum. Önümde duran varlıklardan hiçbirinin ejderhalarla iletişim kurma yeteneğimi hatırlatmaya ihtiyacı olduğundan değil, ama zararı olmaz.

Kameen boynunu kıvrıyor, bakışları tekrar bana dönüyor. "Nazeel kendisini ilgilendirmeyen konulara karışmaktan bıktı." Nazeel ona uyarıcı bir bakış fırlatıyor, ama onunla tartışmasına fırsat vermiyor. "Biz gidiyoruz."

Gidiyor musun? Öylece mi? Nazeel'in işime karışmasının zamanı çoktan geçti. Çoktan karıştı ve ailemi tehlikeye attı. "Büyük bir savaş yaklaşıyor ve sen bir taraf seçmelisin. Benim yanımda mı yoksa kardeşimin yanında mı?"

"Her zaman seninleydi Alexandros, biz bilmesek de," diye cevap veriyor Nazeel o daha cevap vermeden.

Kameen dişlerini gösteriyor, öfkesi yüzünden yayılıyor, bakışları arkadaşı ve benim aramda gidip geliyor. "Biz taraf seçmeyiz. Karışmayız."

"Belki de artık başka seçeneğin yoktur, Kameen."

Çenesi titriyor ama iddiamı yalanlamıyor. Onun yerine Nazeel'e bakıyor; tanıdığım en çelişkili kadınlardan biri. Her şeye rağmen onun doğasında barış ve denge getirme arzusu olduğundan eminim, bunu yapma girişimleri ciddi şekilde yanlış yönlendirilmiş olsa bile. Yine de ona güvenmiyorum, özellikle de Ophelia söz konusu olduğunda.

"," diye Kameen.

Nazeel elini onun yanağına koyuyor ve parmak uçlarıyla hafifçe yara izlerinin çizgilerini takip ediyor. "Kameen, lütfen. Sadece bir dakika daha?"

Tarikat'ın katı, duygusuz komutanının tam da razı olduğu ana tanık oluyorum. Omuzları bir parça düğüyor ve başını yana eğerek yanağını avucunun içine bastırıyor. Sadece altı ay önce, Ophelia'yla tanışmadan önce onda böyle bir değişiklik fark edebileceğimden emin değilim. Ama Kameen'i şimdi her zamankinden daha iyi anlıyorum. Nazeel'e olan aşkı Tarikat'taki konumunu ne kadar zorlaştırıyor olmalı.

Fırsatı değerlendiren Nazeel bir adım öne çıkıyor ve elimi kendi eliyle kavırıyor. Anikêtos arkamda koruyucu bir varlık olarak bana yaklaşıyor. "Sen

Bir ismin gerçek gücünü anla, Alexandros. Evet?" Yeşil gözleri öyle bir umutla parlıyor ki, yoğun bakışlarını çok zor.

Pek çok kişi bir ismin önemini hafife alır, oysa kim olduğumuzu ve ne olacağımızı büyük ölçüde şekillendirir. Yine de, bunun elimizdeki durumla nasıl bir ilgisi olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, bu yüzden sessiz kalıyorum ve Nazeel'in sessizliği doldurmasına izin veriyorum. "Unutulmuş ayet, Alexandros. Asla unutulmadı, sadece atlandı."

Neyi ima ettiğini anlamakta zorlansam da, sözlerinde o kadar tuhaf bir şekilde tanıdık ve doğru gelen bir şey var ki, tüylerim diken diken oluyor. "Açık konuş Nazeel, ya da hiç konuşma."

"Çoğu insan ebeveynlerimizin ya da doğumumuzda hazır bulunan kişilerin isimlerimizi seçtiği gibi yanlış bir inançla hareket eder. Ve bu çoğu kişi için doğru olsa da, siz ve ben biliyoruz ki bazılarımız ruhumuza çoktan kazınmış bir isimle doğarız."

Lucian'ın doğum anısı hızla geri geliyor ve beni boğmakla tehdit ediyor. Terlediğimi, çığlık attığımı, annesininkine benzer bir feryatla doğduğunda yaşadığım rahatlamayı hatırlıyorum. En önemlisi, ilk nefesini aldığı anda Elena ve benim onun için seçtiğimiz ismin nasıl önemsiz hale geldiğini hatırlıyorum. Lucian Drakos doğduğu andan itibaren olması gereken kişiydi.

"Nazeel." Kameen'in sert sesi gerginliği kesiyor. "Biz gidiyoruz."

"Her şey önceden belirlenmişti, Alexandros." Bununla birlikte, o ve Kameen ortadan kayboldular ve beni sadece bir dakika önce durdukları yere bakmak zorunda bıraktılar.

Kehanetler. Anikêtos homurdanır.

Fiere'nin Kayıp Kehanetlerini biliyor musunuz? Unutulmuş ayetleri?

Öyle diyor, terazisini göstererek. Gerçi onlara hiç kulak asmadım. Ejderha türünün diğer yaratıkların saçmalıklarına ihtiyacı yoktur.

Bundan hiç şüphem yok.

Ama bu seni rahatsız ediyor, değil mi Ejderha Fısıldayıcısı? Neden?

Nazeel, Ophelia'nın Seçilmiş Kişi olduğuna inanıyor.

Sence öyle değil mi?

Ona cevap vermiyorum. Kendimi yalan söylemeye ya da zaten bildiğim gerçeği doğrulamaya ikna .

Unutulmuş ayeti bana yeniden anlat, detayını unuttum, diye emrediyor.

İstedigini yapıyorum ve birkaç dakika sessiz kalıyor. *Ve Nazeel'in isimlerle ilgili bilmecesi sizi düşündürüyor...*

Durdu ve ben de onun yerine düşüncesini tamamladım. *Lucian karanlıktan döndürülmesi gereken ışıktır.*

Burun deliklerinden yoğun bir duman çıkıyor. *Nazeel'in bahsettiği tek isim bu değil, değil mi?*

Kafam, bazıları gerçek bazıları hayal ürünü olan çok sayıda soru ve anıyla dolup taşıyor ve içimi bir korku ve deja vu hissi kaplıyor. Anikêtos'un cevabımı beklerken beni analiz eden bakışlarının farkında olarak burnumun kemiğini sıkıyorum. *Sen neden bahsediyorsun, Ani?* Hayal kırıklığıma engel olamayarak ona çıkışıyorum. Ophelia'yı ve çocuklarımı alıp kimsenin bizi bulamayacağı bir yere kaybolmalıyım. Kehanetlerin, Skotádi'nin ve Tarikat'ın canı cehenneme.

Adın, Alexandros.

Omurgamdan aşağı şimşekli bir korku akımı fırlıyor. *Hayır. Bana büyük büyükbabamın adı verilmiş. Annem adımla ben daha ana rahmine düşmeden önce seçmiş.*

Ne olursa olsun, anlamının farkındasınız, değil mi?

Beynimde sinapslar ateşleniyor ve çocukluğuma gidiyorum. Yanaklarımı okşayan yumuşak parmaklarını, omzuna dökülen siyah saçlarını ve sevgi dolu masmavi gözlerini hatırlıyorum - annem, gelmiş geçmiş en güçlü elementlerden biri - ve bana isminin anlamını ne kadar sık söylediğini.

Alexandros-insanların koruyucusu.

İnsanın koruyucusu. Anikêtos'un sesi kafamda çınlıyor şimdi.

"Ben ... değilim" Dişlerimi sıkıyorum ve ellerimi yumruk yapıyorum. "Ben eski, arkaik bir kehanetin parçası değilim."

O zaman neden bu kadar karşı çıkıyorsun Ejderha Fısıldayıcısı?

"Böyle saçmalıklara inanmadığınızı sanıyordum?"

Burun deliklerinden kalın bir duman daha yükseliyor. *Hiçbir zaman inanmadığımı iddia etmedim; sadece umursamadığımı söyledim.*

Çevresel görüşümde pembe bir ışık parlıyor ve Ophelia'nın bize doğru geldiğini görmek için dönüyorum. Hepimizin karşı karşıya olduğu durumun vahim doğasına rağmen, sık sık yaptığı gibi, en tatlı gülümsemeyi taşıyor. Bunu görmek beni hem sevindiriyor hem de üzüyor.

Ona bundan bahsetme Anikêtos, onu uyarıyorum.

Bilmeyi hak etmediğine mi inanıyorsun?

Onu böyle bir bilgiyle yüklemenin iyi bir şey olacağına inanmıyorum. Akli başında kim bütün bir dünyanın kaderinin kendi omuzlarında olduğunu öğrenmek ister ki?

Otuz metre yukarıdan bile kollarımdaki tüyleri yakan bir nefes üflüyor. *Bunu benden öğrenmemeli.*

Dokunma mesafesine gelir gelmez onu yanıma çekiyorum ve koruyucu bir kolla beline sarılıyorum. "Siz çocuklar neden ?" diye soruyor, ikimizin arasına bakarak.

Burnumu saçlarında gezdiriyorum ve o kadar güzel kokuyor ki onu ısırmamak için kendimi zor tutuyorum. "Ben sadece Anikêtos'a Elpis'in ve kendisinin yardımları için teşekkür ediyordum."

Ona gülümsüyor. "Sonsuza dek sana borçluyum."

Başını eğiyor. *Bana ettiğin yeminin farkındayım Ophelia.*

Ona ters ters baktım. "Bir ejderhaya borçlu olmak için yemin mi ettin?"

Gözlerini kırıştırıyor, yüzünde bir şaşkınlık var. "Evet. Geri dönüp bize yardım etsin diye bunu yapmak zorundaydım."

Onunla bağımız aracılığıyla konuşuyorum, böylece duyamaz. *Ophelia, bir ejderhaya böyle bir söz veremezsin. Onlar dünyayı senin ve benim gördüğümüz gibi görmezler.*

Ama bu Anikêtos. Ona , değil mi?

Hayatım pahasına, agápi mou. Ama başka bir ejderhayı kurtarmak için anında seninkini isteyecektir. Ruhunu ortaya koymaya hazır değilsen asla bir ejderhaya böyle bir söz veremezsin.

Bakışlarını sertleştiriyor, çenesi meydan okurcasına eğiliyor. "Eğer seni geri getirmenin ve çocukları kurtarmanın bedeli bu olacaksa, bu yüz kere ödemeye değer bir bedeldir."

Anikêtos homurdanıyor. *Sen gerçek bir savaşçısın Ophelia Hart ve sen, eski dostum, onu hafife alıyorsun.*

Kollarını göğsünde kavuşturuyor ve bana muzaffer bir sırıtış fırlatıyor. *Sana söylemiştim* kelimesini söylemesine ya da düşünmesine bile gerek yok. Diğer her yönden açıklar.

Dudaklarımı kulağına bastırıyorum. "Günün birinde, küçüğüm, tüm küstahlığını tokatlayarak senden çıkaracağım."

Kırpıklarını kırıştırıyor. "Umarım öyledir efendim. Ama şu anda öğle yemeği hazır ve hep birlikte oturup yemek yiyebilirsek çok sevinirim."

Yemek istediğim tek şey o. İçimdeki canavar beslenmek için çaresizce hırlıyor. Bu onu sadece güldürüyor ve karnını ovuşturuyor.

"Ben yemez sen de yiyebilirsin. Açlıktan ölüyorum."

Anikêtos'la vedalaşıyoruz ve eve doğru yürürken elimi onun elinin içine sokuyorum, teni öğle güneşinin ışığında parıldarken ona bakmaktan kendimi alamıyorum.

Anikêtos yanılıyor, onu küçümsemiyorum. Yapabileceklerinin fazlasıyla farkındayım. Gücünün değil, çünkü hala kudretinin tam kapsamı hakkında bilgimiz yok, ama gücü ve cesareti. Güçleri uyandırılmadan çok önce sahip olduğu özellikler. O asil ve özverili. Sevdiklerini kurtarmak için yapabileceği fedakârlıkları bu şekilde biliyorum. Ve en büyük korkum, bir gün böyle bir seçimle karşı karşıya kalması ve bunu yapmasını engellemek için yapabileceğim hiçbir şey olmaması.

CHAPTER
OTUZ

OPHEL AI

A O günkü antrenmanımı bitirdikten sonra yere bağdaş kurup oturuyorum ve Aniktos'un ejderha dağına bakarken dalgın dalgın otları koparıyorum. Buraya geldiğimizden beri dört gün geçti ve o ve Elpis bizimle kaldı. Ne kadar kalmaya niyetli olduklarını bilmiyorum ve sorup kaderi kışkırtmak istemiyorum. Seviyorum

Burada olmalarını.

Neden bana bakıyorsun, ocuk?

Çünkü sen bir ejderhasın! Ateş püskürten, binlerce yıllık, havalı bir ejderha ve sana sormak istediğim altı milyar soru var. Ama bunu söylemiyorum. Onun yerine, "Neden ejderhalar Drakos Hanesi'nin bir oğluna zarar veremiyor?" diye soruyorum.

Bu, babamın uzun zaman önce Alexandros'un büyük bykbabasına, Drakos Hanesi'nin ilkinde ettiği bir yemindir.

"Ve sonsuza kadar mı sürecek?"

Ta ki artık ona bağlı kalmayana kadar ve sadece Drakos Hanesi'nin başı bizi böyle bir yeminden kurtarabilir.

Parlak siyah pulları güneşte parılıyor. Neredeyse inanılmayacak kadar harikulade. O ve onun yarısı kadar olan ama aynı derecede büyüleyici olan Elpis. "Mavi gelincik hakkında bildiğin her şeyi bana anlatabilir misin?"

Homurdanıyor ve şüpheli bir şekilde göz devirmeye benzeyen bir şey yapıyor, her ne kadar bu tür insani tepkilerin onun altında olduğunu iddia edeceğinden emin olsam da. Sonra beni görmezden gelmek için elinden geleni yaparak başını kanadının altına sokuyor. Ama ben kımıldamıyorum.

Ani!

Git Alexandros'a sor, diyor.

Söyledim ve bana bildiği her şeyi anlattı ama... Devam etmeden önce dudaklarımı yaladım. O, Herôs'un oğlu, gerçekleri gören ve büyüünün beşiğinin koruyucusu Anikêtos değil, değil mi?

Tekrar homurdanıyor ve başını kaldırıp ateş yeşili gözlerini bana kırıştırtıyor. Bilmek istediğin nedir, meraklı ve sinir bozucu çocuk?

"Sistemimden çıkmasının on gün sürdüğünü biliyorum, ama süreci hızlandırmanın bir yolu var mı?"

Hırlamaya benzer bir ses çıkarıyor. Ophelia, sen yüzyıllardır doğmuş en güçlü yaratıksın. Bu şifreli ve pek de yardımcı olmayan cevapla bir kez daha oflayıp pufluyor ve başını kanadının altındaki önceki konumuna geri getiriyor.

Detay vermesini umarak ama bilerek ona bakıyorum. Alexandros'tan bile daha inatçı. Bunun yerine yardım için Elpis'e bakıyorum ama o sadece başını sallıyor ve ona sarılıyor.

Ellerimi yanıma koyuyorum ve avuçlarımı pelüş çimlere bastırarak tenimi gıdıklayana kadar düzleştiriyorum. Derin bir nefes alıp gözlerimi kapatıyorum. Alexandros toprağın iyileştirici özellikleri olan en güçlü element olduğunu söylemişti, değil mi? Yani eğer mavi gelincik bir toksinse, o zaman kesinlikle bir bakteri gibi uzaklaştırılabilir ya da temizlenebilir.

Omurgamdan aşağı bir heyecan akıyor. Bunun işe yarayıp yaramayacağı ya da işe yarayıp yaramadığını anlayıp anlayamayacağım konusunda hiçbir fikrim yok. Ama denemeye değer. Alexandros'un aramızdaki bağı yeniden kurmasını sağlayacak her şey denemeye değer ve bunu daha önce düşünmediğim için kendimi tekmeleyebilirim.

Parmak uçlarımı serin toprağa bastırıyorum. Toprak kabararak tırnaklarımın altında toplanıyor ve ben nefes alıyorum, içimde güneş gibi göz kamaştıran ışık küresine ve ellerimin altındaki toprağın hareketine odaklanıyorum. Toprak, sıcak ve gıdıklayıcı, parmak uçlarımın altında köpürüyor. Ve sonra onu hissediyorum - vücudumdan akan, her bir tüyümü diken diken eden kadim, güçlü bir enerji. Korkutucu ve ezici ama aynı zamanda sarhoş edici ve bağımlılık yapıcı. Kendimi yenilmez hissediyorum, sanki uzaktaki dağa yeterince uzun süre bakarsam onu yerle bir edebilirmişim gibi. Ama mavi gelinciğe odaklanıyorum, kırmızı kan hücrelerime yapışan uyuşturucu kalıntıları izole ediyorum ve sonra bu kalıntıları parmak uçlarımdan geçirip hepsini toprağa geri bırakıyorum.

Sonuncusunun da sistemimden çıktığını hissettiğim anda parmaklarımı topraktan çekip zafer çılgığı atıyorum. Başardım. Ve daha da şaşırtıcı olanı, içgüdüsel olarak nasıl yapacağımı biliyordum. Dağ mağarasındaki gümüş kafeste olduğu gibi, bunu gerçekleştirmek için sadece ne istediğimi düşünmem gerekiyordu.

Ellerimdeki kiri siliyorum ve mümkün olduğunca çabuk eve dönme hevesiyle ayağa fırlıyorum. Alexandros açık kapı aralığına yaslanmış, beni izliyor. İçlerinden birinin beni görebileceğini tahmin etmeliydim.

"Ne yapıyordun ufaklık?" diye sesleniyor.

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum, çimenlikte koşup kendimi ona doğru atarken neşeme engel olamıyorum. Beni kolaylıkla yakalıyor ve bacaklarımı beline doluyorum. "Az önce mavi haşhaşın hepsini sistemimden attım."

Bu adamın boğazından çıkan ses beni eritiyor. Bir gün bunu gerçekten yapacağımdan ve kendimi yerde bir su birikintisinden biraz daha fazlası olarak bulacağımdan eminim. "Ophelia, benimle oyun oynama."

"Ben . Ben yaptım," diyorum, ısı kıvrılıyor. "Toprak büyüü kullandım."

Beni evin içine taşıyor, burnunu boynumun derisinde gezdiriyor ve ben de başımı ona doğru eğerek beni ısırmasını istiyorum. Beni ısırmasına ihtiyacım var.

"Ophelia." Adım dudaklarında acı dolu, hüsrana dolu bir iniltiye dönüştü. "Ne oldu? Bir sorun mu var?"

"Yumurtlama dönemindesin."

Lanet olsun. Tabii ki öyleyim. Bunun beklendiğini biliyordum, ama şimdi? Doğa Ana bana sadece bir gün daha veremez miydi? "Hayır," diye sızlanıyorum.

"Bir gün, senin çocuğumu taşıdığını görmekten daha çok seveceğim bir şey olmayacak, agápi mou. Ama şimdilik böyle bir risk alamayız." Çocuk sahibi olmak için çok gencim. Daha önce kendi çocuğuma sahip olmayı hiç düşünmedim bile, öyleyse neden onun minik vampir ya da elementai bebeklerine sahip olma düşüncesi bana bu kadar çekici geliyor? Beni yatak odasına götürürken alnını alnıma bastırıyor. "Ancak yine de senden besleneceğim. Aramızdaki bağı yeniden kurmak için ben de en az senin kadar çaresizim ve kanının kokusu bile ağzımı sulandırıyor, dişlerimi sızlatıyor."

Olayların bu şekilde gelişmesine hâlâ sinirlenerek kendimi onun sert uzunluğuna doğru itiyorum. Beni ısırır ısırılmaz, ben de onu içimde isteyeceğim. Ve haftalardır ona açlık çekiyorum. "Bu hiç adil değil."

Yumuşak bir şekilde gülüyor, sıcak nefesi tenimde dans ediyor. "Eminim bunu ikimiz için de tamamen zevkli hale getirebilirim, küçüğüm."

Yapabileceğini biliyorum ama aynı olmayacak.

"İlk kez bağlandığımız zamanı hatırlıyor musun?" Sesi alçak ve boğuk ve bu sadece ona olan ihtiyacımı daha da körüklüyor.

"Evet." Yoğun, inanılmaz ve çok ama çok ateşliydi. "Ofisini ateşe verdim."

"Kitaplarımı küle çevirdin." Yatağa varana kadar beni öpüyor ve sonra beni yatağa fırlatıyor. Ortasında zıplıyorum. "Ve sen de kendini ruhumda yaktın, Ophelia Hart."

Vay canına. O çok yoğun. Seksi, düşünceli ve yoğun ve yumurtalıklarımı da eritiyor, ki bunun hamile kalmaya elverişli olmadığını hayal ediyorum. Bacaklarımın arasına diz çöküyor ve Osiris'in akrabalarından birinden ödünç aldığı bir başka giysi olan güneş elbisesini başımdan çekip çıkarıyor.

Alexandros parmağını külotumun kemerine sokarken homurdanıyor. "Bu küçük beyaz pamuk parçası da ne, Ophelia? Beni bilerek delirtmeye mi çalışıyorsun?"

"Ne?" Yerdeki külotlara baktım. Küçücük tükler ve kıcımı zar zor örtüyorlardı ama elimdeki tek yeni külot paketi idi. Osiris'in ailesine bana ödünç kıyafet verdikleri için minnettar olsam da, yeni ve daha önce giyilmiş külotlar arasında seçim yapmam gerekirse, her seferinde yeniyi seçeceğim. Mümkün olan en kısa sürede onlar için kime ihtiyacım varsa geri ödeyeceğim. "Seçeneklerim sınırlıydı. Ya bunlar ya da hiçbir şey."

Koyu renk bir kaşını kaldırıyor ve işaret parmağının ucunu ağrıyan merkezimde gezdiriyor. "Hiçbir şey yapmamak çok iyi bir seçim olurdu. Gelecekte bu seçeneği göz önünde bulundurmalısın." Bakışları vücudumda geziniyor ve kalçalarımın arasında duruveriyor. Tenim onun incelemesinin sıcaklığı altında yanıyor.

"Evet efendim."

Kalın bir parmağını içime sokuyor ve zevk roketleri içimden geçerken sırtım yataktan kalkıyor. Göçümdeki hassas noktaya masaj yaparak girip çıkıyor ve kalçalarım titriyor. "Benim için her zaman çok hazırsın, Ophelia."

İnleyerek onu yakalamaya çalışıyorum ama sinir bozucu bir şekilde ulaşamayacağım bir yerde duruyor. "Alexandros, lütfen."

"Daha fazlasına ihtiyacın var mı

?" Nefes nefese kaldım. "Evet."

İkinci bir parmak daha ekliyor, beni iyice geriyor ve içimde yanan sıcak zevkin yükselmesine neden oluyor.

"Benim için ne kadar duyarlı küçük bir şey, agápi mou." Üzerime eğildi, kaslı bir ön koluyla kendini yukarı kaldırdı. "Sen parmaklarıma boşalırken ben de seninle beslenmenin tadını çıkaracağım."

Dişleri derimi sıyrıyor ve nabzım şiddetle atıyor, sanki kanım beni sahiplenmesi için çılgılık atıyor. Neden bunu uzatıyor? İşkence gibi. Ve onun da aynı pençeleme ihtiyacını hissetmemesine imkan yok.

"Ama bu enfes bir işkence, agápi mou. Öyle değil mi?" Parmaklarını daha derine batırıp içimdeki hassas bir noktanın üzerinde gezdiriyor ve tüm bedenim titriyor. "Benim için çok güzel parçalanıyorsun."

Dili nabzımın üzerinde geziniyor ve avucunun topuğunu aşırı hassas klitorisime sürüyor. "Alexandros." İsmi ağzımdan inilti halinde dökülüyor.

"Biliyorum küçüğüm," diye mırıldanıyor parmaklarını sokup çıkarırken, vücudumdaki her hücre serbest kalmak için çıldırana kadar aynı tatlı noktalara tekrar tekrar vuruyor. Onun için çıldırıyorum.

Ona yapışıyorum, kalçalarımı sallıyorum ve boynumu eğiyorum, etimi onun dişlerine doğru zorlamaya çalışıyorum. Ama o haklı. Bu enfes bir işkence. Cennetin kıyısında sallanıyorum, kurtuluşun sadece bir nefes uzakta olduğunu biliyorum. Gözlerimin kenarlarından yaşlar süzülüyor. Tırnaklarım derisine batıyor. Elini sürerken yalvarıyor ve inliyorum.

Ve daha fazla dayanamayacağıma emin olduğumda, keskin dişleri boynumu deliyor. Ve düşüyorum, coşkulu bir zevk sarmalına giriyorum. Beni tekrar geri çekmeden önce aşağı ve aşağı yuvarlanıyorum, boynumu daha sert emiyor ve başka bir dalganın tepesine çıkıp adını haykırana kadar parmaklarını daha hızlı ve daha sert sürüyor.

Ophelia. Adımı inliyor ve aramızdaki bağ tekrar yerine otururken bu sözcük zihnimde yankılanıyor. Onun kanının benimkiyle birlikte damarlarımda da gürlediğini hissedebiliyorum, tam da olması gerektiği gibi. Serbest bırakılma ihtiyacı arttıkça içindeki coşku da artıyor ve elimi pantolonunun bel bandının içine sokup parmaklarımı şaftının etrafına sarana kadar boxer'ını kenara itiyorum. Elimde nabız gibi atıyor, sıcak ve pürüzsüz.

Sikeyim. O kelimeyi kafamın içinde homurdanıyor.

Hoşuna gitti mi? Boynuma daha iyi erişebilmesi için başımı biraz daha geriye eğerek soruyorum.

Dişlerini daha derine batırmak için bu fırsatı değerlendiriyor. *Biliyorsun, ufaklık.*

Elimi uzunluğunda yukarı aşağı kaydırıyorum, başparmağımla precum topluyorum ve tepesine yayıyorum. *Buna ne dersin?*

Parmaklarını içimde daha derin ve daha sert çalıştırırken homurdanıyor ve elime vuruyor. Bir kez daha kendimden geçiyorum, ancak bu sefer o da benimle birlikte geliyor. Bacaklarımı ve kollarımı onun etrafına sarıyorum, ikimiz de nefes nefese kalırken ve doruk noktalarımızın ardından titrerken ona yapışıyorum. Yüzünü boynuma gömülü tutuyor, ısırığının açtığı yara çoktan iyileşmiş.

"Seni seviyorum Ophelia," diye fısıldar.

"Ben de seni seviyorum," diye mırıldanıyorum yatağın içinde erirken. Yoğun sıcaklık ve memnuniyet duyguları iliklerime kadar işlemişti. Bir kez daha dört dostuma da tam olması gerektiği gibi bağlanmış durumdayım. Gelecekte bizi ne bekliyor olursa olsun, bu çılgın evrenin önümüze çıkaracağı her şeye birlikte göğüs gerebileceğimizi biliyorum.

CHAPTER THIRTY-9KE

AXL

"Y Bunu hissediyor musun?" Xavier titriyor, gözleri sıcaklık ve arzuyla alev alev yanıyor. Evet, hissettim. Vücudumdaki her bir sinir ucu bunu hissetti. Bu öğleden sonra kana doymuş olmamıza rağmen Dişleri uzuyor. İki yüzyıl önce ilk kez dönüştürüldüğümünden beri hiç kimsenin tadına bakmak için bu kadar aç

Malachi sırtıyor. "Alexandros, Ophelia ile yeniden bağ kurdu."

Xavier boynunu kırar. "Yani mavi gelincik gitmiş olmalı." "Ve bu hepimizin besleneceği anlamına mı geliyor?" Xavier'in kısır sesini zar zor tanıyorum. Ağzımdan çıkan hırıltı, ama derin bir özleminden geliyor. O kadar derin bir ihtiyaç ki, yakında onun tadına bakmazsam öleceğimden eminim. Onu ilk ısırdığım günkü gibi, içimdeki canavar artık zapt edilemiyor.

Hızımızı artırıyoruz, her birimiz eve dönmek için en az diğerimiz kadar çaresiziz. Ona. Sadece birkaç dakika sürüyor ve ev, atan kalplerinin sesi dışında sessiz. Tenim beklentiyle cızırdıyor, dişlerim lezzetli bir acıyla zonkluyor ve açlığımın çok yakında doyurulacağını biliyorum.

Yatak odasının kapısı açık ve kadın onunla birlikte yatağa uzanmış, pembe saçları yastığın üzerinde dağılırken adam parmaklarını tembelce kadının karnında gezdiriyor. Onu o kadar çok istiyorum ki canım yanıyor.

"Merhaba," diye fısıldıyor, burada olduğumuzu anlamak için başını kaldırıp bizi görmesine gerek yok.

"Hey, Cupcake," diyor Xavier, kıyafetlerini çıkarmaya başlamış bile.

Malachi de aynısını yapıyor. "Mavi haşhaş sisteminden çıktı mı?" "Evet."
Sesi, buradan bile tenimde hissedebildiğim yumuşak bir nefes. Aletim
fermuarımın dikişine acıyla bastırıyor. "Nasıl?"

Alexandros cevap veriyor. "Zeki elementaylarımız şifa enerjisini kullanarak
toksinleri atmanın bir yolunu buldu."

"Çok akıllısın, tatlı kız." Çıplak olan Malachi yatağa doğru sürünerek
ilerliyor ve ağzını ayak bileklerinden kalçalarının üst kısmına kadar götürüyor.
"Seni tatmak için sabırsızlanıyorum."

Kıkırdıyor. "Ben de."

Xavier onu takip ediyor ve Alexandros yoldan çekilerek ikisinin de onun
yanına gelmesine izin veriyor, gözleri kararmış bir şekilde onları izliyor. Ben de
izliyorum, onları bir arada görmekten garip bir şekilde etkileniyorum. Onun
kanına duydukları ihtiyaç benimki kadar keskin geliyor. Yine de ısırarak, ondan
içmek ve bu susuzluğu gidermek için duyduğum vahşi içgüdüye rağmen
olduğum yerde kalıyorum. İzliyorum. Bekliyorum. Bu acıyı uzatıyorum çünkü
ödülün daha tatlı olacağını biliyorum.

"Sana gerçekten ihtiyacım var, Cupcake," diye homurdanıyor Xavier. "Hepinize."

O ve Malachi onu diz çökmüş bir pozisyona çekiyorlar ve kendilerini onun
önünde ve arkasında konumlandırıyorlar. Daha iyi bir görüntü elde etmek için
yatağın kenarından dolanıyorum. Buradan hepsini profilden görüyorum.
Yumuşak, esnek vücudu onların sert vücutları arasında sıkışmış. Sulu göğüsleri
Xavier'in göğsüne bastırıyor. Sert sikleri kıkına ve karnına batıyor.

Malachi kızın saçlarını topluyor ve yumruğunun etrafına sararak boynunun
tamamını ortaya çıkarıyor. "Beslenirken sevişeceğiz, tatlı kız."

Aralarında titriyor. Aletim zonklıyor ve biraz rahatlamak için çaresizce kot
pantolonumun üzerinden avuçluyorum ve pencerenin yanına oturuyorum. Xavier
ve Malachi onu birlikte götürürken kelimeler ya da düşünceler olmadan iletişim
kuruyorlar. Malachi onun ıslak amına girerken, dişleri boynunun her iki
yanındaki etine batıyor. Sonra çekiliyor ve Xavier'in de aynısını yapmasına izin
veriyor. Bu şekilde birlikte çalışıyorlar, her biri sabit bir ritimle onu beceriyor,
dar amının bir saniyeden fazla boş kalmasına izin vermiyor. Kadın çılgılık atıyor
ve ezici bir zevk odaya yayılıyor. Gücü sarhoş edici, tadı bağımlılık yapıcı ve
lezzetli. Ama elimi kotumun içine sokup sikimi okşarken üçünün çıkardığı sesler
beni neredeyse uçurumun kenarına getiriyor. Onun çılgınlıkları. İnlemeleri. Islak
amcığı ikisini de çok iyi alıyor. Birlikteliklerinin güzel bir senfonisi.

Alexandros da onları izliyor, üçü de gibi büyülenmiş durumda. Bir araya geldiklerinde çok güzel bir görüntü oluşturunlar, tek bir varlık olarak yoğun bir coşku ve rahatlama anını paylaşıyorlar. Ve onunla işleri bittiğinde, ben çoktan ayağa kalkmış, kıyafetlerimi yırtmış ve haftalardır ilk avını yapmak üzere olan aç bir hayvan gibi hırlamaya başlamıştım. Ona olan arzum o kadar güçlü ki, elime geçirir geçirmez ona zarar vereceğime dair bir endişe duyuyorum. Ta ki yapamayacağımı hatırlayana kadar. Aramızdaki bağ buna izin vermiyor ve bunun için şükrediyorum çünkü ondan her şeyi alma arzumu nasıl dizginleyeceğime dair hiçbir fikrim yok.

Malachi titreyen bedenini nazikçe Alexandros'un yanındaki yatağa yatırıyor, sonra Xavier'i de arkasına alarak yolumdan çekiliyor. Uyluklarının arasına girip dizlerimle daha geniş açıyorum. Her nefeste göğsü kabarıyor. Boğazındaki nabız şiddetle atıyor, sessizce dişlerim için yalvarıyor. Bunun yerine, öpücüklerimi kalçalarına kadar götürüyorum ve karnına doğru giderken tatlı amını sıyrıyorum.

"Axl," diye inliyor, kalçalarını oynatıyor ve parmaklarını saçlarımın arasından geçiriyor, az önce yaşadığı orgazma rağmen arzusu hâlâ içinden akıyor. Alexandros'un biz gelmeden önce ona verdiklerinden bahsetmiyorum bile.

"Biliyorum prenses. Senin tadına bakmak ve bunu yaparken seni becermek için yanıp tutuşuyorum. Bunu ister miydin?" Mükemmel dişlerini sulu alt dudağına gömüyor ve başını sallıyor. "Profesör seni de sikti mi?"

Başını sallıyor ve ben de şaşkınlıkla ona bakıyorum.

Bir kaşını kaldırdı. "Ophelia yumurtluyor."

Dikkatimi tekrar ona veriyorum ve aramızdaki bağ aracılığıyla hepsiyle konuşurken ağzımın hassas etini keşfetmesine devam ediyorum. *Keşke Ophelia'yı hamile bırakma riski olmadan becermenin bir yolu olsaydı, değil mi?*

Xavier bir kahkaha attı, muhtemelen bu tam da onun söyleyeceği türden bir şey olduğu için. Profesörü hiçbir zaman gereksiz yere kışkırtan biri olmadım, ama ihtiyacım çok fazla. Onu yanına alma, Xavier ve Malachi'nin az önce yaptıklarına benzer bir şey yapma düşüncesi karşı konulamayacak kadar cazip.

Ophelia'nın gözleri fal taşı gibi açılıyor ve hızla atan kalbi daha da hızlanıyor ama bunu o da benim kadar istiyor. Alexandros biraz daha tereddütlü. Yan dönüyor ve parmak eklemlerini Ophelia'nın yanağına değdiriyor. "Bu istediğin bir şey mi Ophelia?"

Başını sallıyor. "Öyle olduğunu biliyorsun."

"Ve ikimizi birlikte götürebileceğini mi düşünüyorsun? Aynı anda?" Sesi alçak ve yumuşaktı ve kadının herhangi bir şüphesi varsa bile, eminim az önce onları öldürdü. Hem de düpedüz. Öldürdü.

Dudağını dişlerinin arasına sıkıştırır ve başını sallar. "Kelimeler, Ophelia," diye emrediyor.

"Evet efendim."

Dudaklarından dökülen bu kelimenin onun üzerinde yarattığı etkiyi hepimiz hissediyoruz ve ben bir sırtımayı bastırıyorum çünkü Ophelia kaderini belirledi. "Pekâlâ. Kayganlaştırıcı olarak neyimiz var?"

Parmağımı kızımızın sıırsıklam olan orta kısmında ve kaşlarımı kaldırıp ona bakıyorum. "Boşalmak mı?"

Homurdanıyor. "Ne kadar cazip olsa da, biraz daha sağlam bir şey umuyordum."

Dudaklarımı Ophelia'nın kulağına bastırıyorum. "Oh, prenses, kışından çok sert sikilmek üzeresin."

Nefesi boğazında düğümleniyor ve titanyum sertliğindeki meme uçları göğsümü sıyrıyor.

Malachi, "Diğer banyolardan birinde gerçek kayganlaştırıcı var," diyor. Sanırım o da en az benim kadar gösteriyi izlemek için sabırsızlanıyor. Alexandros ona başıyla onay veriyor ve Malachi odadan çıkıyor.

Anlaşıyor; kurtların sahip olduğu bir evden daha azını beklemezdim.

Eğer Ophelia sana biniyorsa bu muhtemelen en kolay olacak Axl, diyor Alexandros kafamın içinde. *Onu engelliyorum ama bunu ne kadar sürdürebileceğimden emin değilim.*

Bunu hızlı hareket etmem için bir işaret olarak kabul edip sırt üstü dönüyorum ve Ophelia'yı üzerime çekiyorum. "Buraya gel prenses. Kendini üzerime bırak."

Kendisine söyleneni yapıyor, avuçlarını karın kaslarıma dayayarak kendini sabitliyor ve yavaşça kaya gibi sert sikimin üzerine oturuyor. İpeksi pürüzsüz sıcaklığı beni sarıyor, vücuduma ışık hızında endorfin gönderiyor. O kadar iyi hissettiriyor ki, dişlerimdeki ağrı onun da içine girme arzusuyla zonkladıkça daha da acı verici hale geliyor.

Malachi hemen kayganlaştırıcıyla döner ve Alexandros Ophelia'nın arkasında diz çöker. Alexandros yatıştırıcı elini sırtında gezdirirken Ophelia titriyor. "Sana zarar vermeyeceğim küçüğüm," diyor yumuşak bir sesle. "İçimde seni komaya sokmak için umutsuz bir dürtü hissedebilirsin ama hissetmeyeceğim."

Nefesini içine çekiyor. "Biliyorum."

Onu benim için sabit tut, diye emrediyor ve ben de kalçalarını kavrayarak tamamen içine oturuyorum. İç duvarları şaftımın etrafında dalgalanıyor, ağlayan yarığımdan precum sağıyor. Kanının tadını alır almaz içine boşalacağım ama umurumda bile değil.

Bir parmağını içeri soktuğunu hissediyorum ve bu onun tüm vücudunda ve içimde zevk titreşimlerine neden oluyor.

"Oh, efendim!" diye ağlıyor.

"Ophelia." Adını uyarırcasına hırlıyor, ama benim kız da sınırdan ve bunu ne onun ne de benim için kolaylaştıracak. Bize ne yaptığını biliyor. Her birimiz üzerindeki gücünün onun bir elementai olmasıyla hiçbir ilgisi yok ve her şey ona delilik noktasına kadar bağımlı ve takıntılı olduğumuz gerçeğiyle ilgili. Hepimiz onu mutlu etmek ve mutlu tutmak için elimizden gelen her şeyi yaparız ve o da bunu biliyor. Burada kontrol bizdeymiş gibi görünebiliriz ama gerçekte dizginler onun elindedir. Ve bu asla doğru değildir.

"Çok daha fazlasını kaldırabilirim." Kadın kelimeleri mırıldanıyor ve adamın kara gözleri alev alev yanıyor.

Lütfen efendim, onu becerin ki ısırabileyim, çünkü burada kırk beş saniye daha dayanacağım.

Onu onun yaptığı gibi ayarlayamıyorum ve Alexandros'un kabzasına yaptığı yumuşak bir hamleyle gözleri yuvalarından fırlamadan önce kirpiklerini bana doğru kırıştırıyor.

"İstediğin bu muydu, Ophelia?" Dişlerini gıcırdatırken çekip tekrar içine giriyor. Sonra omzunun üzerinden bana bakıyor ve başını sallıyor. "Hazır olduğunda beslenebilirsin Axl."

Bir elimi ensesine koyarak vücudunu kendime doğru çekiyorum ve saçlarını yolumdan çekiyorum. O kadar inanılmaz kokuyor ki. Dişlerimi boğazına geçirmek için bir saniye bile beklemiyorum ve onun lezzetli, ruhumu temizleyen kanı ağzıma doluyor. Sadece bir hafta oldu ama sanki sonsuza dek ona aç kalmışım gibi geliyor.

Kahretsin prenses, tadın hatırladığımdan bile daha güzel. Ellerimi kaburgalarından aşağı kaydırıp kalçalarına yerleştiriyorum, ikimiz de içine girerken onu sabit tutuyorum.

Miyavlıyor, inliyor ve kıvranıyor, ama Alexandros vücudunu onunkinin üzerine koyuyor ve aramızda, onu yerinde sabitliyoruz. Saçlarını bir yumruğunda topluyor ve boynunun diğer tarafını ısıyor. Birlikte ondan beslenip onu beceriyoruz ve ben kendimi ona hiç bu kadar yakın hissetmemiştim.

Ophelia'nın orgazmı onu parçalıyor, ancak ona herhangi bir erteleme vermiyoruz ve kısa süre sonra bir başkasına doğru savruluyor.

Alexandros ellerini terden sıırıslıklam olmuş bedenlerimizin arasında kaydırıyor ve yavaşça klitorisinin etrafında dolaşıyor. Zevki o kadar yoğunlaşıyor ki acıya dönüşüyor, ama onu coşkunun uçurumunda tutuyoruz ve ben her şeyi hissediyorum. Arzusunu ve coşkusunu. Onunkini. Benimkini. Xavier'in ve Malachi'nin. Hepsi bir kreşendo oluşturuyor, odadaki havanın emildiğini ve altımızdaki zeminin sallandığını hissedene kadar daha da yükseliyor. Ve çok yüksekte, geri dönemeyecek kadar ileri gitmişiz gibi görüldüğünde, uçurumun kenarından düşüyoruz ve özgürce mutluluk dolu bir unutuşa dalıyoruz.

CHAPTER OTUZ İKİ

ALEXANDROS

O Phelia bana ıslak bir bez uzatıyor ve tatlı gülümsemesini gösteriyor. "Masayı silebilir misin, ben de bulaşık makinesini doldurayım?"

Burnumdan bir nefes çekiyorum ve hırlayarak dışarı veriyorum. "Şu anda seninle ve sana yapmayı tercih edeceğim başka pek çok şey var küçüğüm." Dün gece aramızdaki bağı yenilemek ona ve kanına olan arzumu daha da artırdı.

Gözlerini deviriyor ve kıkırdıyor. "Çocuklar dükkâna giderken temizlik işi için anlaşıştık. Dün gece ve bu sabahtan sonra bugün daha fazla sekse ihtiyacın olamaz. Bu gece yürüyemeyeceğim."

Kollarımı beline doluyorum. "Sanırım iyileşme gücün sayesinde yürümekte ya da diğer keyifli aktivitelerde, ne kadar çok yaparsan yap, böyle bir sorunun olmayacağını unutuyorsun Ophelia."

Başını geriye doğru eğiyor, dudaklarından bir kahkaha fışkırıyor, sonra kahkaha aniden kesiliyor ve gözleri dehşet içinde açılıyor. Tırnakları ön kolumun kaslarına batıyor.

Yakınlarda bir tehlike sezmiyorum ama belli ki bir şeyler hissediyor. "Ophelia? Ne oldu?"

"O burada," diye fısıldıyor.

"Burada kim var?"

"Merhaba, baba." Ses sorumu yanıtlıyor ve cerrahi bir hassasiyetle içimi kesiyor. Ruhumun üzerinden buz gibi bir gölge geçiyor ve o an vücudumda bir düzine farklı duygu aynı anda dolaşıyor

sonsuzluğa uzanıyor gibi görünüyor. Her birini kaçamayacakları ve kararlarımı gölgeleyemeyecekleri bir yere itiyorum.

Dönüp Ophelia'yı arkama itiyorum ve onunla yüzleşiyorum. Baraj yıkılıyor. Her şey aynı anda yüzüme çarpıyor. Öfke, ihanet ve umutsuzluk. Kayıp, suçluluk, pişmanlık. Rahatlama. Bir buharlı trenin gücüyle üzerime geliyorlar ve ciğerlerimdeki nefesi çalıyorlar. Yüzü... Gözlerinin olması gereken yerde kurtçukların istila ettiği çökük kara deliklerden eser yok, siyah çürümüş dişlerle dolu bir ağız yok - onu düşündüğümde her zaman zihnimde canlandığı gibi görüntü. Tıpkı genç bir adam olarak evden ayrıldığında olduğu gibi. Neredeyse benim ayna görüntüm.

Bir kaşını kaldırıyor. "Beni gördüğüne şaşırdın mı?" Sesinden küçümseme damlıyor.

İçimde derinlerde bir yerde, bende uyandırdığı iyi ya da kötü her duyguyu yutacak gücü buluyorum. "Lucian. Ne istiyorsun?"

"Bir kez daha karşılaştık, Ophelia." Arkama, Ophelia'nın omzumun üzerinden baktığı yere bakıyor ve ben de uyarırcasına hırlıyorum.

Etraflarına ördüğüm duvarlara karşı öfkelenen tüm duygular arasında, şu anda sızan ve doğrudan derimin altında kaynayan öfke. "Eğer ona dokunmayı aklından bile geçirirsen-"

Gözlerini devirir. "Ophelia'ya zarar vermek gibi bir niyetim olsaydı, bunu dağ mağarasında yüz yüze geldiğimizde yapardım." Başını yana eğiyor, ikimizi de incelerken ela gözleri kısılıyor. Annesine ve kız kardeşlerine o kadar benziyor ki, hepimizin yüzü aynı anda bana bakıyor ve ona bakmamı imkânsız hale getiriyor. "Ya da geçtiğimiz on dokuz yıl boyunca onunla tanıştığım diğer birçok seferden herhangi biri."

Ophelia'nın nefesi boğazında düğümlenir.

Hem kıskançlık hem de kafa karışıklığı bana çarptı. Onu arkamda tuttum ve "Başka hangi zamanlar?" diye sordum.

Kısa bir süre önce öğle yemeği için Ophelia'ya katıldığımızda Xavier'in kullandığı sandalyeye doğru bakıyor. "Oturabilir miyim?"

Homurdanıyorum. "Yaptığın onca şeyden sonra mı? Her şeyden sonra!" Öfkemin şiddetini bir saniye daha zapt kükrüyorum. "Ve sen benim lanet masamda oturmak mı istiyorsun?"

Burnunu kırıştırıyor. "Yanılmıyorsam Brackenwolf aile masası. İzin verir misiniz?"

Onu dinlemeliyiz. Cevapları olabilir. Ophelia'nın tatlı sesi düşüncelerime sızıyor ve içimdeki öfkeyi biraz yatıştırıyor.

"Eğer küçük elemanınız size söyleyeceklerini dinlemenizi söylüyorsa, bence ona kulak vermelisiniz. Beni küçümseyebilirsin baba..." Bu kelimeyi bir hakaretmiş gibi söylüyor. Ve belki de onun dudaklarından öyle dökülüyor. Ama bir zamanlar o benim hayattaki en büyük neşemdi. İlk oğlum. Dişlerini sıkıyor, gözleri benimkilere dikilmiş. "Ama hislerimiz karşılıklı. Ayrıca, sanırım ikimizin de içimizi dökmemiz gereken birkaç şey var, değil mi?"

İçimizi dökmek mi? Bu milenyumun yetersiz ifadesi. Ona söylemem gereken çok şey var. Sorulacak çok soru var. Kafamın içinde şimşek hızıyla yarışıyorlar. Ama bu konuşmayı Ophelia'yı tehlikeye atmadan, onun yanında daha fazla zaman geçirmesini sağlayarak yapmayı tercih ederim.

Meraklı elementai'm bizim için buzları kırıyor. "Daha önce ne zaman karşılaştık? Mağara dışında yani. Seni hatırlamıyorum." Arkamdan temkinli bir adım atıyor ama ben kolumu ona dolamaya devam ediyorum.

Lucian kendisine teklif edilmeyen koltuğa oturur ve bir elini sakallı çenesinde gezdirir. "Şu anda açıklamak için çok uzun ve karmaşık bir hikâye."

"Montridge'e gitmişsin." Sözlerim bir suçlama gibi geldi, ki sanırım öyle.

"Evet, Montridge'e gittim. Ophelia oraya gitmeye başladığından beri bir kez."

"Kurt kızın öldürüldüğü gün mü?" Başını sallıyor.

"Seni gördüm ama umuyordum. Genç vampirlerin zihinlerinde.

Onları bir şekilde kontrol ettiniz. Onları o kızı öldürmeye zorladın."

Kaşlarını çatıyor. "Tabii ki böyle düşünürsün."

Yumruğumu masaya vuruyorum. "Seni gördüm, Lucian."

"Ve bir anının ne kadar kolay manipüle edilebileceğini en iyi siz bilirsiniz. Evet, oradaydım ama ben" -parmağını göğsüne sokuyor- "onları bir şey yapmaya zorlamadım. Skotádi'nin melekleri bile şeytana dönüştürebilecek kara büyüye erişimi var. İstedikleri her şeyi yapabilirler..." Nefesini tıslayarak çıkarıyor, gözleri vahşi.

"Sen bilirsin. Sen onların lideriydin, değil mi?"

"Ben asla onların lideri olmadım," diye alay ediyor. "Sevgili yaşlı Giorgios Amca'nın sana söylediği bir başka yalan."

Ağabeyimin adının anılması tüylerimi diken diken etti. "Giorgios Ophelia'ya ve efendilerime beni öldürdüğünü söylemiş."

Lucian homurdanıyor, dişlerini uyarı için göstermiş. "Amcamın işlemediğim bir suç için beni suçlaması ilk kez olmuyor."

Ona baktığında görebildiğim tek şey, Skot di onu karanlığa çevirmeden önce olduğu  ocuk. Sonra onu aile evimizde, kız kardeşlerini kollarında tutarken ve onlar için ağılarken hala atan kalplerini ellerinde tutarken gördüğümü hatırlıyorum. Odadaki tek kişi oydu. Annesinin Giorgios ve benim dışında eve girmesine izin verdiğ  tek kişiydi ve Giorgios da tüm bu süre boyunca benimle birlikteydi. Yine de bir parçam, tıpkı o gün benim yaptığım gibi, onun böyle bir zalimlik yapamayacağına inanmak istiyor. Bu yüzden ona tekrar sordum. "Bana bunu yapmadığını söyle. Sen yapmadığını söyle Lucian. Lütfen."

Daha önce çok soğuk ve duygusuz olan ela gözleri yaşlarla doluyor. "Keşke yapabilseydim. Keşke gözlerimi her kapattığımda yüzlerini görmeseydim. Onları göğüslerinden ayırdıktan sonra kalplerinin ellerimde attığını hissetmeseydim ya da kıyafetlerime sinen kanın kokusunu almasaydım. Keşke onların kanını tırnaklarımdan altından temizleyebilseydim." Ellerini havaya kaldırıyor. "Ama beş yüz yıldan fazla zaman geçti ve ben hala yapamıyorum!" Başını  ne eğiyor.

Öfke ve acı bir hüzün odayı dolduruyor ve ben artık hangi duyguların ona, hangilerinin bana ait olduğundan emin olamıyorum. Aramızdaki bağı nasıl kopardı bilmiyorum ama sanki onu görmek bağı tekrar yerine oturttu.

"Hayır." Başımı salladım. "Onlar senin kız kardeşlerindi. Ve kendi annen. Onlara tapıyordun Lucian. Sevdiğini biliyorum." Gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor ve onları durdurmaya gücüm ve isteğim yetmiyor.

Onlar benim her şeyimdi ama bu benim bir canavar olmadığım anlamına gelmiyor.

Bu sözleri yüksek sesle söylemediğini anlamam birkaç saniyemi aldı.

Yüzündeki dehşet dolu öfkeyle bana bakıyor ve yaralı bir hayvan gibi çığlık atıyor. " ık dışarı! Kafamdan  ık!" Geriye doğru çabalarken sandalye yere çarpıyor ve t kezliyor. "Bunu nasıl yapıyorsun? Seni engelledim. Orada olmaman gerekiyordu!" Saçlarını avuçlayıp çekiştiriyor. " ık lan kafamdan!" diye bağılıyor.

 ık dışarı.  ık dışarı.  ık dışarı. Bu kelimeleri sessizce tekrar tekrar söyleyerek başka bir şey duymamı engelliyor.

Açık bir sıkıntı içinde, düşünceleri ve hareketleri dengesiz ve bu durum içimde derinlere gömülü olan babacan bir şeyi harekete geçiriyor. Onu yatıştırma dürtüsüne karşı koyamıyorum. "Özür dilerim Lucian. Bunu yapmak istememiştim."

Ama o beni duymuyormuş gibi devam ediyor.

"Lucian." Ophelia onun adını söyleyince Lucian başını çevirip ona bakar, göğsü kabarmıŒ, gözleri çılgına dönmüştür. "Sorun yok. Otur lütfen, biraz daha konuşabiliriz."

"Hayır." Kapıya doğru geri çekilirken başını şiddetle sallıyor. "Buradan çıkmam lazım." Gitmeden önce parmağıyla beni işaret ediyor. "Sen benim kafamdan uzak dur. Seni orada istemiyorum. Buna hakkın yok. Sana ihtiyacım olduğunda yanımda olamadıysan... Sana gerçekten ihtiyacım olduğunda..." Gözlerinin kenarlarından yaşlar süzölüyor. "Buna hakkın yok."

Olduğum yerde donup kaldım ve gidişini izlemekten başka bir şey yapamadım. Öfke ve ihanet hissetmeyi bekliyordum ama o gittiğinden beri hissettiğim en baskın duygular üzüntü ve kafa karışıklığı.

"Onu nasıl bu kadar başarısızlığa , Ophelia?"

Cevap vermiyor. Onun yerine kucağıma tırmanıyor ve kollarını bana doluyor. Başımı boynuna gömüyorum.

Ve ağlıyorum. Birkaç damla değil, sel gibi gözyaşı. Son beş yüz yıldır tuttuğum her bir gözyaşı. Onun için berbat bir babaydım. Hepsini çok kötü hayal kırıklığına uğrattım. Ve hayatımın geri kalanında, ne yaparsam yapayım, bunu asla değiştiremeyeceğim.

CHAPTER
OTUZ ÜÇ
XAVIER

8 Ne zaman aynı odada olsak gözlerim hep küçük kekime takılıyor ama şimdi Malachi'nin kucağına oturup bileğinin bir hareketiyle ocaktaki odunları yakarken alevler çıkarıyor.

Kalın kütükler boyunca yalayıp dans ediyor, gerçekten büyüleyici.

"Burada olduğuna inanamıyorum." Axl'ın derin hırıltısı beni sersemletiyor ve dikkatimi Ophelia'dan ona ve yarım saat önce buraya döndüğümüzden beri yapmaktan kaçındığımız konuşmaya çekiyor.

Avdan döndüğümüzde evdeki atmosfer kesinlikle kasvetliydi. Dün gece hep birlikte Ophelia'yı yedikten sonra bugün hepimizin keyfi o kadar yerindeydi ki, şu anda içinde bulunduğumuz bok fırtınasını unutmak kolay oldu. Lucian Drakos'un evi ziyaret etmesi de bunu hatırlattı.

Profesörün sıkıntılı olduğu belliydi ve geri döndüğümüzde Ophelia'nın kollarında çözüldüğünü görmek kanımı buza çevirmeye yetti. Savurgan oğlun dönüşü hakkında herhangi bir iğneleyici yorum yapmak içimden gelmedi. Lucian'dan Malachi ve benden daha çok nefret ediyor gibi görünen Axl bile - muhtemelen gerçek ilk doğan olduğu için- oturdu ve çenesini kapalı tuttu.

Şimdiye kadar.

Malachi, profesörün son yirmi dakikadır oturduğu yere bakıyor ve sessizce pencereden dışarı bakıyor. "Burası hâlâ güvenli mi?"

Alexandros üst dudağını emiyor, okyanus manzarasına odaklanmış durumda. "Sanırım öyle. Lucian bize zarar vermek için hiçbir girişimde bulunmadı. Ne de Giorgios

nerede olduğumuzu keşfetti. İkisinin işbirliği yaptığına inanmıyorum."

Sanırım bu şükretmeye değer bir şey. "Peki neden buradaydı?"

Alexandros başını sallıyor ve sonunda bakışlarını bana yöneltiyor; koyu renk gözlerinde hâlâ devam eden acıyla irkiliyorum. "Bilmiyorum. I ..." Boynundaki kalın damar şişene kadar çenesini gıcırdatıyor.

"Sorma fırsatımız olmadı," diyor Ophelia.

Malachi onun saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyor. "Yani burada çok uzun kalmadı, öyle mi?"

Burnunu kıvrıyor. "Evet, ama.."

"Ona ne istediğini sordum ama cevap vermedi." Alexandros onun bıraktığı sessizliği dolduruyor. "Sonra eski acılara ve geçmişe daldık, o da sinirlendi ve gitti."

Onu doğru mu duydum? Bir kahkaha attım. "Kızdı mı? Ne diye kızsın ki?"

Yüzünden tekrar yoğun bir ıstırap gölgesi geçtiğinde neredeyse bu soruyu sorduğuma pişman olacağım. "İstemedi onun düşüncelerine eriştim."

Axl elini çenesinde gezdiriyor ve gözle görülür bir şekilde sinirleniyor. "Neden istemedi? Ne haltlar karıştırdığını öğrenmenin en iyi yolu düşüncelerine erişmek değil mi?"

"Kasıtsızdı çünkü kendisini benden bu kadar uzun süre sakladığı için düşüncelerine erişebileceğimi bilmiyordum. Bugüne kadar bunu yapamamıştım."

"Ve kafasının içindeyken ondan kayda değer bir bilgi almadınız mı?" Malachi'nin yatıştırıcı sesi gerginliği azaltıyor ve kaynayan öfkeyi söndürüyor.

Alexandros başını sallıyor. "Hiçbir şey."

Acısı o kadar yoğun ki tadını alabiliyorum ama onu nasıl teselli edeceğimi bilemiyorum. İlişkimiz şu anda değişken bir durumda ve ben hâlâ bu sulara geziniyorum, bu yüzden bunun yerine pratik konulara odaklanıyorum. "Buraya geri gelmesini nasıl engelleyeceğiz?"

Kaşları çatılıyor ve birkaç saniye sonra iç geçiriyor. "Yapamayız."

"muyuz, yoksa yapamıyor muyuz?" Axl soruyor, ses tonundan hayal kırıklığı damlıyor.

Alexandros ayağa kalkar. "O hiçbiriniz için tehdit değil Axl." Başka bir şey söylemeden çalışma odasından çıkıp gidiyor ve bunu onun için kolaylaştıracak bir şey yapamadığımız için kendimi bok gibi hissediyorum. O her zaman bizim yanımızdaydı ve ben

onu bu kadar kırılmış görmekten ve onu daha iyi hissettirmek için hiçbir şey yapamamaktan nefret ediyorum.

Endişelenmen yeterli Xavier. Sadece düşüncelerimle biraz zamana ihtiyacım var, diyor bağ aracılığıyla. Ophelia'ya iyi bak. Ziyareti onu da en az benim kadar sarstı.

En azından yardım etmek istediğimi bildiğini bilmek beni biraz rahatlatıyor. Ophelia'nın yanına oturuyorum, Axl da yanıma oturuyor ve benzer bir talimat alıp almadığını merak ediyorum.

Parmaklarımı onunkilere geçiriyorum. ", Cupcake?" Gülümsüyor ve mavi gözleri parlıyor. "Ben iyiyim."

Malachi onun boynuna sokuluyor. "Onu tekrar görmek nasıldı?"

"Yani, ilk başta ikimizin de ödünü kopardı ama sonra..." Sulu alt dudağını çiğniyor, burnu konsantrasyonla kırışıyor ve bu onu her zamankinden daha da yenilebilir gösteriyor. "Bilmiyorum. Çok acı dolu görünüyor, biliyorsun. Özellikle de annesi ve kız kardeşleri hakkında konuştuğunda. Onları öldürdüğünü inkar etmedi ama bu konuda gerçekten çok üzgündü. Belki de yaptıklarından pişmanlık duymak için beş yüz yılı vardı ve bunu değiştirebilmeyi diliyordu? Yine de korkutucu biri değil, biliyor musun? Ama korkmuştu. Alexandros düşüncelerini okuduğunda dehşete düşmüş gibiydi. Ve kızgın. Çok kızgındı. Onu ihtiyacı olduğunda yanında olmamakla suçladı..." İç çekiyor. "Tüm bu karşılaşma her ikisi için de gerçekten üzücüydü."

Alexandros'un daha fazla incinmesini düşünmek istemiyorum ve Lucian hakkında henüz kimsenin sormadığı başka bir şeyi merak ediyorum. "Ona benziyor mu?"

Başını sallıyor. "Hem de çok. Aynı gözler. Aynı çene çizgisi." Yine dudağını çiğniyor. "Aynı düşünceli dış görünüş. Alexandros'un gençken nasıl görüldüğünü hayal ettiğim gibi görünüyor."

Havayı yumuşatmak için bir şeyler yapmak isteyerek bir kaşımı kaldırıyorum. "O zaman seksi biri?"

Bana gözlerini deviriyor. "Kes şunu."

Axl homurdanıyor. "Burada olmasından hoşlanmıyorum ve her an buraya geri dönebilecek olmasından da hoşlanmıyorum."

"Ben de öyle," diye katılıyor Malachi.

Ben de bilmiyorum ama Ophelia'nın kararlarına güveniyorum. Alexandros'un ki de öyle, ama Lucian'ın oğlu olduğu gerçeği onunkini gölgeliyor ve dünyaya ne kadar soğukkanlı olduğunu düşündürmeye çalışsa da, çok derinden hissettiğini biliyoruz. Onun sadakati

sevdiği insanlar eşsizdir. Sadece bir hafta önce kendimi bu seçkin insan grubunun bir parçası olarak görmediğime inanmak zor.

Axl hâlâ kötü ruh hali içinde, "Siktir," diye mırıldanıyor.

Kolumu omzuna dolamadan önce uzaktan kumandayı alıp televizyonu açıyorum. "Sanırım bir maç var." Alışılmadık bir şekilde bana doğru eğilip başını omzuma yaslıyor ve ben kanallar arasında gezinirken Ophelia bacaklarını bizimkilerin üzerine uzatıyor.

Basketbol maçını buluyorum ve hepimiz bir şekilde birbirimize dokunarak sessizce izliyoruz. Beşimiz bir arada olduğumuz sürece, başımıza gelecek her şeyle yüzleşebiliriz.

CHAPTER OTUZ DÖRT

ALEXANDROS

O Phelia'nın parmak uçları kaburgalarımın üzerinde geziniyor ve bana bakıyor, dirseğinin üzerinde dururken çenesini elinin üzerine koyuyor. "Senden nefret ettiğini söylediğini biliyorum Alexandros, ama bu doğru değil."

"Aklımı mı okuyorsun, ufaklık?" Benden kısa bir süre sonra beni kontrol etmek için buraya geldi. Tüm endişelerinin ağırlığı yan odadan yayılıyordu ve bu hem dokunaklı hem de hafif klostrofobikti.

"Hayır. Gerek yok. Üzüntünün ve suçluluk duygusunun seni yiyip bitirdiğini hissedebiliyorum." Göğsüme bir öpücük kondurdu. "Ve aramızdaki bağ olmasa da bunu hissederdim."

Yan dönüp ona bakıyorum, parmak uçlarımı yanağında gezdiriyorum. Kalbi o kadar saf ki, bir oğlun babasından nefret etmesini anlayamıyor. "Onun ne hissettiğinden nasıl bu kadar emin olabiliyorsun, agápi mou?"

"Çünkü o mağaradaydı, Alexandros. Seni izliyordu. Birçok düşmanın olduğunu ve benim geleceğimi bildiğini ama ben gelene kadar seni koruduğunu söyledi. Senden nefret ediyorsa bunu neden yapsın ki?"

Yüzünü avuçlarımın içine alıyorum. "Herkesin içindeki iyiliği gördüğünü biliyorum Ophelia ve bu sende sevdiğim pek çok şeyden biri. Ama gerçek niyetini gizlemek için yalan söylüyor olması daha muhtemel."

"Ama neden? Neden böyle bir şey söyledi? Seni kafesten kurtarır kurtarmaz gittiyse niyeti neydi? Benim gardım düşmüşken ve sen zayıfken saldırmak için bir şans vardı ve bunu kullanmadı." Öfkesinin gücüyle yanakları karardı.

"Sana o sırada Dragonfyre'ı taşıdığını hatırlatabilir miyim, agápi mou? Denemiş olsaydı bile diri diri yakılırdı."

"Öyleyse seni kurtarmama yardım etmek için neden bekliyorsun? Dragonfyre'ın bende olduğunu gördü. Neden bunu kendi başıma çözmeye çalışmama izin vermedi? Ve neden Giorgios'un kalesinde bize yardım etti?" Devam ediyor, teni her saniye daha da kızarıyor. "Tüm bunlar benim için yeni olabilir Alexandros, ama ben aptal değilim." Ses tonuna öfke karışıyor şimdi.

Bu da nereden çıktı şimdi? Gözlerim yüzünde daralıyor ve avuç içim seğiriyor, meydan okumasına karşılık vermek için sabırsızlanıyorum. "Seni zeki biri olarak gördüğüme dair hiçbir belirti vermedim, Ophelia. Haklı endişemi böyle gülünç suçlamalar yapmak için kullanma."

"O zaman neden benim seninkine güvendiğim gibi sen de benim yargılarıma güvenmiyorsun? Bana her zaman bir elementai'nin gücünün duygulardan kaynaklandığını söylüyorsun, öyleyse neden başkalarındaki duyguları algılayamayacağımı düşünüyorsun? Lucian'ın kafası karışık, kızgın ve daha pek çok şey olabilir ama senden nefret etmiyor."

Surat asması çok sevimli ve sinir bozucu. Böylesine yakın bir tehlikeyle karşı karşıyayken onu dizlerimin üzerine çekip küstahlığından dolayı tokatlamak hiç de uygun görünmüyor. Ama bir gün... Sikim sertleşirken inliyorum.

"Gerçekten mi? Hemen şimdi mi?" Başını sallıyor, bana hâlâ kızgın ama çoktan yumuşamış.

"Her zaman yanımdayken, küçüğüm. Özellikle de sende böyle bir tutku uyandırdığımda. Bu kadar ateşle doluyken seni becermek istemem seni şaşırtmış gibi davranma."

Dudakları seğiriyor ama yüzüne yayılan gülümsemeyi engellemeyi başarıyor. "Lucian?" diyor ve bizi başlattığı konuşmaya geri getiriyor.

Hayal kırıklığıyla içimi çektim. "Karmaşık olduğuna inanıyorum ve beni hor gördüğünü söylediğinde yalan söylemediğine ikna olmuş olsam da-"

"O değil-"

Bir parmağımı dudaklarına bastırıyorum. "Bu, benim söz konusu olduğumda başka türlü duygular hissetmediği anlamına gelmez küçüğüm."

Yüz ifadesi yumuşuyor. "Yani onun bir parçasının hâlâ seni sevdiğini kabul etmeye hazır mısın?"

Ne kadar arzulasa da, bu kadar cesur bir itirafta bulunmaya hazır olduğumdan emin değilim. Ve bunun doğru olmasını ne kadar istesem de.

"Tıpkı yaptığı onca şeyden sonra bile onu hâlâ sevdiğin gibi."

Sözleri kalbime doğru ilerliyor, ilk çocuğumu gömülü tuttuğum en derin girintilerine giriyor. "Bunu bana nasıl yaparsın, agápi mou?"

Kirpikleri titriyor. "Ne yapacağım?"

"Son beş yüzyılı kendimi hissetmemeye şartlandırarak geçirdiğim şeyleri bana hissettirmek mi?"

Omuz silkiyor. "Sanırım süper güçlerimden biri daha."

Dudaklarımı onunkilere bastırıyorum ve Lucian'ı tekrar görmenin yarattığı her şeyi kısa bir süreliğine de olsa unutmak isteyerek onun üzerine yuvarlanıyorum. Axl, Xavier ve Malachi yan odadaki basketbol maçında bağırıyorlar ve ben kendimi bir kez daha sıradan bir hayatın özlemini çekerken buluyorum - en azından bir elementai'ye aşık dört vampirin sahip olabileceği kadar sıradan bir hayatın. Böyle bir şeye asla sahip olamayacağımızın farkına varmak, bunun gibi küçük anların dışında, içimdeki umutsuzluğu daha da güçlendiriyor.

Seni seviyorum. Ophelia'nın kafamın içindeki sesi beni tekrar ona ve bu ana bağlıyor.

Ve ben de seni, agápi mou. Öpüşmemizi derinleştiriyorum ve sadece ona ve benimkinin altındaki esnek vücudunun hissine odaklanıyorum. Onun tadına. Kokusuna. Kadifemsi pürüzsüz tenine. En ufak bir baskıda, en azından bedeniyle, bana nasıl bu kadar kolay boyun eğdiğini. Ophelia bana ihtiyacım olan her şeyi verirken ben de ona her şeyimi veriyorum.

CHAPTER
OTUZ BEŞ
ALEXANDROS

Lucian. Benim ilk çocuğum. Taş kalpli bir katil. Son beş yüz yıldır kendimi parçalamamın sebebi. Ama hala benim oğlum. Annesinin gözbebeği. İsmi ruhuna işlenmiş olarak doğan çocuk. Bir erkek çocuğa hamile olduğunu öğrenir öğrenmez, Elena ve ben onun adının Ares olmasını diledik - Drakos Hanesi'nin bir oğlu için güçlü bir isim. Ama doğduğu anda ikimiz de Ares'in onun adı değil. Lucian'dı.

Yedi yüz yıl sonra bile o günü hala şaşırtıcı bir netlikle hatırlayabiliyorum.

Sana kafamdan uzak durmanı söylediğimi sanıyordum! Öfkesi bilincimi dolduruyor ve beni dışarıda bırakma çabalarına karşı koyuyorum. Yüzyıllar sonra neden şimdi ona ulaşabildiğimden tam olarak emin değilim ama bunun Ophelia'nın güçlerinin benimkileri nasıl büyüttüğüyle bir ilgisi olduğundan şüpheleniyorum.

Benden ne istediğini biliyorum ama sadece birkaç dakikanı alacağım Lucian. Lütfen?

Sana hiçbir şey borçlu değilim. Çık şu lanet kafamdan! Her kelimesi onun acısıyla dolu.

Hakkımda düşündüklerinize ve dün sizi tekrar görmeden önce kendime inandıklarımın rağmen, size zarar vermek gibi bir niyetim yok.

O sessiz.

Bana birkaç dakika izin verin, sonra sizi huzur içinde bırakacağım.

Yemin ederim. Benden ne istiyorsun? diye soruyor.

Ne söyleyeceğimi planlamış olmama rağmen, şimdi onunla konuşurken kendimi nereden başlayacağımı bilemez halde buluyorum. Bu yüzden onunla başlıyorum. *Ophelia'yı nereden tanıyorsunuz ve kim olduğunu ne zamandır biliyorsunuz?*

Alaycı homurtusu kafamın içinde yankılanıyor. *Tabii ki elementleri soracaksın.*

Masum annenizi ve kız kardeşlerinizi neden öldürdüğünüzü sormaktan daha güvenli görünüyordu.

Bana zaten bu kadar kızgınken onu zorlamak hesaplanmış bir risk ama işe yarıyor. Aynı zamanda yeni bir acı patlamasına neden oluyor ve bunun için utanç ve suçluluk hissediyorum. Özür dilemek onu daha da kızdıracaktı, yüzden dilime dolanan kelimeleri yutuyorum. Onunla kurduğum sınırlı iletişimde, acı içinde olmanın en rahat olduğu durum olduğunu hissediyorum. Ve bunun beni ne kadar üzdüğünü anlatacak zamanım yok. *Bu, sevgili Peder, sadece birkaç dakikalık zamanınız için çok fazla karmaşık, ki görünüşe göre tüm değerim bu.*

Sözlerimi çarpıtıyor ama ben yemi yutmuyorum. *O halde istediğin kadar zamanımı alabilirsin Lucian. Farklılıklarımıza rağmen, ona zarar vermek istediğine inanmıyorum ve geçmişi hakkında daha fazla şey öğrenmemin bir yolu varsa, o zaman onu korumama kesinlikle yardımcı olacaktır.*

Seçilmiş Kişi'yi korumak gibi bir arzum yok.

Seçilmiş Kişi mi? Bu sözler kalbime saplanan bir hançer gibi. Ona bu sıfatla hitap etmesi şu anda tartışılmayacak kadar önemli. Ama bildiği ya da şüphelendiği her ne ise, onu korumak gibi bir arzusu olduğuna inanmıyorum. *O zaman neden bunca yıldır onu korudunuz? Eğer iddia ettiğiniz gibi onun gerçek kimliğini biliyorsanız, neden onu Skotádi'ye teslim etmediniz?*

Ben Skotádi için çalışmıyorum! diye kükrüyor.

Gözlerimi kapatıp nefes alıyorum. *Karmaşık olduğunu söylemiştin, o yüzden lütfen benim için karmaşıklığı çöz. Sonra seni huzur içinde bırakacağım.*

Sesi tekrar zihnimi doldurmadan önce bir an sessiz kalıyor. *On dokuz yıl önce, o doğmadan önce Skotádi, Azezal'in soyundan gelen ve annesinin rahminden ateş çağırabilen bir çocuk olduğunu öğrendi. Jadon Nassari bu gücü bir sır olarak saklamaya çalıştı ama büyü Skotádi büyücüleri tarafından fark edildi. Ebeveynleri öldürmek ve çocuğu almak için en iyi vampir askerlerinden oluşan bir filo gönderdiler. Ancak çocuk bir kez daha annesinin rahminden ateşi çağırdı ve onu almaya gelen vampirleri yakıp kül etti.*

Bunun farkındaydım ama Skotádi neden Ophelia'yı istiyordu?

Çünkü onun Seçilmiş Kişi olduğuna inanıyorlar.

Görünüşe göre bu sözlerden ve bu lanet kehanetten kaçamıyorum. Ya sen?

Skotádi'nin onu alıp gücünü kötülük için kullanmasına izin vermeden önce çocuğu kendim öldürmeye razı olacak kadar inanıyordum. El değmemiş kaptan ilk içen olmak için. Kehanetten doğrudan alınan kelimeleri araştırmak için onun itirafına çok öfkelen dim.

Savunmasız bir bebeği öldürebilirdin-

Dünyadaki en karanlık yaratıkların Seçilmiş Kişi'yi ele engellemek için mi? Bundan daha iğrenç suçlar işleyebileceğimi zaten bildiğinize inanıyorum, Baba. Yine, bu kelime bir unvandan çok bir hakaret. O haklı; içindeki karanlığın son derece farkındayım.

Ama Tarikat üyeleri onu kurtardığı için bunu yapmak zorunda kalmadınız mı? Nazeel Danraath ve Ophelia'nın amcası Kameen, evet.

Nazeel'in adı geçtiğinde içimde bir öfke patlaması daha oluyor. Ophelia'yla ne zaman tanıştın?

Onunla hayatı boyunca pek çok kez karşılaştım, ancak yaşlandıkça, beni görmemesine dikkat ederek uzakta kaldım ve gözlemledim.

Onu ne amaçla izliyordun?

Karanlık tarafından manipüle edilmediğinden emin olmak için sabırsızlanmaya başlar. Şu anda bulunduğu yerden devam etmek için huzursuz. Ve onun bir görüntüsü var, her zaman huzursuz, her zaman hareket halinde.

İki sorum daha var, sonra sizi daha fazla rahatsız etmeyeceğim.

Hırılıyor.

Montridge'deyken Ophelia'ya yapılan saldırılarla bir ilginiz var mıydı?

Sanırım bu sorunun cevabı için evinize daha yakın bir yere bakmalısınız.

Giorgios?

İkinci sorunuz bu mu? Alay ediyor.

İki milyon sorum daha var ama sorulması gereken bir soru var. Neden Ophelia seni hissedebiliyor? Sanki aranızda bir bağ varmış gibi, oysa ben olmadığını biliyorum.

Ah. Karanlık bir şekilde gülüyor. Çünkü onun kanını tattım. Senden çok uzun zaman önce baba.

Hayır. Bu imkansız. Ondan beslenseydi bilirdim, değil mi? Çünkü o zaman onunla da bağ kurmak zorunda kalacaktı. O da

çocukların ve benim ona çekildiğimiz gibi çekilirdi. Tabii o sadece bir çocuk değilse. Göğsümdeki duygu girdabı gittikçe kabarıyor ve daha az kontrol altına alınabiliyor. *Ne zaman? Nasıl? Hafızasını mı sildin?*

Sorularınızı cevapladım. Tüm eğlence izleri gitti. Şimdi siktir git kafamdan.

Çenemi öyle sıkıyorum ki dişlerim ağrıyor. Neden Ophelia Hart söz konusu olduğunda cevaplar sadece daha fazla soruya yol açıyor? Ama sözümü tutacağım ve en azından şimdilik onu huzur içinde bırakacağım. *Ben gidiyorum. Ama Lucian ...*

Cevap vermiyor ve söylemek üzere olduğum şeyin beni incitip incitmeyeceğini ya da bana yardımcı olup olmayacağını merak ediyorum ama bunu söylemeden bir an daha yaşayamam. *Senin kaybını da en az onlarınki kadar derinden hissettim. Sen benim oğlunsun. Ve aramızdaki bağı koparmış olman önemli değil; sen asla benim oğlum olmayacaksın.*

Yine de bir şey söylemiyor ama beni duyduğunu bilmek beni mutlu ediyor. Şimdilik, onun için umabileceğim tek şey bu.

CHAPTER
THIRTY-6IX

OPHEL AI

"Y "Çok güzel kokuyorsun prenses." Axl bileklerimi başımın iki yanına sıkıştırırken dudaklarını boynumda gezdiriyor.

Kıkırdıyorum, onun tutuşuna karşı kıpırdanıyorum, onunla onun arasında sıkışıp kalıyorum.

zemin. "Bana dövüşmeyi öğretmen gerekiyordu."

İtirazım en iyi ihtimalle zayıftı ve eli sundress elbisemin eteğinin altından yılan gibi geçti. "Öyleyse dövüş benimle prenses."

"Ophelia." Alexandros'un derin sesi Axl'la beni yerimizden .
Başım belada mı?

Sesi delirmiş gibi geliyor, diyorum Axl'a. İkimiz de hızla ayağa fırlarken o da mırıldanarak onaylıyor.

Alexandros bir kaşını kaldırır. "Seni duyabiliyorum."

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve o oturmadan önce odada kararlı adımlarla ilerleyişini izliyorum, biz de aynısını yapıyoruz. "Xavier ve Malachi nerede?"

Axl, "Avcılık," diye yanıtlıyor.

Alexandros üst dudağını emerek mırıldanıyor. "Sanırım onlara daha sonra söyleyeceğiz."

Axl'ın kucağından inip yanındaki kanepenin minderine uzanıyorum. "Onlara ne söyleyeceksin?"

Koyu renk gözleri yüzümde kısılıyor. "Lucian'ı o gün mağarada görmeden önce hiç tanıştınız mı?"

Başımı salladım. "Hayır."

Kaşlarını çatar. "Dikkatli düşün, Ophelia. Bu çok önemli."

"Düşünmeme gerek yok. Onunla hiç tanışmadım. Yani, hatırlasaydım hatırlardım sanırım. O biraz ..." Dudağımı çiğniyorum.

"Eğer onun seksi olduğunu söylersen, kışına şaplak atarım prenses." Axl'ın hırıltısı sadece bir parça şaka içeriyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Ben de onun gergin olduğunu söyleyecektim."

"Odaklanabilir miyiz çocuklar?" Alexandros havlıyor ve Axl ile ben dikkatimizi tekrar ona çeviriyoruz. Kanepeye daha da gömülüyorum. Lucian hakkında bir şeyler sakladığımı düşünmesi için ne yaptım?

Kaşlarının arasındaki noktayı çimdikliyor ve iç çekiyor. "Özür dilerim. Ama biraz önce Lucian'la konuştum ve bana seninle daha önce birçok kez karşılaştığınızı söyledi."

"Yapıp yapmadığınızı gerçekten hatırlamıyorum. Belki de hatırlamak için çok küçüktüm?" Teklif ediyorum. Ama Lucian neden bu konuda yalan söylesin ve Alexandros neden bu yüzden bana bu kadar kızgın görünüyor?

"Ayrıca kanının tadına baktığını da söyledi."

Oda garip bir sessizliğe gömülüyor ve hem Axl hem de Alexandros bana bakıyor. "Kanımı hiç tatmadı, yemin ederim!"

Axl hırlıyor. "Şerefsiz."

Alexandros bir elini sakalının üzerinde gezdiriyor. "Sonradan sana unutturmuş olabilir ama eminim ki seni daha önce ısırılmış olsaydı, ne kadar uzun zaman önce olursa olsun kokusunu alırdım."

"Peki Ophelia ile bağ kurması gerekmez miydi? Yoksa o da benim gibi hastalanırdı, değil mi?" Axl soruyor.

"Ophelia'nın kanını ilk adet döngüsünden önce tattıysa olmaz. Elementai'ler reşit olana kadar bağlanamazlar. Bebeklerin ve çocukların ömür boyu bağlanmasını önlemek için evrimsel bir taktik."

Ugh! İlk regl olduğumda 12 yaşındaydım. Yaşım tutmuyor. Ama ilgilenmem gereken daha acil meseleler var. Kafam karışık, kızgın ve yapmadığım bir şeyle suçlanıyormuşum gibi hissediyorum. "Bana ne yaptığı ya da sonrasında vampir Jedi zihin numaralarını benim üzerimde kullanıp kullanmadığı hakkında hiçbir fikrim yok ama bildiğim kadarıyla onunla ilk kez Peru'daki o mağarada tanıştığımı söylüyorum!" Nefes alışım giderek ağırlaşıyor.

Alexandros sehpanın etrafından dolaşp yanıma oturuyor. Elimi avucunun içine aldıktan sonra dudaklarını parmak eklemlerimin üzerinde gezdiriyor. "Seni hiçbir şeyle suçlamıyorum küçüğüm. Sana kızgın da değilim. Ama bu endişe verici bir gelişme."

Axl, "Senin tadına baktığına inanamıyorum," diye homurdanıyor.

Onu kolundan ittim. "Hey, ahmak. Ondan ben istemedim ki." Nasıl bir pislik olduğunu yeni fark etmiş gibi yüzünü . "Biliyorum,

Prenses." Başımın üzerinden Alexandros'a bakıyor. "Başka bir şey söyledi mi?"

"Sinir bozucu derecede belirsizdi." Alexandros dikkatini bana odaklıyor. "Ama bana aileni öldürenin Skotádi olduğunu söyledi. Seni kendi davalarına aşılama istemişler ama onlar bunu yapamadan sen hepsini öldürmüşsün."

"Tarikat'ın kötü versiyonu gibiler, değil mi?" Ben soruyorum.

Alexandros başını öne arkaya eğiyor. "Bu onları tanımlamak için aşırı basit ama doğru bir yol olurdu, evet."

Axl elini bacağıma koyuyor ve sıkıyor. "Lucian Skotádi'nin başı değil miydi?"

Alexandros kanepeye yaslanıyor ve kolunu arkamdaki mindere dayıyor. "Hiçbir zaman öyle olmadığını ve Ophelia'nın doğduğu gün Skotádi'nin onu almasını engellemeye çalıştığını iddia ediyor."

"Sence doğruyu mu söylüyor?"

Nefes alıp veriyor, birdenbire inanılmaz yorgun görünüyor. Elimi onunkinin içine sokuyorum ve ona doğru eğiliyorum. Başımın tepesine şefkatli bir öpücük konduruyor ve gerginlik biraz olsun dağılıyor. "Cevaplarında herhangi bir aldatma sezmedim ama söz konusu ailem olduğunda içgüdülerime güvenmemeyi öğrendim."

Axl eli hâlâ kalçamdayken tekrar "Sikik," diyor.

"Giorgios ve niyetleri hakkında daha fazla cevabı olduğundan şüpheleniyorum ama şimdilik onu zorlamamak en iyisi. Gerçek ne olursa olsun, bir süredir sizden haberdar açık."

"Ama nasıl? Doğduğum gün hakkında başka bir şey söyledi mi? Ya da Skotádi'nin benim bir elementai olduğumu nasıl bildiğini?"

Kasları geriliyor ama bu o kadar belli belirsiz ki, onunla bu kadar uyumlu olmasaydım muhtemelen fark etmezdim. "Ne oldu?"

Ğç çeker ve bir elini gür saçlarında gezdirir. "Onları sana çeken şey senin bir elementai olduğunu düşünmeleri değildi, Ophelia."

Doğrulup yüzünde neden bu kadar kaçamak davrandığına dair bir ipucu arıyorum. "Neydi o zaman?"

"Bunun gerçeklere dayanmadığını anlamak zorundasınız. Binlerce yıl önce yazılmıştır ve deli bir kadının belirsiz fikirlerinden başka bir şey değildir."

Panik göğsümün ortasına yerleşiyor. "Ne düşüncesi? Hangi deli kadın? Sen neden bahsediyorsun?"

"Bir kehanet var." Boğazını temizler ve başını sallar.

Geçen hafta Enora ve Giorgios ile yaptığım konuşmalar ve Nazeel Danraath'ın benim bir elementai'den daha fazlası olduğuma dair söyledikleri aklıma geldi. "Seçilmiş Kişi hakkında mı?"

Kaşlarını çatıyor. "Bundan haberin var mı?"

Lucian'ın onunla ilk tanıştığımda bana nasıl böyle seslendiğini ve Enora, Giorgios ve Nazeel'i anlatıyorum. Her yeni bilgiyle daha da gerginleşiyor.

Axl'ın ağzı açık kalır. "Yani, gerçekten bir kehanet mi var? Ophelia hakkında mı? Bu Giorgios'un yaptıklarını haklı çıkarmak için uydurduğu bir saçmalık değil mi?"

Alexandros yorgun bir iç geçirir. "Bir kehanet var." "Ne diyor lan bu?" Axl soruyor.

"Metnin tamamını tam olarak hatırlamıyorum ama esasen ateşten ve kandan doğan, dünyanın yıkımı ya da kurtuluşu olacak bir çocuktan bahsediyor."

"Ve o çocuğun ben olduğumu mu düşünüyorlar?" Bu sözleri fısıldıyorum çünkü bir tür kurtarıcı olma düşüncesi delilik. Çılgınca!

Başını salladı. "Evet."

Midem bulanıyor ve hasta olma isteğimle savaşıyorum. Bu işlemek için çok fazla. Öğle yemeğinde etli mi yoksa tavuklu burrito mu yiyeceğime karar vermenin günün en büyük ikilemi olduğu zamanları özlüyorum.

Axl alçak sesle ısıklık çalıyor. "Vay canına. Baskı yok prenses."

Alexandros beni kollarıyla sarıyor ve dudaklarını saçlarıma yaslıyor. "Sen bizimkinden başka kimsenin Seçilmiş Kişi'si değilsin küçüğüm."

Ellerini saçlarımda gezdirirken yüzümü gömleğine gömüp tanıdık kokusunu içime çekiyorum ve bu beni biraz olsun rahatlatıyor. Enora ve Nazeel'in benim seçilmiş olduğumdan, bir elementai'den daha fazlası olduğumdan bahsederken bu kadar saçma kavramlardan bahsettiklerini bilmiyordum. Alexandros ve Axl'in endişeleri onlardan yayılıyor ve bu beni sadece daha kötü hissettiriyor. Birkaç ay önce büyüünün varlığından bile haberim yoktu. Şimdi ise dört vampir arkadaşımın birlikte bir kurt adamın evinde saklanıyor, güçlerimi nasıl kullanacağımı öğrenmeye çalışıyor, zihnimin gücüyle başka ülkelerdeki insanlarla konuşuyor ve iki ejderha tarafından izleniyordum. Eğer son altı ay bana bir şey öğrettiyse, o da her şeyin mümkün olduğudur.

Ve bu tamamen korkutucu.

CHAPTER
THIRTY-6EVEK

ALEXANDROS

"Alexandros." Tanıdık bir ses beni uykumdan uyandırıyor ve yatağın ayak ucunda duran Enora Green'in görüntüsüne göz kırpyorum. Çünkü o bir hayalet. Bunu bilecek kadar çok gördüm onları.

Enora'nın böyle bir büyüye sahip olduğu kesin ama daha önce benimle iletişim için kullandığını hiç bilmiyordum ve bu bilgi mideme korku salmaya yetiyor. "Osiris bana nerede olduğunu söyledi ama bunun tek sebebi çok acil bir durum olmasıydı."

Ophelia biz buradayken Cadence ve Enora'yla düzenli olarak iletişim halindeydi ve cadı türünün çoğuna karşı hâlâ temkinli olsam da onlara güvenebileceğimden eminim. Çocuklar ve Ophelia uyumaya devam ediyor ve ben de onları uyandırmamak için sesimi alçaltarak yataktan çıkıyorum. "Seni buraya getiren nedir, filis mou?"

Etrafına bir göz atıyor, fiziksel formu hâlâ Gümüş Vadi'de. "Giorgios bu büyüyü fark ederse diye acele etmeliyim." Dehşetim göz açıp kapayıncaya kadar bembeyaz bir öfkeye dönüşüyor. "O burada, Alexandros. Herkese senin Drakos Hanesi'ne ihanet ettiğini ve Yakut Ejderhalar'ın kontrolünü ele geçirdiğini söyledi."

"Ve Başkan Ollenshaw ve Eugene buna izin mi verdi?"

"Biliyorsun, ikisi de onun yaptığı büyük kötülüklerin farkında değil. Çok ikna edici davranıyor. Büyüleyici ve ikna edici. Ama yanında bir Skotádi ordusu var, Alexandros. Montridge zirvesinin dibindeki ormanın hemen ötesinde kamp kuruyorlar. Osiris ve sürüsünden bazıları dün gece avlanırken onları keşfetti."

"Kaç kişi?"

"Yüzlerce. Belki de bin."

Giorgios'un aldatma gücü sandığımdan çok daha büyükmüş. Bunu ne kadar zamandır planlıyordu ve daha da endişe verici olanı, benim bunlardan nasıl haberim olmadı? "Bir Skotádi ordusu mu? Ne ordusu? Vampirlerden mi? İblisler mi?"

"Evet. Osiris büyücülerini de tespit etti."

"Cadılar mı?" Homurdanıyorum.

"Büyücüler, Alexandros," diye karşılık veriyor. Onları her zaman aynı tür olarak görmüşümdür, çünkü onlar sadece kara büyü kullanan cadılar, ama kara büyüden nefret eden cadılar benim duruşuma şiddetle karşı çıkıyorlar. "Giorgios'un Osiris'ten şüphelendiğine eminim ve ben de gerçeğini biliyorum. On iki saat kadar önce gelişinden bu yana iki kez Gümüş Vadi'ye giriş talebinde bulundu. Reddettim ama onu daha ne kadar oyalayabileceğimden emin değilim. Kızlarımın güvenliği için endişeleniyorum, filis mou."

Gözlerimi kapatıyorum ve bunun Montridge'deki herkes için ne anlama geldiğini düşünmek için birkaç saniye ayırıyorum. Giorgios'un Skotádi ordusunu serbest bırakması ne kadar sürer? Bize yardım ettiğinden şüphelendiğini herkese işkence etmesi ve nerede olduğumuzu öğrenmesi ne kadar sürer? Müttefiklerimiz ve Montridge'deki binlerce masum insan için duyduğum endişe, Ophelia için duyduğum korkunun yanında sönük kalıyor.

"Ben de Ophelia'nın güvenliği için endişeleniyorum," diyor Enora. "Hepiniz için." Cevap veremeden, ön kolumdaki sıcak bir el gözlerimi açmaya zorluyor.

"Enora?" Ophelia haykırır. "Sen misin?" Sevinci çabucak endişeyle bastırılır. "Neden buradasın? Sorun nedir? Cadence mi?"

"Şimdilik herkes iyi, tatlı çocuğum. Ama Giorgios burada, Montridge'de."

Ophelia'nın nefesi kesilir. "O zaman geri dönmeliyiz. Beni arıyor, değil mi?" Dönüp bana bakıyor, gözleri korkuyla bulutlanmış. "Hepsi tehlikede olacak, Alexandros. Geri dönmek zorundayız."

"Gitmeliyim," diyor Enora, ben Ophelia'ya Montridge'e dönmesinin ne kadar kötü bir fikir olduğunu söyleyemeden. "Ama şunu bil ki Alexandros, o bir şekilde kara büyüye sahip. Şimdiye kadar hissettiklerimin en karanlığı. Gümüş Vadi'nin dışına adımını atar atmaz bunu hissettim ve o da bunu bildiğini biliyor. Ama yine de bunu maskeleye çalışmadı."

"Git, Enora. Dönüşümü konuşur konuşmaz niyetlerimiz hakkında sizi bilgilendireceğim."

Enora, formu kaybolmadan önce sıkı bir gülümseme sunar.

"Dönüşünüz mü?" Ophelia alçak sesle sorar.

Bu tartışma için çok yorgunum ama bundan kaçış yok. Aslında günlerdir bunu bekliyordum. Kaçmayı düşündüğüm birçok zaman oldu. Onu ve çocukları alıp saklanmayı, ama uzun hayatım boyunca öğrendiğim her ders bana bu planın boşuna olduğunu söylüyor. "Montridge'e dönüp onunla yüzleşmen çok güvensiz, küçüğüm. Onunla yalnız yüz."

Cildi pembeleşiyor ve elleri küçük yumruklar haline geliyor. "Cehenneme kadar yolun var. Seni daha yeni geri aldık."

Hayal kırıklığım ve öfkem taşıyor. Çoğu hilekâr kardeşim için, ama şu anda burada değil, bu yüzden Ophelia bunun yükünü taşıyor. "Olacak olan bu. Sana saklanacak güvenli bir yer bulacağım ve Anikêtos beni Montridge'e götürürken sen de Elpis ve çocuklarla birlikte orada kalacaksın ki ben de Yorgo'yla ilgilenebileyim."

"Yapacağız amına koyayım." Xavier konuşmaya katılıyor ve bir saniye sonra yanımızda duruyor.

Ben gözümü kırpmadan Axl da bizimle geldi. "Her yere birlikte gideriz ya da hiç gitmeyiz."

Onu hemen Malachi takip eder. "Evet. Çünkü tüm saygımla efendim, siktir et."

Dişlerimi sıkarak, öfkeyle onlardan uzaklaşıyorum. Bu daha önce karşılaştıkları hiçbir şeye benzemiyor. Neyle karşı karşıya olduğumuz hakkında hiçbir fikirleri yok. Geri dönüyorum. "Giorgios yalnız değil. Yanında vampirlerden, iblislerden ve büyücülerden oluşan bir ordu var. Onlar Skotádi ve onun kalesinde karşılaştığınız ordudan sayıca çok daha fazla ve sonsuz derecede daha güçlüler."

Xavier omuz silkiyor. "İki ejderhamız var."

"Anlamıyorsunuz. Giorgios kara büyüye sahip." Ejderhalar güçlüdür ama kara büyüye karşı bağışıklıkları yoktur. "Ophelia'nın onun yakınında olması çok büyük bir risk."

Axl başını sallar. "Peki ya başka bir tuzaksa? Sen oraya gidersin, o da kendini bizim olduğumuz yere mi ışınlar?"

"Yerinizi öğrenemeyecek çünkü buradan ayrılacaksınız. Yeni yerinizi sadece ben bileceğim ve herhangi birinizi ele vermektense ölürüm."

Malachi iç geçirir. "Ama birlikte daha güçlüyüz, Alexandros. Bunu sen de biliyorsun. Geçen sefer bizi ne olduğuna bak. Bunu riske mi atacaksın?"

Yine mi?"

Kükrüyorum, öfkemin alışılmadık bir duygu gösterisiyle ortaya dökülmesine izin veriyorum. Nefes nefese, ellerimi başımın üstüne koyuyorum. Sesim kalın çıkıyor. "Onu kaybetme korkumun, hepinizi kaybetme korkumun Ophelia'yı ele geçirmesine sebep olmasına izin vermeyeceğim."

Axl ve Malachi gözlerini kırptırırken, Ophelia ağzını açıp kapatıyor, şüphesiz bir karşı argüman düşünmeye çalışıyor ama bulamıyor.

Konuşan Xavier'dir. "Şunu açıklığa kavuşturalım: Giorgios'un bir ordusu ve bir tür kara büyü abrakadabra saçmalığı var ve sizin peşinizde ve kızımızı istiyor. Yani seçenekleriniz onunla tek başınıza yüzleşmek ve bizi rüzgârda savrulmaya bırakmak." Ellerini kaldırıyor, sanki içimdeki öfkenin kreşendo yaptığını hissediyor ve söyleyeceği şeyden hoşlanmayacağımı biliyor. "O zaman ya seni öldürür ya da tekrar bir kafese kapatır ve yine bizim için gelir. Ya da..." Bana bakıyor ve ses tonundaki hafifliğe rağmen derin mavi gözleri yalvarıyor. "Oraya iki ejderhayla, Giorgios'un kafasını koparmayı en az senin kadar isteyen üç güçlü ve gözü dönmüş vampirle gidiyorsun." Bir nefes alıyor ve başını Ophelia'ya doğru sallıyor. "Ve gelmiş geçmiş en güçlü varlık -sadece düşünerek seni gümüş bir kafesten çıkararak kadın."

Hayal edebileceğimizin ötesinde bir güce sahip. Ateş ve kandan doğan çocuk hepimizi kurtaracak. En çok korktuğum şey de bu. Onun bizi kurtarmasını istemiyorum. Bu tür kahramanlar kaderlerini gerçekleştirdikten sonra sonsuza dek mutlu yaşayamazlar. Onlar en büyük fedakarlığı yaparak dünyayı kurtarırlar ve ben Ophelia'nın bir şehit olması fikrine katlanamıyorum.

Ophelia bir elini yanağıma koyuyor, parlak mavi gözleri yaşlarla dolup taşıyor ama çenesi gergin, meydan okuyan ve güçlü. "Beni korumaya çalıştığını biliyorum ama sensiz bir sonsuzluk geçirmektense senin yanında ölmeyi tercih edeceğimi anlamıyor musun?"

Alnımı onunkine yaslıyorum ve ilk kez onu anlıyorum. İçgüdülerim onu korumak yönünde ama o kendi seçimlerini yapabilecek kapasiteye sahip. Ve eğer bu seçimlerden biri bensem, o zaman onu reddedecek kadar güçlü değilim.

CHAPTER OTUZ SAĞ

OPHEL AI

8 Alachi bana bir öpücük vermeden önce dudaklarımda kalan krep şurubunu yalıyor. "Birazını kaçırdın, bebeğim."

Lezzetli kahvaltımın ağızda bıraktığı tatlı tat hâlâ damağımda. "Her zamanki gibi harikaydılar. Teşekkür ederim."

"Montridge'e geri dönmeden önce kızımın tamamen beslendiğinden emin olmalıydım, değil mi?" Bir eliyle kıcımlı kavırıyor ve dişlerini boğazımdan aşağı geçiriyor. "Özellikle de bu sabah hepimize kahvaltı verecek kadar nazik olduğun için."

Sıcak bir zevk içimin derinliklerine işliyor ve işler daha da kızışmadan yakasını silkiyorum. "Yolculuğumuzdan bahsetmişken, giymek için daha uygun bir şeyler bulmaya gidiyorum." Etkili olması için pembe sundress'in eteklerine fiske vuruyorum.

Xavier bana sırtarak bakıyor. "Mini etek ve atlet görünümünü her zaman sevmişimdir, Cupcake."

Malachi göz kırpmıyor. "Ben de."

Axl'a bakıyorum. "Senden özel bir isteğim var mı?"

Kollarını belime doluyor ve başını eğerek boğazımın dibine bir öpücük konduruyor. "Bu güzel kıvrımları ortaya çıkaran her şey benim için iyidir. Ama evet, ben de mini etek kombininin hayranıyım."

Yatak odasına giderken seçeneklerimi değerlendiriyorum. Montridge'den ayrıldığımızdan beri eski "üniformamı" giymemişim. Bu gerçekten sadece bir ay önce miydi? Sanki bir ömür geçmiş gibi geliyor. Çok şey değişti, özellikle de ben.

Montridge'e dönmek beni heyecanlandırıyor ama dönme sebebimiz beni geriyor. Sözde kıyamet ufuktayken nasıl normal davranacağız? Enora'nın bana kehanet hakkında unutamıyorum. Alexandros'un beni bu yükün ağırlığından korumaya çalıştığını biliyorum ama ya doğruysa? Ya bunların hepsi birbiriyle bağlantılıysa ve ben hepsinin merkezindeysen?

Midemin çukuruna kalın bir endişe düğümü oturuyor ve bir elimi karnımın üzerine koyuyorum. Kendime kim olduğumu hatırlatıyorum. Ne olduğumu. Ben bir elementayım. Türümün son örneğiyim. Büyük Azezal'in soyundan geliyorum.

Her zaman ışığına güven. Nazeel'in sözleri aklıma geliyor ve gözlerimi kapatıyorum ve hemen içimde oturan göz kamaştırıcı küreyi buluyorum. Minyatür bir süpernova gibi titriyor ve parıldıyor. Güçlerim arttıkça yoğunluğu da artıyor. Ve derin bir nefesle iç huzurumu buluyorum. Hayatım haline gelen şiddetli fırtınanın içindeki sakinliği.

Omuzlarımı geriye atıyorum ve içindekileri incelemek için dolaba gidiyorum. Osiris istediğimizi alabileceğimizi söylemişti ve benim istediğim şey tam önümdeki askıda duruyordu. Sanki benim gelişimi bekliyormuş gibi. Parmak uçlarımı yumuşak siyah deri üzerinde gezdiriyorum ve gülümsüyorum. Kesinlikle yeni bir üniformanın zamanı geldi.

Ben giyinene kadar bütün çocuklar çalışma odasındaydı. Xavier ve Axl başlarını bir haritanın üzerine eğmişlerdi. Malachi bir kitap okuyor ve Alexandros pencereden dışarı bakıyor, elleri elbise pantolonunun ceplerinde, ödünç aldığı beyaz gömlek kaslı sırtında gergin. Yine her santimiyle saygıdeğer bir profesör gibi görünüyor.

Ben odaya girdiğimde arkasını dönüyor ve çocuklar yaptıkları işten başlarını kaldırıp bakıyorlar.

"Lanet olsun, Cupcake!" Xavier haykırırken Malachi kurt ıslığı çalıyor ve Axl yüksek sesle inliyor, dudağını ısırtıyor ve yüzünü tavana doğru eğiyor. Üçü birden etrafımı sarıyor ve ellerini deri kaplı tenimde gezdiriyorlar. Homurtular, inilti ve onaylama ifadeleri üzerimden akıp gidiyor.

Yeni kıyafetime bakıyorum: siyah deri pantolon, atlet ve siyah deri ceket. Dar ama esnek ve şaşırtıcı derecede rahat ve

Pratik. "Yeni görünümünü beğendin mi?" Kendimi kızarmaktan alıkoyamayarak soruyorum. "Çok... klişe değil mi?"

"Beğendin mi? Cupcake, bayıldım. Çok seksi görünüyorsun." Eli kıcıma doğru kayıyor ve onu sıkıyor.

Axl alnımdan öpüyor. "İntikamcı bir melek gibi. Cehennem gibi seksi bir intikam meleği."

Malachi beni etrafında döndürüyor ve sonra kucaklıyor. "İnanılmaz görünüyorsun, bebeğim."

Malachi'nin omzunun üzerinden Alexandros'a bakıyorum, sessiz ve metanetini koruyor, bu alışılmadık bir şey değil ama ondan biraz daha fazla tepki beklerdim.

Onunla göz göze geldim. "Onaylıyor musun?"

Odanın diğer ucuna doğru adım atıyor ve bir saniyeden kısa bir sürede bize ulaşıyor. Bir eliyle ensemden tutup beni kendine doğru çekiyor ve bağımlı arkaya doğru eğiyor. "Hayır, Ophelia, onaylamıyorum." Sesi alçak ve tehlikeli ve omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor. "Aslında o kadar onaylamıyorum ki, seni o odaya geri götürüp bu kıyafetlerin her parçasını çıkaracağım." Dudaklarıma bir öpücük konduruyor. "Ondan sonra, sana daha uygun kıyafetler giydirmeden önce ağzını sikeceğim."

Kulağa ne kadar ateşli gelse de, ciddi mi? Ses tonunda hınzır bir şakacılık sezmesem incinirdim. "Peki siz tam olarak neyi uygun görüyorsunuz efendim?"

Burnunu çene çizgimde gezdiriyor, derin derin içine çekiyor. "Sana her baktığımda beni anında sertleştirmeyen bir şey." Kıcıma sertçe vurmadan önce dudakları hafif bir sırtışla seğiriyor. "Ama ne yazık ki böyle bir ciddiyetsizlik için vaktimiz yok. Anikêtos daha fazla sinirlenmeden ve küçük bir köyü yakıp yıkmadan buradan gitmeliyiz."

Odadan çıkıp gidiyor ve ben de sırtımda bastırmaya çalışarak üç adamın arasına bakıyorum. "Sence hoşuna gitti mi?"

Xavier kolunu belime doluyor. "Cupcake, bunu giydiğin için seni en kısa zamanda becerecek. Evet, hoşuna gitti."

Ben de seviyorum, sadece çocuklar sevdiği ve Alexandros'a özel bir şeyler yapıyor gibi görüldüğü için değil.

Bunu seviyorum çünkü yeni ben gibi hissettiriyor. Ophelia Hart, şimdiye kadar yaşamış en güçlü ejderhanın sırtında evine dönmek üzere olan kız.

CHAPTER
THIRTY-NIKE

ALEXANDROS

"S "Elpis'teyiz, değil mi?" Malachi önümüzde kendini gösteren muhteşem yeşil ejderhaya bakarken soruyor.

Başımı salladım.

"Daha büyük, daha hızlı ejderhayı ve Ophelia'yı alman haksızlık gibi görünüyor," diye homurdanıyor Xavier. Elpis ayaklarının dibindeki çimen parçasını yaktığında tökezleyerek geri çekiliyor.

Onu omzundan alkışlıyorum. "Eğer daha katlanılabilir bulursan yürüyebileceğini söylememi istedi." Her zamanki ukala ve sinir bozucu yüzündeki pişmanlık ifadesi karşısında bir sırtıtmayı bastırıyorum.

Ona bakarken ellerini kaldırıyor. "Saygısızlık etmek istemedim. Sen destansı bir ejderhasın ve diğer adamdan çok daha güzelsin." Sonra bir elini kalbinin üzerine koyuyor. "Aslında sadece kız arkadaşımın ata binemeyeceğim ve oraya bizden önce varacakları için kızgınım." Elpis ona doğru bir duman üfler, bu da onun püskürmesine neden olur.

"O ve Ani birlikte uçacaklar, Xavier. Hepimizin bir arada kalmasını ve aynı anda varmamızı sağlamak istiyorum."

Elini yüzünün önünde sallayarak öksürüyor. "Bildiğim iyi oldu."

Diğerleri kapıyı kilitlerken yüzümü eve dönüyorum ve onu görmeden önce hissediyorum. Ev ile Xavier ve benim Ophelia, Axl ve Malachi'yi beklediğimiz yer arasındaki taş yolda beliriyor.

"Giorgios." Adını ağızımdan bir zehir gibi tükürüyorum.

Koyu renkli kapüşonlu pelerinlere bürünmüş iki büyücü hemen onun yanında beliriyor ve kardeşimin etrafında oluşturdukları güç alanı bir ışıkla parlıyor.

soluk turuncu renk.

Ona doğru koşuyorum, attığım her adımda öfkemi körüklüyorum.

Ophelia beni uyarmak için adımı söylüyor ama ben ona aldırıyorum, kardeşimin kafasını bedeninden ayırmaya kararlıyım. Ama ona ulaştığımda, karşımda hareketsiz bir duvar buluyorum. Öfkeyle yumruklarımı duvara indirdim. Giorgios'un sağındaki büyücü sadece parmağıyla bariyere dokunuyor ve ben de onun yaydığı enerji gücüyle geriye savruluyorum.

Ophelia, Axl ve Malachi peşindeyken ileri atılır. Bir Dragonfyre topu yaratır ve onlara doğru fırlatır ama top sadece seker. Topun düştüğü yerdeki çimler anında tutuşuyor ve Ophelia alevi söndürüyor. Ona doğru koşuyorum ve onu yanıma çekiyorum. Onun güvenliğinden duyduğum korku, beni tekrar ona doğru koşmaktan alıkoyan tek şey.

"Seni öldüreceğim, Giorgios." Hırladım. "Büyün uzun süre dayanmayacak."

Bana sempatik bir bakış attı. Kibirli, hilekar pıslık. Onu öldüreceğim ve sonra cehenneme gidip onu tekrar öldüreceğim. Xavier şimdi yanımda, ayaklarının üzerinde zıplıyor.

Elpis bize doğru yürürken, evi çevreleyen beyaz çitleri dümdüz ediyor.

Giorgios ona bakar. "Seni tekrar görmek ne güzel, Elpis."

Ona doğru bir ateş püskürtür ama Ophelia'nın Dragonfyre'ı gibi bu da sekip gider.

Giorgios'un dudakları alaycı bir ifadeyle kıvrılıyor ve ben de onun tüm yüzünü hiçbir özelliği kalmayana kadar paramparça ettiğim anı hayal ediyorum. "Bana neden burada olduğumu sorman gerekmiyor mu kardeşim? Seni nasıl bulduğumu?"

"Beni buldun çünkü buradaki gibi bir büyüye sahibiz."- Başımı kaldırıp tepemden geçen gölgeye bakıyorum ve Anikêtos'un evin üzerinde belirlediğini görüyorum.

- "Sonsuza kadar maskelenemez. Bir haftamız olabileceğini düşünmüştüm ama görünüşe göre yeteneklerinizi hafife almışım."

Başını bir yana eğmiş, hayvanat bahçesindeki bir sergiye bakar gibi bana bakıyor. Sanki beni daha önce hiç görmemiş gibi. "Beni hep küçümsedin kardeşim ve bu senin sonun olacak."

"Hayır." Başımı sallıyorum, Ophelia'yı sıkıca tutarken dişlerim birbirine çarpıyor. "Sana her zaman güvendim kardeşim ve bu benim zayıflığım olabilir ama çöküşüm olmayacak."

Ophelia gözlerini kapatır ve bir rüzgâr ağaçlardaki yaprakları karıştırır. Güçlerini kanallı ediyor. Güç alanı parıldıyor ama sağlam kalıyor.

"Güçlü olabilirsin küçük kız ama bu büyücüler yüzyıllardır büyü yapıyorlar. Onların büyüsünü bozmak için senin zavallı küçük girişimlerinden daha fazlası gerekecek." Sırf alay ettiği için bile kalbini söküp hâlâ atarken ona yedirmek istiyorum.

Benim inanılmaz elementim ona aldırış etmiyor ama gözlerini açıyor ve önümüzde duran turuncu küreye odaklanıyor.

Giorgios sanki daha önemli bir işi varmış gibi tırnaklarını inceliyor ve benim öfkem damarlarımda kaynıyor. Ama onu burada ne kadar uzun süre tutabilirsek, Ophelia'nın onun güç alanını kırma şansı o kadar artar. Ve sonra intikamımı alacağım.

"Diğer soruma cevap vermedin kardeşim."

Ona ve yüzleri gizli kalan iki pelerinli paralı askerine kaşlarımı çatıyorum. "Neden burada olduğunuz sorusu? Bu çok açık. Ophelia için buradasınız." Elimi kalçasına koyarak onu kendime yakın tutuyorum.

Giorgios sırtıyor ve ilk kez maskesi düşüyor ve son iki bin yıldır çok iyi geliştirdiği saygınlık cılasının altında gizlenen kötülüğü görüyorum.

"Bir kez daha, kardeşim. Beni hafife alıyorsun."

Sıcak hava buz gibi olur ve sanki aniden gece olmuş gibi bahçenin üzerine karanlık çöker.

"Hayır!" Malachi'nin acı dolu çılgılığı havayı deliyor. Soğuk bir korku parmağı omurgamdan aşağı kayıyor, ancak dikkatimi Giorgios'tan çevirdiğimde gördüğüm şey damarlarımdaki kanı buza çeviriyor. Gölge figür Malachi'nin üzerinde beliriyor ve onun dehşeti beni tam göğsümden vuruyor. Kaygı, umutsuzluk ve büyük bir ıstırap boğazımı sıkıyor ve nefes almamı imkânsız hale getiriyor. Eğer böyle şeyler hissetmeseydim, hayaletin bir yalan olduğuna yemin edebilirdim. Bir hile. Bir halüsinasyon.

Ophelia çılgık atar, Axl ve Xavier kardeşlerine seslenir ama artık çok geçtir. Ona doğru koşarken hareketleri ağır çekimde gerçekleşiyor gibi görünür, ancak bükülmüş gölgeler onun etrafında kıvrılıp Malachi'yi karanlığın içine çektiğinde henüz tek bir adım bile atmamışlardır. Aynen böyle, ışık geri döner.

Ama o gitti.

Benim tatlı, hassas oğlum.

"Nerede o?" Xavier kardeşinin az önce durduğu yere bakakalır.

Ophelia titriyor, onun adını fısıldarken destek için bana yaslanıyor.

"Bu da neydi böyle?" Axl bağılıyor. "Nerede o? Profesör?"

Cevap veremeyecek kadar Giorgios'a odaklanmış durumdayım. Sadece tek bir kelime söyleyebiliyorum. "Nasıl?"

"Sana söylemiştim, kardeşim." Göz kırıyor. "Beni hafife alıyorsun."

Fırsatını bulduğum ilk anda o gözü oyacağım. O ve büyücüleri ortadan kayboluyor ve ben göğsümde açılan bir delikle ve ruhumu parçalayan bir acıyla kalıyorum - sadece benim değil, onların da. Xavier dizlerinin üzerine çöküp hıçkırı hıçkırı ağlıyor, Axl Malachi'nin olduğu boşluğa boş boş bakarken Ophelia başını göğsüme gömüyor. Hepimiz şokun ve Malachi'yi kaçırın yaratık gibi yaratıkların geride bıraktığı kalıcı umutsuzluğun üstesinden geldik.

Alexandros. Anikêtos'un hırıltılı sesi beni ele geçiriyor. " miydi? Bu gerçekten bir hayalet miydi, Ani?" "O gerçekten bir wraith miydi, Ani? onun adının.

Evet.

"Ama nasıl?"

Üzüntüsü neredeyse Ophelia'nın ve çocukları kadar ezici. *Elpis ve ben cehennemden ayrıldığımızda gözden kaçmış olmalı.*

"Bu ne anlama geliyor?" Ophelia elini gömleğimin içine sokuyor. "Onu neden götürdüler? Hâlâ hayatta mı?" Yalvarışları kalbimden parçalar koparıyor.

Derin bir nefes çekiyorum ve beni boğmakla tehdit eden ıssızlığı yutuyorum. Wraith'in varlığının kalıcı etkileri düşüncelerimi bulandırmaya devam ediyor ama Ophelia ve çocukları bana ihtiyacı var ve odaklanmam gereken şey de bu. Boğazımdaki hıçkırığı temizliyorum. "Wraith tarafından emildi ama bu öldüğü anlamına gelmiyor. Belli ki Giorgios'un ona bir şey için ihtiyacı var." Gerçi en genç evladına neden ihtiyaç duyabileceği konusunda hiçbir fikrim yok.

"Yani o iyi mi? Onu geri getirebilir miyiz?" Bana göz kırıyor, gözyaşları yüzünden aşağı akıyor.

İyi olduğunu söylemedim. Bir Wraith tarafından yutulup da hikayesini anlatacak kadar yaşayan birini hiç tanımadım. Ama onun ölmüş olma ihtimalini düşünemiyorum, daha da önemlisi onlar da düşünemiyor.

Gözlerim Ophelia, Axl ve Xavier arasında gidip geliyor. "Giorgios'u bulacağız ve Malachi'yi geri getireceğiz." Böyle bir başarıya ulaşırsak bile, geri dönen adamın bir daha asla giden adam olamayacağını eklemiyorum.

Ophelia'nın düşüncelerimi duyduğundan eminim, çünkü bana daha da sıkı sarılıyor ve hıçkırıklar bedenini sarıyor. Ama bir süre sonra omuzlarını geriye atıyor ve gözleri ateş saçarak bana bakıyor. "Eğer Malachi Giorgios'un elindeyse, gidip onu geri alalım."

Onu alnından öperim. Onun güvenliği için duyduğum korkuya rağmen, daha fazla yapmamız gereken bir şey olduğunu düşünemiyorum.

CHAPTER
KIRK

XAVIER

"W Şimdi gitmemiz gerekiyor. Giorgios'un Montridge'e dönmesi muhtemel ve Malachi'yi almış olsa da, Ophelia'nın hala birincil hedefi olduğunu varsaymalıyız, bu yüzden hep birlikte Anikêtos'a gideceğiz."

Alexandros diyor ki.

Hâlâ dizlerimin üzerindeyim, kalbim parçalara ayrılıyor ve şey tarafından yutulana kadar durduğu yere bakıyorum. "O şey de neydi öyle?" Kelimeler benden çıkıyor ama bana ait olamazlar çünkü işlevimi yitirdiğimden oldukça eminim.

O şey Kai'yi aldı. Onu havadan yapılmış gibi yuttu.

Alexandros beni ayağa kaldırıyor ve bir elini enseme koyuyor. "O bir Wraith'ti."

"Bir Wraith mi?" Axl soruyor. O ve Ophelia da şimdi yanımızda duruyor ve birbirlerini tutuyor gibi görünüyorlar. "Hayalet gibi mi?"

Ophelia'nın dudağı titrer. "Ya da bir iblis?"

"Bir hayaletten daha fazlası ve bir iblisten farklı. Ölümsüz, ruhsuz yaratıklardır ve sadece bir dokunuşla başkalarının hayatını emebilir ve ruhlarını çalabilirler. Bir ejderhayı öldürebilen birkaç yaratıktan biridirler."

Başımı kaldırıp Anikêtos'un hâlâ evin üzerinde durduğu yere bakıyorum. "Bu da nereden çıktı? İnsan olduğum zamanlarda Wraith diye bir şey duymuştum ama daha önce hiç görmemiştim. Senin de onlardan bahsettiğini hiç duymadım."

"Bir büyücü karanlık bir büyü yaptığinde ve büyü geri teptiğinde, sonsuza dek lanetlenirler ve böylece wraith olurlar. Ancak, bin yılı aşkın süredir bir tane bile görmedim. Bir zamanlar sayıları çok fazlaydı ve Karanlık Çağlar boyunca insanların dünyasını kasıp kavurdular. Ancak güçlü bir beyaz cadı onları Lucifer'in onları esir tuttuğu cehennem dünyasına sürdüğünde saltanatları sona erdi. Büyüyü yapmak için hayatını feda etti ve en azından benim bildiğim kadarıyla, fedakârlığı onları o zamandan beri orada tutuyor."

Gözlerimdeki yaşları elimin tersiyle sildim. "Peki neden biri şimdi burada ve onu nasıl öldüreceğiz?"

Alexandros başını kaldırıp Anikêtos'a bakar. "Sanırım Anikêtos ve Elpis geri döndüklerinde perdenin arkasına sızma fırsatını yakalamış olabilirler."

Ophelia'nın gözleri büyür. "Onlar mı? Sence birden fazla mı var?"

Alexandros kaşlarını çatar. "Bu olasılığı göz ardı edemeyiz. Onları neyin öldürdüğüne gelince, bu ancak kutsal ya da kutsal bir kalıntıyla yapılabilir."

Tutunacak bir şeye ihtiyacım var ve bu bana öyle geliyor. Karanlık pisliği öldürmenin bir yolu. "Haç gibi mi?"

Başını iki yana sallar. "Bundan çok daha fazlası. En kutsal eserlerden biri olmalı."

Axl ellerini havaya kaldırır. "Peki bu ne tür bir şey olabilir? Çünkü etrafta yedek bir ahit sandığı göremiyorum."

"Bir Hristiyan sembolü olmak zorunda değil; herhangi bir dine ait olabilir, ancak kalıntıya kullanıcı tarafından inanılması gerekir."

Axl başını öne eğip iç geçiriyor. "Demek ki biz yokuz, her şeye inanıyoruz. Ophelia, ya sen?"

Başını iki yana sallıyor. "Din değil. Ama bir şeye inanıyorum ..."

Başparmağını çenesinin üzerinde gezdiriyorum ve gözlerimin içine bakması için çenesini yukarı kaldırıyorum. "Peki bu ne, Cupcake?"

Gözlerini kararlılıkla kısıyor. "Biz."

Alexandros kollarını üçümüze de doluyor ve bizi bir kucaklamanın içine çekiyor. Dördümüzün de başı birbirine değiyor. "Wraith'i öldürmemize gerek yok. Onu cehenneme geri göndermek yeterli olacaktır. Ve böyle bir büyü yapabilecek kadar güçlü bir cadı tanıdığımı inanıyorum."

Enora'dan bahsettiğinden şüpheleniyorum ama açıklığa kavuşturmak için sormuyorum. Malachi'yi geri aldığımız sürece, lanet olası Wraith'ten nasıl kurtulacağımız umurumda değil.

Onu geri getireceğiz. Ophelia'nın sesi kolektif düşüncelerimize nüfuz ederken inanç dolu. *Eğer benim büyümlü bir Seçilmiş Kişi olmam gerekiyorsa*

tüm bu güçlerle, sonra onu geri alacağız.

ALEXANDROS'un bize söz verdiği gibi, Montridge'e dönüş yolculuğumuz için hepimiz Anikêtos'un sırtına oturduk. Aramızdan birinin daha hayaletin kurbanı olabileceği korkusuyla birbirimize sarılıyoruz.

Çabuk öğrenen Ophelia güç alanı büyüsunü çözdü ve etrafımızı bir tane ile çevreledi. Şaşırtıcı olmayan bir onunki turuncu yerine pembe renkte ve bizi hava koşullarından korumaya da yarıyor. Yine de sesi engellemiyor ve Anikêtos'un hızı rüzgarla birleşince birbirimizin yüksek sesle konuştuğunu duymak imkansız hale geliyor, bu yüzden aramızdaki bağa sadık kalıyoruz.

Siz onun kalesindeyken Giorgios Malachi'ye özel bir ilgi gösterdi mi? Alexandros soruyor.

Hayır, ben öyle diyorum. Ophelia dışında hiçbirimizle pek ilgilenmedi.

Axl onayladığını ekliyor.

Onu geri getireceğiz, diyor Ophelia tekrar. Bu cümle onun yeni mantrası olmuş gibi görünüyor. Keşke onun inancı bende de olsaydı. Tek düşünebildiğim Kai'nin acı çektiği. Ya da daha kötüsü, acı çekmiyor çünkü acı çektiği sürece hayatta. Venezuela'dan ayrıldığımızdan beri en az bir düzine kez ona ulaşmaya çalıştım ama onu bulamıyorum. Ophelia ya da Alexandros bulmuş olsalardı bize hayatta olduğunu haber verirlerdi.

Ölümsüz ruhsuz piç ya da değil, eğer wraith Kai'yi öldürdüyse, onu cehenneme kendim sürükleyeceğim.

CHAPTER
FORTY-9KE

OPHEL AI

A nikêtos, bunu tamamen fark edilmeden yapabildiği birkaç yerden biri olan futbol sahasına iner. Başkalarının görüşünden gizlenmeye devam ederken, devasa boyutu onun herhangi bir yerde bulunmasını zorlaştırır. insanlar var.

Elpis tepemizde daireler çiziyor.

Kampüs bir Cuma akşamı için ürkütücü derecede sessiz.

"Bizi nerede bekleyeceksin, eski dostum?" Alexandros sorar.

Elpis ve ben dağın diğer tarafında, Giorgios'un ordusundan uzakta ama onları yakından izleyebileceğimiz bir yere sığınacağız.

Alexandros ona teşekkür ediyor ve Anikêtos kocaman kanatlarını açarak Elpis'e katılıyor. Rüzgâr neredeyse beni uçuracaktı ve Xavier kollarını belime doladı. "Yakaladım seni, Cupcake."

"Düşüncelerinizi ve duygularınızı her zaman mümkün olduğunca maskeleymeye dikkat edin," diye uyarıyor Alexandros. "Malachi'yi henüz aramayın, çünkü bu sizi Giorgios'un tespitine açık hale getirebilir. Gelmemizi bekliyor olacak ve mümkün olduğunca uzun süre varlığımızdan habersiz kalmasını tercih ederim."

Malachi'yi aramamak ve eğer arıyorsa bizi bulamasın diye zihnimi kapatmak bana acı verse de haklı olduğumu biliyorum. Bu yüzden istediği şeyi yapıyorum, inşa etmeyi öğrendiğim tüm duvarları yıkıyorum.

Axl etrafına bakınıyor. Ruby Dragon Komutanı olarak rolüne geri dönmesi uzun sürmedi. Stratejik ve tetikte. "Nereye gidiyoruz? İki Yakut Ejderha evine de gidemeyiz, peki üssümüz nerede?"

Xavier kaşlarını çatar. "Ama Kai'yi alacağı yer , değil mi? Doğruca oraya gidip onu almamız gerekmez mi?"

"Kardeşimin onu almasının bir nedeni var ve bu neden her ne ise bize biraz zaman kazandırıyor. Neyin içine girdiğimizi bilmeden hemen oraya gidemeyiz." Alexandros Xavier'in yüzünü ellerinin arasına alıyor ve alınlarını birbirine bastırıyor. "Onu en az senin kadar geri istiyorum. Seni temin ederim."

Xavier anladığını mırıldanır.

"İstenmeyen vampirlerden korunduğu için Gümüş Vadi'ye gideceğiz. Enora'yı yakında varacağımız konusunda bilgilendireceğim ve Osiris'in bize orada katılmasını sağlayacağım."

Kalbimde küçük bir umut çırpıntısı var. Cadence'i ve umarım Sienna'yı göreceğim. Enora'yı da. Hep birlikte Malachi'yi nasıl geri getireceğimizi bulacağız.

Hâlâ hayatta olmalı. Olmasaydı bilirdim. Alexandros'la bağımız koptuğunda hepimiz aynı yürek burkan acıyı hissederdik. Gümüş Vadi'ye doğru koşarken Axl'in ve Xavier'in elleriyle birlikte tutunduğum şey bu.

Vardığımızda CADENCE bizi Gümüş Vadi'nin merdivenlerinde . Aceleyle bizi içeri sokuyor ve kapı kapanır kapanmaz kollarını bana doluyor, şimdiye kadar bana yaptığı en büyük, en sıcak sarılmayla beni sarıyor.

"Malachi için çok üzgünüm. Giorgios ve her şey için." Beni daha sıkı sıkıyor. "Ama döndüğün için çok mutluyum."

"Ben de kızım." Sienna arkamdan sarılıyor, beni sıcaklıkları ve rahatlıkları arasında sandviç yapıyor.

Onların şefkatiyle sarmalandığım için gözyaşlarım yüzümden aşağı damlıyor. "Benim için burada olduğunuz için çok teşekkür ederim."

Cadence yanağını yanağıma bastırıyor. "Her zaman arkadayız, Ophelia." Sienna yanağını diğer bastırıyor. "Ya sürün ya ölün, sürtükler." İşte bu gerçek sihir. Gerçek dostluk.

"Hepinizi görmek güzel," diyor Enora bize doğru adım atarken. "Keşke çok daha mutlu koşullar altında olsaydı." Çalışma odasını işaret ediyor. "Osiris de burada. Ama diğer tüm kızlarımı hafta sonu aileleriyle birlikte olmaları için evlerine gönderdim. En iyisinin bu olduğunu düşündüm."

Alexandros sanki potansiyel bir tehdit arıyormuş gibi koridoru tarıyor. Yaşanan onca şeyden sonra her şeyden ve herkesten şüphelenmesi şaşırtıcı değil.

"Siz de eve gidip ailelerinizle birlikte olmak istemiyor musunuz?" Cadence ve Sienna'ya sordum.

Cadence başını sallar. "Asla olmaz. Sana arkanı kollayacağımızı söylemiştim ve kollayacağız. Her zaman."

Sienna omuz silkerek, "Ailem zaten burada," diyor.

Kalbim her ikisi için de sevgi ve minnetle dolup taşıyor ama kendimi suçlu hissetmekten de alamıyorum. "Bu tehlikeli olabilir. Benim yüzümden sana bir şey olmasını hiç istemem."

"Ophelia Hart," Alexandros'un hırıltısı omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor. "Olan ve olacak hiçbir şeyin senin suçun olmadığını sana daha kaç kere söylemem gerekiyor?"

Alt dudağımın titrediğini hissedebiliyorum. Mantiken, bunun doğru olduğunu biliyorum, ama yine de ...

Enora bana nazık bir gülümseme sunuyor. "Doğru söylüyor Ophelia. Merhametin sevecen olsa da, suçluluk duygusu seni geri tutacaktır. Hepimiz kendi seçimlerimizi yapabilecek kapasitedeyiz, tatlı çocuğum. Şimdi gidelim. Çay yaptım."

Xavier gözlerini deviriyor. *Evet, çünkü çay tam da ihtiyacımız olan şey, değil mi?* Enora ve Alexandros'u koridorda takip etmeden önce bana göz kırpmıyor.

Enora'nın çalışma odasına vardığımızda Osiris gerçekten de çay dolduruyor ve hepimize birer fincan ikram ediyor. Arkadaşlarımın hepsi reddediyor ama ben kabul ediyorum. Sıcak bardağı ellerimde tutmayı tuhaf bir şekilde rahatlatıcı buluyorum. Hoşbeş faslı bittikten sonra Osiris hepimizi bilgilendiriyor. Alexandros, Axl ve Xavier odanın girişine yakın bir yerde durmuş, kollarını kavuşturmuş ve vücutları kaskatı kesilmiş bir halde Osiris'in Giorgios'un gelişinden bu yana öğrendikleri her şeyi anlatmasını dinliyorlar.

Görünüşe göre Yakut Ejderha topluluğunun kendi kendini dayatan başkanı olmaya devam ediyor; ancak vampirlerin çoğu onun daveti üzerine çoktan ayrıldı. "Söyleyebileceğim kadarıyla, seni ihbar etmeyi ve ona bağlılık yemini etmeyi reddettiler."

Alexandros sadece başını sallar. "Devam et."

"Jerome hâlâ işe yaramaz. Şu ana kadar Giorgios'a hiçbir şekilde meydan okumadı."

Cadence ve Sienna iki yanımda dururken dikkatle dinliyorum. Giorgios kampüsteki tüm zamanını Alexandros'a karşı bir karalama kampanyası yürüterek ve mümkün olduğunca çok kişiyi kendi davasına çekmeye çalışarak geçirmiş gibi görünüyor. Bu kadar az kişinin kardeşinin yanına akın etmesi, burada ne kadar saygı gördüğünün bir kanıtı. Ama Giorgios Malachi'yi nerede tutuyor ve ondan ne istiyor? Wraith'in varlığını ve kafamızı nasıl karanlık ve umutsuzlukla doldurduğunu hatırladığımda tüylerim diken diken oluyor.

"Peki ya diğer evlerin başkanları?" Alexandros'un sesi beni iç karartıcı düşüncelerimden koparıyor, bana zaten yapılmış olanın üzerinde durmak yerine harekete geçmemiz gerektiğini hatırlatıyor. Kai'yi bu şekilde geri alabiliriz.

"Hilal evlerinin başkanlarına sizin bir hain olmadığınız söylendi. Yaklaşan savaşı anlamasalar bile sizin tarafınızdalar."

Az önce aldığım çaydan bir yudum yanlış yere düşüyor ve şiddetli bir şekilde öksürüyorum. Tekrar konuşabildiğimde, "Savaş mı?" diye mırıldandım.

Alexandros gözlerini Osiris'e diker, o da yüzünü buruşturup boğazını temizledikten sonra devam eder. "Sadece lafın gelişi. Ancak Hilal topluluklarına güvenebilirsiniz, her ne kadar benim talimatımla sürülerimizin çoğu evlerine gönderilmiş olsa da. Sadece birkaç kritik yaşlı kaldı. İhtiyaç duyulması halinde savaşta iyi iş çıkaracaklarına inandıklarım."

Alexandros Enora'ya döner. "Peki ya Vales?"

"Bir şeyler olduğunun farkındalar ama Giorgios'un darbesinin bir parçası olmak istemiyorlar. Ancak ona meydan okumak gibi bir arzuları da yok, bu yüzden ayrıldılar. Ve tüm üyelere, geri dönmenin güvenli olduğu söylenene kadar evlerine dönmeleri tavsiye edildi."

Ne kadar izin vermemeye çalışsam da, suçluluk duygusu beni tüketmek için geri dönüyor. Dönmek güvenli mi? Bu ne zaman olacak? Giorgios saçma planına daha ne kadar devam edecek? Montridge'den ne istiyor? Malachi'den?

Benimle mi?

Axl gelip arkamda duruyor ve kollarını belime doluyor. Ben de ona yaslanıyorum. "Peki ya Ejderha evleri?" diye soruyor.

"Nicholas Ashe geldiği andan itibaren Giorgios'un tarafını tutmaya hevesliydi. Tüm vampirleri geride kaldı."

Alexandros çenesini sıkar. ". Benden aldıklarından sonra onun kellesini beş yüz yıl önce almalıydım."

Doğuştan gelen merakım ne aldığı hakkında daha fazla bilgi istememi gerektiriyor ama şimdi geçmişi öğrenmenin zamanı değil. Şu anki duruma yardımcı olmadığı sürece değil ve eğer olsaydı, Alexandros'un ayrıntılı olarak açıklayacağından eminim.

Xavier'in dudağı kıvrılıyor ve dişlerini gösteriyor. "Onyx bizden hep nefret etti."

Axl çenesini başımın üstüne koyuyor, sıcak nefesi saçlarımı karıştırıyor. "Peki ya Opal ve Lapis?"

Osiris Alexandros'a bakarak, "Her zaman Drakos Hanesi'ne bağlılık yemini ettiler," diye cevap verdi. "Ve senden ya da babandan haber almadan, Giorgios'u yeni Yakut reisi olarak kabul etmeyi reddettiler. Ancak durumun tam olarak farkında değiller. Kime güvenebileceğimizden emin olmadığım için vampir işlerine karışmak istemedim ama inanıyorum ki onlar bizim müttefikimiz olacaklar."

"İsteksizliğinizi anlıyorum ve aynı fikirdeyim. Ancak mümkün olan en kısa sürede durumdan haberdar edilmeleri gerekiyor." Alexandros dikkatini Axl'a yöneltir. "Burada işimiz bittiğinde onlarla temasa geçmeli ve Giorgios'un kara büyü ve Skotádi'yi kampüse getirerek evine ihanet ettiğini söylemelisin. Gerekirse üyelerini evlerine göndersinler."

Xavier kaşlarını çatar. "Ama bazılarının geride kalıp savaşması gerek Profesör. Giorgios'un koca bir ordusu var."

"Bu seçimi kendileri yapmalılar Xavier. İsteksiz bir askerin bize pek faydası olmaz. Gidebilirler ya da türlerinin geleceği için savaşabilirler. Bu onlara bağlı."

Alexandros Osiris'e yeniden odaklanırken Axl itaatini dile getirir. "Ve Jerome Ollenshaw diğer tüm öğrencilere evlerine dönmelerini tavsiye etmelidir." Saatine bir göz atar. "Ayrılmaları için çok geç değil ve hafta sonu olduğu için daha az kaosa neden olması muhtemel. Onlara okulu hamamböceklerinin istila ettiğini ya da insanları korkutacak başka bir saçmalık olduğunu söylesin."

Osiris cevap veremeden biri ön kapıya vuruyor. Kalbim boğazıma kaçıyor ve Alexandros hırlıyor.

"Bunun Giorgios olduğunu mu düşünüyorsun?" Cadence gözlerini kocaman açarak sorar. Alexandros boynunu kırar.

"Hayır. O benim babam."

CHAPTER
KIRK İKİ

ALEXANDROS

A *Lexandros.* Tanıdık sesi kafamın içinde çınlıyor.
Çenem sıkıca kenetlenmiş, hayal kırıklığımı kükreme isteğimle savaşıyorum. Zaten uğraşacak yeterince şeyimiz yok mu?

Alexandros! Tekrar sesleniyor.

Odadaki tüm gözlerin şu anda üzerimde olduğunun farkında olarak ona cevap veriyorum.
Ne istiyorsun?

Feryadı evin temelini sarsıyor. *Sizinle konuşmak istiyorum.*

Cevap istiyorum.

Giorgios burada olduğunu biliyor mu?

Ruby Dragon'un yeni başkanını mı kastediyorsun? Alay ediyor. *Hayır, kastetmiyor.*

Onun gücü sizin bildiğinizden çok daha büyük, Peder. Ben olsam bundan o kadar emin olmazdım.

Öz oğlumun varlığımdan haberdar olduğunu biliyorum. Şu ana kadar bunu senden sakladım, değil mi? Şimdi kardeşini buraya çağırıp aradığım cevapları ondan istemeden önce beni bu lanet eve al.

Odanın etrafındaki endişeli yüzlere bakıyorum. "İçeri girmek istiyor, yoksa Giorgios'u varlığımızdan haberdar edecek."

Osiris omuzlarını geriye atar. "O halde içeri girmesine izin verin. Bu odadaki güç için bir tehdit oluşturmadığından eminim."

Ophelia'ya bakıyorum, Axl'in kollarında güvenle sarılmış, arkadaşları da iki yanında. Endişelendiğim şey onun gücü değil. Onun ne olduğunu öğreniyor. Ancak, babam için endişelendiğim kadar

Ophelia'nın bir elementai olduğunu öğrenirse ona karşı niyetleri ne olur bilinmez ama şu anda bizi ilgilendirmiyor. "İçeri girmesine izin verecek misin, Enora?"

"Eğer ona güvenebileceğinize inanıyorsanız," diye yanıtlıyor.

Bu karmaşık bir mesele ama gerçekten önemli olan tek bir şey var. "Giorgios'un yerine bizim tarafımızı tutacağına inanıyorum. Bu da onu müttefikimiz yapar. Şimdilik." Babam pek çok şeydir. Zalim. Boyun eğmez. Acımasız. Ama deli değil. Ophelia'ya ne kadar göz dikmiş olursa olsun, onu son gördüğümde öğrendiklerimden sonra, bunu benden asla almayacağına dair az da olsa umudum var.

Enora onu içeri almaya gidiyor, ben de Ophelia'yı yanıma çağırıyorum. "Buraya gel, agápi mou."

Axl'a bakıyor ve Axl da benim yanımda durabilmesi için onu bırakıyor - babam etraftayken onun için en güvenli yer.

"Ophelia'nın burada olması güvenli mi?" Xavier sorar.

Onun ezici varlığı yaklaştıkça derin bir nefes çekiyorum. Kızımın güvenliği için bir risk olduğuna inansaydım, içeri girmesine izin verme riskini almazdım. Ancak, babam söz konusu olduğunda hiçbir şeyden emin olamazsınız. Emin olduğum tek şey, ona dokunmasına izin vermeden önce kellesini alacağım. "Ona zarar gelmeyecek."

Titriyor, ben de kollarımı beline doluyor ve dudaklarımı kulağına bastırıyorum. "Ben yanındayken sana asla zarar vermeyecek küçüğüm."

Omurgasını dikleştirir. "Eğer denerse ona karşı hazırım. Çok yaklaşırsa bir güç alanı ve beni gerçekten kızdırırsa Dragonfyre."

Dudaklarım seğiriyor ve gururla doluyorum. "İşte benim kızım."

"Alexandros, Tanrı aşkına oluyor?" diye soruyor.

odaya adımını atar atmaz. Herhangi bir hoşbeşle uğraşmıyor ama ben yine de herkesi isimleriyle tanıtıyorum. Ophelia'yı en sona bırakıyorum.

Onu incelerken başını yana eğiyor ve göğsünde derin, sahiplenici bir hırıltı yükseliyor. Bu içgüdüsel, biliyorum ama bu beni daha az öfkeli yapmıyor. "Ona dokunma," diye hırlayarak uyarıyorum.

Bir adım daha yaklaşıyor ve derin bir nefes alıyor. "O nedir? O insan değil. Cadı değil."

Ophelia çenesini kaldırır. "Ben bir elementayım." Gözleri yarıklara kadar kısılır. "Hayır."

"Öyle." Babam ona yaklaştıkça Axl'ın ve Xavier'in öfkesinin daha da arttığını hissediyorum. "Ve o benim kader eşim olduğu kadar

siredler."

Kuşkusuz söylemek istediği pek çok şeyi yutarken boğazı düğümleniyor.

"Neler oluyor? Neden kardeşin beni senin öldüğüne inandırdı? Ben"-başparmağını göğsüne soktu-"böyle bir pozisyonu onaylamadığım halde neden Ruby Dragon'un başı olduğunu iddia ediyor?" Ona bakıyorum, hatırlayabildiğim kadarıyla ilk kez gerçekten bakıyorum. Saçlarındaki gümüş beneklere, gözlerinin etrafındaki belli belirsiz çizgilere. Neredeyse üç bin yaşında. Ben de onun kadar uzun yaşasaydım ve kader arkadaşımı yarım bin yıl önce kaybetseydim bu dünyadan ne kadar bıkmış olurum? O her zaman acımasızdı. Giorgios ve beni sınırlarımızın ötesine itti. Bizi birbirimize . Ama belki de kardeşimin kalbinde başka kimsenin göremediği bir şeyi gördüğü içindi. Gerçeği asla tam olarak bilemeyeceğim ama şu anda

babama güvenmeyi seçtim ki bu çocukluğumdan beri yapmadığım bir şeydi.

Açıkladığım her yeni bilgiyle birlikte babamın yüzü daha da kararıyor. Ona Giorgios'un ihanetini, Malachi'nin kaçırılmasını ve Ophelia'nın eşsiz güçlerini özetlediğimde ağzından köpükler saçılmasına ramak kalmıştı.

"Kardeşine güvenilmeyeceğini biliyordum, Alexandros." Yumruğunu kaldırıp sallıyor. "Başından beri Drakos Hanesi'ne, aile soyumuza olan sadakatinin şüpheli olduğunu biliyordum."

"Dinleyecek zamanım olduğunda bana ders vermeyi bırakabilirsin. Şu anda Malachi'yi geri almaya odaklanmam gerekiyor ve bu da Yakut Ejder evine girerken aynı zamanda Giorgios'un gelişimizi mümkün olduğunca uzun süre fark etmesini engellemek anlamına geliyor."

Babam başıyla onaylıyor. "Burada olduğunuzu fark eder etmez, muhtemelen hazırda beklettiği orduyu harekete geçirecektir. Bu odadaki insanlardan başka kim var elimizde?"

Axl, "Lapis ve Opal'dan bazı vampirlere güveniyorum," diye yanıtlıyor. "Birkaç kurt. Kendi vampirlerimiz senin ve Alexandros'un burada olduğunu gördüklerinde muhtemelen bizim için savaşacaklardır."

"Eğer yapmazlarsa, kellelerini kaybedecekler," diye homurdanıyor Vasilis.

"Hepsi bu mu?" "Hayır." Ona henüz en büyük silahımızdan bahsetmedim.

"Elimizde iki ejderhalar bizim tarafımızda."

Bilmesem, bana gururla baktığını söyleyebilirdim. "Ejderhaları ölümlüler diyarına geri mi getirdin? Bana Anikêtos'un onlardan biri olduğunu söyle."

"Anikêtos ve Elpis, evet. Yine de onların dönüşünü sağlayan ben değil, Ophelia'ydı."

Ona göz kırıyor. "Gerçekten de harikulade bir yaratıksın."

Axl boğazını temizler. "Ruby Dragon'u geri almaya ve Kai'yi yakalamaya çalışmadan önce biraz destek toplama umudumuz olacaksa harekete geçmeliyiz."

Osiris başıyla onaylar. "Ben Jerome'a gideceğim ve Axl Lapis ve Opal ile ilgilenilebilirse diğer ev başkanlarıyla konuşacağım."

"Peki ya Onyx?" diye soruyor babam.

Başımı iki yana sallıyorum. "Onyx çoktan Giorgios'un tarafına geçti, ancak onlara ne gibi yalanlar söylediği ya da ne gibi sözler verdiği hakkında hiçbir fikrim yok."

Küçümseyerek homurdanıyor. "Eminim Vincent'ın yeğeninin meydan okuması hakkında söyleyecek bir şeyleri vardır. Çok uzun zamandır başımızın belası oldu."

Vincent Beretti Chóma Hanesi'nin başıdır ve babamla tam olarak müttefik sayılmazlar ama uzun süredir karşılıklı saygıları var. "Vincent'tan Nicholas'ı hizaya getirmesini isteyebilirsiniz, belki de yapar ama ben yine de ona güvenmezdim."

"Bir zamanlar Skotádi'nin müttefiki olduğu ortaya çıktıktan sonra bunu yapmamak için iyi bir nedeniniz olurdu. Ama kellesini nasıl kurtardığını hatırlıyor olmalısın." Hatırlıyorum. Sonsuza kadar Vincent'a hizmet edeceğine yemin etmişti. "Eğer bu yemini bozarsa, onu bekleyen tek bir kader vardır."

Osiris başını sallar. "Ben de Ashe'e güvenmiyorum. Ancak en büyük engelimiz Jerome'un tüm insan öğrencileri evlerine göndermeyi kabul etmesini sağlamak olacak. Yönetim kurulu ya da velilerle herhangi bir çatışmaya girmekten kaçınmak isteyecektir, ancak çapraz ateşte kalan olursa, örtbas etmemiz gereken bir skandal olacaktır."

Babam göğsünü kabarttı. "O zaman Jerome Ollenshaw ile ben ilgilenirim. Drakos Hanesi'nin lütfuyla bu kurumun başkanı olduğunu hatırlatmak için küçük bir hatırlatma yeterli olacaktır."

Osiris'e başımı sallayarak takdirimi sunuyorum, babamın odaklanacağı bir şey olduğu için minnettarım. Bu bana düşünmek ve plan yapmak için çok ihtiyacım olan alanı sağlayacak.

CHAPTER
KIRK ÜÇ
8ALACHI

D umutsuzluk. Issızlık. Siyah, gölgeli ve her şeyi tüketen bu şey vücudumun her hücresine sızıyor, artık et ve kemikten değil, sadece karanlık ve ıstıraptan oluşana kadar içimde katılaşıyor. İşte değer hiçbir şey yok. Onun için bile.

Gözlerimi kapatıp kendimi top gibi kıvırmaya çalışıyorum ama ayak bileklerim ve el bileklerimin birbirine bağlı olduğunu fark ediyorum. Burada, aylar önce Ophelia'yı getirdiğimiz bodrum katındaki mahzende olmak bile, sefalet dışında herhangi bir duygu gücünü desteklemeye yetmiyor.

Beni kaçıran yarattığı tanıyorum. Beni bütünüyle yutan bu karanlığın onun işi olduğunu bilecek kadar Wraith okudum. Ruhumu alması gerekirdi ama bir sebepten dolayı . Ama bugüne kadar var olduklarını bilmiyordum ve neden daha önce hiç karşılaşmadığımı hakkında hiçbir fikrim yok. Böylesine güçlü bir kara büyüye sahip bir varlığın kendini saklaması gerekmezdi.

"Evde olmaktan mutlu musun, Malachi?" Giorgios soruyor, ses tonu alaycı.

Nerede olduğum umurumda değil. Hiçbir yerde olmak, yerin dibine batmak ve yok olmak istiyorum. Çekici görünen tek kader bu. Ama içimde hala bir şeyler var, belki de damarlarımda dolaşan onun kanı, bir şeylerin en küçük kıvılcımıyla titriyor.

Bunun bir Wraith'in gerçek düşmanı olan umut olduğunu anlamam bir anımı alıyor. Ama bu bana biraz mücadele ruhu veriyor. "Benden ne istiyorsun?" Hırlıyorum.

Giorgios sivri bir tırnağını çenemin üzerinde gezdiriyor ve ben de taşan öfke ve nefretle ona çıkışıyorum. Ancak şimdi fark ediyorum ki

gümüş zincirlerle. Kemiklerimdeki etleri yakıyorlar ama bu acı, ezici çaresizliğin yanında hiçbir şey.

"Planım için çok önemlisin Malachi." Çenemi neredeyse şefkatle kavıyor. "Son derece önemli."

Başımı onun elinden kurtardım. "Ne planı?"

Gölümsüyor ve boncuk gözleri neşeyle parlıyor. "Her şey ortaya çıkacak. Ama değerli Ophelia'nızla kısa bir süreliğine de olsa yeniden bir araya geleceksiniz."

Zalim kahkahası çıplak tuğla duvarlarda yankılanıyor. Hava buz gibi olur ve Wraith odanın içinde sürüklenir. Giorgios gülmeyi keser ve saygıyla başını öne eğer.

Wraith'in çığlıkları kulaklarımı dolduruyor, o kadar keskin ve delici ki kulak zarımı patlattıklarından eminim ve Giorgios bu çığlıkların ne anlama geldiğini anlıyormuş gibi onunla konuşuyor. Yine de kafamın içinde çınlayan ıstırap çığlıkları yüzünden onun sözlerini duyamıyorum. Kulaklarımı kapatamıyorum, sadece gözlerimi kapatıyorum ve Ölüm'ün beni almasını bekliyorum.

CHAPTER
KIRK DÖRT

ALEXANDROS

Cadence, Axl'a Ejderha evlerinin başkanlarını ziyaret etmesi için eşlik etti ve Sienna da babasıyla birlikte Hilal evlerinin başkanlarını uyarmaya gitti; böylece Ophelia, Xavier, Enora ve ben yalnız kaldık.

Evimizi nasıl ve ne zaman geri alacağımızı ve Malachi'yi nasıl kurtaracağımızı tartışacağız. "Ophelia'yı kolayca alabilecekken neden senin babanı aldı?"

Enora soruyor.

Wraith'in onu almasına izin verecek kadar beceriksiz olduğumu mu düşünüyor? Tüm evrendeki en değerli şeyi? "Çünkü sen ne düşünürsen düşün, onu o kadar kolay alamazdı, Enora."

Gözleri kısılıyor ama konuyu benimle daha fazla tartışmıyor. "Yine de neden Malachi? Eğer Giorgios bunca zamandır bir şeyler planlıyorsa, o zaman yaptığı her hamle stratejiktir. Neden Malachi?" Son soruyu Ophelia ve Xavier'e yöneltiyor.

Xavier omuz silkiyor ve bir elini saçlarında gezdiriyor.

"Enora haklı," diyorum. "Onun kaçırılmasının bir nedeni olmalı. Giorgios da aynı şeyi söyledi. Malachi'nin neden onun hedefi olabileceğini ortaya çıkaracak herhangi bir şey söyledi mi ya da yaptı mı?"

Birkaç saniye boyunca bana boş boş bakıyorlar. "Giorgios garip bir şekilde beni ilk kimin ısırdığıyla ilgileniyor gibiydi," diye mırıldandı Ophelia sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi. "Bu konuyla ilgili hiçbir şey konuşmadığımız halde sorması çok garipti."

"Ama bunun burada bir önemi yok çünkü seni ilk ısırın Axl oldu."

Gözleri büyür ve içinde panik kabarır. "Evet, biliyorum ama Malachi o olduğunu söyledi. Şimdi nedenini bile bilmiyorum ama Giorgios bu konuda garip bir şekilde meraklı görünüyordu."

Enora dudaklarını birbirine bastırıyor ve bana bilmiş bir bakış fırlatıyor. Lanet olası kehaneti düşünüyor. Hayal kırıklığımı bastırıyorum. "Yani Giorgios Malachi'yi aldı çünkü onun senin kanını ilk tadan kişi olduğuna inanıyor."

Xavier bana göz kırpmıyor. "Ve Wraith'in Axl'ı gerçekten alması mı gerekiyordu?"

"Eğer durumun böyle olduğunu varsayarsak, bu iyi bir şey olabilir. Bize biraz daha zaman kazandırır."

Xavier başını sallar. "Ama onu ne sikime aldı ki? Ophelia'yı ilk ısırmanın bununla ne alakası var?"

Ben onu durduramadan Enora konuşuyor. "El değmemiş kaptan ilk içen kişi onun zehrini ya da nektarını belirler."

Ophelia ve Xavier ona bakıyor, yüzlerinde şaşkınlık maskesi var.

"Dur, Enora," diye homurdanıyorum.

Bana kaşlarını çatıyor, ince ellerini yumruk yapmış. "Artık inkâr edemezsin, Alexandros! Ophelia kehanetin çocuğu."

Kaslarım öfkeyle kaskatı kesilmiş bir halde ona doğru ilerliyorum. "Arkaik saçmalıklara dayanarak karar vermeyeceğim."

Omurgasını dikleştiriyor ve çenesini eğiyor, gri gözleri meydan okumayla parlıyor. "O zaman onları gerçeklere dayandır. Ophelia ateş ve kan içinde doğdu. Dört element üzerinde hakimiyeti var, bu da onu yaşamış en güçlü varlıklardan biri yapıyor."

"Dur!" Kükrüyorum.

Dudaklarını ince bir çizgi halinde bastırıyor ve bana ters ters bakıyor. Değerli zamanımızı boşa harcıyoruz. Ophelia'nın eli benimkine dolanıyor ve sıcaklık ön kolum boyunca yılan gibi kıvrılıp kaslarımdaki gerginliği hafifletiyor. "Alexandros." Sesi yumuşak ve yatıştırıcı. "Bana bu kehanetten pek çok kez bahsedildi. En azından bana ne olduğunu söyleyebilir misin?"

Ona dönüyorum. O çok masum. Çok saf. Bunu ona nasıl yükleyebilirim? Sözleri duyacak ve o da benim gibi, sözlerin kendisinden bahsettiğini bilecek.

"Sen konuşamazsan ben konuşurum," diyor Enora.

Xavier'e bakıyorum, onun gözleri de bana yalvarıyor. Tüm onu alıp kaçmamı söylüyor ama bunun yerine Enora'ya başımı sallıyorum.

Hafif sesi odayı dolduruyor.

"Denge kaçınılmaz bir yıkıma dönüşene kadar,
kaderin kumları durmaksızın kayacaktır.
Ve barış içinde yaşayamayanlar, anarşi
içinde gelişeceklerdir.
Ta ki Kaos bir kez daha tüm evreni yutana ve Gaea,
Tartarus ve Eros yas tutana dek.

"Ama herkesin kaderini kurtarabilecek biri var.
Çünkü ateşten ve kandan doğan çocuk
bizim mahvımız ya da kurtuluşumuz
olacaktır. Yeni dünya düzenine denge
getirmek, ister barış ister tamamen yok
etme yoluyla olsun. "Yine de, dikkat edin-
El değmemiş kaptan ilk içen, kaymaktaşı gibi solgun,
Çünkü onun zehrini ya da nektarını belirleyecek olan onlardır.
"Ve ölümlü damarların kızıl nehirlerine susayanlar, doğuştan
gelen haklarının aşılmaz göreviyle yüzleşecekler.
Doğru yolu seçmeli ya da ebedi lanetle
yüzleşmelidirler."

Boğazını temizliyor. "Başka bir ayet daha var ama kaybolmuş ya da
unutulmuş. Yine de onu iyi bilenler olduğuna eminim."

Gözlerimi kapatıyorum ve Nazeel'in bana söylediği, o zamandan beri
unutamadığım dizeyi tekrarlıyorum.

"Ama eğer Seçilmiş Kişi üç başlı ejderhayı öldürebilirse - eğer
ehlileştirilemez canavar yeni efendisinin ayaklarına kapanırsa ve
ışık karanlıktan geri çekilirse,
o zaman insanın koruyucusunu uyandıracaklar.

Ve güneş gölgeleri yutmalı

Çağlar boyunca hüküm sürecektir bir denge sağlamak için."

Gözlerimi yeniden açtığımda üçü de bana bakıyordu. Enora'nın gözleri
yaşlarla dolup taşıyor. "Pentagramın beş noktasının bir anlamı olduğunu
sanıyordum, belki de vardır ama anahtarı üç başlı ejderha taşıyor."

Xavier şakaklarını ovuşturur. "Ne oluyor lan? Hangi üç başlı ejderha?
Şimdi de onlardan biriyle mi uğraşacağız?"

Enora konuşmak için boğazını temizler ama cevap veren Ophelia olur. "Sen
üç başlı ejderhasın, Xavier."

Adam ona bakakalı. "Şimdi ne diyeceksin?"

"Sen, Axl ve Malachi. Üç evcilleştirilemez Yakut Ejderha komutanı." Sonra bana baktı. "Ve sen de insanların koruyucusu musun?"

Aksini gösteren tüm kanıtlara rağmen, bunu kendi gerçeğim olarak kabul etmeyi reddediyorum. Ben kurtarıcı değilim ve onun da kurtarıcı olmasına izin vermeyeceğim. Çünkü dünyayı kurtarmak için doğanların tek bir kaderi vardır. "Ben sizin koruyucunuzum. Başka kimsenin değil."

Elimi sıkıyor ve Enora'ya geri dönüyor. "Yani el değmemiş kaptan ilk kim içtiyse, ki sanırım bu ben oluyorum, benim iyi mi kötü mü olduğuma karar verecek, öyle mi?"

Enora başını sallar. "Genel yorum bu, tatlı çocuğum."

Ophelia dudaklarını birbirine bastırıyor, yüzü konsantrasyon içinde büzülüyor. "Yani Giorgios Malachi'yi bir şekilde beni büyümü kötülük için kullanmaya ikna etmek için kullanabileceğini düşündüğü için mi aldı?"

Gelmeyecek bir cevap için beynimi zorluyorum. "Bu hiç mantıklı değil. Elementler doğaları gereği saf ve iyidir."

Enora dilini damağına vurarak tıkırdatıyor. "Bu doğru. Ancak, Giorgios'un sadece güçlü bir kara büyüye sahip olduğunu değil, aynı zamanda yanında bir wraith olduğunu da biliyoruz. Bir wraith, yeterince uzun süre yakın olma fırsatı bulursa herkesi karanlığa çevirebilir."

Başımı iki yana sallıyorum ve odanın içinde volta atıyorum. "Bir Wraith'in dokunuşu sizi bir umutsuzluk sarmalına sürükleyerek ruhunuzu çalmak için tasarlanmıştır. Ophelia'yı güçsüz kılar, güçlü kılmaz ve onun gücünü çalmaz."

"Ya bir tür büyü falan planlıyorsa?" Ophelia sorar. "Kullanacağı kader arkadaşı gibi bir ritüel mi?"

Enora ellerini birbirine vurur. "İşte bu, tatlı çocuk. Eğer Giorgios'un kader arkadaşı olsaydın, senin gücünü ele geçirmek için nüfuzunu kolaylıkla kullanabilirdi."

Bana dönüyor, göz kırpmıyor. "Yani istersen bunu yapabilir misin? Benim gücümü alabilir misin?"

Onu kollarıma çektim. "Teoride, ama asla yapmam küçüğüm."

Yanağını bana sürüyor, ellerini gömleğimin içine sokuyor. "Biliyorum ve bunun için seni seviyorum."

"Ne olmuş yani?" Xavier tersler. "Ophelia'yı kötü yapmak için bir ayinde Kai'yi mi kullanıyor? Hepsi bu mu?"

Burnumdan nefes alarak, kafasını koparmadan önce kardeşimin kalbini söktüğüm görüntüleri bir kenara itiyorum ve odaklanıyorum. "Böyle bir ritüel biliyor musun, Enora?"

"Daha önce hiç Seçilmiş Kişi olmadığı için tam olarak değil. Ancak güçleri çalmak veya bir başkasının eylemlerini kontrol etmek için kullanılabilecek pek çok karanlık ritüel var. Yeterli güç varsa, bu senaryo için bir ritüelin başarılı olması mümkündür."

Giorgios'un planının gerçek dehşeti daha da netleşirken elimi yüzümde gezdiriyorum. "Ophelia'nın böyle bir çabanın başarılı olmasını sağlayacak kadar gücü var."

Enora bir elini omzuma koyuyor. "En azından işe yaramayacak, çünkü Ophelia'dan içen ilk kişi Malachi değildi."

Kalbim göğsüme gömülüyor ve içimi soğuk bir korku kaplıyor. "Axl da değildi."

Enora bana göz kırpmıyor. "Peki kim?"

Birkaç gece önceki konuşmamızı canlı bir şekilde hatırlıyorum. İddialarıyla benimle nasıl alay ettiğini. "Lucian'dı."

CHAPTER
KIRK BEŞ

XAVIER

Wyemek masasının etrafında duruyorlardı: Alexandros, Ophelia, Axl, Osiris, Enora, Cadence, Sienna ve Alexandros'un babası Vasilis. Çeşitli mutfak eşyalarını kullanarak Montridge Üniversitesi'nin kaba bir dioramasını yaptım ve ona bakıyoruz.

"Aslında bizim tarafımızda kim var?" Sienna soruyor.

Vasilis kollarını göğsünde kavuşturarak cevap verdi, "Oniks Ejder vampirlerine Vincent tarafından hizaya gelmeleri emredildi, ancak en güvenilir müttefiklerimiz olacaklarını sanmıyorum."

"Hayır." Alexandros başını sallar. "Nicholas Ashe'i gören olursa, kafasını koparmak için iznim var."

Sırıyorum çünkü yapmak istediğim şey tam olarak bu. O ve onun Onyx vampirleri yıllardır bunu hak ediyordu. Yalaka piçler.

Alexandros dikkatini Axl'a yöneltir. "Eugene ile konuştun mu?" Eugene Jackson-özellikle sevmediğim başka bir adam, ama o Alexandros'un kuzeni ve Ruby Dragon'un öğretim üyesi.

Axl başını sallar. "Ona haber verdim ve on dört Ruby üyesinin geride kaldığını söyledi. Giorgios'un evimizin bodrumunda birini esir tuttuğunu biliyor ama kim olduğu hakkında hiçbir fikri yok. Ama bu bizim oğlan olmalı, değil mi?"

Malachi'nin o şeytani pislik tarafından esir tutulduğu düşüncesi, onu geri alma arzumdan başka bir şeye odaklanmamı zorlaştırıyor, ama her şeyi dizginleyip "Tabii ki öyle" diye cevap veriyorum.

"Eğer Ophelia'yı tuzağa düşürmek için Malachi'yi yem olarak kullanıyorsa, bu büyük olasılıkla," diye onaylıyor Vasilis, kara kaşları çatılmış bir halde.

"Peki ya vampirlerimiz?" Alexandros sorar.

"Eugene onların Drakos Hanesi'ne sadık kalacaklarından emin ve biz ona işaret verir vermez onları savaşa hazır hale getirecek."

Alexandros nefesini içine çeker ve yavaşça tekrar dışarı üfler.

Vasilis, Alexandros'un omzuna bir el koyarak, "Kuzenine hiçbir zaman tam anlamıyla güvenmediğini biliyorum," dedi. "Ama o Drakos Hanesi'nin sadık bir üyesi. İkimize de itaatsizlik etmeyecektir."

Alexandros gözlerini kapatır. "Onda herhangi bir hile sezmiyorum ama artık içgüdülerime güvenip güvenemeyeceğimden emin değilim."

"Kardeşin ikimizi de kandırdı. Onun ihanetinin yeteneklerinden şüphe etmene neden olmasına izin verme; yeteneklerin onunkilerden kat kat fazla."

Alexandros başını sallar ve Axl'a döner. "Peki ya Lapis ve Opal?" Axl, "Tamamen ," diye yanıtlıyor. "Her iki Profesör Benedictine ve Morrone'nin yanı sıra aralarındaki otuz üye."

Osiris derme çatma modeli inceler. "Emrinizde en sert kurtlarımızdan bir düzine var ve James Black onlara liderlik etmeye istekli."

"James Black mi?" Alexandros, Callisto Crescents'in yeni atanan başkanının böyle bir rol için gönüllü olduğunu duyunca şüphesiz benim kadar şaşırdığını söylüyor.

Osiris başını sallar. "Bazen tartışmacı olabildiğini biliyorum ama o iyi bir aileden gelen iyi bir adam. Ona güvenebiliriz."

Sienna başını sertçe sallayarak, "O güçlü biri ve savaşta işimize yarayacaktır," deyince babası ona ters ters bakıyor. Burada kesinlikle başka bir şeyler dönüyor ama şimdi aile dramını merak etmenin sırası değil.

Alexandros masanın etrafında adımlar atıyor, gözleri kısılmış.

Vasilis gözlerinde belirgin bir parıltıyla, "Görünüşe göre sayıca çok azız," diyor. "Ama meydan okumayı severim." Bana göz kırpmıyor ve ben de elimde olmadan sırıtiyorum. Sanırım ondan gerçekten hoşlanacağım.

Alexandros modeli incelemeye devam ederken bir elini sakalına sürüyor. "Öyleyiz ama bizde Giorgios'ta olmayan bir şey var. Ophelia ve iki ejderha."

Yapacağını bildiğim gibi, Ophelia kızardı.

Alexandros beni öne çağırıyor. "Stratejimizin ne olmasını önerirsin Xavier?"

Hay sikeyim. Bu kadar çok şey tehlikeyeyken benden gerçekten bir şey yapmamı mı istiyor? Axl'a bakıyorum. Geri döner dönmez onu ve diğerlerini Seçilmiş Kişi-kehanet meselesi hakkında bilgilendirdik ve bu durum benim kadar onu da korkuttu. Ama o bana sadece güven verici bir şekilde başını salladı.

Omuzlarımı geriye atıyorum ve boğazımı temizliyorum. "Axl ve ben doğruca Malachi'ye gidip onu oradan çıkaracağız. Eğer Eugene'e güvenebilirsek, orada olduğumuzu ona haber ver ki bizi içeri alabilsin. Ama eve adımımızı atar Giorgios burada olduğumuzu öğrenecek ve ordusunu harekete geçirecek."

Baharat şişelerini masanın üzerinde, derme çatma koruluğun ucundan kampüsün kenarına doğru kaydırıyorum. Sonra masanın etrafında dolaşp tuz ve biberi alıyorum. Strateji her zaman güçlü olduğum bir alan olmuştur, ancak şimdiye kadar bunu sadece Denemeler için kullandım. Bu kadar çok sorumluluk almak yeni ve biraz da korkutucu.

İyi gidiyorsun. Devam et, Alexandros beni zorluyor.

"Sanırım burada bir çember oluşturacağız." Çadırı işaret ediyorum. "Böylece dağ arkamızda olur ve ormandan gelebilecek saldırılara karşı sağlam bir savunma kurmanın yanı sıra dağın üzerinden kimsenin sahip olmadığı bir çıkış sağlayabiliriz çünkü lanet ejderhalarımız var." İhtiyaç duymamız halinde Ophelia'yı hızlı bir şekilde dışarı çıkarmaktan bahsediyorum ama bu odadaki hiç kimsenin bunu dile getirmeme ihtiyacı yok. Hepimiz onun güvenliğinin en önemli hedefimiz olduğunu biliyoruz. Ve onu böyle ayrıcalıklı bir muameleye karşı çıkacağını bilecek kadar iyi tanıyorum.

Herhangi bir şikâyet gelmeyince tuz ve biberi Zeus Salonu'nun mısır gevreği kutusundaki maketinin önüne koyarak devam ediyorum. "Anikêtos ve Elpis arkada, avlunun kenarına gelen her şeyi cayır cayır yakarken, Ophelia, Enora ve Cadence tam önde, ellerinde ne kadar büyü varsa kullanıp hattı tutabilirler. Sonra da diğer herkes avlu boyunca yayılacak ve yaklaşan başıboşları toplayacak."

Vasilis bana bakıyor, gözleri Alexandros'unkilerden bile daha koyu ve bir an için her şeyi berbat edip etmediğimi merak ediyorum. Ama bana küçük bir baş selamı veriyor ve içimi bir gurur kaplıyor. Alexandros'un onayının aramızdaki bağda parladığını hissettiğimde bu duygu yüz kat daha artıyor.

"Giorgios'un nerede olduğunu bilen var mı?" Alexandros sorar.

Vasilis evimizi temsil eden yumurta kartonuna vuruyor. "Eğer şüphelendiğimiz gibi soyunuzu yem olarak kullanıyorsa, o zaman kesinlikle sizin evinizde de olacaktır. Bu nedenle sen ve ben Axl ve Xavier'e eşlik edeceğiz."

Alexandros Ophelia'ya bakar ve başını sallar. "Bu çok büyük bir risk. Belki de niyeti budur. Ophelia'yı bizim korumamız olmadan savunmasız bırakmak."

"Ama Anikêtos ve Elpis'in yanı sıra Cadence ve Enora'yı da alacağım." Elleri havada sallıyor. "Tüm bu sihirden bahsetmiyorum bile, değil mi?"

Başını iki yana sallar. "Bu çok tehlikeli. Giorgios'un senin için ne planladığını henüz bilmiyoruz, agápi mou."

Kehanet tartışmasından beri, kesinlikle ürkmüş durumda. Tarif etmesi zor ama her zamanki sakin ve kendinden emin hali yok. Onunla ne hissettiği hakkında konuşmak istiyorum ama şimdi zamanı değil. Sebebi ne olursa olsun, onun korkması beni de korkutuyor. Buradaki kaya o. Eğer o parçalanırsa, geri kalanımız ne halt edeceğiz?

Peki, buradaki gerçek plan nedir, Profesör? Axl soruyor.

Ophelia'yı ne pahasına olursa olsun koruyacağız. Giorgios'un planı her neyse, korkarım şüphelendiğimizden daha büyük. Anahtar o.

Peki neden kaçmıyoruz? Hepimizin aklından geçtiğini bildiğim soruyu soruyorum. *Kai'yi geri alalım, ejderhaları kapalım ve gidip tropik bir adada yaşayalım mı?*

Alexandros Ophelia'ya bakıyor ve Ophelia cevap vermeden önce ona hüzünlü bir gülümseme veriyor. *Çünkü hiçbirimiz asla güvende olamayız ve saklanarak yaşanmaz.*

Haklı olduğunu biliyorum ama de.

"Katılıyorum," diyor Vasilis, hepimize hâlâ odanın geri kalanını da kapsayan daha geniş bir konuşmanın parçası olduğumuzu hatırlatarak. "Giorgios'u evin dışına çekmeli ve onunla kendi şartlarımızda yüzleşmeliyiz. Çatışma kurallarını o belirleyemez."

Alexandros önce bana, sonra Axl'a baktı. "Siz ikiniz buna hazır mısınız?" Boynumu kırdım. "Evet, hadi gidip onu yakalayalım."

Alexandros masanın etrafında dolaşarak Axl'ı ve beni yanına çağırıyor. Elini ensemize koydu ve bizi kendine yaklaştırdı. "Malachi'yi alın ve doğruca Zeus Salonu'na, yanımıza gelin. Hepiniz güvende olduğunuzda, Giorgios'a ne yapacağımıza karar vereceğim."

"," diyor Axl.

"İkinizi de seviyorum," diyor ve bunu kafamızın içinde söylemiyor. Yüksek sesle söylüyor ki tüm oda onu duyabilsin.

Axl "Ben de seni seviyorum," diye mırıldanıyor ama ben bunu yüksek sesle söylüyorum.

Bizi son bir kez daha sıktı ve sonra başını salladı. "Şimdi gidip oğlumuzu geri getirin."

CHAPTER
FORTY-6IX

ALEXANDROS

94 8I NUTES BE ORE THE LI GHT GOES OUT

W Ophelia'nın eli benim elimde, Osiris, Enora, Cadence, Sienna ve babamla birlikte avluya doğru yola çıkıyoruz. Son derece parlak bir ayın altında, Giorgios'un kampüs çevresinde casusları olma ihtimaline karşı gölgelerden ayrılmıyoruz. Müttefiklerimiz bilgilendirildi. Anikêtos ve Elpis'e stratejimizi anlattım. Doğru zaman gelene kadar gizlenmeyi kabul ettiler.

Düşüncelerine erişerek hem hain kardeşimin hem de Malachi'nin yerini tespit etmeye çalıştım ama başaramadım. Giorgios muhtemelen ikisini de engellemek için bir tür kara büyü kullanıyor.

Ağaçların arasından çıkıyoruz ve Zeus Salonu beliriyor. Çok hızlı bir şekilde hücum eden ayakların sesi geliyor, çok sayıda çift bot yere basıyor ve yeri sarsıyor.

Babam çok önde ve benimle özel olarak konuşuyor. *Giorgios geldiğimizi öğrenmiş olmalı.*

Aptalca bir şekilde, Axl ve Xavier'in kardeşime haber vermeden Malachi'yi kurtarabileceklerini umdum. Ama tabii ki orada onların gelişini bekliyor. Peki ya

Onları pusuya mı düşürdü? Çocuklarımı ölüme mi gönderdim?

Ophelia elimi sıktı. "Güçlü ve akıllılar ve sen onları iyi eğittin."

Alnına bir öpücük konduruyorum ve birazdan başlayacak kaosla yüzleşmeden önce kokusunu içime çekmek için bir an duruyorum. Sonra Nicholas Ashe'in sesini duyunca dişlerimi gıcırdatıyorum.

"Büyük Vasilis Drakos - varlığınızla bizi onurlandırmanızı hak edecek ne yaptık?"

Ashe'in etrafında bir düzine Onyx üyesinin yanı sıra yarım düzine büyücü var. Gözlerini çevreleyen, onlarca yıldır en karanlık büyüyü uygulamaktan kaynaklanan koyu gri halkalar onları her zaman ele verir.

"Sanırım neden burada olduğumuzu biliyorsun, Nicholas," diye yanıtlıyor babam. "Vincent sana emri kendisi verdi, değil mi?"

Ashe ve yordakçıları bir aslanı köşeye sıkıştıracak kadar şanslı bulmuş sırtlanlar gibi babamın etrafında dönmeye başlıyorlar. Ophelia'nın elini kendi elimle kavradım. Sayılarına rağmen Vasilis Drakos'un dengi değiller.

Eğer bana bir şey olursa, seni varisim ve Drakos Hanesi'nin gelecekteki reisi olarak ilan ettim, diyor babam doğrudan zihnime. Ve gerekirse son nefesimde de bunu tekrar ilan edeceğim. Tüm aile reisleri bilgilendirildi.

Nicholas Ashe gibi bir çakalın elinde ölmeyeceksiniz, Peder. Gerekirse size yardım edeceğim.

Buna gerek yok. Bize saldırarak Vincent'a meydan okumayacak.

Nicholas'ın evine olan bağlılığına babam kadar ikna olmadığım için kaşlarımı çatıyorum.

Onu hafife almayın, Peder. Bu savaşta sana ihtiyacımız var.

Ben daha düşüncemi tamamlamadan beni haklı çıkaran Ashe ve yordakçıları babamın üzerine çullanıyor. Ama ben onlardan daha hızlı hareket ediyorum, Ophelia ve Osiris de peşimde. Oniks askerlerinden ikisini fırlatıyorum ve kafaları Zeus Salonu'nun tuğla dış duvarına çarparak yarıyor, taba rengi tuğlaya canlı bir kırmızı sıçırıyor.

Ophelia yanıma geliyor, savaşmaya hazır gibi duruyor. *Yanımda kal ve büyücülerini Enora ve Cadence ile birlikte hallet, agápi mou. Bizi büyüyle engellemeye çalışacaklar ama sen daha güçlüsün.*

O da aynı fikirde olduğunu dile getiriyor ve kısa süre içinde tüm büyülerini birbiri ardına engellerken hava statik elektrikle doluyor. Bir Onyx vampirinin boğazını parçaladığımda, onunla hiç bu kadar gurur duymadığımı fark ettim. Sienna

Babasının yanında savaşırken güçlü bir genç kurt olduğunu kanıtlıyor. Bir Onyx vampiri onu saçlarından tutup geri çeker ve dişlerini boynuna geçirmek üzereyken kalçalarına doğru düşer ve onu başının üzerine fırlatıp çizmesiyle nefes borusunu ezer.

Osiris, Sienna ve ben vampirleri yerle bir ederken Ophelia ve cadılar büyücülerle savaşmaya, onların büyülerine karşı koymaya devam ediyor. Ama Ashe ve babam nerede?

Avluyu taradım ve sonra onları gördüm. Babam dizlerinin üzerine çökmüş, yarım düzine vampir de etrafını sarmış. Nicholas Ashe başının üstünde bir kılıç tutuyor.

"Hayır!" Küklerim.

"Beni öldürtebilirsin Yorgo, ama kardeşini çoktan varisim olarak belirledim," diye bağıyor babamız.

Dörtlü boyunca koşuyorum ama Ashe'in kılıcından daha hızlı değilim. Babamın kafasını kesmesine engel olamıyorum.

Ashe dönüp bana sırtıyor ve kan lekeli silahını sallıyor. "Sırada seninkini almama ne dersin?"

Hırlıyorum, azı dişlerim uzamış ve vücudumdaki her sinirim öfkeyle canlanmış. Babamla aramızda anlaşmazlıklar oldu ama o, onursuz bir adamın ellerinde dizlerinin üzerinde bu şekilde ölmeyi hak etmedi.

Ashe'in kılıcını tekrar kaldırarak vakti yok. Onu yere yapıştırıyorum ve dişlerimle boğazını parçalıyorum, sırtımdan atlayan yordakçılarından kurtuluyorum. Kendi kanında boğuluyor, öksürüyor ve kekeliyor.

"Bunun yakında iyileşmesini mi bekliyorsun?" Bir parça daha koparıırken alay ediyorum. "Şansım varken kelleni almalıydım." Keşke ama o noktaya kadar çok fazla ruh almıştım ve bir tane daha alamayacak kadar yorgundum, bu yüzden yaşamasına izin verdim.

Ama bugün böyle bir ateşkes yapmayacağıma yemin ederim.

Etrafımdaki vampirler aniden alev aldı. Etleri kemiklerinden ayrılıyor ve bunun benim elementimin işi olduğunu anlıyorum. "Sanırım onu şimdi alacağım." Parmaklarımı boğazındaki açık yaraya sokuyorum ve kafası artık vücuduna bağlı olmayana kadar boynunu parçalıyorum. Boş, cansız gözlerle bana bakıyor.

Ophelia yanıma çömeliyor ve başını omzuma koyuyor. "Özür dilerim," diye fısıldıyor ve ben de derin bir nefes alıp onun sevgisini ve gücünü özümsemek için kendime bir an izin veriyorum.

Uzun yaşamım boyunca girdiğim pek çok savaştan öğrendiğim bir şey varsa o da bugün yaşadığımız tek kaybın babam olmayacağıdır.

"Kai nerede, seni şeytani pislik?" Xavier'in sesi odada yankılanıyor ve içindeki alevin biraz daha parlak yanmasına neden oluyor.

"Ophelia nerede?" Giorgios alay eder.

"Cidden onun sana yaklaşmasına izin vereceğimizi mi sanıyorsun, seni sapık herif?" Axl diyor ki.

"Malachi'nin zincirlerini kırabilecek tek kişi o. Eğer o yanınızda olmazsa, çabalarınız boşa gidecek sevgili çocuklar."

"Wraith de burada," diye bağıyorum. "Sana yaklaşmasına izin verme."

Wraith tekrar çığlık atıyor ve bana doğru geldiğini varsayıyorum ama Giorgios dönüp onunla yüzleşiyor, elleri yumruk olmuş. "Bunu biliyorum ama onun da görmesini istiyorum."

Ne? Ophelia'nın görmesini istediği şey ne?

Bir wraith çığlığı daha havayı deliyor ve Axl ile Xavier, Giorgios'un dalgın halinden yararlanarak odaya girip doğruca bana yöneliyorlar. Zincirlerimi çekiyorlar, önce gümüşün yakıcılığından irkiliyorlar, sonra daha sert çekiyorlar.

"Ne oluyor lan?" Xavier homurdanıyor.

"Sana söyledim, Ophelia'nın kendisi dışında kırılmazlar. Onlar efendini zapt etmek için kullandığım zincirlerin aynısı. Peru madenlerinin kutsal gümüşünden dövüldü ve kara büyüyle güçlendirildi ve o bile, ne kadar güçlü olursa olsun, onları kıramadı. Büyük Alexandros Drakos bu zincirleri kıramadıysa, çocuklar, sizin kırabileceğinizi düşündüren nedir?"

Axl beni kurtarmanın bir yolunu bulmaya çalışırken Xavier dik durup ona dik dik bakıyor ama nafile. Her şey anlamsız.

"Öyleyse Ophelia'yı ara ve sevgili Malachi'sini kurtarmaya gelmesini söyle," diye mırıldanıyor Giorgios.

"Hayır!" Bağıyorum. "Ona yaklaşmana izin vermektense ölmeyi tercih ederim."

Daha fazla Wraith çığlığı. Giorgios bana gülümsüyor, zalim ve alaycı. "Ve öleceksin evlat, ama bunu görmesini gerçekten çok isterim."

Xavier ona doğru hamle yapar, ancak Giorgios kolunu havada savurur ve Xavier beton duvara doğru geri savrulur.

"Sen de kimsin be?" Axl homurdanıyor.

"Oh, sizi zavallı küçük çocuklar. Ben Drakos Hanesi'nin gerçek gücüyüm. Vampir ve büyücü birleşti."

"Nasıl?" Havlıyorum.

"Bu, sevgili oğlum, senin en çılgın kavrayışının çok ötesinde." Elini kaldırır ve parmaklarını bükerek. Gümüş zincirler Axl'in ve Xavier'in bileklerini sarıyor. Onlar benim yaptığım gibi bağlara karşı mücadele ediyorlar, ama sonra karanlık, yaygın ıstırap ve sefalet, Wraith onları çevrelerken daha da ağırlaşıyor ve kalınlaşıyor.

Boğuşmayı bırakırlar ve beton zeminde dizlerinin üzerine çökerler.

"Bırak gitsinler," diye emrediyorum. Bu sonuçsuz bir istek ama burada başka gücüm yok.

Giorgios bana dişlerini gösterdi. "Ophelia'yı çağırırsan gitmelerine izin veririm." "İstesem bile onu çağıramazdım çünkü sen benim güçler," diye hatırlatıyorum ona.

Çömeliyor ve beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Eğer zihnindeki engeli kaldırırsam ve onu çağırmana izin veririm, yapar mısın?"

"Hayır, Kai," diye inliyor Xavier.

"Gitmelerine izin vereceğim; sana söz veriyorum," diyor, ekşi nefesi öğürmemeye neden oluyor.

",," diye homurdanıyor Axl. "Yapmayacağını biliyorsun."

Eğer onun sesini bir kez daha duyabilseydim, ölümümü kabullenebilecektim. "Onu arayacağım."

Bana güvenip güvenemeyeceğini bilemiyormuş gibi gözleri kısılıyor ama bir saniye sonra zihnim açılıyor ve onu çağırıyorum.

Kai! Tatlı sesi gözlerimi yaşartıyor.

Hey, bebeğim.

İyi misin? ?

Ben iyiyim, tatlı kız. Şimdi sesini duyduğuma göre.

Axl ve Xavier ile birlikte misin? Buraya geri gelecek misin?

Yakında döneceğiz, söz veriyorum. Ona rahatlıkla yalan söylüyorum. Ama ne olursa olsun, Giorgios'tan uzak durmalısın. Bir şey görmeni istiyor ve ne olduğunu bilmiyorum ama-

"Geliyor mu?" Giorgios talep ediyor.

"Bırak da onunla konuşayım."

Kanımla ilgili bir şey olduğunu düşünüyoruz, Kai. Benden ilk içenin iyi ya da kötü olduğuma karar vereceğine dair bir kehanet var.

Her zaman iyi olacaksın, bebeğim. Ne olursa olsun.

Kai! Sesi kızgın geliyor. Ona önce beni ısırdığını söylemiştin, hatırladın mı? Evet. Giorgios'a baktım. Mesele bu mu?

Ama beni ilk tadan sen değildin, hatta Axl bile. Kendinden geçiyor ve Giorgios'un öfkeli sesi ona ne söylediğini bilmek istiyor.

Seni seviyorum, tatlı

kız. Ben de seni

seviyorum, Kai.

Zihnini kararıyor ve bloğu tekrar yerine koyduğunu fark ediyorum.

"Geliyor mu?" diye soruyor.

Çarpık planını yerle bir ederken gözlerinin içine bakabilmek için dizlerimin üzerine çöküyorum. "Hayır, değil, seni şeytani pislik! Asla da olmayacak."

Kükrüyor, tutup beni tekrar yere itiyor ve Wraith öncekinden daha hararetli bir şekilde feryat ediyor.

Görünüşe göre kendi ölüm fermanımı imzaladım. Ama en azından ona son bir kez onu sevdiğimi söyleyebildim.

CHAPTER
KIRK SAĞ

OPHEL AI

S4 8I NUTES BE ORE THE LI GHT GOES OUT

S Bir şeyler yanlış. Çok yanlış. Malachi'nin sesi öyle geliyordu ki... Neredeyse dingin gibiydi. Ve bu kesinlikle doğru değil.

Alexandros'a dönüyorum. "Sanırım çocukların başı dertte. Ve şu anda hiçbirine ulaşamıyorum, ya sen?"

Bir saniye konsantre olur ve sonra başını sallar. "Ama yaşıyorlar, çünkü öldüklerini hissedebilirdik. Bir yol açar açmaz onlara gideceğiz."

"Arkanda!" Dört vampir ona saldırırken bağıriyorum. Dönüp birini boğazından yakalıyor, sonra kafasını koparıyor, ben de diğer üçünü bir ateş dalgasıyla geri püskürtüyorum. Erteleme anımız sona erdi ve ikimiz de savaşa geri döndük.

Tüm eğitimimi kanalize ederken ve gelen orduları savuşturmak için büyü ipliklerini birbirine örerken Enora yanımda. Bir büyücü sihrimi aşmayı başarıyor ve onu etkisiz hale getirdikten sonra paniğe kapılıyorum. "Neden daha az güçlü hale geliyorum?"

"Büyü her şey gibidir. Enerji kullanır." Bir büyü daha yapar. "Sadece elementlerden değil, sende de. Yoruldun mu?"

Çok yoruludum. "Biraz daha kanalizasyon edemez miyim?"

Sienna'ya doğru ilerleyen iki kukuletalı figürü geri püskürten bir büyü örüyor. "Güçlüsün ama büyü aynı zamanda dayanıklılık ve dayanıklılıkla da ilgilidir. Yeniden şarj olmak için durmadan sonsuza kadar koşamazsın."

Derin bir nefes çekiyorum. "Hiç büyü kullanamayana kadar zayıflayacak mıyım?"

"Hayır, çocuğum. Her zaman kanalizasyon edebileceğin bir sihrin olacak. Ama mümkün olduğunca enerjini koru. Ateş çok kullanır."

". Ateşi azaltın."

Gülümsüyor ve odağını bir zamanlar Gaea's Green olan savaş alanına çeviriyor. Ve benim aklım Malachi'ye ve kehanete geri dönüyor.

Bize yardım edebileceğini düşündüğüm tek bir kişi var ve o da burada değil. Yakınlarda mı?

Lucian mı?

Çabucak cevap veriyor. *Ophelia Hart.*

Amcan bir megaloman, biliyorsun ve dünyayı ele geçirmeye çalışıyor.

Peki bunun benimle ne ilgisi var?

Seninle ne ilgisi olduğunu zaten biliyorsun. Bir büyücü bana bir büyü fırlatırken eğildim ve Enora ben karşılık veremedi ondan işini bitirdi. Kehanetin ne dediğini ve ne anlama geldiğini biliyorsun.

Bunun benimle ne ilgisi olduğunu hâlâ anlamış değilim, diyor ses tonu yumuşak bir şekilde, ama onun kendisinin inandığı gibi bir canavar olduğuna inanmayı reddediyorum.

Sana gerçekten

ihtiyacımız var. Güle

güle, Ophelia Hart.

Göğsümde kabaran hayal kırıklığını yutkunarak bastırıyorum. Bize yardım edeceğinden o kadar emindim ki. Ama pes etmeyeceğim. Malachi ve çocukları da kaybetmeden önce onlara ulaşmanın bir yolunu bulacağım.

CHAPTER
KIRK-NİKE

8ALACHİ

75 8I NUTES BE ORE THE LI GHT GOES OUT

T Giorgios'un öfkesinin gücü mahzende titreşiyor, beton duvarlardan .
Wraith öncekinden daha da yüksek sesle çığlık atıyor ve sanki bu bir
şekilde daha az acı verecekmiş gibi gözlerimi kapatıyorum.

"Biliyorum. Şimdi yapacağım!" Giorgios bağırıyor ve sonra beni ensemden
tutup odanın ortasına doğru sürüklüyor.

"Burada mı?"

Wraith cevap olarak çığlık atıyor.

Üzerinde diz çöktüğüm taş çembere bakıyorum. Bu, üniversitenin altından
geçen ve Havenwood Nehri'nin ağzındaki harabelere bağlanan toprak hattının bir
parçası. Üniversite buraya gelmeden önce bu topraklarda yaşayan pagan
yerleşimciler buranın büyüğü olduğuna inanıyordu ve Alexandros bir keresinde
bana buranın evimizi korumak için kullandığı iblis büyüsünü büyüttüğünü
söylemişti. Ama dürüstçe söyleyebilirim ki bu konu üzerinde hiç düşünmedim.
Ta ki Giorgios başımın üzerinde şeytani bir kılıç tutarken kendimi onun üzerinde
diz çökmüş bulana kadar. Kılıcın kabzasından ucuna kadar her şey, sanki bir
görünüp bir kaybolan gölgelerden yapılmış gibi görünüyor.

"Bırak lan onu," diye bağıyor Xavier, ayağa kalkmaya çabılıyor ve topallayarak bana doğru geliyor. Ama sadece birkaç adım sonra Giorgios koluyla bir hamle yaparak onu yere seriyor ve garip bir dilde bir tür büyü mırıldanıyor. Xavier kıpırdamıyor ve ben neredeyse Giorgios'un ayaklarına kapanıyorum.

Çenesini sıkmış, dudaklarını ince bir çizgi halinde birbirine bastırmış olan Axl'a bakıyorum.

"Şimdi konumuza dönelim." Giorgios bıçağı bir kez daha kaldırır. "Hayır!"

Axl bağıır. "O değildi. Önce Ophelia'yı ısırması. O ısırıldı.

Ben."

Gözlerimi kapatıyorum, kendimi yine de darbeye hazırlıyorum ama darbe gelmiyor.

Giorgios ona kaşlarını çatır. "Yalan söylüyorsun." "Yalan söylemiyorum!" Axl tükürür.

"Öyle," diye hırlıyorum.

Giorgios'un kısılmış gözleri yüzümde geziniyor. "Bunu anlamamanın kolay bir yolu var. Tek ihtiyacımız olan bir damla kanın."

Ön kolumda milyonlarca jilet bıçağı gibi yanan bir yara açıyor ama acı, Wraith beni aldığından beri altında yaşadığım sisi kaldırıyor. Zihnim daha keskin ve tekrar kendim gibi hissediyorum. Lanet olsun, blok gitti.

Kanım taş çemberin üzerine damlıyor. Hepimiz nefesimizi tutuyoruz. Wraith gürlüyor.

Giorgios kükreyerek beni itti ve Axl'ı saçlarından yakaladı. "O zaman onun yerine senin kelleni alacağım."

"Aslında, muhtemelen benimkini almalısın." Bu ses tüylerimi diken ediyor.

Lucian'ın dudakları dudak bükmeyle gülümsemek arasında garip bir melezlikle dişlerinin üzerine kıvrılıyor. Tamamen ürkütücü ama en azından şimdilik bizim tarafımızda gibi görünüyor. "Ophelia'nın kanını ilk içen. Hayır, o ben olacağım amca ve beni öldürmek o kadar kolay değil. Daha önce denedin mi, yoksa unuttun mu?"

Axl ve ben Xavier'in yanına gidip onu dürtüyoruz ama bilinci yerinde değil.

Giorgios Lucian'ın ayaklarına tükürür. "Sen her zaman omurgasız bir oksijen israfıydın, yeğenim. Biraz *teşvik* olmadan basit bir görevi bile yerine getiremezdin."

Bu her neye gönderme yapıyorsa, Lucian'ın öfkesini ateşliyor. "Basit bir görev," diye kükrüyor, ellerini yumruk yapmış. "Onlar benim kız kardeşlerimdi. Benim annem!"

Ağzından tükürükler saçılıyor ve amcasına doğru hamle yapıyor ama Giorgios'u çevreleyen kara büyü Lucian'ı güvenli bir mesafede tutuyor gibi görünüyor.

Artık ona tekrar ulaşabildiğim için efendime sesleniyorum.

Malachi mi? Sesi rahatlama dolu. Hepiniz iyi misiniz?

Biz iyiyiz. Ama Lucian burada ve bunu gerçekten duymam gerektiğini düşünüyorum. Zihnime girip geçenleri duyabilir misin?

Deneyebilirim.

"Ve senin tek yapman gereken onların kalplerini sökmek ve baban ayaklarının dibinde diz çökmüş, asla onun olmayan kadın için ağlarken kafasını koparmaktı!" Giorgios öfkelenir. "Yine de bunu bile yapamadın. Sen zayıf ve zavallısın."

Lucian tekrar hücum eder ve yine kara büyü duvarı tarafından durdurulur. "Beni ne yaptıysan oyum!"

"Hayır." Giorgios başını sallar. "Ben gerçek bir savaşçı yarattım. Bir canavar. O kadar güçlü bir vampir ki, hiçbir şey onu durduramazdı. Ve sen onu yok ettin, çünkü vicdanlı olmaya karar verdin."

Lucian dizlerinin üzerine çöker ve başını ellerinin arasına alır. Tüm vücudu sarkmış, omuzları titriyor gibidir. Boğazından bir feryat kopar. "Hayır!" Bu kelime tamamen acıdan oluşuyor. Umutsuzluk merkezinden yayılırken duvarlarda yankılanıyor ve kemiklerime sızıyor. "Benden öz annemi öldürmemi istedin." Bir hıçkırık onu sarsıyor. "Küçük kız kardeşlerimi." Sözleri çılgınlıklarıyla boğuklaşıyor.

Gözlerimin önünde parçalanışını izliyorum, acısını hafifletmek için bir şeyler yapabilmeyi diliyorum, çünkü bunu hissetmemek ve işkence gören ruhunu bilmemek imkansız.

"Yapılması gereken buydu. O olmasaydı babamız düşerdi ve ben de Drakos Hanesi'nin başına geçerdim. Düşünebiliyor musunuz? Skotádi'nin başı ve gelmiş geçmiş en güçlü vampir hanesinin başı? Kral olurduk Lucian. Skotádi geliştirdi. Ama sen onun yaşamasına izin verdin! Ve biz de yüzyıllar boyunca karanlığa gömülmek zorunda kaldık."

Önümde beliren sahneye inanmakta güçlük çekiyorum. Axl'a bakıyorum, o da en az benim kadar şaşkın görünüyor. Burada olup bizzat şahit olmasaydım, bunun doğru olduğuna inanmazdım. Umarım Alexandros neler olduğunu kendi de duyabilir.

Bir şey değişiyor. Hava statik elektrikle çatırdıyor. "Onu kendin öldürebilirdin ama çok zayıftın." Lucian yukarı bakar, onun

yanakları gözyaşlarıyla çizgili. Sesi ölüm sessizliğinde. "Sen her zaman çok zayıftın ve bu yüzden yapamadığın şeyi yapmam için bana ihtiyacın vardı. O her zaman senden daha iyi bir adamdı ve bunu fark etmem bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm."

Giorgios, Lucian'ın diz çökmüş halinin üzerinde yükseliyor. "Seni zorlamış olabilirim Lucian ama onların kalbini yerinden söken kişi her zaman sen olacaksın. Son nefeslerini en güvendikleri insanlardan birinin onlara ihanet ettiğine inanarak verdiler."

"Hayır." Lucian başını bir kez daha öne eğiyor, gözyaşları yüzünden tozlu beton zemine damlıyor. "Onlara asla ihanet etmem."

Giorgios elini kaldırdı. Bağlarıma karşı mücadele ediyorum ama kopmayı reddediyorlar.

Axl'ın da yanımda aynı şeyi yaptığını hissediyorum.

Ancak Giorgios elini indirdiğinde silahın bu kez gözlerimin önünde şekillendiğini görüyorum. Elinde sanki büyüyle yaratılmış gibi beliriyor, çocukken şövalyelerin kullandığını okuduğum çift ağızlı, uzun bir kılıç. Ama bu çelikten değil, tamamen gölgelerden yapılmış. Kılıcı hızlı bir darbeye Lucian'ın boynunun arkasına doğru indiriyor.

"Hayır!" Kükrerim.

Ama bıçak hedeflediği öldürücü darbeyi indiremiyor. Bir şey tarafından durdurulmadan önce sadece birkaç santim kesiyor.

Hayır, biri. O kadar hızlı geçen bir bulanıklık ki onu tanımam bir anımı alıyor.

Axl da ben de dua eder gibi onun adını sayıklıyoruz. "Alexandros!"

CHAPTER
ELLI
OPHEL AI

59 8I NUTES BE ORE THE LI GHT GOES OUT

O *Phelia, Anikêtos'un yanından ayrılma!* Alexandros uyarıyor ve onu temin ederim ki gitmeyeceğim.

Devasa siyah ejderhadan uzaklaşmaya hiç niyetim yok, özellikle de Alexandros artık yanımda olmadığına göre. Alexandros ve çocuklar olmadan, Ani ve Elpis'in yanında kendimi herkesten daha güvende hissediyorum. Büyücüler Dragonfyre'ı saptırmak için güç alanları oluşturdular ama ben güç alanlarını teker teker indirirken çok yaklaşan vampirleri ve büyücüleri uzak tutmaya yetecek kadar güç kanalize edebiliyorum.

Cadence solumda, Enora da sağımda duruyor ve büyücülerin kara büyüsünü etkisiz hale getiren büyüler söylüyorlar. Sienna ve Osiris de dâhil olmak üzere kalan vampirler ve kurtlar ön tarafa yayıldılar ve Giorgios'un ordusunu toplayıp hattı tutuyorlar. Sistem işliyor ve iki vampir ve bir kurt kaybetmiş olmamıza rağmen -ki şu anda bunun üzerinde çok fazla duramam çünkü acısı çok zayıflatıcı olur- kazanıyoruz. Giorgios'un ordusu iki güçlü cadı, bir elementai ve ejderhalarıyla boy ölçüşmez.

Ama zafer duygum kısa sürdü. Yalnız bir geyik ormandan fırlarken kuşlar gece gökyüzünde patlıyor, ardından bir geyik sürüsü geliyor. İlk başta katı bir karanlık duvar gibi görünen şey daha sonra ortaya çıkıyor, ancak Apollo Salonu ile Erato Salonu arasındaki boşluğu temizlerken, tek tek figürleri seçebiliyorum. Binlerce gölgenin devasa bir dalga halinde bize doğru yaklaştığını görünce vücudumdaki tüm tüyler diken diken oluyor.

"Bunlar da ne böyle, Enora?" Cadence soruyor.

"Emin değilim," diye yanıtlıyor, yüzü korku maskesiyle kaplı.

Savunmasını test etmek için bir enerji parçasını birine doğru yönlendiriyorum ve binlerce karanlık parçasına ayrılıyor. "Ne olduklarını bilmiyorum ama onları kolayca alt edebiliriz." Cadence'a sırtıyıyorum. "Savunmaları yok."

Ben olsam bundan o kadar emin olmazdım, diye uyarıyor Anikêtos.

Sürüye geri dönüyorum ve parçaların sanki manyetik bir güç tarafından tekrar bir araya getirilmesini ve orijinal şeklini almasını dehşet içinde izliyorum... Şekilleri neydi? İnsan mı? Vampir mi? Büyücü mü?

Nedir onlar, Ani?

Onlar yaşayan ölüler, çocuğum. Perdede bir çatlak var.

"Yaşayan ölüler," diye Cadence ve Enora'nın duyması için yüksek sesle tekrarlıyorum. Bir ölümsüzler ordusu son zamanlarda gördüğüm en çılgın şey değil - yani, bir ejderhayla telepatik olarak iletişim kuruyorum - bu yüzden muhtemelen ilk sorduğum şey *ne olduğu* değil, "Onları nasıl durduracağız?"

"O kadar kolay durdurulamayacaklar, Ophelia," diyor Enora ciddiyetle. "Zaten ölmüş olanı öldüremezsin."

Ani ve Elpis ilerlemekte olan karanlık figürleri Dragonfyre ile yakar, ancak Dragonfyre sadece onları yakıp kül eder ve hızla yeniden oluşur. Bu çok kötü. *Gerçekten* çok kötü.

"Ama onları durdurmanın bir yolu olmalı? Onlarla daha önce uğraştınız mı?"

Enora saçlarını tepesindeki düğümden çeker ve gümüş bukleleri etrafında dönerek enerjiyle cızırdar ve çatırdar. "Çok sayıda değil, tatlı çocuk." Etrafımızda gümüş şimşek kıvılcımları çaktıran ve ilerleyen gölgeleri yavaşlatan bir büyü söylemeye başlıyor.

Onlara enerji püskürtüyorum ve tekrar bütün olmadan önce birer birer parçacıklara dönüşmelerini izliyorum. Cadence bir büyü söylüyor.

Enora'nınki, ama gölgeler sanki bir pekmez duvarından geçiyormuş gibi içinden geçiyor, sonra hızlanıyor.

Ani ve Elpis Dragonfyre yağdırmaya devam ediyor ama çabaları boşuna. En azından gölgeleri, yaşayanlarla savaşmaya devam eden dörtlüdeki müttefiklerimizden uzak tutabiliyoruz. "Ne halt edeceğiz? Onları yok etmeye devam edip sonunda yakıp kül edeceğimiz belli sayıda canları olmasını mı umacağız?"

Enora kollarını başının üzerinde bir daire şeklinde örüyor. "Onları durdurmanın tek yolu perdedeki çatlağı kapatmak. Bunu yapmanın tek yolu da Wraith'i cehenneme geri göndermektir."

"Nasıl?"

Bana bakıyor, her zamanki genç teni şimdi yaşlı ve bitkin, Alexandros'un bir keresinde bana gerçek yaşını gizlemek için büyü yaptığını söylediğini hatırlıyorum. "Büyük beyaz cadının büyüünü yeniden yapmalıyız, Selena."

"Bunu yapabilir misiniz? Bunu yapabilir *miyiz*?"

İlerleyen orduya geri döner. "Bunun mümkün olduğuna inanıyorum ama biraz yardıma ihtiyacımız olacak."

"Yardım mı?"

"Nazeel Danraath ve kız kardeşlerini çağırdım. Umarım çok geç olmadan bize ulaşırlar." Karanlık figürlerden oluşan kitle gittikçe yaklaşıyor.

Ben de öyle umuyorum.

CHAPTER
FIFTY-9KE

ALEXANDROS

59 8I NUTES BE ORE THE LI GHT GOES OUT

8 Parmaklarım kardeşimin bileğini sarıyor ve sertçe sıkarak bıçağın oğlumun boynunu daha derinden kesmesini engelliyorum.

Giorgios bana bakıyor, yüzü bir şok ve korku maskesi. Benden korkmalı, çünkü bu evrendeki hiçbir şey onu benim öfkemden kurtaramaz.

Daha sert sıkıyorum, bıçağı düşürene kadar bileğindeki kemikleri ezıyorum ve kıvranan gölgeler yayılıyor ve tamamen kaybolmadan önce soluyor. Malachi ve Axl ellerinden ve ayaklarından bağlanmış, yerde diz durumdalar. Xavier bağlı ve bilinçsiz yatıyor. Ama hepsi nefes alıyor. Hepsi yaşıyor.

"Çok geç kaldın kardeşim," diye alay ediyor Giorgios.

Wraith'in kan donduran çığlıkları odayı dolduruyor, sonra bir karanlık selinin içinde kayboluyor. Kardeşim Wraith'in ani gidişinden hiç de rahatsız olmuş görünmüyor. Sanki bunu bekliyormuş gibi. Soğuk bir ürperti omurgamı boydan boya kat ediyor.

Ophelia, Anikêtos'un yanından ayrılma! Çabucak itaatini dile getirir.

Anikêtos, eğer senden daha önce bir şey istediysen, bil ki bunun yanında hiçbir anlamı yoktu. Wraith'in ona yaklaşmasına izin verme.

Ben her Wraith'ten daha hızlıyım Ejderha Fısıldayıcısı. Seni temin ederim, ona yaklaşmasına izin vermeyeceğim.

Sözünü tutacağından ve kızın onun gözetiminde güvende olduğundan emin olarak tüm dikkatimi ve öfkemi Giorgios'a yöneltiyorum. "Başını omuzlarından ayırmak için çok geç değil sevgili kardeşim."

Geriye doğru hareket ediyor, lacivert gözleri benimkilere sabitlenmiş. "Deneyebilirsin küçük kardeşim, ama sanırım ikimiz de şu anda aramızda kimin daha güçlü olduğunu biliyoruz, değil mi? Babamızın seni inandırmak istediğinin aksine."

"Babamız öldü, Giorgios. Kellesi mütteliklerinden biri tarafından alındı. Son nefesini beni Drakos Hanesi'nin resmi başkanı olarak atamak için kullandı. Ve yaptığım ilk şey ejderha soyu üzerine edilen yemini kaldırmak oldu."

Homurdanıyor. "Yani beni ejderhalarından birine mi öldürteceksin?"

Aklından geçen her düşünceyi okuyabiliyorum. Neden dışarı çıkamadığını anlamaya çalışıyor. "Seni öldürmek için bir ejderhanın yardımına ihtiyacım yok, Giorgios. Ve Yakut Ejderha evlerinin hiçbirinden ısınlanamayacağını göreceksin. Aile şirketimize biraz ilgi göstermiş olsaydın, bunu bilebilirdin."

Gözleri kısılıyor ve arkamdaki kapıya doğru bakıyor. Başımı iki yana sallıyorum. "Bu odadan bu şekilde çıkmayacaksın, ağabey."

Beni gafil avlamak için ileri atılıyor ama ben ona karşı hazırım. Odaya girdiğimde elinde tuttuğu bıçağı tekrar eline aldı ve boynuma doğru savurdu ama ben her zaman daha hızlıydım. Onu kolaylıkla atlattım. Dizlerimin üzerine çökerek diz kapağına bir yumruk indiriyorum, kemiği parçalıyor ve yere düşmesine neden oluyorum. Bıçağı tekrar savuruyor ve ben geriye doğru kaçıyorum. Fısıldayarak yanımdan geçiyor ama bıçağının acısını hissetmesem bile, içindeki kötücüllüğü hissediyorum.

Tek kardeşim ne zaman böylesine karanlık güçlerle aynı safta yer aldı ve biz bunu nasıl bilemedik?

"Neden, Giorgios?" Başında dikilerek sordum.

"Hepimiz aynı şey için çabalıyoruz, Alexandros. Güç!" Ayağa kalkıyor, dizindeki kemikler tekrar birleşirken yüzünü buruşturuyor.

Başımı salladım. "Sana inanmıyorum. Eğer istediğiniz sadece güç olsaydı, hapsetmek yerine öldürürdünüz." I

Ona doğru hamle yapıyorum, o da kendini savunmak için bana doğru hamle yapıyor ama onu kolayca alt ediyorum ve boğazından bir parça et koparıyorum. Elini yarasına götürüyor ve hırlıyor.

"Peki neydi kardeşim? Sen zaten güç sahibiydin. Sen Vasilis Drakos'un ilk doğan oğlusun, kendi türüne ihanet etmeseydin aile tahtının varisiydin."

"Hayır!" diye bağıyor, sanki benim açtığım yaradan daha büyük bir acı çekmiş gibi. "Ben asla varis olmadım, değil mi Alexandros?" Adımı ağzından acı bir tat bırakırcasına tükürüyor. "Ben hep ikinciydim. Yedek!"

"Eğer onun gözünde ikinci sıradaysanız, bunun nedeni kendinizi öyle göstermenizdir."

Dudakları dişlerinin üzerinde geriye kıvrılıyor, dişleri tepedeki ışıktan parlıyor. "Başka seçeneğim yoktu. Ejderhalarla konuşabilen bir oğlu olduktan sonra benim ne şansım olabilirdi ki?" Bana doğru hamle yapıyor, keskin tırnakları dudagımı çiziyor ve ben onu geriye doğru fırlatıyorum.

Sırtı beton duvara çarpıyor ve ben bir adım daha yaklaşıyorum. "Sen mızımız, kendine hizmet eden bir pisliksin. Ve evet, Giorgios, ben her zaman senden üstündüm. Ve tüm hayatımı bu gerçeği sana daha iyi hissettirmek için harcadım. Ama şimdi ne kadar üstün olduğumu öğrenmek üzeresin." Onu yakasından tutup kaldırıyorum ve tekrar duvara çarpıyorum.

Ağzından kan tükürüyor. "Sevdiğim tek kadını benden çalarken beni daha iyi hissettirmeye mi çalışıyordun? Elena benimdi ve sen onu aldın."

Bilmem gerekirdi. Tabii ki her şey onunla ilgiliydi. Kafasının etrafında dönen düşünceler ve anılar girdabının içinde, o her şeyin merkezindeydi. Huzurlu ve dingin, fırtınanın gözünde bir sakinlik. Tıpkı hayattayken olduğu gibi. "Onu neden öldürttün kardeşim?" Soruyorum, öfkem derin bir keder kuyusunu doğuruyor. "Neden onu kendi annesini ve masum çocuklarımızı öldürmeye zorladın? Neden sadece beni öldürüp onu kendine almadın?"

Sanki aradığım cevapları bulmamı engelleyecekmiş gibi gözlerini kapatıyor ve dudaklarını birbirine bastırıyor. Ama o bana söylemeyecekse, o zaman onları kendim keşfedeceğim. Anılarını tarıyorum, karanlığının kalbine inerken zihninde ön plana çıkardığı her şeyi bir kenara itiyorum. Acısı ve kıskançlığı. Onun korkaklığı. Asla beni öldürecek kadar güçlü olmadığını biliyordu, bu yüzden denemedi bile, en azından

fiziksel eylem. Beni öldürmek yeterli değildi. Bana acı çektirmek zorundaydı, onun gibi hissetmemi sağlamak için. Sevdiğim her şeyi kaybetmemi izlemek için. Sevgili ilk oğlumu. Nazik, güzel, masum kızlarımı. Karımı. Onu öldürttü çünkü o benimdi ve ona sahip olamıyordu.

"İntikam!" Onu duvara çarpmadan önce ipte sallanan bir kuklaymış gibi sallıyorum. İntikam gibi önemsiz ve insani bir şey için bu kadar acı ve ıstıraba neden olması her şeyi çok daha trajik hale getiriyor. "Bu senin önemsiz, akılsız intikamınla ilgiliydi."

Sızlanıyor, zavallı ve zayıf. "Sen hiç anlamadın. Onu asla benim gibi sevmedin-"

"Onu hiç sevmedin, Giorgios!" Bu suçlamayı öylesine yüksek sesle haykırıyorum ki cehennemden bile duyulabileceğinden eminim, ama sonra sesimi alçaltıp onu kendime yakın tutuyorum, çünkü söylediklerimin her kelimesini sadece onun duymasını istiyorum. "Çünkü öyle olsaydı, ona bir an bile acı veremezdin."

"Onu sevdim," diye inliyor. "Ve o benimdi." Başımı sallıyorum. "O asla senin olmadı."

Şimdi de Ophelia'yla ilgili düşüncelerinin, onunla bağ kurma ve onu hamile bırakma arzusunun saldırısına uğruyorum. Onu kirletmek için. Onu sevdiği için değil. Benden nefret ettiği için. Tatlı Ophelia'ma yönelik niyetinin çirkinliği geri çekilmeme neden oluyor, ama neden burada olduğumu unutmama ya da ona kaçacak bir yer vermeme yetecek kadar uzun değil.

"Sen aşagılıksın." Elimi boğazına doladım. Çırpınıyor, kolumu tırmalıyor ama gücü benimkiyle boy ölçüşemez. Hiçbir zaman da olmadı. Ben her zaman ikimizden daha iyiydim ve bunu görmek şimdiye kadar gerçekten zor oldu. "Beni bu yüzden mi hayatta tuttun? Ophelia'yı benden alabilmek için mi? Onu kendi dölünle hamile bırakmak ve bunu görecektene kadar yaşamamı sağlamak için mi?"

"Hak ettiğinden daha azı değil," diyor hırlayarak.

"Şunu bil kardeşim. Onu yine de severdim. Onunla bağ kurabilir ve içine şeytani tohumunu ekebilirdin ama o yine de beni severdi."

Kahkaha atıyor ve bu ses tamamen kontrolden çıkmış ve o kadar şok edici ki, boğazını sıkmaya devam etmeme rağmen geri çekilmeme neden oluyor. "Ve tüm bunların ironisi, sevgili kardeşim, kendi çöküşünü kendin getirmiş olman."

Zaman kazanmaya çalışıyor ve artık onun oyunlarına tahammülüm kalmadı. "Hepimizin çöküşü." Kıkırdıyor, gözleri neşeyle parlıyor.

"Tamam, merhamet edeceğim. Sözüm ona başıma açtığım bu felaketi anlat bana." Onu daha yükseğe kaldırıyorum ama rahatça konuşabilmesi için tutuşumu gevşetiyorum.

"Bu çok kolay olurdu, Alexandros. Ama sadece kızı almama izin verseydin, tüm bunlar önlenebilirdi. Ejderhalar beklemediğim bir sürprizdi. Yine de benim bile tahmin etmediğim bir yıkımın tohumlarını ektiler. Yeniden doğacağım kardeşim. Ve senin değerli küçük Ophelia'n karanlık tarafından yutulacak."

Damarlarımda tarifsiz bir öfke dolaşıyor. Diğer elimle boğazına sarılıyorum ve çevresel görüşümde kılıcı tekrar çağırdığını görüyorum. Ama bunun bir önemi yok. Artık çok geç. Parmaklarım çoktan etinin içine , nefes borusunu eziyor, siniri ve atardamarları yırtıyor.

Eli yanına düşüyor ama gözlerinde hâlâ hayat varken ona en acımasız darbeyi indiriyorum. "Elena ve ben kader arkadaşı değildik, Giorgios, ama birbirimizi derinden sevdik. Ve evlenir evlenmez bana sırrını açtı." Her kelimeyi duyduğundan emin olmak için ağzımı kulağına bastırıyorum. "O sadece sana acımişti."

Vücudumdaki tüm öfkeyi toplayarak başını omuzlarından ayırıyorum. Başı parmaklarımın arasından sarkıyor ve vücudu yere düşüyor.

Başını eğiyorum ve bir zamanlar kardeşim olan adamın kalıntılarına bakıyorum.

CHAPTER
ELLİ İKİ

OPHEL AI

40 8I NUTES BE ORE THE LI GHT GOES OUT

I Zümrüt yeşili pelerinler giymiş, alev kırmızısı saçları ay ışığında parlayan üç cadı, bize doğru kararlı adımlarla ilerlerken onları huşu içinde izliyoruz. Gerçekten belalı bir süper kahramanın süvarileri gibi görünüyorlar.

Film.

"Nazeel," diye bağılıyor Enora ve hâlâ yaşlı ve yıpranmış olan yüzü rahatlatarak aydınlanıyor.

"Buradayız sevgili dostum," diyor Nazeel, diğer ikisinin önüne geçerek. "Örtüdeki yırtığı hissettik. Bize ne yapılması gerektiğini söyle."

"Bir hortlak onu açtı. Giorgios Drakos'a güç aşıyor ve perde tamamen düşmeden önce onu cehenneme geri götürmeliyiz."

Nazeel'in kız kardeşlerinden birinin yüzü kızarır ama konuşan diğeridir. "Beyaz cadının büyü mü?"

Enora başını sallar.

"Nazeel, bu çok tehlikeli," der kız kardeşi. "Bir Wraith'i cehenneme geri göndermek için Lucifer'in kendisini çağırmalısın."

Lucifer mi? Şeytan gibi mi? Bu birden berbat bir fikir gibi geldi.

"Yapılması gereken bu Ameena," diyor Nazeel. "Perdenin düşmesine izin veremeyiz."

Başım dönüyor. Dünya tam anlamıyla cehenneme dönmek üzere. Alexandros ve çocuklar burada değil. Korkmuş ve durumdayım ve ne yapmam gerektiğini bilmiyorum.

Sıcak bir el benimkine kayıyor. "Biz kızım," diyor Cadence.

Omuzlarımı geriye atıyorum ve omurgamı çelikleştiriyorum. "Büyüye yardım edebilir miyim?" Nazeel başını sallıyor. "Bu sadece beyaz cadı soyundan gelen biri tarafından yapılabilecek bir büyü. Toprak büyüsünü kanalize edebilen biri. Enora ve

Benim böyle bir soyum ve gücüm var ve gereken her şeyi yapacağız."

Ameena savaş alanına doğru başını sallar. "Zendaya ve ben orduları durdurmaya yardım edeceğiz. Büyülerle aran iyi mi çocuğum?" sorusunu Cadence'a yöneltiyor, o da başıyla onaylıyor.

"Ben de öyleyim," diye ısrar ediyorum.

Anikêtos beni kısa keser. *Burada kalacaksın, Ophelia.*

"Riske atılamayacak kadar değerlisin Ophelia," diyor Nazeel.

Ğtiraz etmek için ağzımı açıyorum ama Nazeel elimi tutup sıkıca sıkıyor. "Ophelia, alçakgönüllülüğün ve başkalarına gösterdiğin merhamet asilce ama hayatını riske atacaksa değil. Etrafına bir bak. Tüm bu insanların savaştığını görüyor musun?"

İstediklerini yapıyorum, ölenleri ve hala cesurca savaşanları not ediyorum ve kaybettiklerimizin ezici acısını hissetmemek için kendimi zorluyorum.

"Senin için değil, temsil ettiğin her şey için savaşıyorlar Ophelia. *Tüm* türlerimizin geleceği için. Işık için savaşıyorlar. Ve eğer onların fedakârlıklarına layık olmadığına inandığın için kendini pervasızca tehlikeye atarsan, o zaman tüm bunları boşuna yaparlar."

Nazeel'in söyledikleri doğru ve alçakgönüllü ama Ameena cevap vermemi engelliyor. "Büyüyü biliyor musun?" diye soruyor kız kardeşine.

Nazeel başını sallıyor. "Enora da ben de öyle."

"O zaman ben de Ani ve Elpis'le birlikte buradan orduları savuşturmaya devam edeceğim," diyorum.

Ameena ve Zendaya ilk kez başlarını kaldırıp bakıyor ve hemen ardından tepemizde beliren ejderhalara saygılarını sunarak başlarını eğiyorlar. Başka bir şey söylemeden dörtlünün ortasına doğru ilerliyorlar ve Zendaya hemen bir büyücünün kafasını kesiyor. Cadence, o da uzaklaşmadan önce bana *dikkatli olmamı* söyleyen hızlı bir bakış atıyor.

Nazeel cübbesini çıkarıp yere seriyor, ardından boynundan altın bir pentagram çıkarıp pelerinin üzerine yerleştiriyor. "Hadi işe koyulalım."

O ve Enora birbirlerinin yanında diz çöküyorlar ve ben de enerjimi ilerleyen gölge hattını yavaşlatmaya yönlendirmeye geri dönüyorum.

Enora'nın sesi Nazeel'inkiyle anlamadığım kadim kelimeler üzerinde birleşiyor ve hava onların enerjisiyle doluyor.

İlahi söylüyorlar.

Gölgeler bir savaş çılgılığı atıyor. Kalbim çarpıyor ama büyümü onları tekrar tekrar yok etmeye yönlendirmeye devam ediyorum.

Gök gürlüyor ve şimşek gökyüzünü ikiye bölüyor.

Nazeel ve Enora birbirlerine tutunurlar.

Gölgeler şimdi çılgılık atıyor.

İşe yarıyor. Büyü işe yarıyor. Umut

göğsümü dolduruyor.

Anikêtos tüm hattı Dragonfyre ile ateşe verir ve dağılıp parçalara ayrılırlar.

Delici bir çılgılık geceye nüfuz eder.

Gölgeler yeniden şekillenir.

Hayır! Ne oluyor? Büyü işe yarıyordu.

Karanlık, ayı örtmek için uzanan bir el gibi avlunun üzerine çöküyor.

Hava umutsuzluk ve nefretin acı tadıyla doludur.

Bir çılgılık daha, yüksek ve korkunç.

Ve sonra bir çılgılık daha, ama bu sefer Enora'dan geliyor. Saçları görünmez bir güç tarafından kafa derisinden çekilirken, derisi sanki biri onu asitle ıslatmış gibi kafatasından sıyrılırken yüzü dehşetle bükülüyor. Nazeel arkadaşının elini tutmaya ve kadim sözleri söylemeye devam ediyor.

Hava kararıyor ve ıstırap duygusu ezici bir hal alıyor, arkamızdaki dağın ağırlığı gibi üzerimize çöküyor.

Wraith burada.

Enora son nefesini verir ve düşer.

Nazeel ilahi söylemeye devam ediyor ama yüzünden yaşlar akıyor ve pentagram eriyerek sıvı altına dönüşmüş.

Yer gümbürdüyor. Bir yerden bir çarpma sesi geliyor, ardından hayatımda başka bir yaratığın çıkardığını duyduğum en acı çılgılık geliyor. Kutsal olmayan, doğal olmayan bir ses. Bir kükreme, bir çılgılık ve bir feryat, hepsi bir acı kakofonisine bağlanmış. Bu Anikêtos.

Nazeel zikretmeyi bırakır ve yere yığılır.

Dörtlüdeki savaş devam ediyor, kalabalık Ani ve Elpis'in ateşi onları durduramadan ilerliyor.

Arkamı dönüyorum ve beni karşılayan manzara dizlerimin üzerine çöküyor. Ejderhaların yok edilemez olduğunu sanırdım ama Elpis yan yatmış, devasa gövdesi Zeus Salonu'nun tüm batı kanadını ezmiş.

"Ani, ona ne oldu?"

Wraith. Hiç bu kadar güçlü biriyle karşılaşmamıştım.

Alexandros'un sözleri aklıma geliyor: Bir ejderhayı öldürebilecek tek yaratık wraithlerdir.

Kalbim dört nala koşuyor. Giorgios'un ordusundan geriye kalan vampirler ve büyücüler gibi karanlık gölgeler de yaklaşıyor. "O iyi olacak mı? Ne yapabilirim?"

Onu iyileştirmelisin, Ophelia.

Ona doğru ilerlemeye başlıyorum ama Nazeel'in eli bileğimi kavıyor. "Eğer bir ejderhayı iyileştirirsen, Ophelia, kendi şifa enerjini çok fazla tüketirsin. Böyle bir risk alamayız."

"Ölmesine izin veremem."

Nazeel bana bakıyor, gözleri yaşlarla doluyor. "Yapmalısın."

Başımı iki yana sallıyorum. "Asla olmaz."

Bana bir yemin ettin, Ophelia Hart. Ani'nin gür sesi kemiklerimi titretiyor. *Borcumu ödemek için arıyorum.*

Nazeel beni ikna etmek için bir girişimde daha bulunuyor. "Alexandros sana onun ölmesine izin vermeni söylerdi, çocuğum."

"Ve Alexandros ona cehenneme gitmesini söyleyeceğimi biliyor." Ani'ye bakıyorum. *Ben onu iyileştirirken onları geride tut.*

Elpis'in başının yanında duruyorum ve burnunun ucuna kadar ulaşabiliyorum. *Seni tuttum, Elpis. Ölmene izin vermeyeceğim.*

Bu senin gücünü tüketecek, çocuğum. Sesi kafamın içinde zayıf.

Evet, ama bu beni öldürmez, değil mi? Ve seni öldürmeyen şey... Benim için atasözünü tamamlamasını bekliyorum ve tamamlamadığında, bin yıldan fazla bir süredir başka bir alemde yaşayan ejderhaların muhtemelen en son insan atasözlerini bilmedikleri aklıma geliyor.

Kollarımı olabildiğince açarak avuçlarımı burnunun üzerine koyuyorum ve gözlerimi kapatıp etrafımızdaki gürültüyü engelliyorum, ben onu iyileştirirken Anikêtos'un ikimizi de koruyacağından eminim. Toprak hattımı kanalize ederek, dağdan, kazabildiğim kadar derinden enerji çekiyorum,

Çevredeki ormandaki ağaçlara ve dünyanın çekirdeğine. Toplayabildiğim her damla şıfa enerjisini önümdeki muhteşem yaratığa aktarıyorum. Parmaklarım uyuşana, dizlerim bklene ve verecek bir şeyim kalmayana kadar devam ediyorum. Sendeleyip kıcımmın üstüne düştüğümde ne kadar zaman geçtiğine dair hiçbir fikrim yok. Ona göz kırıyorum ve yeterince verdiğimi umuyorum.

İş e yaradı mı, Ani? Lütfen, lütfen bana iş e yaradığını söyle.

İş e yaradı, Ejderha Şıfacısı. Ve artık sonsuza dek sana borçluyum.

Arkamdan boğuk bir çığlık geliyor ve eli hançerli bir vampirle yüz yüze gelmek için tam zamanında ayağ a fırlıyorum. Aniktos onu yakıp kl ediyor.

"ok yakındı." Nefesimi içime çekiyorum, sonra yan tarafımı yakan acıyla dizlerimin üzerine kyorum. Elimi kaburgalarım a bastırdığım da onları yapış yapış buluyorum.

Elimi hareket ettirdiğimde ne göreceğimi biliyorum ama yine de yapıyorum. Parmaklarım kanımla kırmızıya boyandı.

"Görünüş e göre düşündüğümüzden biraz daha yaklaştımış, ha?" Başı m dönerken zorla bir kahkaha atıyorum.

"Aramızda kalsın, en azından akış ı durdurmaya yetecek kadar enerjimiz olmalı." Nazeel yanıma sürünerek yaklaşıyor, uyluğ undaki derin yara kendi kanıyla ağılıyor.

"Kim yaptı bunu?"

"lmszlerden biri. Bir şey olmaz. Askerlerim onun icabına baktı."

Arkasından baktığım da ağır zırhlı ve ağır silahlı dört askerin bir grup bycyle savaşt ığ ını görüyorum. "Buraya ne zaman geldiler?"

"Birkaç dakika önce. Kameen onları beni geri getirmeleri için gönderdi ama onlar bir savaşt an kaçamayacak kadar onurlular." Elimi tutuyor, yaramın üzerine koyuyor ve kendi elini de üstüne koyuyor. "Bunu elimizden geldiğince çalışalım, olur mu?"

Başı mı sallıyorum, ona minnettarım. Hayatta olduğ u için minnettarım ve Enora başaramad ığ ı için umutsuzca kederliyim.

CHAPTER
ELLİ ÜÇ
ALEXANDROS

40 8I NUTES BE ORE THE LI GHT GOES OUT

"A lexandros!" Malachi beni içinde bulunduğum sersemlikten kurtarıyor ve ona doğru koşuyorum. Gümüş bir zincirle bağlanmıştı ama ne bir halkası ne de belirgin bir son noktası vardı. Kırılacak, kopacak ya da açılacak zayıf bir nokta yok.

Tek bir gümüş parçasından dövülmüş gibi görünüyor ve onu kırmanın tek yolu metali koparmak.

Gümüş ellerimi yakıyor ama acıyı görmezden gelip onu serbest bırakmaya çalışıyorum. Çabalarım boşa çıkıyor. Hayal kırıklığımı kükrüyorum ve aynı büyüyle bağlı olan Axl'a bakıyorum.

Lucian bitmemiş mahzenin zemininde kanlar içinde yatıyor, göz kapakları çırpınıyor. "Wraith m-büyüsü."

"Ben iyiyim. Git ona yardım et," diye ısrar ediyor Malachi. Zincirleri son bir kez daha sıkıyorum ama hiçbir işe yaramıyor ve Lucian'ın yanına koşuyorum.

Ophelia bu zincirleri kırabilir ama bu Anikêtos'un korumasından ayrılması, kampüs alanını geçmesi ve potansiyel olarak Wraith'le karşılaşması anlamına gelir. Ben yanında olmadan bunu yapamaz. "Lucian iyileşir iyileşmez Ophelia'yı getireceğim ve o da hepinizi özgür bırakacak."

Axl başını sallar. "Biz iyiyiz. Ona yardım edin."

Lucian'ın yanına yere düşüyorum ve başını göğsüme yaslayıp iyileşene kadar boynunun kıvrımlarını sıkıyorum.

Hâlâ onu koruyor musun? Anikêtos'a soruyorum.

Her zaman, Ejderha Fısıldayıcısı, ama bir sorunumuz var, diye cevap veriyor. Daha fazlası geliyor. Öldüremediğimiz gölge orduları.

Öldüremediğiniz gölgeler de ne demek? Daha fazla Wraith mi?

Hayır, Alexandros. Onlar yaşayan ölüler. Birisi perdede bir çatlak açmış.

Onları nasıl durduracağız? Onu öldüremediğimiz varlıklardan nasıl koruyacağız?

Elpis ve ben bir Dragonfyre halkası kuracağız. Hiçbir yaratık onu geçemeyecek, ölümsüzler bile.

Perde aralandı. Bu nasıl mümkün olabilir?

CHAPTER
ELLİ DÖRT

OPHEL Aİ

2S 8I NUTES BE ORE THE LI GHT GOES OUT

NAzeel yaralı kalçasını tutarken kolumu kavırıyor. Etrafımızı saran katliama bakıyor. "Ophelia. Yanılmışım."

Gözümdeki bir damla teri kırıyorum ve onun gözlerindeki yakarışa odaklanıyorum. Etrafımızdaki kaos devam ediyor. Ölümsüzlerden birinin savaş çılgılığı kulaklarımı deliyor ve onun yaklaştığını hissediyorum ama Nazeel ve ben aramızda koruyucu bir güç alanı oluşturuyoruz ve onun gölgeli kılıcı bu alana çarpıyor. "Ne hakkında yanlış?"

"Eğer Wraith'i cehenneme geri gönderemez ve geçidi kapatamazsak, o zaman öldürülmelidir."

"Peki onu nasıl öldüreceğiz? Ve hangi konuda yanıldınız?"

Canlı yeşil gözleri dökülmemiş yaşlarla parıltıyor ve kanlı elini yanağıma koyuyor. "Senin kaderinin hüküm sürmek olduğunu sanıyordum, Seçilmiş Kişi. Lucian'ın karanlığı yutacak ışık olduğunu sanıyordum."

Farkına varış beni dalgalar halinde vuruyor, yavaş yavaş varlığımın her hücresine yerleşiyor. Sanırım bunun böyle biteceğini hep biliyordum. Sahip olduğum güç doğal değil. Tek bir kişinin sahip olamayacağı kadar büyük.

"Benim kaderim ölmek, öyle değil mi? Ben karanlığı yutacak olan ışığım."

Cevap vermiyor, ama zorunda da değil. Gözleri her şeyi söylüyor. "Ama kutsal bir emanet olmadan Wraith'i nasıl öldürebilirim?"

Tek bir damla gözyaşı, yüzündeki kül tabakasında bir yol açıyor. "Benim tatlı, tatlı Ophelia'm. Sen kutsal bir emanetsin."

Hayır. Olamam.

Ama haklı olduğumu biliyorum. Ve bir şekilde, tek bir anda bir ömür boyu işliyorum.

Diplomamı alıyorum. Seyahat etmek. Çocuklarım. Torunlar. Sahip olamayacağım her şey.

Ve zaten sahip olduğum her şey: Sevgi. Neşe. Dostlarım. Bağımız. En çok onları kaybetmek canımı yakıyor ve eğer buna izin verirsem, keder beni ezip geçecek. "Wraith'i öldürmezsek ne olur?"

"Dünya karanlıkla dolana kadar perde parçalanmaya devam edecek. Düştüğünde, ışık sonsuza dek kaybolacak. Ve sen asla özgür olamayacaksın. Asla güvende olmayacaksınız. Onlar da öyle."

"Onu nasıl öldürebilirim?"

"Onun adını söylemelisin."

Kaşlarımı çatıyorum, kafam karışıyor. "Ama kimse onun adını bilmiyor."

"Adını sonunda öğreneceksin. Sadece sonunda. Wraith ruhunu almadan önce, Lucifer ruhunu sana kendisi verecek."

Hayır, bu çok kolay. Eğer bu doğru olsaydı, onu herkes öldürebilirdi. "Ama onu gerçekten nasıl öldürebilirim?" İkimiz de savaştan yorgun düşmüşken, güç alanımız etrafımızı saran vampir ve büyücü ordularının gücü altında çatlıyor.

Nazeel tam güç alanı yarılp da etrafımız sarılırken başımın üzerinden bakıyor. En az altı düşman tarafından yutulmadan önce söylediğini duyduğum son şey "Işığına güven Ophelia" oluyor.

Gücümü kanalize ederek, bana yapışan ölümsüzleri fırlatıp atıyorum. İçlerinden geçen enerjiyle parçalanıyorlar, ancak insan şekline dönmeden önce hızla yeniden şekillenip gölge ve karanlığa yuvarlanıyorlar.

Yardım etmeye hazır bir şekilde Nazeel'in olduğu yere bakıyorum ama Anikêtos'un Ejderhayası'nın sağladığı güvenliğe doğru koşarken büyülerle onlarla savaşıyor.

"Wraith'i bul Ophelia," diye sesleniyor. "Karanlığın en güçlü olduğu antik harabelerde."

Nehrin ağzının yakınındaki harabeleri kastediyor olmalı. Yanımda, Yakut Ejderha vampirleri bir ölümsüzler sürüsüyle savaşıyor, onları tekrar tekrar yeniyor, sadece yeniden biçimlenip geri dönmeleri için onları uzuvlarından ayırıyorlar. Çok yorgunlar. Herkes bitkin.

Alexandros'a ve çocuklarıma sesleniyorum, ama sadece o cevap veriyor. *Hayattalar ufaklık. Anikêtos ve Elpis'le birlikte Ejderha Ateşi halkasının içinde kal. İhtiyaçları olduğu sürece onu yanık tutacaklar. Orada bizi beklemelisin. Uzun sürmeyecek.*

Seni seviyorum.

Ophelia! Dediğimi yap. Bu bir rica değil, agápi mou.

Biliyorum. Gözyaşlarımı yanaklarımdan siliyorum ve zihnimin ona yalan söyleyecek kadar güçlü olup olmadığını merak ediyorum. *Seni duydum.*

Aferin kızıma. Yakında seninle olacağız.

"Ophelia!" Sesi çok hoşuma gitti.

Cadence! Arkamı dönüyorum ve onun bana doğru koştuğunu görüyorum, kumral saçları bir vampirden kaçarken yüzüne savruluyor. "Anikêtos ve Elpis'e doğru git," diye sesleniyorum. "Onlar seni koruyacaktır."

Onlara doğru bir bakış atıyor. "O zaman gidelim."

"Seninle yakında buluşacağım. Git," diye yalvarıyorum bana doğru yoluna devam ederken.

Gözleri irileşiyor ve tam arkamda bir büyücünün kapüşonlu figürünü görmek için dönüyorum, gümüş bir baltayı başının üzerinde tutuyor ve onu indirmeye hazırlanıyor. Parmak uçlarımdan şimşekler çakıyor ama ben harekete geçmeden yere itiliyorum.

Ayağa kalktığımda Cadence'in kesik başı bana doğru yuvarlanıyor ve benden birkaç metre ötede duruyor. Güzel yüzü sonsuza dek dehşet içinde donmuştu. Benim harika, sadık dostum.

Öfke içimi aydınlatıyor ve baltasını bir kez daha kaldırırken tüm öfkemi büyücüye yöneltiyorum. Vücudu sarsılıyor, uzuvları doğal olmayan açılarla çatallanıyor. "O benim en iyi arkadaşımdı!" Kükredim. "O-" Bir hıçkırık sözlerimin geri kalanını çalıyor ama yine de beni duyamıyor. Bir karşı büyü haykırıyor ama bilinen evrende beni durdurabilecek hiçbir büyü yok.

Ve ölümsüz yoldaşlarının gölgeli formları yardımına geldiğinde, parmak uçlarımdan gelen yıldırım enerjisi onlara da akıyor. Onlar yere düşüyor, ben de öyle.

Cadence'in başsız bedenini kollarımın arasına alıyorum ve sessiz gözyaşlarımdan gömleğine damlamasına izin veriyorum. Eğer kullanamayacaksam tüm bu gücün ne anlamı var?

Sevdiğim insanları kurtarmak için mi?

"Çok üzgünüm, Cadence." Bedenini yere indirdim. Onu kurtarama diğer herkesi kurtaracağımdan eminim.

Zihnimle Sienna'ya sesleniyorum ve o da bana hemen cevap veriyor. Onu en son gördüğümde, savaşmak için geride kalan bir grup müttefikiyle birlikte bir düşman vampir sürüsüyle savaşıyordu. *Herkesi ejderhalara götürün. Bu yaratıkların hiçbirisi Dragonfyre halkasını geçemez. Orada hepiniz güvende olacaksınız.*

Peki ya sen?

Nehre doğru yola çıkıyorum. *Peçedeki yırtığı kapatacağım.*

Dikkatli ol, kızım.

Her zaman, söz veriyorum. Keşke bunu gerçekten yapabilseydim. Elbette yapabilseydim güvende olurum ama tüm işaretler ejderhaları geri getirerek perdedeki yırtıktan benim sorumlu olduğumu gösteriyor.

Ve şimdi Wraith ile bildiğimiz dünyanın arasında duran tek şey benim.

CHAPTER
ELLİ BEŞ
ALEXANDROS

2S 8I NUTES BE ORE THE LI GHT GOES OUT

G Iorgios'un sözleri aklımdan çıkmıyor. Anikêtos ve Elpis perdenin içinden geri dönerek onu zayıflattılar ve Wraith'in perdeyi aralamasına izin verdiler. Ophelia ile bağ kurmuş olsaydı, o ve Skotádi istedikleri güce sahip olacaktı. Wraith ölümlüler alemine geri dönmeyecekti ve kampüse saldıran ölümsüz ordularımız olmayacaktı.

Şimdi kendi çöküşümüze nasıl yol açtığımızı görüyorum, ancak onu benden almasını engellemek için her şeyi tekrar yapabileceğimi itiraf edecek kadar kendimin farkındayım. Ben bir erkeğin koruyucusu değilim. Ben *onun* koruyucusuyum, sadece onun.

Alexandros! Sesi kafamın içinde çınlıyor şimdi. Çocukları da çağırıyor ama Malachi ve Axl cevap vermeme izin veriyor.

Yaşıyorlar, Ophelia. Anikêtos ve Elpis'le birlikte Ejderha Ateşi halkasının içinde kal. İhtiyaç duydukları sürece onu yanık tutacaklardır. Orada kalmalı ve bizi beklemelisin. Uzun sürmeyecek.

Seni seviyorum.

Bu bir anlaşmaya benzemiyor. *Ophelia! Dediğimi yap. Bu bir rica değil, agápi mou.*

Biliyorum. Seni duydum.

Bu daha iyi. *Aferin kıızıma. Yakında seninle olacağız.* Lucian yürüyebilecek kadar iyileşir iyileşmez, gerekirse Axl, Xavier ve Malachi'yi ona taşıyacağım.

"Xavier neden uyanmıyor Profesör? Eğer Giorgios öldüyse, büyüünün de onunla birlikte ölmesi gerekmez mi?" Malachi'nin endişesi nemli mahzeni doyuruyor ve beni tekrar harekete geçiriyor.

Xavier'in kalbi sabit bir ritimle atıyor ve aramızdaki bağın hâlâ sağlam olduğunu hissediyorum. Hayatta ama ona seslendiğimizi duymuyor gibi görünüyor.

"Bu Wraith'in büyüü," diye mırıldanıyor Lucian. "Giorgios sadece bir taşıyıcıydı. Wraith'in ölümlüler âlemine dönmesini hiç istemedi çünkü perde aracılığıyla yeterli kara büyüü kanalize edebildi. şimdi kontrol Wraith'te ve büyü, Wraith ya cehenneme dönene ya da öldürölene kadar yürürlükte kalacak."

"Wraith perdeyi açtı. Bunu nasıl yapmış olabileceği hakkında bir fikriniz var mı?"

"Benim kanım. Skotos'un Kılıcı ile kanımı dökmek. Skotádi bu silahı yüzyıllar önce cehennemin gölgelerinde dövdü. Bu yüzden onun kanını ilk tadan kişiye ihtiyaçları vardı. Wraith bu yüzden gitti. Büyünün en güçlü olduğu antik kalıntılara gitti. Giorgios ondan perde düşene kadar yırtmasını istedi. Ta ki yaşıayanlar ve ölümler diyarı arasında hiçbir ayırım kalmayana kadar."

"Çünkü tüm dünya karanlıktaysa, o da hepimizle birlikte karanlığa mı sürükleniyor?"

Başını sallıyor.

"Tüm bunları nereden biliyorsun?"

"Çocukluğumdan beri Giorgios'a bağlıyım. Onun zihni ve benimki..." Gözlerini sıkarak kapatıyor. "Bu bir bağdı ama... kara büyü ile dövölmüşü."

Bunların hiçbirini nasıl bilemedim? Hayır, bu sorulması gereken yanlış soru. Oğlumu nasıl bu kadar hayal kırıklığına uğrattım? O daha iyisini hak ediyordu.

Kuduz bir köpek gibi başını iki yana sallamaya çalışıyor ama ben onu sıkıca kavırıyor ve bana karşı mücadele ederken bile boğazındaki yarayı kapalı tutmaya devam ediyorum. Sanki içindeki acıyı dışarı atmaya çalışıyor.

Onu rehin tutan anılar. Ve sonra eski Yunanca mırıldanmaya başlar.

"Lucian! Lütfen anlamama yardım et. Bunu durdurmamıza hâlâ yardım edebilirsin. Giorgios'u öldüğünü düşünmesi için nasıl kandırdın?"

Derin bir nefes çekiyor ve gözleri benimkilere dönmeden önce anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıyor. "Skotádi büyücülerinin yardımıyla bağı kopardım. Bu, ben onları da öldürmeden önce bana yaptıkları son hizmetti. Büyüyü bozmanın tek yolu buydu..." Öksürüyor ve dudaklarından kan damlıyor. "H-he ..." diye kekeliyor.

Yüzünü okşuyorum. *Gücünü sakla. Benimle burada konuş*, ona ısrar ediyorum.

Zihnine zorla girip anılarını tarayabilirdim ama bu bana sadece onun dizginlenemez -ve hak edilmiş- öfkesini kazandırır. Benden yaralı bir hayvan gibi kaçacaktır. Ayrıca, eğer bir daha herhangi bir ilişkimiz olacaksa, onun güvenine bu şekilde ihanet edemem. *Giorgios'un sana yaptığı büyüyü bozmanın tek yolu bu mu?*

Evet, öyle. Ve benim öldüğüme inandığı için, onun haberi olmadan zihnine girebildim. Fark edilmeden düşüncelerini gözlemleyebildim.

Lucian'ın gözleri kapanıyor ve hırıltılı bir nefes çekiyor. Elimi boynundan kaldırıyorum ve yaradan bir nehir gibi kan akıyor. Çabucak elimi bir kez daha yaranın üzerine koyuyorum. "Bu neden iyileşmiyor, Lucian?"

Skotos'un kılıcı. Doğal olmayan bir büyü ile dövülmüş. Bıçak kesildikten sonra da hasar vermeye devam eder. Belki normalden biraz daha uzun sürecek ama iyileşecek.

İyileşmesini beklemekten başka yapacak bir şey yok ve her ne kadar sabırsızlansam da dünyanın sonunun gelmesini engellemek için bilmem gereken başka şeylere odaklanmam gerektiğini biliyorum.

CHAPTER
FIFTY-6IX

OPHEL AI

15 8I NUTES BE ORE THE LI GHT GOES OUT

B içimden akan toprak hattından gelen iyileştirici enerji yarayı kapatamayacak kadar tükendiği için, kalçamdaki yaradan uyluğuma doğru sürekli bir akıntı halinde kan akıyor. Koşmaya devam ediyorum, acı her bağımı ve her kasımı yakıp geçiyor. Ama Cadence'in cansız yüzünü, Enora'nın kafa derisinden koparılmış gümüş saçlarını hatırlıyorum. Sienna ve Osiris, baba-kız yan yana, kanlı ve yaralı bir şekilde savaşıyorlar. Dostlarım, hepsi Aynı amaç uğruna hayatlarını feda etmeye hazırlar, yani benim hayatta kalmam için. Ama benim hayatta kalmam mümkün olmayan tek şey.

Pek çok kişi tarafından söylenen sözler düşüncelerimde yankılanıyor: *Her zaman ışığına güven, çocuğum. Sen kutsal emanetsin, Ophelia. Seçilmiş olan.*

Sonra kehanetten kopuk ve düzensiz satırlar daha yüksek sesle çınlar: Ve ışık karanlıktan geri çekilir.

Ateşten ve kandan doğan çocuk bizim mahvımız ya da kurtuluşumuz olacaktır.

Çağlar boyunca hüküm sürecek bir denge getirmek için.

Bir vampir dişlerini göstererek bana doğru geliyor, havada kanımın kokusu . Ağır gövdesinden sıyrılarak yolundan çekiliyorum ve keskin bir acı yanıma saptırıncı ırkiliyorum.

Tam burada seninleyim, Seçilmiş Kişi. Anikêtos'un derin sesi kafamı dolduruyor ve sırtımdaki rüzgâr onun tam arkamda olduğunu söylüyor.

Peki ya diğerleri, Ani? Güvende kalmak için Ejderhayiyen'e ihtiyaçları var.

Elpis çemberi sürdürecektir kadar iyileşti.

Dragonfyre'in bir Wraith'i öldürememesi çok

yazık. Ama diğer her şeyi öldürebilir.

Evet, olabilir. Avuç içlerimi kaldırıp bileklerime hafifçe vurarak ellerimi Ejderhafyası ile ısılatıyorum. Ağaçların arasından hücum eden vampir ve büyücü orduları Anikêtos ve benimle boy ölçüşemezken, etrafımızdaki ormanı içindeki her canlıyla birlikte yerle bir ediyoruz. Neyse ki, burayı evleri olarak gören hayvanların hepsi daha erken tahliye edilmiş görünüyor. Acı çığlıkları gece havasını dolduruyor ve yaşayan ölümler gölgeden küle dönüşüyor. Ama yavaş yavaş yeniden oluşuyorlar ve daha fazlası da olacak. Wraith perdedeki çatlağı açtı ve sadece onun ölümü bu çatlağı kapatacak. Yanan orman tenimi ısıtıyor, ben ilerlerken alevler ayaklarımı yalıyor, hızımı arttırmak için etrafımızdaki havayı yönlendiriyorum.

Bir kayanın üzerinden tökezleyip sırttan bir büyücünün yoluna düşüyorum. Kılıcını kaldırıyor ve tam indirecekken ayağımı toparlayıp öne doğru atıyorum, sırtüstü dönmeden önce bacaklarının arasından kafa üstü kayıyorum, ellerimi baldırlarına koyuyorum ve Dragonfyre'in vücudunu yutuşunu izliyorum.

Ani, hâlâ benimle misin? Nefesim sert ve düzensiz, kalbim göğsümde çılgınca atıyor.

Sonuna kadar, Ejderha Şifacısı. İleride olacakların kaçınılmazlığına rağmen sözleri beni rahatlatıyor.

Wraith bizi bekliyor, gölgeli formu eski taş kilisenin kalıntıları arasında hayalet gibi dolaşıyor. Güçlerim burada, kutsal topraklarda sınırlı.

Benden ne yapmamı istiyorsun, Ophelia? Anikêtos sorar.

Sadece burada benimle ol, Ani. Olacakları durdurmaya çalışma, tamam mı? Tek yolu bu.

Nasıl , Ejderha Şifacısı. Genelde hırçın olan sesi naziktir.

Ama Wraith'in uğursuz çığlığı kulaklarımı delip geçerken, yatıştırıcı niteliği çabucak unutuluyor. Şimdi kelimelerini çözebiliyorum -belki de

Benden bunu istiyor. "Geleceğini biliyordum, Seçilmiş Kişi."

Bir zamanlar pagan kurbanları için kullanılan yıkık dökük sunağın yanında duruyorum ve yanımdaki acı daha da şiddetlenirken destek için ona yaslanıyorum. "Seni öldürmeye ve perdeyi kapatmaya geldim."

Kahkahası kulak zarımı patlatmakla tehdit eden bir çığlık. "Böyle zavallı küçük bir kıزدan böyle bir küstahlık."

Omuzlarımı geriye atıyorum ve gölgeli dallarının taşların üzerinden süzülüşünü izliyorum. Yaklaşıyor. "Seni alt ettiğimde ne kadar zavallı olduğumu göreceğiz, pislik!"

"Senin gibi güçlü bir yaratığın kendini koruma duygusuna sahip olmaması beni hayrete düşürüyor. Giorgios en azından yaşamana izin verirdi. Onun yanında hüküm sürebilirdin. Ama artık perde aralandığına göre sana ihtiyacım yok. Dünyevi arzularımı yerine getirmek için güce aç başka bir vampir bulacağım ve sen, Ophelia Hart, bilinmezlik içinde kaybolacaksın. Vefatının yasını tutacak kimse olmayacak. Bu dünyayı, yaşadığın gibi terk edeceksin. Hiç kimse olarak."

CHAPTER
FIFTY-6EVEK

ALEXANDROS

15 8I NUTES BE ORE THE LI GHT GOES OUT

I Oğullarımın dördüne de bakıyorum, aciz ve yardımıma muhtaçlar. Uzun, çok uzun hayatımda hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim. Ama Lucian'dan almam gereken daha çok cevap var. *Ophelia'yı ne zaman tattın?*

Ona göz kulak olurdum. Skotádi'nin onu bulmadığından emin olmak için. Beş yaşındayken oyun parkında kırık bir şişe parmağını kesmişti. Üvey babası ona bakan her kadınla flört o kadar meşguldü ki onu umursamıyordu bile. Çok kötü kanıyordu, ben de ona yardım ettim. Parmağıma biraz kan bulaşmış olmalı. Yeterince dikkatli değildim. Bir kazaydı.

O zaman onun gücünü hissettin mi? Bu kadar küçük bir tatla mı? Hissetmemiş olamam.

Ve sen onu korudun?

Vücudu yukarı doğru kalkıyor ve dudaklarından vahşi bir hırıltı dökülürken onu tutmak için savaşmak zorunda kalıyorum. *Onu izledim!*

Tamam. Sana inanıyorum. Lütfen kıpırdamadan yat ki iyileşebilesin.

Gözlerimiz kilitleniyor ve yavaşça göz kırpmasını kabullenme olarak algılayıp elimi gevşetiyorum. *Yani üniversitedeki saldırıları düzenleyen Giorgios'tu. O denedi*

beni sen olduğuna inandır.

Gözlerini kapatıyor ve cevap vermiyor; keder ve suçluluk duygusu tek bir bıçak gibi içimi kesiyor. *Nasıl bu kadar güçlü oldu Lucian? Kara büyü üzerinde nasıl bu kadar ustalaştı?*

Onda ustalaşmadı. Hiçbir zaman kara büyüye sahip olmadı; sadece ödünç aldı.

Nazik mavi gözleri ve keskin zekâsıyla, daha on yaşına gelmeden bana altı dilde küfür etmeyi öğreten, bilgili ağabeyim... Kara büyü mü ödünç almıştı? Sadece dört hafta önce, ihanetinin derinliğini asla hayal edemezdim. *Kimden?*

Lucian'ın gözleri irkilerek açılıyor. Tıpkı annesininki gibi ela renkteler ve aramızda geçenler için o kadar büyük bir pişmanlıkla doluyorum ki nefesimi tutmakta zorlanıyorum. *Salem adında bir büyücü. Giorgios daha bir çocukken, Salem onunla bir anlaşma yapmış. Giorgios ona hizmet etmeyi kabul ederse, ona ulaşım gücü vereceğine ve karanlık sanatları öğreteceğine söz verdi.*

Hiç böyle bir büyücü duymadım.

Neredeyse iki bin yıl önce öldü. Giorgios bir şekilde onun kara büyüüne giden kanalı korudu. Skotádi'yi bu şekilde oluşturdu.

Giorgios Skotádi'yi kurdu mu?

Lucian başını sallar, sonra yüzünü buruşturur.

"Bu seni neden hala incitiyor? Neden iyileşmiyorsun?" *Sana söyledim, Skotos yüzünden. Hâlâ derimi kemiriyor.*

Umutsuzluk içimi dolduruyor. *Yani iyileşmiyor musun?*

Sanırım değil. Çıngıraklı kahkahası, dudaklarından kan fişkirtan bir öksürük nöbetiyle kısa kesiliyor. Damlacıklar yanaklarıma çarpıyor ve ben sadece ona bakabiliyorum.

Bana yalan söylüyordu, kollarımda kan kaybından ölmesine izin veriyordu. Ne için? Cezalandırmak için mi? Benim mi onun mu? *Ya kanımdan biraz alırsan?*

Hayır. Yapamazsın. Yapamam. Tutuşuma karşı çırpınıyor ve bana içinde yaşayan kuduz canavarı bir kez daha gösteriyor. Yapmayacağım!

Neden, Lucian? Neden seni kurtarmama izin vermiyorsun? Belki de kollarımda ölerек ikimizi de cezalandırmaya çalışıyordur.

Gözleri vahşi, hezeyanla parlıyor ama tanık olmak içimi parçalayan bir ıstırapla dolu. *Çünkü onları ben öldürdüm! Yaptığımı düşündüğünüz şeyi yaptım ve bunun için yaşamayı hak etmiyorum. Yüzünden gözyaşı, sümük ve kan damlıyor.*

Şu anda kardeşimi hor gördüğüm şeylerin başında, oğlumun yüzyıllar boyunca bu şekilde acı çekmesine izin vermek . *Ama o Giorgios'tu, oğlum.*

O sen değildin.

Yüzlerini asla unutmıyacağım. Ne yapmak üzere olduğumu anladıklarında yaşadıkları dehşeti. Onun ne olduğunu biliyordum ama yine de ona katıldım. Körü körüne onu takip ettim.

Kardeşimden geriye kalanlara bakıyorum ve keşke onu diriltebilsem de tekrar öldürebilsem diyorum. Sen bir çocuktun ve o senden faydalandı. Daha iyi bir baba olamadığım için üzgünüm. Lütfen şimdi öyle olmama izin ver.

Lucian öksürür ve dudaklarında bir kan kabarcığı oluşur.

Beslenebilmen için bileğimi ısıracağım.

Kanını almak bir kez daha aynı bağı paylaşmamıza neden olacak. Buna katlanamam. Sebep olduğum onca acıdan sonra olmaz. Bu dayanabileceğim bir şey değil. Lütfen, bırak gideyim. Kolumu tutuyor, parmakları onu bırakmam için yalvarırken bile bana tutunmaya çalışıyor. Bir sonraki kelimesi beni kırıyor. Baba! Baba!

Alnımı onunkine yaslıyorum. Ben buradayım. Seni bırakmayacağım, oğlum. Söz veriyorum.

CHAPTER
FIFTY-RIGHT

OPHEL AI

7 8 I NUTES UNT I L THE LI GHT GOES OUT

I Terli avuçlarımı pantolonuma siliyorum, siyah deri üzerine daha fazla kan ve kir bulaşılıyor. Yan tarafımdaki yara kan sızdırmaya devam ederken ayakta durma çabasıyla dizlerim titriyor. Ve Wraith'in son sözleri, Bir hiç olarak nasıl yaşadığım ve öleceğim, rüzgarda yankılanıyor gibi. "Farklı düşünmek için yalvarıyorum." Onun sesi zaten titreyen dizlerimi titriyor ve gözyaşlarına boğulmamak için kendimi zor tutuyorum. "Ona bir santim daha yaklaşırsan seni bitiririm Salem."

Salem.

Wraith çığlık atıyor ve bizden uzaklaşarak taşlardan birinin arkasına çekiliyor.

Alexandros bana bakıyor, kara gözleri yaşlarla parlıyor. "Seni Wraith'le yüzleşmen için bensiz bırakacağımı mı sandın, agápi mou? Seni onunla tek başına yüzleşmeye bırakmadan önce tüm gökleri ve cehennemdeki her taşı yerinden oynatırdım."

Kollarımı boynuna doluyorum ama Wraith'ten bir iz bulmak için açıklığı ve kutsal kalıntıları taramaya devam ediyorum. O hâlâ burada. Ondan sızan karanlığı ve umutsuzluğu hissediyorum. "Onun adını nereden biliyorsun?"

"Şu ana kadar onun adı olduğundan emin değildim ama Lucian bana Giorgios'un güçlerini aldığı Salem adında bir büyücüden bahsetti. Onlar asla çalınmadı. Salem onlara ömür boyu hizmet etmesi karşılığında verdi."

Ondan bir adım geri çekiliyorum, içimde bir umut kıvılcımı alevleniyor. "Artık onu öldürebiliriz."

Başını iki yana sallar. "Ophelia, kutsal bir emanet olmadan onu öldürme umudumuz yok. Buradan gitmemiz gerek. Şimdi."

Oh, sevgili Alexandros. Bunun onu ne kadar inciteceğini biliyorum ama belki bir gün tekrar karşılaşırız. Hiçbir şey imkânsız değildir, değil mi? "Bunca zamandır en büyük kutsal emanete sahibiz, aşkım."

Kafası karışmış bir şekilde göz kırpyor ama ben ne demek istediğimi açıklayamadan Wraith yeniden ortaya çıkıyor, gölgeli dalları havada kıvrılıyor ve doğruca bize doğru geliyor. Sınırlı gücümün son kalanını bir güç alanı yaratmak için kullanıyorum, ama bu zayıf bir güç alanı ve şimdiden çatlaklarından kan akmaya başladı.

"Nazeel!" Adını haykırıyorum, eğer hayattaysa, burada olamasa bile beni dinleyeceğini biliyorum. "Lütfen ona söyle. Ne yapılması gerektiğini anlamasını sağla."

Kalıntı Ophelia, Alexandros. Onun sesini kendi kafamın içindeymiş gibi net duyuyorum.

"Hayır!" Omuzlarımı sıkıca kavriyor. "Değilsin, Ophelia."

Güç alanını güçlendirmek için ellerimi uzatıyorum ama bedenimle birlikte o da zayıflıyor. Yanımdaki yaradan kan akıyor ve Wraith her saniye zayıflayan bariyeri aşarak bize ulaşmaya daha da yaklaşıyor. Beni bekleyen kaderi bir anlığına görmezden gelerek Alexandros'a sevgi ve minnet dolu bir gülümseme veriyorum. Sadece birkaç kısa ay içinde, o ve sirkleri bana sonsuz bir sevgi ve mutluluk gösterdiler. Ben hazırım.

Wraith kutsal bir emanetle öldürülebilir ve eğer gerçekten inanılıyorsa her emanet kutsaldır. "Bana inanıyorsun, değil mi?"

Gözleri benimkilere dikilmiş, acı ve sevgiyle dolu, onu terk etme düşüncesi kalbimi fiziksel olarak ağrıtıyor. Onlardan ayrılmak. "Her şeyden çok, Ophelia. Ama bu fedakârlığı yapmana izin vermeden önce Wraith'i cehenneme kendim götürebilirdim."

"Ben kalıntıyım," diye tekrarlıyorum. "Ve bence sen bunu zaten biliyorsun. Bence Seçilmiş Kişi olmanın ne anlama geldiğini biliyorsun ve bu yüzden kehanete karşı bu kadar direnç gösteriyorsun."

Gözleri dökülmemiş yaşlarla parlarsa da dişlerini gösteriyor. "Seni bir silah olarak kullanacağımı mı sanıyorsun? Tüm bu lanet şeyin

dünya yanarak yok olacak."

Wraith'in çığlıkları daha da yükseliyor ve hava umutsuzluk ve kinle yoğunlaşıyor. "Her şeyin ötesinde sevdiğimi anlayarak buradan ayrılmaya hazır olduğumu bil. Beni bir silah olarak kullanmak zorunda değilsin, aşkım." Ellerimi indirip yüzüne koyuyorum. Güç alanı düşüyor ve Wraith'in buz gibi parmakları ensemden tozlanıyor. "Sadece sana dokunmam gerekiyor."

Alexandros adımı haykırıyor ve ellerimi yüzünden çekmeye çalışıyor ama artık çok geç.

Gözlerimi kapatıyorum ve ışığıma odaklanıyorum. Daha da parlaklaşıyor. Göz kamaştırıyor ve güneş gibi parlıyor. Wraith'in kucaklamasının soğukluğunu artık hissetmeyene kadar daha şiddetli ve daha sıcak oluyor. Yine de Alexandros'un acı dolu çığlıkları kulaklarımda çınlıyor ve onlara Xavier'in, Axl'in ve Malachi'nin çığlıkları da katılıyor. Kalp kırıklıklarının sesine dayanamayarak onları dışarıda bırakıyorum ve her şeyi ışığıma yönlendiriyorum, her zamankinden daha parlak ve daha yoğun yanmasını istiyorum.

Wraith daha da yaklaşıyor, beni gölgelerinin içine çekiyor ve ruhum onunla katılmak üzereyken, tam karanlığına doğru kayarken, Lucifer'in bana fısıldamasına gerek kalmadan onun adını söylüyorum. *Salem*.

Göz kamaştırıcı bir ışık patlaması oluyor, tıpkı bir yıldız patladığında olduğunu hayal ettiğim gibi. Yoğun, kemik kıran bir enerji patlaması, evrendeki her canlıda titreşiyor ve sonra bana geri dönüyor gibi görünüyor. Salem'in uzun zamandır kayıp olan ruhu bedenine geri dönüyor ve Lucifer tarafından derhal cehenneme sürükleniyor. Şeytanın gerçek olduğu fikrini hiç düşünmemiştim, belki de bu sadece benim hayal gücümdür, ama sesi beklediğimden çok daha yumuşaktı. *Borcun ödendi, Ophelia Hart. Perde kapandı.*

Perde kapandı. Alexandros ve çocuklar güvende. Dünya güvende. Işık sönüyor.

Sonunda dinlenebilirim.

CHAPTER
FIFTY-NIKE

ALEXANDROS

"O Phelia, hayır!" Kükrüyorum ama beni duyamıyor. Duyabilseydi bile bana aldırış etmezdi, çünkü o böyle biri. Her zaman kişi. Dünyayı kurtarmak için kendini feda eden kişi.

Onun adını bile bilmeyecek bir dünya.

Öne doğru düşüyor ve ben de onunla birlikte dizlerimin üzerine çöküp onu kollarımın arasına alıyorum. Sonra kafasının içinde onun sesini duyuyorum ve bu ses omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor. İçgüdüsel olarak onun kim olduğunu biliyorum, ancak daha önce konuştuğunu hiç duymamıştım - çok az kişi duymuştu. İlk düşmüş melek ona borcunun ödendiğini söylüyor.

Borcunu ödeyeceğim. Sonsuza kadar senin yanında hizmet edeceğim! Ona yalvarıyorum ama bana ulaşamıyor, bir kez daha cehennemdeki krallığının en derin köşelerine kilitlenmiş durumda.

Wraith kaybolur, rüzgârdaki bir nefes gibi yok olur. Ve şimdi o da gitti.

Acımın derinliği o kadar yoğun ki onu hissetmek imkânsız; zira bir parçasını bile yaşasam, kesinlikle milyonlarca parçaya ayrılır ve dört rüzgârın arasına dağılırım. Gerçi belki de bu, içinde onun olmadığı bir dünyadan çok daha az acımasız bir kader olurdu. Onu göğsüme bastırıyorum ve saçlarını alnından geriye tarıyorum, kaybının içimi boşaltmasını bekliyorum. Aramızdaki bağın kopmasının ruhumu cam parçalarına ayırmasını ve vücudumun her zerresini yırtmasını bekliyorum. Bir hiç olmayı bekliyorum.

Ormanda gürültüyle çarpışan cesetlerin sesi sessizliği bozar. Bir saniye sonra Axl, Xavier ve Malachi açıklığa daldı ve

Gümüş zincirleri sabitleyen büyü, Giorgios ya da Wraith'in onu yerinde tutması olmadan yok oldu. Sahip olmadığım bir cevap için bana sessizce yalvarıyorlar.

"Onun yerine beni al!" Axl cennete doğru çılglık atıyor. "Sadece onu geri getir." Sonra dikkatini bana çeviriyor, gözleri vahşi. "Ölümle anlaşma yapılabilir, değil mi? Bunu söylediğini duymuştum. Öyleyse onunla bir anlaşma yap, Alexandros. Onu bize geri getir."

Hepsini hayal kırıklığına uğrattığımı bilerek başımı öne eğiyorum. *Keşke yapabilseydim, ama Ophelia için gelen Ölüm değil, Lucifer'in ta kendisiydi.*

"Lucifer?" Malachi hıçkırığa hıçkırığa ağlıyor. "Bana kızımızın lanet olası şeytanın elinde olduğunu mu söylüyorsun?"

"Hayır, çünkü öyle bir şey yapsaydı, onu cehenneme kadar takip eder ve ondan geri alırdım. Şeytan saf ruhları almaz; onları özgür bırakır."

Karanlık gökyüzüne bakıyorum ve kalbim bir milyar yıldız tozu parçacığına ayrılırken parıldayan yıldızlar benimle alay ediyor gibi görünüyor. Belki de onunla gerçekten birlikte olabilmemin tek yolu budur. Zamanın sonuna kadar kollarımda onunla burada yatacağım. Her şey toza dönüşene kadar.

"Alexandros!" Xavier'in acı dolu çılgılığı kulaklarımda çınlıyor. "Bir şeyler yap!"

Alnımı onunkine yaslıyorum. Teni hâlâ sıcak. Yumuşak nefesini yüzümde hissetmeyi ne kadar çok istiyorum. Sevmek için doğduğum tek insanı koruyamayacaksam, insanların koruyucusu olmanın ne faydası var? Elimi kalbinin üzerine koyuyorum, atmıyor ama kanı hala damarlarında nazikçe akıyor. Dişlerim uzuyor. Kalp atışlarım hızlanıyor ve beni hayata döndürüyor. Ya yapabilseydim...?

Axl aklımı okumaya gerek duymadan, "Yap şunu," diyor.

CHAPTER 6IXTY

AXL

I Yemin ederim kalbim göğsümden fiziksel olarak sökülüyormuş gibi hissediyorum. Zincirler bileklerimizden kurtulduğu anda, hayatımızda daha önce hiç hareket etmediğimiz kadar hızlı koştuk buraya, içimizdeki yakıcı acıyı görmezden gelerek Gümüşten kaynaklanan yanıklardan kaynaklanmadığını bilmesine rağmen uzuvlar. Ophelia gitti.

Yine de bunu kabul etmeyi reddediyoruz. Bu, profesörü kaybettiğimizi düşündüğümüz zamandan farklı. Bazı açılardan daha içgüdüsel, ama garip bir şekilde daha az. Kollarına sarılmış cansız bedenine bakıyorum. Onun kaybı karşısında nasıl oldu da toza dönüşmedim? Bu hissizlik bir çeşit savunma mekanizması olmalı.

Vücudumun beni koruma şekli. Beynim tüm acıyı aynı anda hissetmeme izin vermiyor çünkü bu beni yok eder.

Malachi ve Xavier iki yanımdalar, yaşadıkları şok benimkine karışıyor. O gitmiş olamaz. Gitmesine izin vermeyeceğim. Ona sesleniyorum ve cevap vermeyince kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

"Onun yerine beni al!" Gece gökyüzüne doğru çığlık atıyorum. Mutlaka birileri duyacaktır. Biri ona acıyacaktır. O -tüm canlılar gibi- ölmeyi hak etmiyor. "Sadece onu geri getir." Alexandros'a bakıyorum, geçmiş konuşmaların anıları umut kıvılcımlarının canlanmasına neden oluyor. "Ölümlle anlaşma yapılabilir, değil mi? Bunu söylediğini duymuştum. Öyleyse onunla bir anlaşma yap, Alexandros. Onu bize geri getir."

Başını eğiyor, omuzları yenilgiyle çökmüş. *Keşke yapabilseydim, ama Ophelia için gelen Ölüm değil, Lucifer'in kendisiydi.*

Kanım kulaklarımda o kadar yüksek sesle çarpıyor ki onu doğru duymadığımdan eminim. Çünkü şeytan diye bir şey yok. Var mı? Eğer , kızımızı bize geri verse iyi olur.

"Lucifer?" Malachi ağlıyor. "Bana kızımızın lanet olası şeytanın elinde olduğunu mu söylüyorsun?"

"Hayır, çünkü öyle bir şey yapsaydı, onu cehenneme kadar takip eder ve ondan geri alırdım. Şeytan saf ruhları almaz; onları özgür bırakır." Ses o kadar gergin ki Alexandros'a aitmiş gibi gelmiyor. Yüzünü gökyüzüne çevirir.

Bu da ne böyle? Vaz mı geçiyor? Gitmesine izin mi veriyor?

"Alexandros!" Xavier bağırıyor, hepimizin hissettiği acının sadece bir parçasını dışarı atıyor. "Bir şeyler yap!"

Alexandros kendinden geçiyor ve onu nazikçe kaldırarak yüzünü onunkine yaklaştırıyor. Dişlerim acıyor. Belki bir şans vardır. Belki ruhu hâlâ yakınlarda, bir yere bağlanmayı bekliyordur. Bize geri dönmeyi.

Alexandros onu geri getirebilir. Eğer denerse onu kurtarabilir.

Elini kalbinin üzerine koyuyor. Atışını duyamıyorum ama yine de onu teşvik ediyorum. "Yap şunu."

CHAPTER
SIXTY-NINE

ALEXANDROS

I Bu delilik mi? Dünyasının sona erdiğini henüz kabullenememiş bir adamın son çaresiz eylemi mi? Belki de.

Muhtemelen.

Ama bir kez daha adımı söylediğini duymak için her şeyi denerdim.

Başımı eğiyorum ve dişlerimi boğazına geçiriyorum. Kanının tatlı nektarı ağzıma doluyor. *Lütfen bize geri dön, agápi mou. Hâlâ buralarda bir yerde olduğunu biliyorum. Lütfen.*

Kanı yavaşça ağzıma damlıyor, beni onun her şeyiyle dolduruyor. Dilime bir kesik atıyorum ve damarına akmasına izin veriyorum. *Ophelia. Lütfen! Sensiz yaşayamayız.*

Kalbi atıyor. Bir kez. İki kez. Yoksa hayal mi ediyorum? Olmayan şeyleri duyacak ve hissedecek kadar çaresizce istiyor muyum?

Ophelia, diye yalvarıyorum, canımın daha fazlasının damarına girmesine izin veriyorum. "Ben buradayım." Sesi sadece bir fısıltıdan ibaretti ama kükredi. Dişlerimi boğazından çektiğimde göz kapaklarının titreyerek açıldığını gördüm.

Axl, Malachi ve Xavier'in sevinç çığlıkları ikimizin etrafını sarıyor ve o güzel yüzünde küçük, tatlı bir gülümsemeyle bana göz kırpmıyor. Hissettiğim rahatlama o kadar derin ki, bir süreliğine nutkum tutuluyor. Bir daha asla, bu dünyada ne kadar uzun süre kalırsam kalayım, onunla geçirdiğim zamanın tek bir saniyesini bile hafife almayacağım.

Çocuklar etrafımızı sarıyor ve beşimiz sonsuz bir minnettarlığın tek bir düğümü haline geliyoruz.

Alnımı onunkine bastırıyorum. "Seni kaybettiğimizi sanmıştım ." "Ben de öyle," diye mırıldanıyor. "Biz mi yaptık?"

"Başardın Ophelia," diye cevap verdim. "Wraith'i öldürdün ve perdeyi kapattın."

Gülümsemesi büyüyor ve ben de kendimi aynı şekilde genişçe sırtırken buluyorum ve çocukların da öyle olduğunu biliyorum. Birbirimizi bırakmayı reddediyoruz, yerde tek bir vücut kütlesi halinde kalıyoruz. Yeniden bir bütünüz.

"Bize geri döndün bebeğim," diyor Malachi.

Mavi gözleri parıltıyor. "Evet, Lucifer'le konuştum."

"Şeytanla mı konuştun, Cupcake?"

"Biliyorum. Çılgınca, değil mi? Aslında çok tatlı biri. Dev boynuzlarıyla bile."

Gülmekten kendimi alamıyorum. Tabii ki Ophelia şeytanı en ufak bir şekilde bile korkutucu bulmadı. O korkusuz biri. Ama eminim ki onun değerlendirmesine katılmayan pek çok kişi vardır.

Gücünü kendine sakla, agápi mou, diyorum ona. Yine de bize nasıl döndüğü hakkında daha fazla şey öğrenmek için yanıp tutuşuyorum, çünkü onu dönüştürmediğimi biliyorum. Ama şimdilik onu kollarımda tutmaktan memnunum.

Seni hâlâ burada duyabiliyorum, diyor şaşırarak.

Dudaklarımı başının üzerine koydum. Güçlerinin nasıl etkilendiğini bilmiyoruz ama ona seslendiğimi duydu ve aramızdaki bağın iletişim kurmamıza izin vermeye devam edeceğini umdum. *Evet, küçüğüm.*

"Beni geri çağırdığını hissettim," diyor memnun bir iç çekişle. "Bu..."

Axl kızın boştaki elini kendi eline alıyor ve parmaklarını kızın kılere geçiriyor. "Seni her zaman bize geri getireceğiz prenses."

Ophelia'yı biraz fazla sıkıyorum ve yüzünü buruşturuyor. Kaburgalarından bazıları neredeyse kesinlikle kırılmış ve yan tarafındaki derin bir kesikten ağır kanama var. "Seni biraz daha kanımla besleyeceğim, küçüğüm. Seni çabucak iyileştirecektir."

Çarpıcı mavi gözleri yaşlarla doluyor. "Artık kendimi iyileştiremiyorum, değil mi? Gücümü hissedemiyorum."

Eğer ışığını feda ettiyse, gücünü de feda ettiğinden şüpheleniyorum ama şimdi bunu tartışmanın zamanı değil. Şimdi onu iyileştirme, eve götürme ve kaybettiklerimizin bedelini hesaplamadan önce dinlendirme zamanı. Onu kollarımın arasına alıp göğsüme yaslıyorum ve o da bana sokuluyor. Benim hoşuma gitmeyecek kadar soğuk. Ruby'ye geri dönerken

Dragon bileşigi, bir elini göğsüme koyuyor. Aklım bugün yaşadığımız kayıplara ve kaçınılmaz olarak *ona* gidiyor.

Üzüntümü hissederek bana göz kırpmıyor. *Onunla konuştum, biliyorsun. O iyi olacak. İstedığinin bu olduğunu söyledi.*

Lucian. Tıpkı onun gibi en büyük fedakârlığı yapmaya hazır olan ilk oğlum. Karanlıktan geri dönen ışık.

CHAPTER
6IXTY-TWO

8ALACHI

A Lexandros harabelerde Ophelia'ya kendi kanından biraz verdi ama tüm enerjimiz tükendi, iyileşmemiz normalden daha uzun sürüyor. Yan tarafındaki derin yaradan hâlâ kan akıyor.

iyileşiyor. Yolun en azından yarısında onu taşımamda ısrar ettiği için kollarımda kucakladığım kızımınla birlikte Ejderha Topluluğu evlerine giden patıkaya adım atıyorum. Bazı vampirleri kaybettik ama kalanlar iki yanda bir sıra oluşturarak evimize doğru bir yol açtılar, biz geçerken başlarını saygıyla eğdiler. Bana ya da Xavier'e ya da Axl'a, hatta profesöre değil, ona hürmeten. Hepimizi kurtaran benim lanet savaşçı elementim.

Gözleri kapalı, başı göğsümde, uykuya dalıp çıktığından eminim ama kalbi düzenli bir şekilde atıyor. O yaşıyor. Muhtemelen güçlerini kaybetti ama biz onu kaybetmedik ve bunun için sonsuza dek minnettarım. Ne yapmaya niyetlendiğini anladığımızda çok büyük bir dehşete kapıldım -korku ve gurur da vardı ama en çok dehşete kapıldım. Ve onu Alexandros'un kollarında kucaklanmış bulduğumuzda, öldüğünü düşündüğümüzde ...

Hayatımda hiç böyle bir acı yaşamamıştım. Ve sadece birkaç dakika sürmesine rağmen, bu acı ruhuma kazındı ve neredeyse kaybettiğim şeyin kalıcı bir hatırlatıcısı oldu. Şimdi zihnim, hayatımın geri kalanını onun yanında geçirebileceğim gibi gerçeküstü bir düşünceyle dolup taşıyor. Onu severek ve ona değer vererek. Onu koruyarak.

Kızıl saçlı bir kadın kalçasındaki kanayan yarayı tutarak bize doğru topallayarak geliyor ve Alexandros başını ona doğru eğiyor. "Nazeel." Görünüşe göre Tarikat'ın Büyük Şifacısı'nın bile onu iyileştirmek için zamana ihtiyacı olacak.

Yaralar. Sadece kız kardeşleri olabilecek kadar birbirine benzeyen iki kadın o yaklaşırken geride durur.

Nazeel yüzünde bilmiş bir gülümsemeyle kızına bakıyor ve Ophelia'nın alnındaki bir tutam saç okşuyor. "Bunu yapacağını biliyordum. Gözlerine ilk baktığım andan beri onun doğru kişi olduğunu biliyordum."

Anlıyorum. Ben de onunla tanıştığım andan beri onun doğru kişi olduğunu biliyordum. Tüm dünyayı kurtaran inanılmaz kızım. Nazeel ona gizlemediği bir hayranlıkla bakıyor ve tam da olması gerektiği gibi. Bu âlemdeki her bir varlık Ophelia'ya borçlu.

"Işığını feda etti Nazeel. Sanırım bu onun güçleri anlamına da geliyor?" Alexandros sorar.

Nazeel başını eğiyor, canlı yeşil gözleri yaşlarla parlıyor. "Gücünden vazgeçti ama o hâlâ bir elementai, Alexandros. Diğer her yönden." Omzunun üzerinden dört iri adama bakıyor, hepsi de bizim kadar kanlı ve savaş yarası içinde.

"Muhafızlarım bana başka seçenek bırakmıyor; Kameen'e dönmeliyim," diyor Alexandros'a usulca. "Korkarım bu uzun bir süre için son görüşmemiz olabilir, eski dostum."

Başını sallıyor. "Teşekkür ederim, Nazeel."

Boştaki eliyle onun yanağını okşar. "Hayır, teşekkür ederim, Alexandros Drakos. İnsanlığın koruyucusu."

İnsanlığın koruyucusu, ha? En çılgın rüyalarımda bile efendimizin böyle olduğunu düşünmezdim, ama sanırım son birkaç ayda asla tahmin edemeyeceğim çok şey oldu. Çenesi titriyor ve başlığın onu rahatlatmadığını söyleyebilirim, ama onu reddetmiyor. Nazeel yanında kız kardeşleriyle çimenlikte topallayarak yürüyor, onu Tarikat'ın muhafızları takip ediyor ve gözden kaybolana kadar onları izliyoruz.

Axl koşarak merdivenleri çıkar ve kapıyı açar. "Ophelia'yı içeri alalım."

Ophelia'yı yatağa yatırıyorum ve göz kapakları çırpınarak açılıyor. "Evde miyiz?" diye fısıldıyor.

Yanına oturuyorum ve elini alıyorum. "Kesinlikle öyleyiz, tatlı kız. Artık güvendesiniz."

Gülümsemesi beni içe eritiyor. "Hepimiz güvendeyiz."

Başımı sallıyorum. Evet, öyle.

Ruh hali bir anda değişiyor ve içinden fırlayan ani hüznün beni dizlerimin dibinden kesiyor. "Cadence hariç. Ve Enora. Ve daha kaç kişi?"

Kontrol edilemeyen hıçkırıklar vücudunu sarıyor ve başını göğsüme yaslayıp kulağına yatıştırıcı sözler fısıldıyorum, ona hayatta kalan herkesin onun sayesinde güvende olduğunu söylüyorum. Arkadaşlarının kaybından duyduğu acı bir bıçak gibi içimi kesiyor ve keşke bunu daha iyi hale getirebilseydim. "Hepimizden kan almalısın bebeğim. Daha hızlı iyileşmene yardımcı olacaktır."

Axl ve Xavier aynı fikirde olduklarını dile getirirler. Alexandros yatağın ayak ucunda durmuş, gerçek olduğuna inanamıyormuş gibi ona bakıyor.

Ophelia kokluyor ve başını sallıyor. Başparmağımın ucuyla bir kesik açıyorum ve dudaklarının arasına yerleştiriyorum. Emerken gözleri ağırlaşıyor, damarlarımda sıcaklık ve zevk akmasına neden oluyor.

Çok mu fazla alıyorum? diye soruyor, aramızdaki bağ sayesinde hâlâ iletişim kurabiliyor.

Hayır, bebeğim. İhtiyacın olduğu kadar al.

Başını çevirip yastığa önce bir süre daha emiyor. Kesiğim iyileşiyor ve parmak uçlarımı yanağında gezdiriyorum. Alexandros yatakta diz çöküyor ve deri pantolonunu çıkarmaya başlıyor.

"Hey." Kısa bir kahkaha atıyor ama cansız. "Şimdi mi? Gerçekten mi?"

"Ne kadar istesem de, yarani kontrol etmemiz gerekiyor Ophelia," diyor.

"Ah, doğru." Adam dar deriyi hafifçe kalçalarının üzerinde gezdirirken yüzünü buruşturuyor ve önceden beyaz olan ama şimdi kana bulanmış külotunu ortaya çıkarıyor. Kokusu dişlerimin çıkmasına neden oluyor ve görmemesi için ağzımı kapatıyorum.

Koku ona da ulaştığında Axl hayal kırıklığıyla inliyor. "Sorun ne?" diye soruyor, gözleri panikten kocaman . Başımı sallıyorum. "Hiçbir şey, bebeğim."

"Oh, Tanrım." Eli ağzına doğru uçuyor. "Güçlerimi kaybettiysem, bu artık aynı tadı almayacağım anlamına mı geliyor? Farklı mı kokuyorum? Artık size vampir gibi gelmiyor muyum?"

Axl homurdanıyor. "Hâlâ inanılmaz kokuyorsun prenses. Seni tatmak için yanıp tutuşuyorum ama şu anda kanını içmek için uygun bir zaman olduğundan emin değilim."

Başımı sallayarak onun değerlendirmesine tamamen katıldığımı belirtiyorum.

Alexandros kana bulanmış külotunu nazikçe çıkarır ve kalçasındaki yarayı değerlendirir. İyileşiyor ama tatlı kanı hâlâ yaradan sızıyor. "Tadın her zamanki gibi çok lezzetli, agápi mou. Ama vampir kanıyla hepimizi baştan çıkarmadan önce seninle ilgilenmemize izin ver, tamam mı?"

Solgun yanakları biraz renklendi. "Tamam."

Yanına uzandığımda, ince elini elimde tutuyorum ve bir daha asla incinmesine izin vermeyeceğime dair ona söz veriyorum.

CHAPTER
61XTY-THREE

OPHEL AI

E Her şey acıyor. Vücudumun her santimindeki her hücre. Ama kalbimde bu kadar derin, kemirici bir sızı olmasaydı tüm bunlarla başa çıkabilirdim.

Birçoğu gitti. Adlarını bile bilmediğim Hilal kurtları ve Ejderha vampirleri. Vasilis. Enora. Cadence. Peki ne için? Giorgios daha fazla güç istediği için mi? Zaten yeterince gücü yok muydu? Ve ne amaçla?

Başımı Malachi'nin göğsüne yaslamış, arkamda yatan Axl ve Xavier'in ve yatağın kenarında oturan Alexandros'un farkındayım. Benim için duydukları endişe yoğun ve tiksindirici. Keşke zaferimizin tadını çıkarabilseydim, sevgilerinin ve varlıklarının verdiği rahatlığın tadını çıkarabilseydim. Ama suçluluk ve kederden çok bunalmış durumdayım, duyguların ağırlığı beni eziyor.

Neden onlar geri gelemezken ben geri geldim? Belki de Lucifer ile konuştuğumda, bencilce kendi hayatımı istemek yerine onların hayatları için pazarlık yapmalıyım.

"Suçluluk duymanı gerektirecek bir şey yok, agápi mou," diyor Alexandros yatıştırıcı bir şekilde, sıcak elini çıplak baldırıma koyarak. "Fedakârlık yapanlar bunu isteyerek yaptılar ve bunu sana inandıkları için yaptılar. Senin yaşamayı istediler. Bu sonuçtan pişmanlık duyarak onların anılarına leke sürme."

Ona hak veremiyorum, gözlerimden akan yaşlara engel olamıyorum. Beynimin mantıklı kısmı onun doğru söylediğini biliyor, ama şu anda hala çok fazla.

"Bize nasıl geri döndün, Cupcake?" Xavier parmaklarını sırtımda gezdirerek soruyor.

Konu değiştiği için şükrederek oturur pozisyona geçiyorum ve gözyaşlarımı yanaklarımdan temizliyorum. "Her zaman benim ışığım olması gerekiyordu. İhtiyaç duyulan fedakârlık buydu. Bir Wraith'i öldürmek için ruhunu geri vermelisiniz ve bunu yapmak için de onun adını duyurmalısınız."

Asla ben olmamalıyım. Bu sözler kafamın içinde yankılanıyor ve biliyorum ki çocuklar ve Alexandros da onları duyuyor. Gözlerim onunkileri buluyor. "Bana Salem'in adını verdin, bu yüzden Lucifer'ın bunun ruhumu almasına gerek yoktu. Yani bana bir seçim şansı verdi." Sesinin nazik tonunu hâlâ hatırlayabiliyorum. Bana bir sonraki adımda nereye gitmek istediğimi sorduğunda, obsidyen gözleri hem keder hem de şefkat doluydu. "Geri dönmek istedim ama sonra karanlıkta kaldım..." Titrek bir nefes çekiyorum, uçurumda kaybolmanın ürkütücü hissini yeniden yaşıyorum. Mutlak hiçliğin. Artık bana rehberlik edecek ışığının olmadığını fark ettiğimdeki korkuyu. Ve sonra beni kendilerine geri getirdiler. "Ve sonra hepinizin beni çağırdığını duydum... ve sesi takip ettim ve bir şekilde geri dönüş yolunu buldum."

Malachi şakağıma bir öpücük konduruyor. "İhtiyacımız olsaydı gelip seni bulurduk bebeğim."

"Belki de yapmalıydım-" diye hıçkırıklara boğuluyorum. "Onun yerine diğerlerini kurtarmasını istemeliydim."

"Şeytanla uğraşırken, insanın pazarlık edebileceği tek ruh kendi ruhudur, Ophelia," diye açıklıyor Alexandros, karanlık gözleri içime işleyerek. "Bu senin yapabileceğin bir seçim değildi, bu yüzden lütfen arkadaşların için yas tut ama bize dönüşün için yas tutma."

"Yapabilseydin bile Cupcake," diyor Xavier, yanağıma avuçlayıp başparmağıyla gözyaşlarımı silerken gözleri kendi gözyaşlarıyla parlıyor. "Bunun yerine dördümüzün de sonunu getirecektin, çünkü hiçbirimiz sensiz yaşayamazdık."

Axl, "Kaybettiklerimizden sorumlu olan tek kişi onları kaçıranlardır," diyor.

Xavier hırlıyor. "Ve Giorgios."

"Bunu neden yaptı?" diye sordum. "Öğrendin mi?"

Alexandros ve çocuklar bana Giorgios'un ölümünden önce olan her şeyi anlatıyorlar ve kalbim bir kez daha kırılıyor. Arkadaşlarımdan katlandığı her şey için. Lucian için.

Her şey çok acıtıyor.

Ve yorgunum. Çok yorgunum.

Axl beni kollarının arasına alıyor ve ben de onun bedenine doğru kıvrılıyorum, ne kadar karşı koysam da gözlerim kapanıyor.

"O iyi olacak mı?" diye fısıldar.

"Evet," diye yanıtlıyor Alexandros. "Ama çok şey kaybetti ve başkalarının acısını kendi acısı kadar şiddetli hissetmek onun doğasında var. Ve çok yorgun. Bırakın uyusun."

Uyanık kalmak, onların varlığının rahatlığını yaşamak istiyorum ama yapamıyorum. Çok yorgun, suçluluk ve umutsuzluktan çok bunalmış bir halde uykunun ağır battaniyesinin beni altına almasına izin veriyorum.

CHAPTER
6IXTY-FOUR

XAVIER

S Küvetin dolu ve tam olarak doğru sıcaklıkta olduğundan emin olduktan sonra musluğu kapatıp yatak odasına ; Alexandros onu kontrol ederken Ophelia Axl'ın bileğini emiyor. Kız hırpalanmış ve morarmış, ama lanet olsun, o hala gördüğüm en güzel şey.

Bizim için nelerden vazgeçtiğini, ne kadar fazlasını vermeye hazır olduğunu düşündüğümde... Onu kaybetmenin acısını hissetmek için kendime izin verdiğimde, nefes alamıyorum. Bu yüzden düşüncelerimi bir kenara itip onun burada olduğu gerçeğine odaklanıyorum. O güvende. Hepimiz güvendeyiz. Ve şimdi uzun hayatımızın geri kalanını onu severek ve onun tarafından sevilerek geçireceğiz.

Alexandros'un yanındaki yatağa sürünerek giriyorum ve hasarı değerlendiriyorum. Kıyafetlerinin hepsi çıkarılmış ve sadece kalçasındaki kesik kalmış, o kadar derin bir kesik ki hâlâ tam olarak iyileşmemiş. Axl kolunu yavaşça kızın ağzından çekiyor ve kız dudaklarını yalıyor. "Kandan bu kadar zevk almalı mıyım?"

Axl, "Sizi daha iyi yaptığında, evet," diyor.

"Şimdi nasıl hissediyorsun, Cupcake?" Bize cehennemde olanları anlattıktan sonra dört saat boyunca aralıksız uyudu.

Bana hafif bir gülümseme sunuyor, gözleri kapalı. "Sanki bir ölümsüz sürüsü tarafından ezildim."

Sırıtişımı bastırıyorum ve elimi kaburgalarının kıvrımında gezdiriyorum. İrkilmiyor, demek ki kemikleri iyileşmiş. "Sıcak bir banyo kendini daha iyi hissetmene yardımcı olacaktır."

"Kulağa cennet gibi geliyor." Sözleri bir fısıltıyla uçup gidiyor.

Alexandros parmak uçlarını kalçasının üzerinde gezdiriyor. "Dış yara yakında kapanacak ama kanamanın en kötüsü durdu, bu iyiye işaret."

Başımı eğiyorum. "O zaman yardım edeyim." Dilimin üzerinde bir kesik açıyorum ve hala açık olan küçük kesiğin üzerinde . Kanım ve tükürüğümün karışımı deriyi tekrar bir araya getiriyor ve onun tatlı tadı dilimi kaplıyor. Kanının tadının aynı olmadığı konusundaki endişesini duydum, ki bu çok saçma, ama şimdi onu rahatlatma fırsatına sahip olduğum için mutluyum. *Tadın hâlâ keklerden daha güzel.*

Teşekkürler, Xavier.

Kesiğinin kanaması durduğunda onu kucağıma alıp banyoya götürüyorum ama hala o kadar bitkin ki onu suya tek başına sokma riskini göze alamıyorum. Diğerlerinden herhangi biri seve seve suya atlayıp onu tutabilirdi ama şimdi benim öne çıkma zamanım. Alexandros onu harabelerde tuttu, Malachi onu eve geri taşıdı ve Axl uyurken onu kucakladı. Şimdi sıra bende. Ayakkabılarımı çıkarıp tamamen giyinik bir şekilde küvete giriyorum ve kollarımda onunla birlikte suya dalıyorum.

"Xavier, hâlâ giyiniksin," diye mırıldanıyor.

"Evet." Suyu karartan giysilerimdeki is ve kire bakıyorum. O uyurken hepimiz onunla birlikte yatakta kaldık, tekrar elimizden alınırsa diye hareket etmekten mantıksızca korkuyorduk. Bunu gerçekten hiç düşünmemiştim.

Ama bana yaslanıp bir kedi yavrusu gibi mırıldandığında onu kucaklayıp dudaklarımı başının üstüne koyuyorum. Ateş, is ve kan kokuyor ama yine de dünyadaki en tatlı şey.

Alexandros banyoya girdiğinde kirli suya kaşlarını kaldırır ve başını sallar.

Ona daha sıkı sarıldım. "Gitmesine izin vermek istemedim."

"Bunu anlıyorum." Kirli suya uzanıp fişi çekti, sonra raftan kabarık bir havlu aldı. Ophelia'nın yurt odasındaki her şeyi taşıırken yanında getirdiği pembe havluyu. "Onu bana ver."

Ona bakıyorum.

"Siz bu arada giysilerinizi çıkarın ve biraz temiz su akıtın. Gitmesine izin vermek istememeni anlıyorum ama işin biter bitmez onu geri vereceğim."

Dudaklarımı şakağına yaslıyorum. "Bir dakikalığına dışarı çıkacağız, tamam mı?"

"Seni duyabiliyorum. Sadece gözlerimi kapalı tutuyorum," diye mırıldanıyor.
"Çok yorgunum."

Ona bakıyorum, endişeli. *Bu normal mi?*

Başını sallıyor. *İyileşiyor ve yas tutuyor. Bir Wraith'i yok ettiğinden bahsetmiyorum bile. Yorgun olmasaydı endişelenirdim.*

Açıklamasından tatmin olduktan sonra onu ona veriyorum ve banyodan çıkıyorum. Ben soyunup temiz su getirirken, Axl ve Malachi'nin diğer odada duş aldıklarını, sonra da ona waffle ve milkshake yapacaklarını, çünkü kanını yenilemek için yemeğe ihtiyacı olduğunu söylüyor. Ve onu ne kadar çok sevdiğini ve bir daha asla bırakmayacağını söyler.

Benimle konuşmadığının farkında olmama rağmen, sesinin tınısı ve sevgi beyanları pürüzlerimden geriye kalanları yatıştırıyor.

"Ben de seni seviyorum Xavier." Uzun zamandır duymak istediğim sözleri söylerken sesi derin ve samimiydi. "Hepinizi."

Gözlerimdeki yaşları görmemesi için yüzümü ondan başka tarafa çeviriyorum. "Biliyorum."

Banyo yeniden doldurulduğunda, tekrar ılık suyun içine batıyorum ve onu bana uzatıyor. Tekrar bana yaslanıyor ve ben de cildindeki kan ve kiri nazikçe yıkıyorum. Yine mırıldanıyor, mutlu ve güvende. Ve benim.

Alexandros duşu açıyor ve kendi giysilerini çıkarıyor. Gözlerim onun üzerinde geziniyor, gergin kaslarından gümüşü yara izlerine kadar. Vücudunun sevdiğim her parçasına.

Beni onu izlerken yakaladı ve sırtıttı. *Görüşürüz, yavrum.*

Sikeyim. Ophelia'nın yumuşak vücudu benimkine yaslanmıştı ve o, şey, o...

Ophelia kıkırdıyor, şüphesiz sert sikimin sırtına battığını hissediyor. "Önce waffle ve milkshake."

"Sen nasıl istersen, Cupcake."

Esniyor. "Ben de bunu istiyorum."

Vücudunu çevirerek kucağımda yanlamasına oturuyor, yanağını göğsüme bastırıyor, güzel yüzünde rahat bir gülümseme var. Nefes alış verişisi sabit ve derin, kalp atışları güçlü, ritmik bir nabız gibi.

İnanılmaz biri, değil mi? Alexandros soruyor.

Mırıldanarak kabul ediyorum. İnanılmazdan da öte. O her şey. O benim. Bizim. O Ophelia Hart, ışığı olsun ya da olmasın, hâlâ evrendeki en güçlü varlık.

CHAPTER
SIXTY-FIVE

AXL

O Phelia, Xavier ile benim , üzerinde sadece Malachi'nin temiz bir tişörtü, ellerini karnına dayamış yatıyor. Akşam güneşinin son ışıkları odayı yumuşak kehribar tonlarıyla yıkıyor. Bir film oynuyor

Arka planda televizyon açık ama hiçbirimiz izlemiyoruz. Alexandros, Xavier'in yanında sessizce kitap okuyor ve Malachi yanımda yatıyor, parmak uçları omurgamda bir aşağı bir yukarı geziniyor.

Dünkü olağanüstü olaylar göz önüne alındığında tuhaf bir şekilde sıradan bir sahne. Malachi şimdi dişlerini ensemde gezdiriyor, göğsünü sırtıma bastırıyor. Aletim sertleşiyor. Biz her zaman fiziksel yaratıklar olduk ve bu şekilde yeniden bağlanıyoruz. Kötü şeyler olduktan sonra kendimizi birbirimize böyle bağlıyoruz ve dün gece kötü şeylerin vücut bulmuş haliydi. Ama Ophelia'nın henüz buna hazır olduğundan emin değilim. Artık hepimiz tamamen iyileştik ve günün çoğunu uyuyarak geçirmesine rağmen hâlâ yorgun.

"Bir şeye ihtiyacınız var mı prenses?"

Başını sallıyor. "İhtiyacım olan her şey burada."

Xavier'in gözleri benimkilere kilitleniyor ve özlemle doluyor. Malachi'nin alay ettiği şeyi o da istiyor.

Alexandros bana yan yan bakıyor ve bu odada artan cinsel gerilimi bizim kadar onun da hissettiğini belli ediyor.

"Güçlerimi kaybettim, değil mi?" diye soruyor, sesi küçük ve sessiz.

Alexandros kitabını kapatır ve komodinin üzerine koyar. "Onları hâlâ hissediyor musun?"

Alt dudaklarını ısırarak başını sallar.

"Tükenmiş gibi mi yoksa yok olmuş gibi mi?" diye soruyor.

Yanağından bir damla gözyaşı süzülüyor ve bu kalbimi kırıyor. Kısacık hayatında çok şey kaybetti. "Sanki gitmişler gibi, sanırım." Başparmağımın ucuyla yanağını okşuyorum. "Hepinizi hâlâ duyabiliyorum ama bu bizim bağımız, değil mi? Artık gücü hissetmiyorum. Damarlarımdaki şimşegi. O kaynayan enerji her zaman parmak uçlarımda."

Xavier onun alnına şefkatli bir öpücük kondurur. "Özür dilerim, Cupcake."

Alexandros Xavier'in üzerine eğiliyor ve çenesini kavrayarak yüzünü ona çeviriyor.

"Sen hâlâ bir elementai'sin, Ophelia. Her zaman da öyle olacaksın. Ama evet, Wraith'i yok etmek için ışığını kullandığında güçlerini feda ettiğine inanıyorum."

"Gittiklerine sevinmem kötü bir şey mi?" Sesi şimdi daha da kısık. "Bu nankörlük mü? Sadece... Ben hiçbir zaman Seçilmiş Kişi olmak istemedim. Ben sadece kendim olmak istiyorum."

Hepimizi saran rahatlama hissedilebilir. Güçlerini kaybettiği için bir an bile üzüntü hissetmediğimi itiraf etmek istemedim. Güçlerinin yasını tutsa onun için üzüldüm ama dünyayı kurtarabilecek ya da yok edebilecek kadar güçlü bir varlık olmaması onun için -ve hepimiz için- çok daha güvenli. Ophelia'nın bu versiyonu her zaman bir hedef olacaktı. Her zaman onun sahip olduğu şeyi isteyen ve elinden almaya çalışan birileri olacaktı. Her zaman hayalini kurduğu normal hayata sahip olamazdı.

"Bu bencilce değil, Ophelia," diye onu temin ediyor Alexandros. "mantıklı ve artık var olan her kötü yaratığın hedefi olmaman hepimiz için bir rahatlama."

Yüzünde bir gülümseme beliriyor. "Böylece diplomamı bitirebilir miyim? Sosyal hizmet uzmanı olmak için mi?"

Alexandros gözlerini deviriyor ama ben yüksek sesle gülüyorum ve Malachi ile Xavier de bana katılıyor. Sonra kızımızın tatlı kahkahası odayı dolduruyor ve bir şekilde Xavier'in eli onun kalçasında, benim ağzım da onunkinde oluyor. Çok geçmeden hepimizin elleri ve ağızları onun güzel vücudunun üzerinde; keşfediyor, öpüyor, ısıırıyoruz.

Beşimiz de sadece bu cinsel birleşmeden gelen rahatlığı ve bağlantıyı arayan uzuvlardan oluşan bir karmaşa haline geliyoruz. Kaç kez onun içine girdiğimi, kaç kez dudaklarında benim adımla ayrı düştüğünü sayamıyorum. Ama sonunda uykuya daldığımızda, bedenlerimiz birbirine sarıldığında, kalplerimiz bir olarak attığında güneş neredeyse bir kez daha doğmaya hazır.

CHAPTER
6IXTY-6IX

ALEXANDROS

T o soğuk akşam havası iyi hissettiriyor, derin bir nefes alıp ciğerlerime dolmasına izin verdiğimde neredeyse temizleyici. Çok fazla acı yaşandı. Çok fazla kayıp ve yıkım. Ama aynı zamanda rahatlama da oldu. Ve cüret ediyorum,

Sevinç. Dün ve bugünün büyük bir bölümünü kayıplarımızı sayarak geçirdik kayıplarımız büyük olsa da zafer daha büyüktü.

Lucian mı?

Bana zorla kanını verip beni kurtarmış olman, istediğin zaman kafamın içine girebileceğin anlamına gelmiyor. Alaycılık vicdanımı biraz rahatlattı. Gitmesine izin vermem için bana yalvardı ama daha çok kalmak için yalvarıyordu. Ölü olmasındansa hayatta ve bana kızgın olmasını tercih ederim. Bu yüzden bileğimi kesip ağzına tuttum ve kesiği iyileşene kadar içti.

Zorla beslemenin biraz abartılı olduğunu düşünüyorum. Yeni doğmuş bir bebek gibi bileğimi emdin.

Siktir git, yaşlı adam.

Yüzüme bir gülümseme yayıldı. *Sen iyi misin?* İnanılmaz derecede karmaşık bir soru, ama neyse ki yüz değerinde alıyor.

Evet. Elementai'nin tüm dünyayı kurtardığını duydum ve hepinizin iyi olduğunu öğrendikten sonra bana ihtiyaç olmadığını düşündüm.

Ses tonunda kötü niyet ya da acıma yok ama yine de böyle hissettiğini bilmek beni üzüyor.

Ophelia'yla konuştum. Ona iyi olduğumu söyledim, diye devam ediyor, şüphesiz duygusallığımı hissediyor.

Ona hem arandığını hem de ihtiyaç duyulduğunu söylemek istiyorum, ama onu korkutmak istemiyorum, bu yüzden bunun yerine basitçe soruyorum: *Seni tekrar görecek miyim oğlum?*

Yüzeye çok yakın duran deliliğinin bir parçasıyla birlikte acısının saldırısıyla karşılaşıyorum. Ama kaosunun arasında biraz huzur bulmalı - en azından bana alaycı ve esprili bir şekilde cevap verecek kadar. *Hayır dersem, kafamın içinde benimle konuşmaya devam edeceksin, değil mi?*

Evet, seninle konuşmayı bir daha asla bırakmayacağım. Bir daha asla benden bu kadar uzaklaşmana izin vermeyeceğim. Ama bunu ona da söylemeyeceğim. *Seninle bir anlaşma yapmaya hazırım. Benimle ayda bir kez iletişime geçer ve yılda en az bir kez ziyaret edersen, mahremiyetini ihlal etmeyeceğim. Sadece çok önemli bir şey olursa ulaşırım.*

Birkaç dakika sessiz kaldı. *Sanırım bununla yaşayabilirim.*

Konuşmamızın sınırına yaklaştığını hissederek, ona söylemeyi en çok istediğim sözleri söylüyorum. *Seni seviyorum, Lucian. Nerede olursam olayım senin her zaman bir evin var.*

Tekrar konuşmadan önce biraz daha sessizlik olur. *Görüşürüz, yaşlı adam.*

Kalbim minnettarlıkla dolu. Önümüzde uzun bir yol var, özellikle de onun için, ama aramızdaki yaraları iyileştirmek için zamandan başka bir şeyimiz yok. Tek umudum bir gün kendini affetmeyi öğrenmesi. Bu benim için onun beni affedip affedemeyeceğinden daha önemli.

Şimdilik bedenim yorgun ve zihnim bitkin. Yürümeyi bırakıp bir an için gökyüzüne baktığımda ayakkabılarım ıslak çimlere batıyor.

Hala burada mısın, eski dostum?

Ophelia Wraith'i yendikten sonra Anikêtos Elpis'in yanına gitti. O zamandan beri her şey böylesine kaotik bir hareketlilikle beslendi ve bu bana ilk kez tam anlamıyla nefes alma fırsatı bulmuşum geliyor. Ona teşekkür etmek için ilk fırsatım.

Devasa formu ufukta batan güneşi engelliyor. İniş için yaklaştığında kanatlarını çırparak ağaçları yaran hava akımları gönderiyor.

Yumuşakça yere iniyor, kendi boyutlarında bir yaratık için doğal olmayan bir çeviklikle.

Ben buradayım.

Havadaki hüznü şimdiden hissediyorum. *Ama uzun sürmeyecek mi? Hayır.*

Sen ve Elpis gidiyor musunuz? Bu konuşmanın bir parçası olmayı asla kabul etmezdi. Elpis vedalardan nefret eder. Bir ejderhanın doğasında bu tür insan geleneklerine boyun eğmek yoktur, çünkü onlar zamanın geçişini öyle görürler ki

farklı. Ancak Elpis her zaman bu kuralın bir istisnası olmuştur. O her zaman pek çok kuralın istisnası olmuştur.

İçimi garip bir melankoli duygusu kaplıyor. Bu bir hüznün değil, daha çok bir yas. Çoktan kaybolmuş ve benim çok uzun zamandır tutunduğum bir geçmişe veda.

Ejderha Şifacısı nasıl?

Ah, benim tatlı Ophelia'm. Çok daha hoş bir sohbet konusu. *Beklenebileceği kadar iyi durumda. Tüm dostlarından aldığı kan sayesinde tamamen iyileşti. Güçlerini feda etmiş gibi görünüyor, en azından temel güçlerini.*

Buna üzülüyor mu?

Dün gece yatağında dördümüzle birlikte yattığını hatırlıyorum. *Hayır. Sanırım bu onu rahatlatan bir şey.*

Ve benim için.

Montridge'in arazisine ve uzaktaki yanmış ormanın hâlâ için için yanan korlarına bakıyorum. Ancak kırk sekiz saatten daha kısa bir süre önce burada gerçekleşen savaşa dair çok az kanıt var. *Dünyayı karanlığa gömülme kurtardı ve onun adını bile asla öğrenemeyecekler.*

Onun adını her zaman hatırlayacak olanlar var. Ejderha Şifacısı'nı asla unutmayacağım.

Bu doğru. Onu tanıyan herkes onu daima hatırlayacaktır, çünkü o her yönüyle unutulmazdır. Dürüst olmak gerekirse, dünyanın Ophelia Hart'ın kim olduğunu hiç öğrenmemesini tercih ettiğimi söyleyebilirim.

Ve şimdi çağlar boyunca hüküm sürecektir bir barışı dört gözle bekleyebiliriz. Kehanetten yaptığı alıntı, onun tipik küçümsemesiyle yapılmamıştır.

Söyledikleri bu.

Anikêtos boynunu uzatıyor ve ufku tarıyor. *Şimdiden beşikte bir değişim hissediyorum. Büyü yeniden yükselecek ve bu kez Skotádi'nin gölgeleri olmadan.*

Giorgios'u hatırlatan bu söz, suçluluk ve üzüntü içime işlerken ayaklarımın üzerinde sallanmama neden oluyor. *Nasıl bilemedim, Anikêtos? Bunca yıl gerçek benliğini benden sakladı.*

Karanlık, ışığın içinde kendini gizlemekte her zaman usta olmuştur. Ve Wraith büyüsiinden daha karanlık bir şey yoktur.

Kalbim kaybettiğim kardeşim için acıyor - olduğu kişi için değil, öyle olduğuna inandığım kişi için. Kötülüğünün sebebinin ben olduğumu iddia etmesine rağmen, Elena ile tanışmadan çok önce Salem ile bir anlaşma yaptığında kendi yıkımının tohumlarını ekmişti. Belki de Elena'nın aşkı onu karanlıktan kurtarabilirdi ve bu soru beni her zaman düşündürecek ama asla cevaplanamayacak bir soru.

Ophelia'nın varlığını onu görmeden önce hissediyorum ve damarlarımda dolaşan olumsuz duyguları kovalıyor. *Bu* onun gerçek gücü. Işığını kaybetmiş olabilir ama hala gittiği her yere onu yayabiliyor.

"Akşam yemeklerini pek sevmediğini biliyorum ama Malachi ve Osiris büyük bir yemek hazırladılar ve herkes yemeğe oturacak. Hep birlikte yemek yemenin iyi olacağını düşündüm."

Evet, iki gün önce neredeyse tüm kampüsü yakıp yıktıktan sonra medeni bir yemeğe oturalım.

Beni kaburgalarımın dürtükledi. "Hey, bunu duydum."

İrkildim. Her ne kadar diğer güçlerini kaybetmiş olsa da, benden ve çocuklardan miras kalan güçleri hâlâ yerinde duruyor ve son zamanlarda onu aklımdan uzak tutmak büyük bir mücadele gerektiriyor. Belki de yeterince çabalamıyorum. "Özür dilerim küçüğüm, ama bu biraz..." Duraksıyorum, kelimeleri arıyorum.

Gereksiz mi? Hoşgörülü mü? Ani teklif ediyor.

"Ani!" Ophelia uyarıyor. Ama sonra yüzünde kocaman bir gülümseme beliriyor ve bana göz kırpmıyor. "Ben de onu hâlâ duyabiliyorum."

Koşullara rağmen, gülümsemekten kendimi alamıyorum. İkimiz de çok değerli dostlarımızı kaybettik ve bu gerçekten kaçış yok, ama yine de arandığı takdirde bulunabilecek bir mutluluk var. "Evet, bulabilirsin. Ve o haklı, agápi mou."

Bir kolumu omuzlarına doluyorum, o da bir kolunu belime doluyor. "Yaşanan onca şeyden sonra, tüm bunlar hayattan zevk almak, arkadaşlarımız varken onlarla birlikte olmanın tadını çıkarmak için daha da fazla neden değil mi?"

Bir nefes çekiyorum ve çenemi başının üstüne koyuyorum. O da haklı.

"Bize katılamadığın için üzgünüm Ani," diyor.

Ani homurdanıyor. Birlikte yemek yemek gibi insani eğlenceleri o kadar aşağı görüyor ki, sadece bu öneri karşısında bile dramatik bir öfkeyle kaçmamasına şaşıyorum. Ama sonra onda ani bir değişiklik hissettim. Tam olarak değil

Hüzün, ama özlem, belki de. *Elpis ve ben alacakaranlıktan önce ayrılacağız, Ophelia.*

Dudağı titriyor. *Cehenneme mi dönüyorsun?*

Daha yeni mühürlenmişken perdeyi tekrar aşmak çok büyük bir risk olacaktır. Güneyde bir yere gideceğiz. Buradan daha az yoğun nüfuslu bir yere.

Mavi gözleri dökülmemiş yaşlarla parlayarak ona bakıyor. *Türüne geri dönemediğin için üzgünüm, Ani.*

Neyse o, Seçilmiş Kişi. Başını eğip Elpis'in omzunu dürtüyor ve ona gösterdiği şefkat beni ısıtıyor. *Elpis ve ben birbirimize sahip olacağız ve ihtiyacımız olan tek şey de bu.*

Gözündeki bir damla yaşı siliyor ve ben de başının üstüne bir öpücük konduruyorum. *Seni özleyeceğim ama yine de görüşeceğiz, değil mi?*

Belki de tek cevabı budur. Her zamanki gibi anlaşılmaz.

Onun ve Elpis'in yanımda eski zamanların özlemiyle doluyum. Ama dünya artık farklı bir yer. Ondan isteyebileceğim tek bir şey var. *Çok uzaklara gitme, eski dostum.*

Elbette hayır, Ejderha Fısıldayıcısı. Başını bana doğru eğiyor, sonra Ophelia için tekrar, daha derine, bir ejderhanın en derin saygı işareti. Pullarını son bir kez sallayarak uçmaya bağılıyor, geniş kanatları uzanıyor ve güneş ışığından geriye kalanları engelleyerek Ophelia ve beni gölgesinde bırakıyor.

"İnsanların onu görememesi beni hala diyor.

"Eğer yapabilselerdi ortaya çıkacak kaos hayal edebiliyor musun?" Çenesini kavriyorum ve evimize doğru dönmeden önce ona nazik bir öpücük veriyorum. "Öyleyse, Malachi ve Osiris'in bu akşam yemeği için ne gibi lezzetler hazırladıklarını söyle bana."

"Osiris size en sulu Kobe filetosunu ayırdığını ve servis etmeden önce sadece tavada ısıtacağını söylememi istedi."

Minnettarlığımı dile getiriyorum. İyi, çok az pişmiş bir biftek sevdiğim birkaç insan yemeğinden biridir.

"Ayrıca süslemelerle uğraşmayacağını, çünkü senin mağara adamı damağında ziyan olacaklarını söyledi." Elini ağzına götürüp kıkırdıyor ve bu ses kulaklarıma müzik gibi geliyor. Benim güzel, nazik elementim. Artık Seçilmiş Kişi ya da dünyanın kurtuluşu değil, sadece benim seçtiğim kişi ve ruhumun kurtarıcısı.

CHAPTER
6IXTY-6EVEK
8ALACHI

CHRI ST8AS EVE

"J Şuna bir baksana. Her şey çok parlak!" Ophelia ellerini birbirine vurarak sevinçle çılgık atıyor. Güzel yüzü, Noel ağacının renkli ışıklarıyla aydınlanıyor, ışıklar aksi yönde parıldıyor aydınlatılmamış oda. "Olaydan" sonra evi yeniden düzenledik ve çalışma odası hariç profesörün odaları ana evle birleştirilerek büyük bir açık plan yaşam alanı haline getirildi. Bu alanın tamamı çelenkler ve renkli Noel süsleriyle süslendi. Noel'in göz kamaştırmadığı bir santimetrekare olduğuna inanmıyorum. Alexandros'un eski deri koltuğu bile Noel Baba minderiyile süslenmiş. Şu anda üzerinde oturmuş gazetesini okuyor. En azından okuyormuş gibi yapıyor ama gözleri sürekli odanın ortasındaki heyecanlı elementai demetine kayıyor.

Ağacın altında parıldayan kırmızı, altın ve yeşil ambalaj kağıtlarıyla süslenmiş yüzlerce hediye olmalı. Bahse girerim en az yarısı onun içindir. Hepimiz kızımızı birlikte kutladığımız ilk Noel'de şımartmaya karar verdik, özellikle de son Noel'imizi nasıl geçirdiğimizi göz önünde bulundurursak. Hediyelerini açtığında yüzünü görmek için sabırsızlanıyorum. Aşırı abartılı bir şey yok ama yine de açtığı her kitap, peluş ve tek boynuzlu at temalı şeyle yüzünün aydınlandığını hayal edebiliyorum.

Xavier kollarını onun beline doluyor ve dudaklarını boynuna bastırıyor. "Parlıyorsun, Cupcake."

Onu bir elf gibi gösteren ışıltılı yeşil pijamalar giymiş, çok sevimli ve onu oracıkta yiyebilirim. Axl, Xavier ve Alexandros'un kafamda paylaştığı bir duygu.

"Noel pijamalarımı beğendin mi?" diye soruyor kıkırdarak.

Pantolonunun kemerini sıkıyor. "Evet, biliyorum. Yakında küçük elfimi becereceğim."

"Yukarıda giymemizi istediğin eşit derecede yeşil ve ışıltılı şeyler olduğunu mu anlamalıyım?" Ona soruyorum.

"Hayır." Xavier başını sallıyor. "Elf pijamasıyla ölü yakalanmak değil."

"Kimse için elf gibi giyinmem prenses. Senin için bile." Axl ona göz kırparken, Alexandros dikkat çekici bir şekilde sessiz kalıyor.

"Ah." Surat asıyor. "Ama hepiniz çok tatlı görünürdünüz."

Eğer bu onu mutlu edecekse, Noel pijamalarını giyeceğim, onlar da giyecek. Ama önce biraz eğlenmekten kendimi alamıyorum. "Sanırım profesör Noel *pijamalarını* giymek istiyorsa, hepimiz giymeliyiz." Hepimiz gibi o da onu gülümsetmek için her şeyi yapardı.

Dudaklarını birbirine bastırıyor, gözleri neşeye parlıyor. Bu sırada gazetesini inceliyor, dikkat etmiyormuş gibi davranmaya devam ediyor.

Axl, "Sanırım o zaman fazla seçeneğimiz olmazdı," diye ekliyor.

"Hepiniz çok sevimli görünürdünüz," diyor Ophelia tatlı bir sesle.

"Eğer profesör bunlara benzeyen Noel pijamaları giyerse..." Xavier parmaklarını Ophelia'nın bel kemerinde gezdirir. "Pantolonuma taşak sokacağım."

Bu en azından onun dikkatini çeker, ama o sadece gazetesinden başını kaldırır ve eğlenerek tek kaşını kaldırır.

Ophelia iç çekiyor ve ben de onu göğsüme çekip başımı omzuna yaslıyorum. "En azından bir hediye açabilir miyiz?" diye soruyor.

"Hayır," diye yanıtıyor Alexandros.

Ophelia ve Xavier hep bir ağızdan, "Ah," diye sızlanırlar.

Küçük bir çocukken Noel'i kutladığımı hayal meyal hatırlıyorum ama hiç böyle değildi. Onun neşesi bulaşıcı ve beni de sersemletiyor. Ben de hediye açmak istiyorum. "Bir tane bile mi?" diye soruyorum.

"Hayır," dedi yine. "Hepiniz yarına kadar beklemek zorundasınız." "Evet, eğer hemen uyumazsak Noel Baba gelmeyecek." Axl kıs kıs gülüyor.

Xavier sırtıyor, mavi gözleri muziplikle parıldıyor. "Ama uyursak Ophelia gelmeyecek."

"Haklı," diye katılıyorum. "Bunun yerine açacak çok daha eğlenceli bir şeyimiz varken kimin hediye açmaya ihtiyacı var ki?" Neyi kastettiğime dair herhangi bir şüphe varsa diye elimi pijamasının altından geçiriyorum. Kıvranıyor, sulu kışını bana sürüyor.

"Ama benim altında ne olduğunu zaten biliyorsun," diye karşı çıkıyor nefes nefese. "Ağacın altındaki hediyeleri açmak kadar eğlenceli olmayacak." "Oh, Cupcake, öyle demediğini biliyorum," diye homurdanıyor Xavier ve Axl kabul ettiğini söylüyor.

Onu kollarımın arasında döndürüyorum ve kızarmış yanaklarını görünce sırtıtmamak için zor tutuyorum. "Şimdi başın çok büyük belada, tatlı kız."

Başını yana eğiyor ve bu onu daha da sevimli gösteriyor. "Yaramazlar listesinde miyim efendim?" Mırıltısı doğrudan sikime gidiyor.

Kahretsin, onu çok seviyorum. Geçtiğimiz yıl burada bizimle yaşayarak çok başarılı oldu. Kendine güveni artıyor, derslerinde başarılı oluyor ve yeni arkadaşlar ediniyor, sonunda ne kadar inanılmaz olduğunu fark etmeye başlıyor. Tatlı, sevecen doğasını ve onu eşsiz bir Ophelia yapan diğer her şeyi korurken pek çok yeni şeyi benimsedi.

"Ophelia Hart, şaplak mı istiyorsun?"

Alexandros'un sorusu ürpertiyor ama omzunun üzerinden ona kirpiklerini kırıştırıyor. "Belki."

Onu kaldırdım ve bacaklarını belime doladım. "Sen kesinlikle yaramazlar listesinde sin bebeğim, seni yukarı çıkaracağım ve şaplak için paketini açacağım."

Nefesi boğazında düğümleniyor ve göz bebekleri o kadar büyüyor ki artık canlı mavi irislerini göremiyorum. Dudaklarımı onunkilerin üzerine kapatıyorum, sertleşmiş sikimi onun merkezinin sıcaklığına sürüyorum. Aramızdaki bağ sayesinde, onu yatağa taşıırken ona yapacağımız tüm iğrenç şeyleri anlatıyorum. Alexandros, Xavier ve Malachi hemen arkamdan geliyor.

Üst katı da yeniden düzenledik ve şimdi sadece iki yatak odası var; birinde beş kişinin rahatça uyuyabileceği özel olarak yapılmış bir yatak var. Çünkü hayat, her gecemizi onunla geçirmememiz için çok kısa. Tıpkı birazdan yapacağımız gibi ve her gece yaptığımız gibi - hepimiz uykuya dalana kadar onu öpmek, ısırarak ve becermek, sonra da kollarımızda onunla uyanmak. Bu mutluluk seviyesine yakın bir şey hissedebileceğimi hiç düşünmemiştim ve hepsi buradaki bu inanılmaz kıza bağlı.

Artık dört elementi de çağırıyor olabilir, ama bana sorarsanız o hala tüm evrendeki en güçlü ve inanılmaz varlık.

RPILOGUE

OPHEL AI

ÜÇ BUÇUK YIL SONRA

"T İşte bu kadar! Lisans öğrencisi olarak son dersim," diye gururla ilan ediyorum Alexandros'un ofisinin kapısından içeri dalarken. O ve Malachi, inceledikleri kitaptan başlarını kaldırıp baktılar.

Malachi beni kocaman kollarıyla sarıyor ve kendi etrafımda döndürüyor. "Seninle çok gurur duyuyorum bebeğim. Gelmiş geçmiş en iyi sosyal hizmet uzmanı olacaksın."

"Önce yüksek lisans yapmam gerekiyor Profesör. Ve henüz diplomamı bile almadım."

Bana sırtıtıyor, yeşil gözleri parıldıyor. "Her sınavdan başarılı olduğunu zaten biliyorsun. Ve ben henüz bir profesör değilim, tatlı kız."

"İsterseniz size yine de efendim derim," diye mırıldanıyorum ve kendime seksi bir inilti kazandırıyorum.

Doktorasını yaparken bir yandan da ders veriyor ve onunla gurur duyuyorum. O doğuştan bir öğretmen, tıpkı Xavier gibi. Ancak ikincisi hala bu fikre karşı direniyor. Yine de bir gün, eminim ...

Dudaklarını üzerine kapatan Malachi, beni usulca öpüyor. Dudaklarımı ayırdığımda hiç vakit kaybetmeden dilini ağzıma sokuyor ve beni o kadar derinden öpüyor ki kendimi ona sürtmeye başlıyorum.

Lanet hormonlar.

Malachi'nin kollarından Alexandros'un kollarına çekiliyorum. Bana gülümsüyor, ama koyu kahverengi gözleri ateş ve tutkuyla dolu ve şimdi neredeyse nefes nefese kalıyorum. Arkasındaki masaya bakıyorum ve dudaklarımı yalıyorum. Çok uzun zaman olmuştu.

Alexandros kalın bir kaşını kaldırır. "Birkaç saat oldu, Ophelia."

Burnumu kırıştırıyorum. "Sonsuza kadar sürecekmış gibi geliyor ve tamamen seni suçluyorum."

Mırıldanarak avucunu hafifçe yuvarlanmış karnımın üzerinde gezdiriyor. "En sevdiğim iki kızım bugün nasıl?"

Bir tutam saçımı gözlerimden uzaklaştırıyorum. "Okulun son günü için planladığınız kutlama için heyecanlıyım." Umarım bol bol orgazm içerir diye eklemiyorum çünkü bunu zaten bildiklerinden eminim. Biri beni elementai hamileliğinin libidomu aşırı yükselteceği konusunda uyarmış olsaydı... Fikrimi değiştirmezdi ama en azından hazırlıklı olurdu. "Ve Cadence de çok iyi."

"Cadence'te karar kıldık, öyle mi?" Ses tonunda bir parça eğlence var ama hâlâ o otoriter profesör havası var - beni eriten ve dizlerimin üzerine çökmeye hazır hale getiren.

"Aslında Cadence Enora. Beş yüz yıldan uzun bir süre sonra doğan ikinci elementai'ye gelmiş geçmiş en cesur iki kadının adı verilmeli, sizce de öyle değil mi?"

Bir tutam saçı kulağımın arkasına sıkıştırıyor. Ellerini kıçıma dayayarak beni kendine doğru çekiyor, böylece vücudum onunla aynı hizaya geliyor. "Eğer istediğin buysa, agâpi mou."

"Evet, öyle. Eğer senin için de uygunsa?" Ekliyorum. Bebeğin babası olarak isim konusunda söz sahibi olmalıydı. Gerçi önerimden vazgeçmem için epik bir ikna kabiliyeti gerekiyor.

Beni öpmeden önce çenemin üzerinde öpücükler bırakıyor. *Kızımız için güzel isimler.*

Xavier ve Axl bir kasırga gücüyle odaya daldıklarında ben onun ateşli öpücüğünde eriyordum. Alexandros Drakos Hanesi'nin başına geçtiğinden beri Ruby Dragon operasyonunu tamamen devraldılar ve ikisi de artan sorumluluk altında gelişiyorlar.

Alexandros beni bırakmadan önce inliyor ve Xavier'in onun yerini alması bir saniyeden az sürüyor.

Uzun siyah saçlarını gözlerinden geçiriyor ve bana sırtıyor. ", Cupcake?"

Dudağımı ısırdım. "Güzel. Sen?"

Ben başımı arkaya eğip inleyene kadar dişlerini boynumda gezdiriyor. "Seni gördüğüm için çok daha iyiyim."

Tanrım, burası çok sıcak. Yanıyorum. Külotum nemli ve kalçalarımın arasındaki boşluk kendi kalp atışlarıyla zonkluyor. "Eve gidebilir miyiz?" Sızlanıyorum. "Lütfen?"

Axl göğsünü sırtıma bastırıyor ve koyu kahverengi saçlarımı avucunda topluyor. Boynumun arkasına öpücükler konduruyor. "Senin için çok güzel bir sürpriz planladık."

Pasta ve orgazm içeriyor mu? Bu sefer sadece kafamın içinde bile olsa kelimelerin oluşmasını engelleyemiyorum. Ama hepsi beni duyuyor.

Xavier dilini ağzımın içine kaydırırken Axl sert aletini belime sürüyor. *Bir sürü pasta ve bir sürü orgazm, prenses.*

Alexandros dikkatle boğazını temizler. "O halde partiyi burada başlatmak zorunda kalmadan önce gidelim."

"Partiyi hemen şimdi başlatabilirim," diyor Malachi. Xavier ağzımın içine mırıldanıyor. *Ben de öyle.*

Tam kabul etmek üzereydim ki profesör yüzümü tuttu ve dudaklarımı Xavier'inkilerden ayırdı. Dudaklarını dudaklarıma bastıracaktı gibi başını eğiyor ama onun yerine Xavier'in ağzını morartıcı bir öpücükle alıyor. *Evde gayet uygun bir yatağımız varken hamile eşimizi masamda sikkemeyeceğiz.*

Aman Tanrım. Bu sözler, bu ikisinin öpüşmesini izlemek ve Axl'ın sırtıma vuran sert boyu... Malachi'nin bana sahipmiş gibi bakarken gözlerindeki saf sıcaklıktan bahsetmiyorum bile - ki sanırım biraz öyle. Tüm bunlar bir araya gelince patlamaya hazır hale geldim.

Alexandros Xavier'in ağzını bırakıyor ve hemen benimkini yakalıyor. Sanki hepimize kontrolün kimde olduğunu hatırlatmaya çalışıyor. Hiç şüphe yok ki. Kontrol her zaman onda ve biz de bunu biliyoruz. Mutlu aile birliğimiz böyle işliyor ve biz mutluyuz. Hatta mutludan da öteyiz. Hepimizin yeni normalimize adapte olması hiç zaman almadı - beşimiz bir aradayız ve ben evrenin kurtarıcısı değilim, sadece sıradan bir elemanım.

"En azından koşabilir miyiz?" Xavier inleyerek sorar.

Malachi ona, "Çok hızlı hareket etmek Ophelia'yı hasta ediyor," diye hatırlatır.

Axl beni Alexandros'un dudaklarından çekip başımı arkaya yatırıyor, böylece o da beni öpebiliyor. Profesör hayal kırıklığıyla homurdanıyor ama paylaşma konusunda şaşırtıcı derecede iyi hale geldi. Ancak, o geride bırakılacak biri değil. Kaydırıyor

Elini eteğimin altına sokuyor ve ıslak merkezimde bir parmağını sürüklemekten önce külotumu kenara çekiyor.

"Bizim için her zaman sırlıslıklımsın ufaklık." Parmağının ucunu içime daldırıyor ve dizlerim o kadar sert bükülüyor ki beni ayakta tutan tek şey o ve Axl oluyor.

Eve gitmemiz gerekiyorsa, lütfen şimdi gidebilir miyiz? Burada eriyip bir su birikintisine dönüşmek üzereyim.

Axl gülerek beni serbest bırakıyor. "Hadi seni yatağa götürelim prenses."

Beşimiz el ele avludan eve doğru yürüyoruz. Başkalarının ilişkimiz hakkında ne düşündüğünü umursamayı uzun zaman önce bıraktık. Durumumuz hakkında açık olma yeteneğimiz, Montridge'deki öğrencilerin eskisinden çok daha çeşitli olması gerçeğinden zarar görmedi. Üniversite son üç yıldır büyülü öğrencilerle dolup taşıyor: Yakın zamana kadar güçleri tüm hayatları boyunca uykuda olan cadılar ve daha önce diğer büyülü yaratıklardan uzak duran kurt sürüleri. İblisler bile üniversiteye geri dönmüştür. Alexandros bunun Skotádi'nin ve biriktirdikleri tüm kara büyünün yok edilmesiyle bir ilgisi olduğunu düşünüyor. Sanki bu kadar çok negatif enerjinin ortadan kalkması diğer büyü ceplerinin gelişmesine izin vermiş gibi. Ayrıca bunun benim yüzümden olduğunu ve elementai'nin yeniden doğuşunun büyülü dünyaya yarım bin yıldır olmayan bir dengeyi geri getirdiğini söylüyor. Bundan emin değilim ama her şeyin eskisinden çok daha sakin olduğu kesin. Ve artık yaşamış en güçlü varlık olmadığım için hayatım çok daha basit.

Hayatım inanılmaz. Ben, Ophelia Ilyria Hart - on dokuz yaşına kadar ilk arkadaşını edinmemiş, edebiyat ve tek boynuzlu at aşığı bir yetim - dört arkadaşım tarafından çok seviliyorum, diplomamı almak üzereyim ve kendi kızımıza hamileyim. O kadar mutluyum ki bazen patlayacakmışım gibi hissediyorum.

Elbette kaybettiğim arkadaşlarımı özlediğim zamanlar oluyor ama ben sahip olduğum arkadaşlarıma odaklanıyorum. Sienna ve Osiris; İngilizce sınıfımdan cadı ikizler Melody ve Shannon; buradaki ikinci Cadılar Bayramı'nda Sienna'nın beni tanıştırdığı kurtlar Jenny, Sasha ve Aaron; ve en iyi insan arkadaşım Emma'yı unutamam.

Tabii bir de Lucian var; dünyayı gezmediği zamanlarda, sanırım hepimizin beklediğinden daha sık ziyaret ediyor. Her ne kadar ruhu bir huzur bulmuş ve artık çok daha mutlu olsa da

huzursuz gezinme ihtiyacını hiç kaybetmeyeceğini düşünüyorum. Ona hamile olduğumu ve bir kız beklediğimi söylediğimizde ağladı, ama bunlar sevinç gözyaşlarıydı ve onda o andaki kadar mutluluğu hiç görmemiştim. Ve en beklenmedik dostlar olan Elpis ve Anikêtos ölümlüler diyarında kalmaya devam ediyor. Ne kadar uzakta olsunlar, ihtiyaç duyduğum her an onlarla konuşabiliyorum.

Ve eğer söylemeyeceğine söz verersen, sana birkaç küçük sır vereceğim, sadık okuyucu.

Üzgün olduğumda hala yağmur yağıyor.

Arkadaşlarımla ısırmaları onların tükürüklerine ihtiyaç duymadan iyileştirebiliyorum.

Ve bazen, gerçekten konsantre olduğumda ve bileklerimi tam olarak doğru şekilde hareket ettirdiğimde, hala Dragonfyre'ı çağırabiliyorum.

SON

Henüz vedalaşmaya hazır değilseniz, e-kitaba özel genişletilmiş sonsözü [buradan](#) indirebilirsiniz

Bu paranormal dünyayı beğendiyseniz ve daha fazla sahiplenici, alfa vampirin bayılmasını istiyorsanız, Sadie'nin çok yetenekli LJ Morrow ile birlikte yazdığı yeni serisine mutlaka dalın. Şimdi ön sipariş verilebilir

[Kan ve Kaderin Laneti](#)

AL30 DY 6ADIE KIKGAID

Sadie'nin son serisi Manhattan Ruthless'ın 1. ve 2. kitapları çıktı. Manhattan'ın kalbinde geçen beş bağımsız milyarder romantizminde James kardeşlerle tanışın ve oradayken bir Ryan kardeşle karşılaşabilirsiniz.

[Kırık Bana](#)

[Sonsuza Kadar Söz](#)

[Ver](#)

[Alınan](#)

[Ribaund](#)

Çok satan Chicago Ruthless'ın tamamı şimdi elinizde. Kötü şöhretli acımasız Moretti kardeşlerin hayatlarını takip eden bu seri sizi duygu dolu bir hız trenine bindirecek. Kızgınlık, aksiyon ve bolca buharla dolu.

[Dante](#)

[Joey](#)

[Lorenzo](#)

[Keres](#)

New York Ruthless serisinin tamamını henüz okumadıysanız, Amazon'da ve Kindle Unlimited'ta bulabilirsiniz

[Ryan Rule](#)

[Ryan Redemption](#)

[Ryan Retribution](#)

[Ryan Reign](#)

[Ryan Yenilendi](#)

Ve bu seriye bağlı kısa öykü ve novellaların tamamı [A Ryan Recollection](#) adlı tek bir koleksiyonda mevcut

Alejandro ve Alana, Jackson ve Lucia ile tanışmak için Los Angeles'a gitmeyi tercih ediyorsanız, Sadie'nin uluslararası çok satan LA Ruthless serisinde onlar hakkında her şeyi öğrenebilirsiniz. Amazon'da mevcut ve Kindle Unlimited'ta ÜCRETSİZ.

[Vahşi Kral](#)

[Kraliçe Vahşi](#)

[Vahşi](#)

[Saplantıhanet](#)

Londra'nın en ateşli çifti hakkında bir şeyler okumak isterseniz. Gabriel ve Samantha, o zaman Sadie'nin Amazon'daki London Ruthless serisine göz atın. Kindle Unlimited'ta ÜCRETSİZ.

[Kara Melek](#)

[Düşmüş](#)

[Melek](#)

[Karanlık / Düşmüş Melek Düeti](#)

Süper baharatlı kısa hikayelerden hoşlanıyorsanız, Sadie aynı zamanda Bound serisi feat Mack ve Jenna'yı da yazıyor, Kitap 1, 2, 3 ve 4 şimdi mevcut.

[Bağlanmış ve](#)

[Evcilleştirilmiş ve](#)

[Paylaşılmış Bağlanmış ve](#)

[Hükmedilmiş ve](#)

[Aldatılmış](#)

YAZAR HAKKINDA

Sadie Kincaid, ateşli alfa erkekleri ve güçlü, alıngan kadınları okumayı ve yazmayı seven baharatlı bir romantizm yazarıdır.

Sadie okuyucularıyla bağlantı kurmayı seviyor, neden sosyal medya üzerinden iletişime geçmiyorsunuz?

En son haberler, kitap önerileri ve bolca eğlence için Sadie'nin okur grubuna katılın. [Sadie'nin Hanımları ve Cızırtılı Alfalar](#)

Ücretsiz bir kısa öykü ve gelecekteki yayınlar, çekilişler ve içerikler hakkında özel haberler için Sadie'nin e-posta listesine [buradan](#) kaydolun

AGKKOWLEDGMEKT3

Her zaman olduğu gibi tüm inanılmaz okuyucularıma ve özellikle Sadie'nin Hanımları ve Cızırtılı Alfalar üyelerine teşekkür etmek isterim. Hepiniz birer süperstarsınız. Muhteşem beta ve ARC ekiplerime, bu kitaplara duyduğunuz sevgi beni şaşırtmaya ve ilham vermeye devam ediyor. Hepinize çok minnettarım.

Ama kitaplarımdan herhangi birini satın alan tüm okurlarıma, yazdığım her şey sizin için ve sizler benim hayallerimi gerçekleştiriyorsunuz.

Editörüm Jaime'ye özellikle kocaman bir teşekkür daha. On beş dakikalık molayı hak ettik, değil mi? Şüphesiz biliyorum ki bu kitaplar sen olmasaydın bu hale gelemezdi. Kalbimin derinliklerinden teşekkür ederim.

Bu yolculuğu daha da özel kılmaya yardımcı olan yazar arkadaşlarıma.

Sevgili asistanlarım Katie, Kate ve Andrea'ya destekleri ve hayatımı kolaylaştırmak için yaptıkları her şey için teşekkür ederim.

Ve Bobby Kim'e sonsuz minnettarlığımı sunuyorum. Beni daha iyi olmaya zorlamaya devam ettiğin ve her kitabın bir öncekinden daha iyi çıkmasını sağladığın için teşekkür ederim.

Her gün daha iyi olmam için bana ilham veren inanılmaz çocuklarıma. Ve son , Bay Kincaid'e kocaman bir teşekkür - tüm kitap erkek arkadaşlarım bir araya geldi. Siz olmadan bunu yapamazdım!

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

